

Ο Διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ 2000

*Κυρία Nicole Fontaine
Πρόεδρο
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου
rue Wiertz
B - 1047 Bruxelles*

Στρασβούργο, Απρίλιος 2001

Κυρία Πρόεδρε,

Σύμφωνα με το άρθρο 195, εδάφιο 1 της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και το άρθρο 3, εδάφιο 8 της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το καθεστώς του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, σας υποβάλλω την έκθεσή μου για το 2000.

*Jacob Söderman
Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής*

1	ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
2	ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	17
2.1	Η ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	17
2.2	Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	18
2.2.1	“Κακή διοίκηση”	19
2.2.2	Ο Κώδικας καλής διοικητικής συμπεριφοράς	19
2.3	ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	19
2.4	ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ	21
2.5	ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	22
2.6	ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	22
2.7	ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΩΝ	23
2.7.1	Η ακρόαση μαρτύρων	23
2.7.2	Η επιθεώρηση εγγράφων	24
2.7.3	Αποσαφήνιση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή για τη διενέργεια ερευνών	24
2.8	ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙ Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ ΤΟΥΣ	25
3	ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ	29
3.1	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΘΗΚΕ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ	29
3.1.1	Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης	29
	ΑΡΝΗΣΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗΣ ΣΕ ΘΕΣΗ Α2	29
3.1.2	Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	34
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΛΗΨΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΠΕΡΙ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ	34
	ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΘΕΙ ΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΩΣ ΘΕΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ	41
	ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 92/43/ΕΟΚ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΤΟΠΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ	48
	ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΓΕΦΥΡΟΠΟΙΙΑΣ ΣΕ ΖΩΝΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ	52
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΤΥΠΙΕΣ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ	60
	ΛΟΓΟΙ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΣΕ ΓΡΑΠΤΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΟΡΘΩΜΕΝΟ ΓΡΑΠΤΟ	62
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΡΓΟΥ ESPRIT	64
	ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΠΑΡΟΧΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ «ΕΠΙΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ» ΚΑΙ ΜΕ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	68
	Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΜΗΝ ΚΙΝΗΣΕΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ	71
	ΔΙΑΜΑΧΗ ΓΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ	75
	ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΕΚΘΕΣΗΣ	82
	ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΠΡΟΕΠΙΛΟΓΗΣ	88
	ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ	92
	ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ	98
	ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΜΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ	102
3.1.3	Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	104
	ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ	104

3.1.4 Το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο	107
ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ	107
3.2 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΥΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ	113
3.2.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	113
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ	113
ΣΩΣΤΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΞΟΔΩΝ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ	116
3.2.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης	117
ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ	117
3.2.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	118
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΑΚΕΡΑΙΟ ΤΟΥ ΟΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ ΣΕ ΣΥΜΒΑΣΗ	118
ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΚΩΝ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗΣ	120
ΤΟΚΟΙ ΛΟΓΩ ΛΗΞΙΠΡΟΘΕΣΜΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ	123
ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ: ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΜΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΧΕΙΡΙΣΜΟ ΚΑΤΑΓΕΛΙΑΣ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	124
ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΚΥΡΩΣΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ INTERREG II	126
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΦΩΝΗΣΕ ΝΑ ΑΚΥΡΩΣΕΙ ΕΝΤΑΛΜΑ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ	127
ΣΤΕΡΗΣΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΕ ΓΡΑΠΤΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ	128
ΑΝΕΞΟΦΛΗΤΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	129
ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	130
ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΠΛΗΡΩΜΗ	131
ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΑ	132
ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ	133
ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΣΕ ΣΥΜΒΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΔΙΑΦΟΡΑ	135
3.2.4 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	136
ΑΝΤΙΝΤΑΜΠΙΝΓΚ: ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ	136
3.3 ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΥΧΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	140
ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΟΚΩΝ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ	140
3.4 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	143
3.4.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	143
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ - ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ	143
ΤΥΠΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ	145
3.4.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης	149
ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΚΕΠΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΜΕ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ	149
3.4.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	152
ΠΛΗΡΩΜΗ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΣΥΜΒΑΣΗΣ TACIS	152
ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΑΡΝΗΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΤΗΣ	157
ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΡΝΗΣΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ ΣΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΟΜΑΔΑΣ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΩΝ	163
ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΑΝ ΝΑ ΠΡΟΣΚΟΜΙΣΟΥΝ ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΚ ΩΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ	169
ΜΗ ΕΠΙΛΕΞΙΜΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΘΕΣΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	173
ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΕ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	176
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΕΛΛΟΝΤΑ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 90 ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ	180
ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΠΟΥ ΧΟΡΗΓΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	182

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΑΙΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΕΛΛΟΝΤΑ	186
3.4.4 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	188
ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΑΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΟΥ ΕΠΑΓΕΤΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΙΣΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΩΝ ΠΤΥΧΙΩΝ ΝΟΜΙΚΗΣ	188
3.4.5 Ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος	191
ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙ' ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ	191
3.5 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΔΕΚΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ	194
3.5.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	194
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ	194
3.5.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή	195
ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ	195
ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΩΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΩΝ ΑΛΙΕΥΜΑΤΩΝ	202
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΤΗΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΔΕΙΑΣ ΑΝΕΥ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΓΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ	205
ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΗΡΙΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ . . .	207
3.5.3 Europol	212
ΚΑΝΟΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΣΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ EUROPOL	212
3.6 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΩΝ	213
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ	213
Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕ ΒΑΣΙΜΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	214
ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΤΟΣΚΑΝΗ	214
3.7 ΕΡΕΥΝΕΣ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	215
ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΔΙΑΤΑΞΗ ΠΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΎΣΤΕΡΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗ ΜΗ ΑΚΡΙΒΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΕΝΤΥΠΩΝ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ	215
ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΓΙΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΥΛΙΚΗΣ ΖΗΜΙΑΣ	223
3.8 ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	225
ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΝ ΤΗΣ ΕΕ	225
Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗ ΘΕΣΠΙΣΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ	226
Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΛΕΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΕΙ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΥΠΟΘΕΣΗ ΖΥΘΟΥ ΣΤΟ ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ	227
4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ	231
4.1 ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ	231
4.2 Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	233
4.3 ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ	234
4.4 Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ	234
5 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΦΕΡΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ	237
5.1 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ	237
5.2 ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΕΠΑΦΗΣ	237
5.3 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΦΕΡΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ	237
5.4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ	238

5.5	ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΡΙΣΜΟ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ	238
5.6	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΣΤΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΓΙΑ ΕΝΤΑΞΗ ΚΡΑΤΗ	238
6	ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ	241
6.1	ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ	241
6.2	ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ	243
6.3	ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	257
6.4	ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ	261
7	ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ	265
A	ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ	267
B	Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ	273
Γ	ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	275
Δ	ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ	278

1 ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένα νέο θεμελιώδες δικαίωμα για τους πολίτες

Η σύνοδος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στη Νίκαια, τον Δεκέμβριο 2000, αντιπροσωπεύει υπό μία σημαντική έννοια ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός. Για πρώτη φορά μία διεθνής συμφωνία περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο νέος Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, περιλαμβάνει δικαίωμα στην καλή διοίκηση για τους πολίτες. Το ύπατο όργανο στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει πλέον περιγράψει λεπτομερώς τα θεμελιώδη δικαιώματα και αρχές, των οποίων έως προσφάτως απλώς γινόνταν μνεία στις Συνθήκες. Τούτο φυσικά και θα έχει πρακτικό αντίκτυπο στις διοικητικού χαρακτήρα δραστηριότητες που εγγράφονται στην όλη διοίκηση της Ενώσεως και θα εφαρμόζεται από τα κοινοτικά δικαστήρια και τον Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το άρθρο 41 του νέου Χάρτη φέρει τον τίτλο “Δικαίωμα χρηστής διοίκησης”. Το συγκεκριμένο άρθρο προβλέπει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης. Προβαίνει περαιτέρω σε μνεία μερικών βασικών απαιτήσεων που πρέπει να πληρεί η καλή διοικητική συμπεριφορά, στις οποίες συγκαταλέγονται το δικαίωμα των πολιτών σε ακρόαση, το δικαίωμα εκάστου σε πρόσβαση στον φάκελλό του και η υποχρέωση της διοίκησης να αιτιολογεί τις αποφάσεις της. Ορίζει επίσης ότι η διοίκηση υποχρεούται να αποκαθιστά πάσα ζημία που προξένησαν τα όργανα ή οι υπάλληλοί της κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Πέραν τούτων, οι πολίτες έχουν τώρα το δικαίωμα να χρησιμοποιούν οποιαδήποτε από τις γλώσσες των Συνθηκών κατά την επικοινωνία τους με τη διοίκηση της ΕΕ.

Είναι σαφές ότι αυτές οι βασικές απαιτήσεις για καλή διοικητική συμπεριφορά δεν είναι οι μόνοι κανόνες και αρχές που πρέπει να ακολουθούν τα θεσμικά όργανα και οργανισμοί και οι υπάλληλοί τους για να εγγυώνται καλή διοίκηση. Χρειάζεται σύνολο κανόνων και αρχών, ένας νόμος ή ένας κώδικας καλής διοικητικής συμπεριφοράς για να μπορέσουν τα θεσμικά όργανα και οργανισμοί της ΕΕ και οι υπάλληλοί τους να υλοποιήσουν τη χρηστή διοίκηση την οποία προβλέπει ο Χάρτης.

Μέχρι τώρα δεν έχει εγκριθεί σύνολο κανόνων και αρχών για την όλη διοίκηση της ΕΕ. Έχει συνεπώς σημασία να εγκρίνουν έκαστο θεσμικό όργανο και οργανισμός ένα σύνολο κανόνων και αρχών, ήτοι έναν κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς, όπου να καθορίζονται σαφώς τα δικαιώματα των Ευρωπαίων πολιτών. Μερικοί κοινοτικοί οργανισμοί το έχουν ήδη πράξει, όμως τα κύρια θεσμικά όργανα δεν έχουν μέχρι στιγμής εγκρίνει κώδικες οι οποίοι να ανταποκρίνονται αληθώς στις φιλοδοξίες του Χάρτη της Νίκαιας.

Η πρόοδος που σημειώθηκε στη Νίκαια στο συγκεκριμένο θέμα θα είναι σημαντικό βήμα προόδου στην από μακρού χρόνου προσπάθεια που καταβάλλει η διοίκηση της ΕΕ προς βελτίωση των σχέσεων με τον πολίτη της, τον Ευρωπαίο πολίτη. Έχει συνεπώς σημασία να τηρήσει κανείς και να μετατρέψει σε πράξη την πρόθεση της ύπατης αρχής της ΕΕ. Ο Χάρτης της Νίκαιας είναι καλό έγγραφο για τον πολίτη, ελπίζω δε ότι θα αποτελέσει τμήμα της ζωντανής πραγματικότητας χάρις στη δράση που θα αναπτύξουν όλα τα εμπλεκόμενα μέρη.

Το Διεθνές Συνέδριο Διαμεσολαβητών, το οποίο πραγματοποιείται ανά τετραετία με αντιπροσωπείες άνω των 100 επιτρόπων διοικήσεως και παρομοίων οργάνων από όλες τις ηπείρους, συνήλθε στο Ντάρμπαν της Νοτίου Αφρικής στα τέλη του φθινοπώρου 2000. Το σχέδιο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ και το σχέδιο Κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή της ΕΕ διανεμήθηκαν σε όλους τους συνέδρους. Το έργο του Διαμεσολαβητή προς προώθηση της καλής διοικήσεως παρουσιάσθηκε λεπτομερώς. Κύριο θέμα του τελικού ψηφίσματος αυτού του διεθνούς συνεδρίου ήταν να υπογραμμίσει ότι, για όλους τους πολίτες στον σύγχρονο κόσμο μας υπάρχει θεμελιώδες δικαίωμα στη καλή διοίκηση. Οι Διαμεσολαβητές σε ολόκληρο τον πλανήτη υπάρχουν για να προωθούν και να επιδιώκουν αυτό το δικαίωμα.

Τα αποτελέσματα

Η Ετήσια αυτή Έκθεση περιέχει περιλήψεις των αιτιολογημένων αποφάσεων που ελήφθησαν σε 61 περιπτώσεις, από ένα σύνολο 237 αποφάσεων που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια του έτους.

Όλες οι αιτιολογημένες αποφάσεις προστίθενται επί τακτικής βάσεως στη σελίδα του Διαμεσολαβητή στο Ίντερνετ τόσο στη γλώσσα της καταγγελίας όσο και στα αγγλικά. Εάν περιείχε όλες τις υποθέσεις που περατώθηκαν με αιτιολογημένη απόφαση, η Ετήσια Έκθεση θα ήταν τόσο μακρά ώστε να είναι δύσχρηστη. Οι υποθέσεις που παρουσιάζονται σε αυτή την Έκθεση επελέγησαν κατά τρόπον ώστε να περιλαμβάνονται και όλες οι σημαντικές υποθέσεις και τουλάχιστον μία απόφαση για έναστο θέμα και είδος ευρήματος. Ελπίζουμε ότι χάρις στη συλλογή αυτή ο αναγνώστης αποκομίζει σαφή εικόνα του έργου που επιτελούμε.

Στον πρόλογο στην Ετήσια Έκθεση του 1999, δήλωνα ότι η Υπηρεσία του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή έχει επανδρωθεί και λειτουργεί. Εννοούσα ότι λειτουργούσε όπως θα μπορούσε κανείς να αναμένει να λειτουργεί μία υπηρεσία, αντικείμενο της οποίας είναι τα παράπονα των Ευρωπαίων πολιτών που σχετίζονται με τις δραστηριότητες στις οποίες προβαίνει η διοίκηση ΕΕ. Φέτος λάβαμε περισσότερες καταγγελίες από ό,τι πέρσι (1732 το 2000 εν συγκρίσει προς 1577 το 1999). Οι καταγγελίες εντός πεδίου εντολής για τις οποίες άρχισε εξέταση σημείωσαν επίσης αύξηση και ανήλθαν σε 223, ενώ ήταν 201 το 1999.

Το 2000 μπορέσαμε να περατώσουμε 237 έρευνες με αιτιολογημένη απόφαση σε σύγκριση με τις 203 έρευνες του 1999. Η έκβαση αυτών των καταγγελιών είχε ως εξής (στοιχεία 1999 σε παρένθεση): δεν διαπιστώνεται κακή διοίκηση 112 (107), διευθετήθηκε προς όφελος του καταγγέλλοντος 76 (62), διατυπώθηκε κριτική παρατήρηση 31 (27), επιτεύχθηκε διακανονισμός επί φιλικής βάσεως 1 (1), διατυπώθηκε σχέδιο συστάσεως που έγινε δεκτό από το όργανο 12 (2), εκπονήθηκε ειδική έκθεση 2 (1).

Τούτο δεικνύει ότι η υπηρεσία έχει πλέον χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που διαθέτει προς διευθέτηση ενός κρούσματος κακής διοικήσεως και ότι τα θεσμικά όργανα και οργανισμοί έχουν ως επί το πλείστον ανταποκριθεί θετικά και έχουν επιδείξει πραγματική θέληση να θέσουν τα πράγματα επί ορθής βάσεως. Τούτο αποτελεί σαφώς καλό νέο για τους πολίτες.

Στη διάρκεια του 2000 καταβάλαμε επίσης προσπάθεια να καταπολεμήσουμε τη συσσώρευση υποθέσεων με καθυστέρηση, γνωστό εχθρό όλων των υπηρεσιών Διαμεσολαβητή. Τα στατιστικά στοιχεία δεικνύουν ότι σημειώθηκε μεν κάποια πρόοδος, ο εχθρός όμως δεν έχει πλήρως ηττηθεί.

Στις 31.12.2000 η διάρκεια 46 εν εξελίξει ερευνών είχε υπερβεί το ένα έτος εν συγκρίσει προς 50 έρευνες υποθέσεων στην αντίστοιχη θέση το προηγούμενο έτος. Από αυτές τις εξετάσεις 2 ανέμεναν απόφαση δικαστηρίου, 3 υποθέσεις ανέμεναν την έκβαση προτάσεως για διευθέτηση επί φιλικής βάσεως, 6 ανέμεναν την έκβαση σχεδίου συστάσεως και 2 υποθέσεις ανέμεναν την έκβαση ειδικής εκθέσεως που υποβλήθηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Μένει υπόλοιπο 33 υποθέσεων με καθυστέρηση, δεδομένου ότι στόχος μας είναι η περάτωση μιας υποθέσεως εντός ενός έτους, όπου τούτο είναι δυνατόν. Θα συνεχίσουμε να καταβάλλουμε προσπάθεια προς εξάλειψη των υποθέσεων που συσσωρεύονται με καθυστέρηση το 2001, ελπίζω με επιτυχία.

Παραλαβή καταγγελιών με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο

Το 2000 είναι το έτος κατά το οποίο η επικοινωνία με τον πολίτη μέσω Ίντερνετ ενηλικιώθηκε. Από τις 1732 καταγγελίες που ελήφθησαν το 2000 οι 420 είχαν αποσταλεί με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Ήδη από τις αρχές της πρώτης θητείας μου αποφάσισα να δέχομαι καταγγελίες με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Σε τούτο συνέβαλαν εν μέρει προτάσεις βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, μεταξύ των οποίων συγκεκριμένα και ο βουλευτής Dell'Alba. Οι καταγγελίες που υποβάλλονται

μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου αντιστοιχούν πλέον στο 24% όλων των καταγγελιών που λαμβάνονται, εν συγκρίσει προς το 17% το 1999. Επιπροσθέτως άνω των 1200 αιτημάτων για πληροφορίες ελήφθησαν και απαντήθηκαν με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο το 2000. Πολλά εξ αυτών των αιτημάτων αφορούσαν το πού να απευθυνθεί κανείς για βοήθεια ή συμβουλή. Ο μεγαλύτερος αριθμός μηνυμάτων με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ελήφθη από τη Γερμανία και την Ισπανία και με μικρή διαφορά ακολουθούν η Ιταλία, το Βέλγιο και η Αυστρία.

Έχω παρατηρήσει ότι, όταν το 1998 άρχισα να παραλαμβάνω σημαντικό ποσοστό καταγγελιών μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, η ποιότητα αυτών των καταγγελιών συχνά δεν είναι το ίδιο υψηλή με εκείνη των καταγγελιών που παραλαμβάνονται μέσω ταχυδρομείου. Τούτο εν μέρει οφείλεται στο ότι, ενώ έντυπο καταγγελίας διατίθεται από την ιστοσελίδα μου σε όλες τις γλώσσες των Συνθηκών δεν είναι εύκολο να υποβληθεί ηλεκτρονικά. Αυτό σημαίνει ότι οι καταγγέλλοντες κατά πάσαν πιθανότητα δεν έχουν απαντήσει στα ερωτήματα που διατυπώνονται στο έντυπο υποβολής καταγγελίας όταν προβαίνουν σε καταγγελία με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Σχεδιάζω λοιπόν να προσθέσω νέον τύπο εντύπου για τη υποβολή καταγγελίας στη σελίδα μου στο Ίντερνετ, ένα έντυπο το οποίο ο καταγγέλλων θα μπορεί να συμπληρώσει επάνω στην οθόνη και να υποβάλει απευθείας, κάνοντας ένα απλό κλικ στο ποντίκι. Η δομή του εντύπου θα είναι τέτοια, ώστε ο υπολογιστής να εξασφαλίζει ότι ο καταγγέλλων το έχει συμπληρώσει ορθώς προτού το υποβάλει. Τούτο θα συμβάλει κατά πάσα πιθανότητα στην καθοδήγηση των καταγγελλόντων και την αύξηση του ποσοστού των παραδεκτών καταγγελιών.

Το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο αποτελεί μεγάλη ευκαιρία για να επικοινωνούν οι πολίτες φθηνά, γρήγορα και αποτελεσματικά με τα θεσμικά όργανα και οργανισμούς της ΕΕ. Δημιουργεί ωστόσο σημαντικά μεγαλύτερο όγκο δουλειάς για τη διοίκηση, καθώς ο αριθμός των μηνυμάτων που λαμβάνονται αυξάνει δραματικά. Στον κόσμο του Ίντερνετ, οι πολίτες προσδοκούν ταχείες και κατανοητές απαντήσεις στις ερωτήσεις τους. Για να αυξήσει την εμπιστοσύνη από πλευράς του κοινού, η διοίκηση της ΕΕ πρέπει να σταθεί στο ύψος της προκλήσεως ανταποκρινόμενη σε αυτές τις νέες προσδοκίες.

Το μέλλον

Πολλές προτάσεις συζητούνται για το πώς θα εξελιχθεί ο θεσμός του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο μέλλον. Η ενασχόληση μόνον με καταγγελίες που αφορούν το ενδεχόμενο κακής διοίκησης από πλευράς των θεσμικών οργάνων και οργανισμών της ΕΕ συνιστά πράγματι ένα περιορισμένο πεδίο εντολής. Τούτο αποδεικνύει και η σταθερή εισροή καταγγελιών (έως 70%) που είναι εκτός της εντολής μας, μολονότι πολλές αφορούν το κοινοτικό δίκαιο. Για να αντιμετωπίσει αυτή την κατάσταση η Υπηρεσία μου έχει θεσπίσει στενή συνεργασία με τους Διαμεσολαβητές των κρατών μελών και άλλους παρόμοιους φορείς στα κράτη μέλη. Η συνεργασία αυτή υλοποιείται μέσω ενός δικτύου υπαλλήλων συνδέσμων και αφορά την τακτική διοργάνωση συμποσίων επί θεμάτων κοινοτικού δικαίου, τη δημοσίευση ενημερωτικού δελτίου συνδέσμου και από του Σεπτεμβρίου 2000 μία νέα θέση στον Ιστό και συνάντηση κορυφής. Η εν λόγω συνάντηση κορυφής συνίσταται σε διάφορα φόρουμ Ίντερνετ για ανταλλαγή πληροφοριών και απόψεων επί θεμάτων κοινοτικού δικαίου ανάμεσα στις υπηρεσίες των Διαμεσολαβητών στην ΕΕ. Αυτός ο τύπος συνεργασίας διευρύνεται τώρα για να περιλάβει αντίστοιχες οργανώσεις σε περιφερειακό επίπεδο και σύντομα θα είναι ανοικτός και στις παρεμφερείς δημοτικές αρχές που εκδηλώνουν σχετικό ενδιαφέρον.

Όλα αυτά τα μέτρα έχουν ληφθεί για να επιτευχθεί αποτελεσματική αντιμετώπιση των καταγγελιών που αφορούν το κοινοτικό δίκαιο στα κράτη μέλη. Τα θεσμικά όργανα των κρατών μελών έχουν δείξει θετικό πνεύμα συνεργασίας. Έχω την άποψη ότι περισσότερα μπορούν να επιτευχθούν με αυτό το είδος συνεργασίας από ό,τι με τη διεύρυνση της εντολής του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε όλα τα διοικητικά επίπεδα της Ενώσεως όπου εφαρμόζεται η κοινοτική νομοθεσία. Σε αυτόν τον ευρύτερο

φάσματος ρόλο μάλιστα αποσκοπούσε η αρχική πρωτοβουλία που είχε η ισπανική κυβέρνηση για τη θέσπιση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή στις αρχές της δεκαετίας 1990, αλλά δεν είναι η πλέον αποτελεσματική λύση κατ' εμέ. Πρέπει να εφαρμόζουμε τη σημαντική αρχή της επικουρικότητας στην πράξη όποτε είναι τούτο δυνατόν και πρέπει να την σεβόμαστε και όχι απλώς να ομιλούμε για αυτή.

Άλλος δυνατός τρόπος για να προχωρήσουμε θα ήταν η ανάπτυξη ακόμη στενότερης συνεργασίας με τη διοίκηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασχολείται με τις αναφορές. Το δικαίωμα του αναφέρεσθαι στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποτελεί άλλο σημαντικό συνταγματικό δικαίωμα για τους Ευρωπαίους πολίτες που θεσπίσθηκε από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Δεδομένου ότι το δικαίωμα αυτό το διασφαλίζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η διοίκησή του, δεν θα άρμοζε να προβώ σε λεπτομερή παρατήρηση σχετικά με αυτή την πρόταση στο παρόν στάδιο. Θα ήθελα ωστόσο να δηλώσω δημοσία ότι είμαι ανοικτός στη συζήτηση διαφόρων εναλλακτικών δυνατοτήτων για να μπορέσει να βελτιωθεί η διεκπεραίωση των αναφορών και των καταγγελιών, υπό την προϋπόθεση ότι πρόθεση είναι η επίτευξη σαφούς αποτελέσματος προς όφελος των Ευρωπαίων πολιτών.

Στρασβούργο, 31 Δεκεμβρίου 2000

Jacob Söderman

2 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Το σημαντικότερο καθήκον του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή είναι να ασχολείται με τα κρούσματα κακής διοίκησης στις δραστηριότητες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών, με εξαίρεση το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση του δικαιοδοτικού τους ρόλου. Τα πιθανά κρούσματα κακής διοίκησης τίθενται υπόψη του Διαμεσολαβητή κυρίως μέσω καταγγελιών που υποβάλλουν οι Ευρωπαίοι πολίτες. Ο Διαμεσολαβητής έχει επίσης τη δυνατότητα να διεξάγει έρευνες ιδία πρωτοβουλία.

Κάθε Ευρωπαίος πολίτης ή πολίτης τρίτου κράτους που ζει σε κράτος μέλος μπορεί να προσφύγει στον Διαμεσολαβητή. Στον Διαμεσολαβητή μπορούν επίσης να προσφύγουν και επιχειρήσεις, ενώσεις και άλλοι συλλογικοί φορείς που έχουν έδρα στην Ένωση. Οι καταγγελίες μπορούν να υποβληθούν στον Διαμεσολαβητή είτε απευθείας είτε μέσω βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Οι καταγγελίες προς τον Διαμεσολαβητή αντιμετωπίζονται δημοσία εκτός εάν ο καταγγέλλων ζητήσει εμπιστευτικότητα. Είναι σημαντικό να ενεργεί ο Διαμεσολαβητής όσο το δυνατόν πιο ανοικτά και με διαφάνεια, ώστε αφ' ενός οι Ευρωπαίοι πολίτες να μπορούν να παρακολουθήσουν και να κατανοήσουν το έργο του και αφ' ετέρου να αποτελεί καλό παράδειγμα για άλλους.

Το 2000 ο Διαμεσολαβητής διεκπεραίωσε 2017 υποθέσεις. Από αυτές 1732 ήσαν νέες καταγγελίες που ελήφθησαν το 2000. 1539 είχαν αποσταλεί απ' ευθείας από μεμονωμένους πολίτες, 114 προέρχονταν από συλλόγους και 76 από εταιρείες. 2 καταγγελίες διαβιβάστηκαν από βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. 284 υποθέσεις μεταφέρθηκαν από το 1999. Ο Διαμεσολαβητής άρχισε επίσης 1 εξέταση ιδία πρωτοβουλία.

Όπως ανακοινώθηκε για πρώτη φορά στην Ετήσια Έκθεση 1995 του Διαμεσολαβητή, υπάρχει συμφωνία ανάμεσα στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και τον Διαμεσολαβητή σχετικά με την αμοιβαία μεταβίβαση καταγγελιών και αναφορών, όπου αυτό κρίνεται σκόπιμο. Το 2000 1 αναφορά μεταβιβάστηκε στον Διαμεσολαβητή με τη συγκατάθεση του αναφέροντος για να αντιμετωπισθεί ως καταγγελία. 3 καταγγελίες μεταβιβάστηκαν με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, για να αντιμετωπισθούν ως αναφορές. Επιπλέον, υπήρξαν και 72 περιπτώσεις στις οποίες ο Διαμεσολαβητής συνέστησε στον καταγγέλλοντα να υποβάλει αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. (Βλέπε Παράρτημα Α, Στατιστικά στοιχεία)

2.1 Η ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Το έργο του Διαμεσολαβητή διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Καθεστώς του Διαμεσολαβητή¹ και τις εκτελεστικές διατάξεις που εγκρίνει ο Διαμεσολαβητής δυνάμει του άρθρου 14 του Καθεστώτος του. Το κείμενο των εκτελεστικών διατάξεων και του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή σε όλες τις επίσημες γλώσσες δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). Τα κείμενα διατίθεται επίσης και από το γραφείο του Διαμεσολαβητή.

Οι εκτελεστικές διατάξεις έχουν ως αντικείμενο την εσωτερική λειτουργία της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή. Ωστόσο, προκειμένου να αποτελέσουν έγγραφο που θα είναι κατανοητό και χρήσιμο στους πολίτες, περιλαμβάνουν και κάποιο υλικό που αφορά άλλα θεσμικά όργανα και οργανισμούς και που περιλαμβάνεται ήδη στους καταστατικούς κανόνες του Διαμεσολαβητή.

Στις 30 Νοεμβρίου 1999 ο Διαμεσολαβητής τροποποίησε τις εκτελεστικές διατάξεις, ώστε να καταστεί σαφές ότι, μετά τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, οι καταγγελίες

¹ Απόφαση 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994, L 113/15

μπορούν να υποβάλλονται και στα ιρλανδικά. Η τροποποίηση ίσχυσε από 1ης Ιανουαρίου 2000. Μία άλλη τροποποίηση επήλθε στις 11 Σεπτεμβρίου 2000, η οποία προβλέπει την αναγγελία για τη δημοσίευση των ετησίων και των ειδικών εκθέσεων του Διαμεσολαβητή από την Επίσημη Εφημερίδα. Αυτή η τροποποίηση τέθηκε σε ισχύ την 1η Οκτωβρίου 2000. Τον Ιούνιο 1999, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τροποποίησε τις διατάξεις του Κανονισμού του που αφορούν τη σχέση του Κοινοβουλίου με τον Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι οποίες έλαβαν νέα αρίθμηση ως άρθρα 177-179 του Κανονισμού. Οι τροποποιήσεις καθιστούν σαφές ότι τόσο η Ετήσια Έκθεση όσο και οι ειδικές εκθέσεις του Διαμεσολαβητή εξετάζονται από την ίδια αρμόδια επιτροπή (στην πράξη από την Επιτροπή Αναφορών).

2.2 Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΗ

Όλες οι καταγγελίες που αποστέλλονται στον Διαμεσολαβητή καταχωρίζονται και πιστοποιείται η παραλαβή τους. Η επιστολή πιστοποίησης της παραλαβής ενημερώνει τον καταγγέλλοντα σχετικά με τη διαδικασία εξέτασης της καταγγελίας του (της) και αναγράφει το όνομα και τον αριθμό τηλεφώνου του νομικού υπαλλήλου που τη χειρίζεται. Το επόμενο βήμα είναι να εξετασθεί κατά πόσον η καταγγελία εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή.

Η εντολή του Διαμεσολαβητή, όπως ορίζει το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ, τον καθιστά αρμόδιο να παραλαμβάνει καταγγελίες από κάθε πολίτη της Ένωσης ή από κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που διαμένει ή έχει την καταστατική του έδρα σε κράτος μέλος σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης κατά τις δραστηριότητες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών, με εξαίρεση το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών τους καθηκόντων. Συνεπώς μία καταγγελία ευρίσκεται εκτός πεδίου εντολής εάν:

- 1 ο καταγγέλλων δεν δικαιούται να υποβάλει καταγγελία,
- 2 η καταγγελία δεν αφορά κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό,
- 3 αφορά το Δικαστήριο ή το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών τους καθηκόντων, ή
- 4 δεν αφορά πιθανή περίπτωση κακής διοίκησης.

Το έτος 2000 διατυπώθηκε καταγγελία κατά του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι δεν αποκλείεται να μπορεί το εν λόγω ίδρυμα να θεωρηθεί κοινοτικός οργανισμός υπό την έννοια της εντολής του Διαμεσολαβητή (βλέπε κατωτέρω καταγγελία 659/2000/GG, τμήμα 3.1.4).

Παράδειγμα καταγγελίας που δεν αφορούσε πιθανή περίπτωση κακής διοίκησης

Κοσμήτορας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προέβη σε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή ισχυριζόμενος κακή διοίκηση από ένα των οργάνων του Κοινοβουλίου, το Προεδρείο. Προέβαλε τον ισχυρισμό ότι, όσον αφορά τη διαχείριση των ιδιοκτησιών του Κοινοβουλίου, το Προεδρείο είχε εσφαλμένως και με ανεπαρκείς διαδικασίες μεταβιβάσει στον εαυτό του εξουσίες ενός άλλου των οργάνων του Κοινοβουλίου, του Σώματος των Κοσμητόρων.

Στην απόφασή του ο Διαμεσολαβητής κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η κατανομή αρμοδιοτήτων ανάμεσα στο Προεδρείο και το Σώμα των Κοσμητόρων όπως και οι σχετικές διαδικασίες αποτελεί ζήτημα που αφορά αποκλειστικώς την εσωτερική οργάνωση του Κοινοβουλίου και ότι δεν εφαινότο να συνιστά ενδεχόμενο κρούσμα κακής διοίκησης. Κατά συνέπεια ο Διαμεσολαβητής δεν ανέλαβε να διενεργήσει εξέταση επί των καταγγελλομένων.

Υπόθεση 1243/2000/PB

2.2.1 “Κακή διοίκηση”

Ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να ορίσει με σαφήνεια τί εστί κακή διοίκηση, ο Διαμεσολαβητής περιέλαβε τον εξής ορισμό στην Ετήσια Έκθεση 1997:

Περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με κανόνα ή αρχή που το δεσμεύει

Το 1998 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο χαιρέτιζε τον ορισμό.

Κατά τη διάρκεια του 1999 αντηλλάγη αλληλογραφία μεταξύ του Διαμεσολαβητή και της Επιτροπής, από την οποία κατέστη σαφές ότι και η Επιτροπή συμφωνεί με τον εν λόγω ορισμό.

2.2.2 Ο Κώδικας καλής διοικητικής συμπεριφοράς

Το Νοέμβριο 1998 ο Διαμεσολαβητής άρχισε εξέταση ιδία πρωτοβουλία για την ύπαρξη Κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς για τους υπαλλήλους στις σχέσεις τους με το κοινό στα διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς και για την πρόσβαση του κοινού σε αυτόν. Στο πλαίσιο της έρευνας ιδία πρωτοβουλία ερωτήθηκαν δεκαεννέα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί εάν είχαν ήδη εγκρίνει, ή θα συμφωνούσαν να εγκρίνουν, ανάλογο Κώδικα για τους υπαλλήλους τους στις σχέσεις τους με το κοινό.

Στις 28 Ιουλίου 1999 ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε πρόταση Κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπό μορφή σχεδίου συστάσεως προς την Επιτροπή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο. Παρόμοια σχέδια συστάσεων διατυπώθηκαν προς τα λοιπά θεσμικά όργανα και οργανισμούς τον Σεπτέμβριο 1999. Ο Κώδικας του Διαμεσολαβητή περιλαμβάνεται σε όλες τις γλώσσες στην ιστοσελίδα (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

Οκτώ από τις δέκα αποκεντρωμένες υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ενέκριναν τον Κώδικα που πρότεινε ο Διαμεσολαβητής.

Τον Απρίλιο 2000 ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε Ειδική Έκθεση επί του θέματος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όπου διατύπωνε τη σύσταση να κινηθεί το Κοινοβούλιο την έγκριση διατάξεως ευρωπαϊκού διοικητικού δικαίου. (Βλέπε τμήμα 3.8).

2.3 ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Για να εμπίπτει στο πεδίο εντολής του Διαμεσολαβητή, μια καταγγελία πρέπει να πληρεί και άλλα κριτήρια παραδεκτού πριν ο Διαμεσολαβητής αναλάβει έρευνα. Τα κριτήρια, όπως τα ορίζει το Καθεστώς του Διαμεσολαβητή, είναι τα εξής:

1 η ταυτότητα του συντάκτη και το αντικείμενο της καταγγελίας πρέπει να προσδιορίζονται (άρθρο 2.3 του Καθεστώτος)

2 ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να παρέμβει σε υποθέσεις που βρίσκονται ενώπιον των δικαστηρίων ούτε να αμφισβητήσει το βάσιμο δικαστικής απόφασης (άρθρο 1.3)

3 η καταγγελία πρέπει να υποβάλλεται εντός δύο ετών από την ημερομηνία κατά την οποία τα γεγονότα στα οποία βασίζεται περιήλθαν σε γνώση του καταγγέλλοντος (άρθρο 2.4)

4 των καταγγελιών πρέπει να έχουν προηγηθεί τα δέοντα διοικητικά διαβήματα προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό (άρθρο 2.4)

5 σε περίπτωση καταγγελιών που αφορούν εργασιακές σχέσεις μεταξύ θεσμικών οργάνων και οργανισμών και των υπαλλήλων ή του λοιπού προσωπικού τους, πριν υποβληθεί η καταγγελία θα πρέπει να έχουν εξαντληθεί οι δυνατότητες υποβολής εσωτερικών διοικητικών διαβημάτων και προσφυγών (άρθρο 2.8)

Παραδείγματα μη παραδεκτού διότι δεν έχουν γίνει τα δέοντα διοικητικά διαβήματα

Ένας καταγγέλλων πίστευε ότι η Επιτροπή είχε επιδώσει αιτιολογημένη γνώμη στη Γερμανία σύμφωνα με το άρθρο 226 (πρώην άρθρο 169) της Συνθήκης ΕΚ σε σχέση με την απέλαση υπηκόων της ΕΕ από τη Γερμανία.

Στις 7 Σεπτεμβρίου 2000 ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στο Πρόεδρο της Επιτροπής για να του ζητήσει αντίγραφο αυτού του εγγράφου. Η Γενική Γραμματεία της Επιτροπής πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα με επιστολή της 25ης Σεπτεμβρίου 2000 ότι φρόντιζε να ανταποκριθεί στο αίτημά του.

Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή με την άρνησή της να παράσχει το έγγραφο που είχε ζητηθεί παραβίαζε τον νόμο.

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι κατά την ημερομηνία υποβολής της καταγγελίας δεν είχε δοθεί στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής εύλογο χρονικό περιθώριο να διεκπεραιώσει το θέμα. Ο Διαμεσολαβητής περάτωσε έτσι την υπόθεση βάσει του άρθρου 2 (4) του Καθεστώτος του, το οποίο επιβάλλει ότι προηγουμένως πρέπει να έχουν πραγματοποιηθεί τα ενδεδειγμένα διοικητικά διαβήματα.

Υπόθεση 1316/2000/GG

Με επιστολή του προς τον Διαμεσολαβητή ο κ. Ρ. περιέγραψε τις εμπειρίες που είχε με την Επιτροπή όσον αφορά τη διαχείριση και τις διαδικασίες πληρωμής στο πλαίσιο του προγράμματος Leonardo da Vinci.

Ο Διαμεσολαβητής απάντησε ότι μπορεί να λάβει θέση σχετικά με διαφωνία ανάμεσα σε πολίτη και θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Κοινότητας αφού διενεργήσει εξέταση στην οποία αμφότερα τα μέρη είχαν τη δυνατότητα να ακουστούν. Συνεπώς δεν ήταν δυνατόν να εκφράσει ο Διαμεσολαβητής άποψη επί της διαφωνίας του κ. Ρ. με την Επιτροπή τη ελλείψει καταγγελίας κατά της Επιτροπής. Στον κ. Ρ. εστάλησαν στοιχεία για τον τρόπο υποβολής καταγγελίας και για το έντυπο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί προς τούτο από τη σελίδα του Διαμεσολαβητή στο Ίντερνετ, εκείνος όμως δεν απήντησε. Συνεπώς ο Διαμεσολαβητής έκλεισε την υπόθεση.

Υπόθεση 510/2000/IJH**Παραδείγματα μη παραδεκτού λόγω διαδικασίας ενώπιον της δικαιοσύνης**

Τον Αύγουστο 1999 ένας Αυστριακός πολίτης προέβη σε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή ισχυριζόμενος ότι η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει το ποσό 59 694,44 γερμανικών μάρκων για εκτελεσθείσα εργασία για κατασκευαστικό έργο στο Κίεβο.

Κατά τη διάρκεια της έρευνας επί της καταγγελίας ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι είχε κινήσει δικαστική διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου σχετικά με το θέμα της καταγγελίας του.

Συμφώνως προς το άρθρο 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ο Διαμεσολαβητής δεν διενεργεί έρευνες εάν τα καταγγελλόμενα περιστατικά αποτελούν αντικείμενο εκκρεμούσας ή περατωθείσας δικαστικής διαδικασίας.

Μετά την προσεκτική εξέταση της δικογραφίας φάνηκε ότι τα καταγγελλόμενα στον Διαμεσολαβητή στοιχεία αποτελούσαν πλέον αντικείμενο δικαστικής διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

Το άρθρο 2 (7) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή προβλέπει ότι, όταν ο Διαμεσολαβητής πρέπει να θέσει τέλος στην εξέταση καταγγελίας λόγω δικαστικής διαδικασίας, το αποτέλεσμα των ερευνών τις οποίες διενήργησε μέχρι αυτού του

χρονικού σημείου τίθεται χωρίς περαιτέρω ενέργειες στο αρχείο. Συνεπώς ο Διαμεσολαβητής βάσει αυτού έκλεισε την υπόθεση.

Υπόθεση 1055/99/VK

Τον Φεβρουάριο 1999 ο καταγγέλλων απηύθυνε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή ισχυριζόμενος κατάχρηση εξουσίας από τους ανωτέρους του στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων.

Από τις πληροφορίες που ελήφθησαν κατά την εξέταση φάνηκε ότι ο καταγγέλλων είχε θέσει τρεις υποθέσεις ενώπιον της δικαιοσύνης στο Πρωτοδικείο. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι τα επιχειρήματα που εχρησιμοποιούνται στις διαδικασίες ενώπιον της δικαιοσύνης βασίζονταν στα ίδια γεγονότα για τα οποία ο καταγγέλλων είχε προσφύγει στον Διαμεσολαβητή.

Συμφώνως προς το άρθρο 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ο Διαμεσολαβητής δεν διενεργεί έρευνες εάν τα καταγγελλόμενα περιστατικά αποτελούν αντικείμενο εκκρεμούσας ή περατωθείσας δικαστικής διαδικασίας.

Το άρθρο 2 (7) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή προβλέπει ότι, όταν ο Διαμεσολαβητής πρέπει να θέσει τέλος στην εξέταση καταγγελίας λόγω δικαστικής διαδικασίας, το αποτέλεσμα των ερευνών τις οποίες διενήργησε μέχρι αυτού του χρονικού σημείου τίθεται χωρίς περαιτέρω ενέργειες στο αρχείο. Συνεπώς ο Διαμεσολαβητής βάσει αυτού έκλεισε την υπόθεση.

Υπόθεση 224/99/IP

2.4 ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ

Ο Διαμεσολαβητής μπορεί να ασχοληθεί με καταγγελίες που εμπίπτουν στο πεδίο της εντολής του και πληρούν τα κριτήρια του παραδεκτού. Το άρθρο 195 της Συνθήκης ΕΚ προβλέπει ότι ο Διαμεσολαβητής “διεξάγει τις έρευνες που κρίνει δικαιολογημένες”. Σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να μην υπάρχουν επαρκείς λόγοι για να αναλάβει ο Διαμεσολαβητής τη διεξαγωγή έρευνας, ακόμα και εάν η καταγγελία είναι παραδεκτή. Εάν μία καταγγελία έχει ήδη αντιμετωπισθεί ως αναφορά από την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ο Διαμεσολαβητής κανονικά θεωρεί ότι δεν υπάρχει λόγος να διενεργήσει έρευνα, εκτός εάν υποβληθούν νέα στοιχεία.

Παράδειγμα περιπτώσεως όπου δεν υπάρχουν λόγοι για τη διενέργεια έρευνας

Στις 24 Μαρτίου 2000, πολίτης του Ηνωμένου Βασιλείου κατήγγειλε το όριο ηλικίας που όριζε η Επιτροπή για τους υποψηφίους στον γενικό διαγωνισμό EUR/B/142/98. Η αίτηση του καταγγέλλοντος είχε απορριφθεί για λόγους ηλικίας.

Το ζήτημα της χρήσεως των ορίων ηλικίας στις διαδικασίες προσλήψεων από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα, είχε αποτελέσει θέμα για την εξέταση ιδία πρωτοβουλία 626/97/BB την οποία άρχισε ο Διαμεσολαβητής στις 14 Ιουλίου 1997. Ως αποτέλεσμα αυτής της πρωτοβουλίας, η Επιτροπή πληροφόρησε τον Διαμεσολαβητή ότι ενέκρινε την πολιτική καταργήσεως των ορίων ηλικίας στις προκηρύξεις της για τη διεξαγωγή διαγωνισμού στις 21 Ιανουαρίου 1998. Η Επιτροπή θεώρησε απαραίτητο να εφαρμόσει στην πράξη την απόφασή της στο πλαίσιο κοινής συμφωνίας με τα λοιπά θεσμικά όργανα, στο μεταξύ δε θα εφάρμοζε ως γενικό όριο την ηλικία των 45 ετών.

Δεδομένων αυτών των εξελίξεων ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι δεν υπήρχαν λόγοι να επιδοθεί στη εξέταση του θέματος και έκλεισε την υπόθεση.

Υπόθεση 431/2000/IP

2.5 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Από τις 7002 καταγγελίες που καταχωρίστηκαν από την έναρξη των δραστηριοτήτων του Διαμεσολαβητή 16% προερχόταν από τη Γαλλία, 14% από τη Γερμανία, 14% από την Ισπανία, 9% από το ΗΒ και 12% από την Ιταλία. Πλήρης ανάλυση της γεωγραφικής προέλευσης των καταγγελιών που καταχωρίστηκαν το 2000 παρατίθεται στο Παράρτημα Α, Στατιστικά στοιχεία.

Κατά το 2000 η διαδικασία εξέτασης των καταγγελιών για το κατά πόσον εμπίπτουν εντός του πεδίου εντολής του Διαμεσολαβητή, πληρούν τα κριτήρια περί παραδεκτού και δικαιολογούν την κίνηση διαδικασίας έρευνας ολοκληρώθηκε στο 95% των υποθέσεων. Το 28% των καταγγελιών που εξετάστηκαν κρίθηκε ότι βρισκόνταν εντός του πεδίου εντολής του Διαμεσολαβητή. Εξ αυτών, 297 πληρούσαν τα κριτήρια παραδεκτού, 74 όμως δεν φάνηκε να δικαιολογούν την κίνηση διαδικασίας έρευνας. Συνεπώς άρχισε η διεξαγωγή έρευνας σε 223 υποθέσεις.

Οι περισσότερες από τις καταγγελίες που οδήγησαν σε διαδικασία έρευνας αφορούσαν την Επιτροπή (83%). Εφόσον η Επιτροπή είναι το βασικό κοινοτικό θεσμικό όργανο το οποίο λαμβάνει αποφάσεις που έχουν άμεσο αντίκτυπο στους πολίτες, είναι φυσιολογικό να αποτελεί και το βασικό αντικείμενο των καταγγελιών των πολιτών. Υποβλήθηκαν 16 καταγγελίες κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και 4 καταγγελίες κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι κυριότερες μορφές κακής διοίκησης που καταγγέλλθηκαν αφορούσαν την έλλειψη διαφάνειας (95 υποθέσεις), διακρίσεις (27 υποθέσεις), μη ικανοποιητικές διαδικασίες ή παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας (26 υποθέσεις), αδικία ή κατάχρηση εξουσίας (39 υποθέσεις), δυνάμενη να αποφευχθεί καθυστέρηση (84 υποθέσεις), αμέλεια (23 υποθέσεις), παράλειψη διασφάλισης της εκπλήρωσης υποχρεώσεων, δηλαδή παράλειψη από την Επιτροπή να ανταποκριθεί στον ρόλο του “θεματοφύλακα των Συνθηκών” έναντι των κρατών μελών (7 υποθέσεις) και νομικό σφάλμα (20 υποθέσεις).

2.6 ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Εάν μια καταγγελία είναι εκτός του πεδίου εντολής ή είναι μη παραδεκτή, ο Διαμεσολαβητής προσπαθεί πάντοτε να συμβουλευτεί τον καταγγέλλοντα να προσφύγει σε άλλη υπηρεσία που θα μπορούσε να χειρισθεί την καταγγελία του. Όπου είναι δυνατόν, ο Διαμεσολαβητής μεταβιβάζει την καταγγελία απευθείας σε άλλη αρμόδια υπηρεσία με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος, υπό την προϋπόθεση ότι οι λόγοι της καταγγελίας φαίνονται βάσιμοι.

Το 2000 δόθηκαν συμβουλές σε 805 υποθέσεις, οι περισσότερες από τις οποίες αφορούσαν θέματα κοινοτικής νομοθεσίας. Σε 435 υποθέσεις δόθηκε συμβουλή στον καταγγέλλοντα να προβεί σε καταγγελία σε εθνικό ή περιφερειακό Διαμεσολαβητή ή συναφές όργανο. Σε 72 καταγγέλλοντες έγινε η υπόδειξη να υποβάλουν αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ενώ επιπροσθέτως 3 καταγγελίες διαβιβάστηκαν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος για να αντιμετωπισθούν ως αναφορές και 9 περιπτώσεις διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή. Σε 155 υποθέσεις δόθηκε στους καταγγέλλοντες η συμβουλή να έλθουν σε επαφή με την Επιτροπή. Ο αριθμός αυτός περιλαμβάνει και ορισμένες υποθέσεις στις οποίες η καταγγελία κατά της Επιτροπής κρίθηκε απαράδεκτη, καθόσον δεν είχαν προηγηθεί τα κατάλληλα διοικητικά διαβήματα προς την Επιτροπή. Σε 143 υποθέσεις δόθηκε στον καταγγέλλοντα η συμβουλή να έλθει σε επαφή με άλλες υπηρεσίες.

Παραδείγματα υποθέσεων που μεταβιβάστηκαν στην Επιτροπή

Την 1η Δεκεμβρίου 1999 ιατρός απηύθυνε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή σχετικά με την άρνηση το Ιρλανδικού Ιατρικού Συμβουλίου να εκδώσει πιστοποιητικό για να του επιτρέψει να ασκήσει το επάγγελμα του ειδικού ιατρού.

Προέβαλλε τον ισχυρισμό ότι η άρνηση αντέβαινε στις διατάξεις της οδηγίας 93/16/ΕΟΚ.

Δεδομένου ότι το Ιρλανδικό Ιατρικό Συμβούλιο δεν είναι κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός, η καταγγελία ήταν εκτός του πεδίου εντολής του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Επιπροσθέτως, η ιρλανδική νομοθεσία αποκλείει συγκεκριμένα το Ιατρικό Συμβούλιο από το πεδίο εντολής του Ιρλανδού Διαμεσολαβητή.

Η καταγγελία ενέπιπτε στην αρμοδιότητα της Επιτροπής υπό την ιδιότητά της ως θεματοφύλακα των Συνθηκών, καθόσον αφορούσε την ορθή ερμηνεία και εφαρμογή συγκεκριμένης οδηγίας. Η καταγγελία μεταβιβάστηκε ως εκ τούτου στην Επιτροπή τον Ιανουάριο 2000 με τη συγκατάθεση του καταγγέλλοντος.

Παρόμοια καταγγελία κατά του Ιρλανδικού Ιατρικού Συμβουλίου που υπεβλήθη τον Ιανουάριο 2000 αντιμετωπίστηκε κατά τον ίδιο τρόπο.

Τον Φεβρουάριο 2000 η Επιτροπή απέστειλε στον Διαμεσολαβητή αντίγραφο της απαντήσεως που απηύθυνε στους καταγγέλλοντες. Η Επιτροπή εξηγούσε τις διατάξεις της οδηγίας και την σχετική νομολογία του Δικαστηρίου. Κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το Ιρλανδικό Ιατρικό Συμβούλιο δεν μπορεί να αναγκασθεί να χορηγήσει το επιδιωκόμενο πιστοποιητικό.

Υπόθεση 1486/99/IJH και 41/2000/IJH

2.7 ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟ- ΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΩΝ

2.7.1 Η ακρόαση μαρτύρων

Το 2000 έγινε επίκληση της εξουσίας του Διαμεσολαβητή να προβαίνει σε ακρόαση μαρτύρων σε μία υπόθεση. Στα τέλη του 2000 η εξέταση της υποθέσεως ακόμη συνεχιζόταν.

Σύμφωνα με το άρθρο 3.2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

“Οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών υποχρεούνται να καταθέσουν ως μάρτυρες, εάν τους το ζητήσει ο Διαμεσολαβητής· ομιλούν εξ ονόματος και βάσει οδηγιών των διοικήσεων στις οποίες υπάγονται και δεσμεύονται από το επαγγελματικό απόρρητο”.

Η γενική διαδικασία που εφαρμόζεται για την ακρόαση μαρτύρων έχει ως εξής:

1 Η ημερομηνία, ο χρόνος και ο τόπος λήψης των καταθέσεων συμφωνούνται μεταξύ των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή και της Γενικής Γραμματείας του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού, το οποίο ενημερώνει τον (τους) μάρτυρα(ες). Οι καταθέσεις λαμβάνονται στα γραφεία του Διαμεσολαβητή, συνήθως στις Βρυξέλλες.

2 Έκαστος μάρτυρας καταθέτει μόνος χωρίς να συνοδεύεται από άλλο άτομο.

3 Οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή και η Γενική Γραμματεία της Επιτροπής συμφωνούν τη γλώσσα ή τις γλώσσες διεξαγωγής της διαδικασίας. Εάν ο μάρτυρας διατυπώσει εκ των προτέρων σχετικό αίτημα, η διαδικασία μπορεί να διεξαχθεί στη μητρική γλώσσα του μάρτυρα.

4 Οι ερωτήσεις και απαντήσεις μαγνητοφωνούνται και μεταγράφονται από τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή.

5 Το κείμενο της μεταγραφής αποστέλλεται στο μάρτυρα προς υπογραφή. Ο μάρτυρας μπορεί να προτείνει γλωσσικές διορθώσεις των απαντήσεων. Εάν επιθυμεί να διορθώσει ή να συμπληρώσει μian απάντηση, η αναθεωρημένη απάντηση και η σχετική αιτιολογία περιλαμβάνονται σε χωριστό έγγραφο που επισυνάπτεται στην κατάθεση.

6 Η υπογεγραμμένη κατάθεση, συμπεριλαμβανομένων τυχόν συνημμένων εγγράφων, αποτελεί μέρος του φακέλλου του Διαμεσολαβητή για την υπόθεση.

Το σημείο 6 συνεπάγεται επίσης ότι αντίγραφο της υπογεγραμμένης κατάθεσης αποστέλλεται στον καταγγέλλοντα, ο οποίος έχει τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις.

2.7.2 Η επιθεώρηση εγγράφων

Κατά τη διάρκεια του 2000 σε 4 υποθέσεις έγινε επίκληση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή να επιθεωρεί έγγραφα και φακέλλους που σχετίζονται με διενεργούμενη εξέταση.

Σύμφωνα με το άρθρο 3.2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

“Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί υποχρεούνται να παρέχουν στον Διαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητεί και να του επιτρέπουν την πρόσβαση στα σχετικά έγγραφα. Μπορούν να αρνηθούν μόνον για λόγους απορρήτου δεόντως αιτιολογημένους.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος και καλύπτονται από απόρρητο δυνάμει νομοθετικής ή κανονιστικής διάταξης μόνο με τη συγκατάθεση του εν λόγω κράτους μέλους.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε άλλα έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος αφού ειδοποιήσουν σχετικά το εν λόγω κράτος μέλος.”

Οι οδηγίες του Διαμεσολαβητή προς το προσωπικό του σχετικά με την επιθεώρηση εγγράφων περιλαμβάνουν τα εξής σημεία:

Ο νομικός υπάλληλος δεν υπογράφει καμμίας μορφής δέσμευση ή αναγνώριση, εκτός από έναν απλό κατάλογο των εγγράφων που επιθεωρούνται ή αντιγράφονται. Εάν οι υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου διατυπώσουν πρόταση ως ανωτέρω, ο νομικός υπάλληλος διαβιβάζει αντίγραφο της στον Διαμεσολαβητή.

Εάν οι υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου επιδιώξουν να αποτρέψουν την επιθεώρηση οιασδήποτε εγγράφου ή να επιβάλουν μη εύλογους όρους για τη διεξαγωγή της, ο νομικός υπάλληλος τις πληροφορεί ότι η συμπεριφορά αυτή θεωρείται άρνηση.

Εάν δεν επιτραπεί η επιθεώρηση οιασδήποτε εγγράφου, ο νομικός υπάλληλος ζητεί από τις υπηρεσίες του οικείου θεσμικού οργάνου ή οργανισμού να δηλώσουν τον δεόντως αιτιολογημένο λόγο απορρήτου στον οποίο βασίζεται η άρνηση.

Το πρώτο σημείο προστέθηκε μετά μία υπόθεση στην οποία οι υπηρεσίες της Επιτροπής πρότειναν να αναλάβει εγγράφως το προσωπικό του Διαμεσολαβητή την υποχρέωση να αποζημιώσει την Επιτροπή για κάθε ζημία που θα μπορούσε να προκληθεί σε τρίτον από τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών που περιείχοντο στο έγγραφο.

2.7.3 Αποσαφήνιση των εξουσιών του Διαμεσολαβητή για τη διενέργεια ερευνών

Στην Ετήσια Έκθεση 1998 ο Διαμεσολαβητής πρότεινε να διευκρινισθούν οι εξουσίες διενέργειας ερευνών που διαθέτει, όσον αφορά τόσο την επιθεώρηση εγγράφων όσο και την εξέταση μαρτύρων. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο καλούσε την Επιτροπή Θεσμικών Θεμάτων να εξετάσει το ενδεχόμενο τροποποίησης του άρθρου 3 (2) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, όπως προτείνεται στην έκθεση της Επιτροπής Αναφορών².

²

Έκθεση της Επιτροπής Αναφορών σχετικά με την ετήσια έκθεση για τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή κατά το 1998 (A4-0119/99) Εισηγητής: Laura De Esteban Martin.

Για να προχωρήσει αυτή η διεργασία, ο Διαμεσολαβητής συνέταξε την ακόλουθη πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 3 (2) και τη διαβίβασε στον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τον Δεκέμβριο 1999 (οι προτεινόμενες τροποποιήσεις και προσθήκες στο υπάρχον κείμενο με πλάγια στοιχεία):

Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί υποχρεούνται να παρέχουν στον Διαμεσολαβητή τις πληροφορίες που τους ζητεί και να του επιτρέπουν την επιθεώρηση και τη λήψη αντιγράφων από τα σχετικά έγγραφα ή το περιεχόμενο οιαδήποτε φορέα δεδομένων.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος και καλύπτονται από απόρρητο δυνάμει νομοθετικής ή κανονιστικής διάταξης μόνο με τη συγκατάθεση του εν λόγω κράτους μέλους.

Επιτρέπουν την πρόσβαση σε άλλα έγγραφα που προέρχονται από ένα κράτος μέλος αφού ειδοποιήσουν σχετικά το εν λόγω κράτος μέλος.

Τα μέλη και το προσωπικό των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών υποχρεούνται να καταθέτουν ως μάρτυρες, εάν τους το ζητήσει ο Διαμεσολαβητής. Παρέχουν πλήρεις και αληθείς πληροφορίες.

Ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του υποχρεούνται να μην κοινολογούν τις απόρρητες πληροφορίες ή έγγραφα που τίθενται υπόψη τους στο πλαίσιο των ερευνών.

Το ανωτέρω σχέδιο εμπνέεται εν μέρει από τον κανονισμό για τις εξουσίες έρευνας της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF), ο οποίος προβλέπει ότι η υπηρεσία έχει δικαίωμα άμεσης και χωρίς προειδοποίηση πρόσβασης σε κάθε πληροφορία, καθώς και δικαίωμα να λαμβάνει αντίγραφα από κάθε έγγραφο που βρίσκεται στην κατοχή των θεσμικών οργάνων και οργανισμών³.

Στα τέλη του 2000 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέταζε το θέμα. Με την έκβαση θα ασχοληθούμε στην προσεχή Ετήσια Έκθεση.

2.8 ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙ Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ ΤΟΥΣ

Όταν ο Διαμεσολαβητής αποφασίζει να κινήσει διαδικασία έρευνας για μια καταγγελία, το πρώτο βήμα είναι να αποστείλει την καταγγελία και τα συνημμένα σ' αυτήν έγγραφα στο εμπλεκόμενο κοινοτικό όργανο ή οργανισμό για την έκδοση γνώμης. Μόλις ληφθεί η γνώμη, αποστέλλεται στον καταγγέλλοντα για υποβολή παρατηρήσεων.

Σε μερικές περιπτώσεις το ίδιο το θεσμικό όργανο ή ο οργανισμός λαμβάνει μέτρα για τη διευθέτηση της υποθέσεως κατά τρόπον ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Εάν η γνώμη και οι παρατηρήσεις δείχνουν ότι τούτο επιτεύχθηκε, η υπόθεση περατώνεται ως “διευθετηθείσα από το όργανο”. Σε ορισμένες άλλες περιπτώσεις ο καταγγέλλων αποφασίζει να παραιτηθεί της καταγγελίας, οπότε περατώνεται και η εξέταση του φακέλλου.

Εάν η καταγγελία δεν διευθετηθεί από το όργανο ούτε αποσυρθεί από τον καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής συνεχίζει τις έρευνές του. Εάν οι έρευνες δεν αποκαλύψουν περίπτωση κακής διοίκησης, ο καταγγέλλων και το θεσμικό όργανο ή οργανισμός ενημερώνονται σχετικά και η εξέταση της υπόθεσης περατώνεται.

Εάν οι έρευνες του Διαμεσολαβητή αποκαλύψουν περίπτωση κακής διοίκησης, ο Διαμεσολαβητής επιζητεί διακανονισμό επί φιλικής βάσεως προκειμένου να επιλυθεί το θέμα και να ικανοποιηθεί ο καταγγέλλων.

³

Βλέπε άρθρο 4 του κανονισμού 1073/1999, 1999 EE L 136/1

Εάν ο διακανονισμός επί φιλικής βάσεως δεν είναι εφικτός ή η αναζήτηση διακανονισμού επί φιλικής βάσεως είναι ανεπιτυχής, ο Διαμεσολαβητής είτε περατώνει την εξέταση της υπόθεσης με διατύπωση επικρίσεως προς το θεσμικό όργανο ή οργανισμό είτε διαπιστώνει επισήμως περίπτωση κακής διοίκησης και καταρτίζει σχέδιο συστάσεως.

Η διατύπωση επικρίσεως θεωρείται κατάλληλο μέσο για υποθέσεις όπου η περίπτωση κακής διοίκησης φαίνεται να μην έχει γενικές επιπτώσεις και δεν κρίνεται απαραίτητο να προβεί σε ενέργειες ο Διαμεσολαβητής για να δώσει συνέχεια στο θέμα.

Σε περιπτώσεις όπου κρίνεται απαραίτητο να προβεί σε ενέργειες ο Διαμεσολαβητής για να δώσει συνέχεια στο θέμα (δηλαδή σε σοβαρότερες περιπτώσεις κακής διοίκησης ή σε υποθέσεις με γενικές επιπτώσεις) ο Διαμεσολαβητής αποφασίζει να συντάξει σχέδιο συστάσεων προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Συμφώνως προς το άρθρο 3 (6) του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή το θεσμικό όργανο ή οργανισμός πρέπει να αποστείλει εμπεριστατωμένη γνώμη εντός τριμήνου. Η εμπεριστατωμένη γνώμη δύναται να συνίσταται σε αποδοχή της αποφάσεως του Διαμεσολαβητή και περιγραφή των μέτρων που λαμβάνονται προς υλοποίηση των συστάσεων.

Εάν ένα κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός δεν ανταποκριθεί ικανοποιητικά σε σχέδιο συστάσεως, το άρθρο 3 (7) προβλέπει ότι ο Διαμεσολαβητής αποστέλλει έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το σχετικό θεσμικό όργανο ή οργανισμό. Η έκθεση μπορεί να περιέχει συστάσεις.

Το 2000 ο Διαμεσολαβητής άρχισε τη διενέργεια 224 εξετάσεων, 223 εξετάσεις σε σχέση με καταγγελίες και 1 εξέταση ίδια πρωτοβουλία. (Για περαιτέρω λεπτομέρειες, βλ. Παράρτημα Α, Στατιστικά στοιχεία)

76 υποθέσεις διευθετήθηκαν από το ίδιο το σχετικό όργανο ή οργανισμό. Εξ αυτών 46 ήταν υποθέσεις στις οποίες η παρέμβαση του Διαμεσολαβητή είχε αποτέλεσμα επιτυγχάνοντας απάντηση σε αναπάντητη αλληλογραφία (βλέπε Ετήσια Έκθεση 1998, τμήμα 2.9 για περαιτέρω λεπτομέρειες της διαδικασίας που χρησιμοποιείται σε αυτές τις περιπτώσεις). 6 υποθέσεις αποσύρθηκαν από τον καταγγέλλοντα. Σε 112 υποθέσεις οι έρευνες του Διαμεσολαβητή δεν αποκάλυψαν κρούσμα κακής διοίκησης.

Επίκριση προς το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό διατυπώθηκε σε 31 υποθέσεις. Διακανονισμός επί φιλικής βάσεως επετεύχθη σε 1 υπόθεση. Το 2000 διατυπώθηκαν 13 σχέδια συστάσεων προς τα εμπλεκόμενα θεσμικά όργανα ή οργανισμούς. 12 σχέδια συστάσεως έγιναν δεκτά από τα σχετικά όργανα το 2000, με 6 σχέδια συστάσεων που είχαν διατυπωθεί το 1999 (υποθέσεις 398/97/GG, 489/98/OV, 507/98/OV, 515/98/OV, 576/98/OV, 818/98/OV). Στην περίπτωση 2 άλλων σχεδίων συστάσεων που διατυπώθηκαν το 2000, η προθεσμία αποστολής εμπεριστατωμένης γνώμης από το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο δεν είχε λήξει έως τα τέλη του έτους.

Σε 2 υποθέσεις το σχέδιο συστάσεως ακολούθησε ειδική έκθεση προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η μία αφορούσε την εξέταση ίδια πρωτοβουλία με θέμα την ύπαρξη Κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς στα διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς και την πρόσβαση του κοινού σε αυτόν (ΟΙ/1/98/OV) (βλέπε τμήματα 2.2.2 και 3.8). Η άλλη αφορούσε την καταγγελία 713/98/IJH (βλέπε τμήμα 3.8).

Το πλήρες κείμενο των ειδικών εκθέσεων δημοσιεύεται στη σελίδα του Διαμεσολαβητή στο Ίντερνετ σε όλες τις επίσημες γλώσσες.

3 ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ

3.1 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩ- ΘΗΚΕ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙ- ΚΗΣΗΣ

3.1.1 Το Συμβού- λιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΑΡΝΗΣΗ ΠΡΟΑ- ΓΩΓΗΣ ΣΕ ΘΕΣΗ Α2

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1280/98/(PD)GG
(ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΗ) κατά
του Συμβουλίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων ήταν υπάλληλος Α3 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τον Σεπτέμβριο του 1997, το Συμβούλιο δημοσίευσε ανακοίνωση για την ύπαρξη κενής θέσης Α2 στη Διεύθυνση της Γενικής Γραμματείας του που είναι αρμόδια για τα δημοσιονομικά θέματα και τα θέματα κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, θέση η οποία επρόκειτο να πληρωθεί με μετάθεση ή προαγωγή κάποιου υπαλλήλου. Σύμφωνα με την προκήρυξη, το πρόσωπο που θα επιλεγόταν για τη θέση έπρεπε μεταξύ άλλων να έχει επαρκή γνώση των γενικών αρχών και διαδικασιών που άπτονται των δημοσιονομικών θεμάτων και των θεμάτων κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Αίτηση για τη θέση υπέβαλαν ο καταγγέλλων και τρεις ακόμη υποψήφιοι. Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου διόρισε μια συμβουλευτική επιτροπή επιλογής η οποία πήρε συνέντευξη από τους υποψηφίους. Με επιστολή του της 5^{ης} Νοεμβρίου 1997, ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η αίτησή του απορρίφθηκε και ότι επιλέχθηκε άλλος υποψήφιος. Ο επιλεγείς υποψήφιος, κ. Η., ήταν επίσης υπάλληλος Α3.

Τον Φεβρουάριο του 1998, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Στην καταγγελία του, ζητούσε ακύρωση της απόφασης της 5ης Νοεμβρίου 1997 με την οποία είχε απορριφθεί η αίτησή του. Ζητούσε επίσης από το Συμβούλιο να τον αποζημιώσει για την υλική και ηθική βλάβη που υπέστη ως αποτέλεσμα της εν λόγω απόφασης. Στις 4 Ιουνίου 1998, το Συμβούλιο απέρριψε την καταγγελία αυτή.

Τον Δεκέμβριο του 1998, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στο Διαμεσολαβητή. Στην καταγγελία του επισύναπτε σημείωμα στο οποίο εξηγούσε το ιστορικό της καταγγελίας του. Ο καταγγέλλων υποστήριξε (1) ότι το Συμβούλιο είχε παραβεί το άρθρο 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης και ότι η διαδικασία ήταν παράτυπη, (2) ότι το Συμβούλιο είχε παραβεί το άρθρο 5 παράγραφος 3 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης και (3) ότι είχε συντρέξει περίπτωση κατάχρησης εξουσίας. Στο πλαίσιο του τελευταίου ισχυρισμού, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι σε μια υπόθεση που εκδικάστηκε από το Πρωτοδικείο το 1992, το Συμβούλιο είχε προσκομίσει και χρησιμοποιήσει ένα έγγραφο (ένα σημείωμα που είχε συνταχθεί από το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου στις 23 Μαΐου 1990), το οποίο περιείχε ψευδή στοιχεία. Ο καταγγέλλων υποδείκνυε στο Διαμεσολαβητή ότι όφειλε να ενημερώσει τις αρμόδιες εθνικές αρχές για τα γεγονότα αυτά.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Συμβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο προκειμένου να διατυπώσει αυτό τη γνώμη του. Στη γνώμη του, το Συμβούλιο προέβη στα ακόλουθα σχόλια σε σχέση με την καταγγελία:

Η αρχή που θεσπίζεται με το άρθρο 5 παράγραφος 3 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, σύμφωνα με την οποία οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία πρέπει να αντιμετωπίζονται ισότιμα, υποχρεώνει τη διορίζουσα αρχή να μην αντιμετωπίζει ανάλογες καταστάσεις με διαφορετικό τρόπο, εκτός αν η σχετική διαφοροποίηση αιτιολογείται αντικειμενικά. Ο κανόνας αυτός δεν είχε παραβιαστεί στην παρούσα υπόθεση.

Σύμφωνα με το άρθρο 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, οι προαγωγές υπάγονται στην αρμοδιότητα της διορίζουσας αρχής και γίνονται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υποψηφίων που έχουν συμπληρώσει ένα ελάχιστο διάστημα παραμονής στη βαθμίδα τους και ύστερα από αξιολόγηση των συγκριτικών προσόντων των υπαλλήλων που είναι επιλέξιμοι για προαγωγή και των εκθέσεων που τους αφορούν. Οι τέσσερις αιτήσεις εξετάστηκαν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου που ήταν η αρμόδια για τους διορι-

σμούς αρχή συνέστησε μια συμβουλευτική επιτροπή επιλογής για να τον συνδράμει στο συγκεκριμένο θέμα. Η επιτροπή εξέτασε προσεκτικά τις αιτήσεις και πήρε συνέντευξη από όλους τους υποψηφίους. Με βάση την έκθεση της επιτροπής, ο Γενικός Γραμματέας προέβη κατόπιν στην αξιολόγηση των συγκριτικών προσόντων των υποψηφίων, συμπεριλαμβανομένου του καταγγέλλοντα. Με βάση τα αποτελέσματα της αξιολόγησης, ο Γενικός Γραμματέας πήρε συνέντευξη από τους δύο επικρατέστερους υποψηφίους πριν προβεί στην επιλογή ενός εξ αυτών. Η διαδικασία αυτή ήταν σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Ο ισχυρισμός περί κατάχρησης εξουσίας θα μπορούσε να θεμελιωθεί μόνο εάν ο καταγγέλλων είχε προσκομίσει αντικειμενικά, συναφή και συνεκτικά στοιχεία, ικανά να τον αποδείξουν. Ωστόσο, η διαδικασία που ακολουθήθηκε στην παρούσα περίπτωση επιβεβαίωσε ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή προσπάθησε να υπηρετήσει τα συμφέροντα του θεσμικού οργάνου.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στους ισχυρισμούς του. Τόνισε ιδιαίτερα ότι όσον αφορά στο ζήτημα της κατάχρησης εξουσίας, το Συμβούλιο δεν είχε απαντήσει στον ισχυρισμό του ότι είχαν προσκομιστεί και χρησιμοποιηθεί ψευδή έγγραφα από το Συμβούλιο σε υπόθεση που ένας πρώην συνάδελφός του, ο κ. Schloh⁴ κατήγγειλε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Τον Σεπτέμβριο του 1999, ο Διαμεσολαβητής απευθύνθηκε γραπτώς στο Συμβούλιο ζητώντας περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση του καταγγέλλοντα. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από το Συμβούλιο να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αποφάσισε στην παρούσα περίπτωση να πάρει συνέντευξη από δύο μόνο υποψηφίους, ενώ σε άλλες περιπτώσεις φαίνεται ότι περνούσαν από συνέντευξη όλοι οι υποψήφιοι. Ζητήθηκε επίσης από το Συμβούλιο να σχολιάσει τους ισχυρισμούς σχετικά με ένα σημείωμα του Γενικού Γραμματέα με ημερομηνία 23 Μαΐου 1990 και το περιεχόμενό του.

Η απάντηση του Συμβουλίου

Στην απάντησή του τον Οκτώβριο του 1999, το Συμβούλιο διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Σύμφωνα με τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ήταν ελεύθερη να επιλέξει την πλέον πρόσφορη κατά την κρίση της διαδικασία για την εξέταση των υποψηφιοτήτων για μια δεδομένη θέση. Είχε επομένως δικαίωμα να χρησιμοποιήσει μια συμβουλευτική επιτροπή επιλογής επιφορτισμένη με την εκτέλεση της προκαταρκτικής εργασίας. Στην παρούσα υπόθεση, της συμβουλευτικής αυτής επιτροπής προήδρευε ο Γενικός Διευθυντής της Γενικής Διεύθυνσης στην οποία ανήκε η προς πλήρωση θέση. Τα υπόλοιπα μέλη ήταν ένας Διευθυντής από τη Νομική Υπηρεσία και ένας Διευθυντής με αρμοδιότητες Προσωπικού και Διοίκησης. Η επιτροπή αυτή πήρε συνέντευξη και από τους τέσσερις υποψηφίους και στη συνέχεια συνέταξε μια έκθεση. Με βάση αυτή την έκθεση, τις αιτήσεις όλων των υποψηφίων και όλα τα υπόλοιπα στοιχεία, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αποφάσισε να πάρει συνέντευξη από τους δύο υποψηφίους που κατά την κρίση της ήταν οι πλέον κατάλληλοι για τη συγκεκριμένη θέση. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν ήταν υποχρεωμένη να περάσει από συνέντευξη τον καταγγέλλοντα και τον τέταρτο υποψήφιο, καθώς είχε στη διάθεσή της αρκετές πληροφορίες ώστε να είναι σε θέση να λάβει μια ορθά αιτιολογημένη απόφαση. Πριν από την παρούσα υπόθεση, ο καταγγέλλων είχε ήδη υποβάλει 19

⁴

Υπόθεση T-11/91 [1992] Συλλογή II-203.

αιτήσεις για θέσεις Α2. Είναι αλήθεια ότι σε μία προηγούμενη περίπτωση η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή είχε πάρει συνέντευξη και από τους οκτώ υποψηφίους. Ωστόσο, έκτοτε ο φόρτος εργασίας του Γενικού Γραμματέα είχε αυξηθεί σημαντικά.

Σε ό,τι αφορά στο σημείωμα της 23ης Μαΐου 1990 που είχε συνταχθεί από τον τότε Γενικό Γραμματέα, το Συμβούλιο δεν είχε στη διάθεσή του καμία ένδειξη ικανή να θέσει υπό αμφισβήτηση την ακρίβεια του περιεχομένου του. Το σημείωμα αυτό είχε υποβληθεί στο Πρωτοδικείο στην υπόθεση T-11/91 και στη δίκη που έγινε τότε δεν αποδείχθηκε ότι το περιεχόμενό του δεν ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα. Προκαλεί κατάπληξη το γεγονός ότι ο καταγγέλλων είχε αφήσει να παρέλθουν έξι χρόνια προτού καταγγείλει ότι το εν λόγω σημείωμα περιείχε ανακρίβειες. Εξάλλου, ο καταγγέλλων δεν είχε προσκομίσει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει τον ισχυρισμό του.

Οι περαιτέρω παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του σχετικά με την ανωτέρω επιστολή, ο καταγγέλλων επέμεινε ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έπρεπε να του έχει πάρει προσωπική συνέντευξη. Το γεγονός ότι κατά το παρελθόν είχε ήδη υποβάλει αιτήσεις για άλλες θέσεις Α2 ήταν άσχετο, δεδομένου ιδίως ότι δεν είχε κληθεί σε συνέντευξη από τον εν ενεργεία Γενικό Γραμματέα κατά το χρόνο του επίμαχου διορισμού. Όσον αφορά το σημείωμα της 23ης Μαΐου 1990, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ήταν καθήκον του Συμβουλίου να αποδείξει την ακρίβεια του περιεχομένου του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός για παράβαση του άρθρου 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης και για διαδικαστικές παρατυπίες

1.1 Ο καταγγέλλων, υπάλληλος βαθμού Α3 στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπέβαλε αίτηση για μια θέση βαθμού Α2 στο Συμβούλιο. Το Συμβούλιο απέρριψε την αίτηση αυτή και διόρισε αντ' αυτού τον κ. Η. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι με την ενέργεια αυτή το Συμβούλιο είχε παραβεί το άρθρο 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Υποστήριξε επίσης ότι η διαδικασία επιλογής ήταν παράτυπη, αφού το Συμβούλιο δεν του πήρε συνέντευξη.

1.2 Το Συμβούλιο υποστήριξε ότι όλες οι αιτήσεις εξετάστηκαν με προσοχή από μια συμβουλευτική επιτροπή επιλογής που είχε συσταθεί από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (δηλαδή το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου) και η οποία πήρε συνεντεύξεις από όλους τους αιτούντες, ακόμη δε ότι ο Γενικός Γραμματέας πήρε ακολούθως προσωπικά συνέντευξη από τους δύο επικρατέστερους υποψηφίους πριν επιλέξει τον έναν από αυτούς για την εν λόγω θέση. Σύμφωνα με το Συμβούλιο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν ήταν υποχρεωμένη να περάσει από συνέντευξη όλους τους υποψηφίους.

1.3 Σύμφωνα με το άρθρο 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, οι προαγωγές αποτελούν αρμοδιότητα της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής και γίνονται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υποψηφίων που έχουν συμπληρώσει ένα ελάχιστο διάστημα παραμονής στη βαθμίδα τους, ύστερα από αξιολόγηση των συγκριτικών προσόντων των υπαλλήλων που είναι επιλέξιμοι για προαγωγή και των εκθέσεων που τους αφορούν.

1.4 Στην ουσιαστική πτυχή της πρώτης αυτής καταγγελίας ο καταγγέλλων φάνηκε να υποστηρίζει ότι η επιλογή της διορίζουσας αρχής δεν βασίστηκε στα προσόντα των υποψηφίων. Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι σε ό,τι αφορά στις προϋποθέσεις που έθετε η προκήρυξη της θέσης, ο κ. Η. δεν είχε εμπειρία ή επαγγελματικές γνώσεις που θα μπορούσαν να συγκριθούν με τις δικές του. Ωστόσο, ο καταγγέλλων δεν ισχυρίστηκε ότι ο κ. Η. δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις της προκήρυξης. Αντίθετα, ο καταγγέλλων παραδέχθηκε ρητά ότι ο τελευταίος

διέθετε τα απαιτούμενα γενικά επαγγελματικά προσόντα. Με βάση τις πληροφορίες που προσκόμισε ο καταγγέλλων και λαμβανομένης υπόψη της ευρείας διακριτικής ευχέρειας της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής, δεν θα μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η αρμοδία για τους διορισμούς αρχή έπρεπε υποχρεωτικά να προτιμήσει τον καταγγέλλοντα έναντι του κ. Η. Το Συμβούλιο επισήμανε ότι ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης δεν παρέχει αυτομάτως δικαίωμα προαγωγής ούτε καν στους υπαλλήλους που πληρούν όλες τις προϋποθέσεις για προαγωγή⁵ και ότι η ηλικία και η αρχαιότητα μπορούν να συνεκτιμηθούν μόνο δευτερευόντως⁶. Τα επιχειρήματα αυτά φαίνονται εύλογα.

1.5 Σε ό,τι αφορά στη διαδικαστική πτυχή που έθιξε ο καταγγέλλων, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων επιβεβαίωνε ότι η αρμοδία για τους διορισμούς αρχή είχε δικαίωμα να αναθέσει σε μια συμβουλευτική επιτροπή επιλογής τη συγκριτική εξέταση των αιτήσεων, η οποία αποτελούσε δικό της καθήκον⁷. Με βάση την έκθεση που συνέταξε μια τέτοια επιτροπή, ο Γενικός Γραμματέας προέβη σε αξιολόγηση των προσόντων των υποψηφίων και σε συνέντευξη των δύο εξ αυτών. Είναι αλήθεια ότι τίποτε δεν εμπόδιζε το Γενικό Γραμματέα να δεχθεί ο ίδιος σε συνέντευξη όλους τους υποψηφίους. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η απόφασή του να μην δεχθεί παρά μόνο τους δύο υποψηφίους οι οποίοι, με βάση τις αιτήσεις, την έκθεση της επιτροπής και τα άλλα σχετικά στοιχεία, εμφανίζονταν ως οι επικρατέστεροι για τη συγκεκριμένη θέση, φαινόταν εύλογη και σύμφωνη με το άρθρο 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης όπως έχει ερμηνευθεί από τα κοινοτικά δικαστήρια. Αντίθετα με τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα, η διάταξη αυτή δεν φαίνεται να απαιτεί από τη διορίζουσα αρχή να παίρνει προσωπική συνέντευξη από όλους τους υποψηφίους. Το γεγονός ότι το Συμβούλιο είχε ακολουθήσει την πρακτική αυτή σε προηγούμενη περίπτωση δεν μπορούσε να θεωρηθεί συναφές, εκτός εάν αποδεικνυόταν ότι η διορίζουσα αρχή στο Συμβούλιο είχε ως πάγια τακτική να παίρνει συνέντευξη από όλους τους υποψηφίους σε ανάλογες περιπτώσεις και την είχε παρακάμψει στην παρούσα περίπτωση χωρίς επαρκή αιτιολόγηση. Ο καταγγέλλων δεν είχε αποδείξει την ύπαρξη μιας τέτοιας πρακτικής.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Συμβουλίου σε ό,τι αφορά στον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

2 Ισχυρισμός για παράβαση του άρθρου 5 παράγραφος 3 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, με την επιλογή του κ. Η. για τη θέση, το Συμβούλιο είχε παραβεί το άρθρο 5 παράγραφος 3 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

2.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποστήριξε ότι δεν είχε υπάρξει παράβαση της αρχής της ισότιμης μεταχείρισης.

2.3 Το άρθρο 5 παράγραφος 3 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης προβλέπει ότι οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία πρέπει να έχουν ισότιμη μεταχείριση. Ελλείψει περαιτέρω διευκρινίσεων στην καταγγελία ή στις περαιτέρω παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι ο ισχυρισμός περί άνιση μεταχείρισης βασίστηκε αφενός στο γεγονός ότι το πρόσωπο που επελέγη για τη συγκεκριμένη θέση ήταν ο κ. Η. και όχι ο καταγγέλλων και αφετέρου στο γεγονός ότι μόνο οι δύο από τους τέσσερις υποψηφίους έδωσαν συνέντευξη στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου. Αμφότερα τα γεγονότα αναφέρθηκαν από τον καταγγέλλοντα εις επίρρωση του ισχυρισμού του ότι το Συμβούλιο

⁵ Πρβλ. υπόθεση T-3/92 *Latham/Επιτροπή* [1994] Συλλογή-SC II-61 παράγραφος 50.

⁶ Υπόθεση 293/87 *Vaincker/Κοινοβούλιο* [Συλλογή] 1989, 23 παράγραφος 45.

⁷ Βλέπε υπόθεση T-11/91 *Schlöth/Συμβούλιο* [Συλλογή] 1992 II-203 παράγραφος 47.

είχε παραβεί το άρθρο 45 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης και είχε διαπράξει διαδικαστικές παρατυπίες. Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του σκεπτικού που αναπτύχθηκε ανωτέρω (βλ. 1), ο Διαμεσολαβητής, με βάση τα στοιχεία που είχε στη διάθεση του, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο καταγγέλλων δεν απέδειξε την επικαλούμενη σε βάρος του μεροληπτική συμπεριφορά ως προς το ζήτημα αυτό.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, με βάση τα ανωτέρω, δε διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Συμβουλίου όσον αφορά το δεύτερο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

3 Ισχυρισμός για κατάχρηση εξουσίας

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο διορισμός του κ. Η. στην εν λόγω θέση συνιστούσε κατάχρηση εξουσίας από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3.2 Το Συμβούλιο αντέτεινε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε προσκομίσει αντικειμενικά, συναφή και συνεκτικά στοιχεία ικανά να αποδείξουν τον ισχυρισμό του.

3.3 Ο καταγγέλλων υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή σημείωμα που περιείχε το ιστορικό της καταγγελίας του. Ωστόσο, οι αναφερόμενοι στο σημείωμα αυτό ισχυρισμοί σχετικά με τους λόγους διορισμού του κ. Η. και αρκετών άλλων προσώπων σε άλλες θέσεις Α2 δεν επιβεβαιώθηκαν από το Συμβούλιο. Ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε περαιτέρω στοιχεία εις επίρρωσιν των ισχυρισμών που περιέχονται στο εν λόγω σημείωμα. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε επομένως ότι οι ισχυρισμοί αυτοί δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθούν τεκμηριωμένοι. Πέρα από τους ισχυρισμούς αυτούς, ο καταγγέλλων προσπάθησε να θεμελιώσει τον ισχυρισμό του βασιζόμενος σε δύο συγκεκριμένα γεγονότα. Το πρώτο ήταν το γεγονός ότι ο καταγγέλλων ενημερώθηκε για την απόρριψη της υποψηφιότητάς του με σημείωμα στο οποίο περιεχόταν έντυπο που ο καταγγέλλων θεώρησε σταθερότυπο. Ωστόσο, παρά τους ισχυρισμούς του περί του αντιθέτου, το γεγονός αυτό δεν ερχόταν σε αντίθεση με την προκήρυξη της θέσης όπου αναφερόταν ότι οι υποψήφιοι θα ειδοποιούνταν “προσωπικά”. Το δεύτερο γεγονός συνδεόταν με ένα σημείωμα που είχε συνταχθεί από το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου στις 23 Μαΐου 1990 και είχε κατατεθεί στο Πρωτοδικείο στην Υπόθεση T-11/91. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το έγγραφο αυτό περιείχε ψευδή στοιχεία, καθώς περιλάμβανε έκθεση με αντικείμενο μια συνέντευξη που ο Γενικός Γραμματέας ισχυριζόταν ότι είχε λάβει από τον ίδιο, η οποία όμως στην πραγματικότητα δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε προσκομίσει επαρκείς αποδείξεις, ικανές να αποδείξουν τον ισχυρισμό του. Ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων, ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε αναγκαίο να ζητήσει από το Συμβούλιο να προσκομίσει το ενοχοποιητικό έγγραφο προκειμένου να το εξετάσει. Για τον ίδιο λόγο, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι δεν πληρούνταν οι όροι του άρθρου 4 παράγραφος 2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή⁸, βάσει του οποίου ο Διαμεσολαβητής οφείλει να ενημερώνει αμέσως τις εθνικές αρχές αν υποπέσουν στην αντίληψή του γεγονότα που ενδεχομένως άπτονται του ποινικού δικαίου.

3.4 Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Συμβουλίου όσον αφορά τον τρίτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

4 Απαίτηση για αποζημίωση

4.1 Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι διαφωνούσε επίσης με την απόρριψη του αιτήματός του περί αποζημίωσης για τις υλικές και ηθικές βλάβες που υπέστη ως αποτέλεσμα της απόρριψης της αίτησής του για την εν λόγω θέση.

⁸ 94/262/EKAX, ΕΚ, Ευρώπη: Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του.

4.2 Ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε συγκεκριμένα επιχειρήματα σε σχέση με την απαίτηση αυτή. Το Συμβούλιο δεν προέβη σε σχολιασμό της εν λόγω απαίτησης.

4.3 Η απαίτηση του καταγγέλλοντα για αποζημίωση βασιζόταν στην υπόθεση ότι η απόρριψη της αίτησής του για την κατάληψη της εν λόγω θέσης ήταν λάθος του Συμβουλίου. Όμως, όπως προαναφέρθηκε, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχαν στοιχεία ικανά να θεμελιώσουν τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι η απόρριψη της υποψηφιότητάς του για την εν λόγω θέση συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης. Δεδομένου του συμπεράσματος αυτού και του ότι ο καταγγέλλων δεν προέβαλε συγκεκριμένα επιχειρήματα σχετικά με την απόρριψη του αιτήματός του για αποζημίωση, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν απαραίτητο να προβεί σε περαιτέρω διερεύνηση του συγκεκριμένου ισχυρισμού του καταγγέλλοντα.

5 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.1.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΛΗΨΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΠΕΡΙ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 533/98/ΟΝ κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάιο του 1998, ο Χ (εφεξής καλούμενος “ο καταγγέλλων”) υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος ενός κοινοτικού συμβουλίου. Στις 11 Ιουνίου 1997, ο καταγγέλλων είχε υποβάλει καταγγελία στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή για παράβαση των διατάξεων περί κρατικών ενισχύσεων από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, στην περίπτωση της κρατικής ενίσχυσης που είχε χορηγηθεί στις εταιρείες Manchester Airport Plc ή/και British Airways Plc, Continental Airlines και American Airlines. Ο καταγγέλλων ζητούσε από την Επιτροπή να προβεί στη διενέργεια έρευνας δυνάμει του άρθρου 93 παράγραφος 2 (νυν άρθρο 88) της Συνθήκης ΕΚ και να κηρύξει την ενίσχυση που είχε χορηγηθεί από το δημοτικό συμβούλιο του Manchester στην Manchester Airport Plc ασύμβατη με τη Συνθήκη, με σκοπό να διακοπεί η χορήγησή της στο μέλλον. Κάλεσε την Επιτροπή να παρέμβει χωρίς καθυστέρηση, καθώς το θέμα είχε επείγοντα χαρακτήρα λόγω του χρόνου που είχε επιλεγεί για την προτεινόμενη κατασκευή του δεύτερου αεροδιαδρόμου. Την καταγγελία υπέβαλαν αυτοπροσώπως οι εκπρόσωποι του καταγγέλλοντα σε συνάντηση με τη ΓΔ VII (Μεταφορές), στις 11 Ιουνίου 1997.

Στις 6 Νοεμβρίου 1997, ο καταγγέλλων διαβίβασε νέες πληροφορίες στην Επιτροπή σχετικά με την έκθεση που συνέταξε η Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας (Civil Aviation Authority) του Ηνωμένου Βασιλείου, μετά την υποβολή σε αυτή σχετικής εκθέσεως της Επιτροπής Μονοπωλίων & Συγχωνεύσεων του Ηνωμένου Βασιλείου, τον Αύγουστο του 1997. Στην εν λόγω έκθεση, διατυπώνονταν σοβαρές ανησυχίες σχετικά με την έλλειψη διαφάνειας στα χρηματοοικονομικής φύσεως ζητήματα της Manchester Airport Plc. Αμφότερες οι εκθέσεις ενίσχυαν ορισμένες πτυχές της ουσίας της καταγγελίας.

Μολονότι τον Δεκέμβριο του 1997 η ΓΔ VII δήλωσε ότι η Επιτροπή θα αποφάσιζε επί της καταγγελίας περί τα μέσα Ιανουαρίου 1998, 11 μήνες μετά την υποβολή της καταγγελίας δεν είχε ακόμη ληφθεί απόφαση, παρά τα επανειλημμένα αιτήματα για ενημέρωση, τα τηλεφωνήματα και τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου εκ μέρους του καταγγέλλοντα. Ο καταγγέλλων επισύναψε αντίγραφα του συνόλου της αλληλογραφίας που είχε με την Επιτροπή σε σχέση με την καταγγελία.

Ο καταγγέλλων παρατήρησε ακόμη ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου δεν είχαν μεταφέρει στο εθνικό δίκαιο την Οδηγία 80/723 όπως τροποποιήθηκε από την Οδηγία 85/413 περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ κρατών μελών και δημοσίων επιχειρήσεων η οποία ρυθμίζει ειδικά τις μεταφορικές δραστηριότητες. Η

προθεσμία για τη μεταφορά έληξε την 1 Ιανουαρίου 1986 (άρθρο 2 της Οδηγίας 85/413). Ο καταγγέλλων ανέφερε ότι η παράλειψη των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου να μεταφέρουν την Οδηγία στο εθνικό δίκαιο αποτελούσε παράβαση του κοινοτικού δικαίου και ότι έπρεπε να κινηθεί η διαδικασία επί παραβάσει κατά των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου αμέσως μετά τη γνωστοποίηση του θέματος στην Επιτροπή. Η Επιτροπή δεν απάντησε στο σημείο 7 της καταγγελίας που αφορούσε την ερμηνεία των συγκεκριμένων οδηγιών.

Στις 21 Ιουλίου 1998, ο καταγγέλλων έστειλε στο Διαμεσολαβητή αντίγραφο νέας επιστολής, την οποία είχε απευθύνει στην Επιτροπή στις 2 Ιουλίου 1998 ζητώντας να πληροφορηθεί το χρόνο κατά τον οποίο θα κρινόταν η καταγγελία. Ο καταγγέλλων δεν έλαβε απάντηση στην επιστολή του αυτή.

Ακολούθως ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, με την οποία υποστήριζε ότι η Επιτροπή

- 1) δεν απάντησε στην αλληλογραφία που της απηύθυνε,
- 2) δεν είχε λάβει απόφαση επί της καταγγελίας για περισσότερο από ένα έτος μετά την υποβολή της,
- 3) παρέλειψε να ελέγξει αμέσως την εκπλήρωση της υποχρέωσης των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου να μεταφέρουν έως το 1986 στο εθνικό δίκαιο τις Οδηγίες 80/723 και 85/413 και δεν επιλήφθηκε των ειδικών σημείων που αφορούσαν την ερμηνεία των συγκεκριμένων Οδηγιών (παράγραφος 7 της καταγγελίας).

H ΕΡΕΥΝΑ

H γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της η Επιτροπή υπενθύμισε αρχικά ότι, στις 11 Ιουνίου 1997, ο καταγγέλλων είχε υποβάλει καταγγελία στην Επιτροπή υποστηρίζοντας ότι η χρηματοδότηση της Manchester Airport (MA PLC) από διάφορες τοπικές αρχές της περιφέρειας του Manchester συνδεόταν με τη χορήγηση παράνομης κρατικής ενίσχυσης υπέρ της ίδιας της Manchester Airport (MA PLC) καθώς και ορισμένων ακόμη αεροπορικών εταιρειών. Ο καταγγέλλων ζητούσε ακολούθως από την Επιτροπή να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 93 παράγραφος 2 της Συνθήκης ΕΚ ώστε να στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη παράβασης δυνάμει του άρθρου 92 παράγραφος 1 της Συνθήκης ΕΚ.

Συγκεκριμένα, η καταγγελία αφορούσε δύο διαφορετικούς τύπους χρηματοοικονομικών συναλλαγών, τις συναλλαγές μεταξύ των ιδιοκτητών του αεροδρομίου και του αεροδρομίου και τις συναλλαγές μεταξύ του αεροδρομίου και ορισμένων αεροπορικών εταιρειών. Εκτός αυτού, ο καταγγέλλων υποστήριζε ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν είχε μεταφέρει στο εθνικό δίκαιο τις Οδηγίες 80/723 και 85/413 περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ κρατών μελών και δημοσίων επιχειρήσεων. Ωστόσο, ο καταγγέλλων ζητούσε επισήμως από την Επιτροπή να κινήσει απλώς την προβλεπόμενη στο άρθρο 93 διαδικασία μόνο σε σχέση με την ενίσχυση που υποτίθεται ότι χορηγήθηκε από τις τοπικές αρχές του Manchester στη MA PLC.

Η Επιτροπή παρατήρησε ότι εξέτασε επιμελώς και διεξοδικά την καταγγελία, όπως καταδεικνύεται από τα ακόλουθα:

- οι επαφές άρχισαν πριν από την επίσημη υποβολή της καταγγελίας. Με επιστολή της 7ης Απριλίου 1997, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με τη γενική θέση της όσον αφορά στο θέμα της κρατικής χρηματοδότησης των έργων υποδομής·
- ο καταγγέλλων προσκλήθηκε να επισκεφθεί την έδρα της ΓΔ VII στις Βρυξέλλες στις 11 Ιουνίου για να υποβάλει την καταγγελία του. Στον καταγγέλλοντα επισή-

μάνθηκε εκ νέου ότι η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι η κρατική χρηματοδότηση έργων υποδομής καλύπτεται από τους κανόνες που διέπουν τις κρατικές ενισχύσεις·

- η επιστολή του καταγγέλλοντα προς τη ΓΔ VII με ημερομηνία 30 Ιουνίου 1997 είχε απαντηθεί με την από 16ης Ιουλίου 1997 επιστολή·

- η επιστολή του καταγγέλλοντα της 1ης Ιουλίου 1997 προς τη ΓΔ VII φαίνεται ότι δεν παρελήφθη ποτέ από την Επιτροπή. Η Επιτροπή δεν μπόρεσε να την εντοπίσει ούτε στα αρχεία ούτε στα ταχυδρομικά μητρώα της·

- με επιστολή την οποία απηύθυνε στις 20 Ιουνίου 1997 στο μόνιμο αντιπρόσωπό της στο Ηνωμένο Βασίλειο, η Επιτροπή ζήτησε από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου να σχολιάσουν την καταγγελία. Η MA PLC και το δημοτικό συμβούλιο του Manchester απάντησαν με επιστολή τους στις 18 Ιουλίου 1997 αρνούμενοι τους ισχυρισμούς και καλώντας την Επιτροπή να απορρίψει την καταγγελία ως αβάσιμη·

- η Επιτροπή παρέσχε επιπλέον στον καταγγέλλοντα τη δυνατότητα να σχολιάσει τους ισχυρισμούς της MA PLC και του δημοτικού συμβουλίου του Manchester. Με επιστολή της 1ης Αυγούστου 1997, η Επιτροπή διαβίβασε στον καταγγέλλοντα αντίγραφο της απάντησης των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου. Στις 9 Οκτωβρίου 1997 ο καταγγέλλων υπέβαλε πρόσθετα σχόλια, την παραλαβή των οποίων βεβαίωσε η Επιτροπή με επιστολή της, στις 8 Δεκεμβρίου 1997·

- οι τέσσερις επιστολές της 15ης και 18ης Δεκεμβρίου 1997, της 16ης Φεβρουαρίου και της 7ης Απριλίου 1998 δεν προσέθεσαν κάποιες νέες πληροφορίες αλλά απλώς καλούσαν την Επιτροπή να λάβει σύντομα μια απόφαση. Μετά την παραλαβή της πρώτης από τις τέσσερις επιστολές, η Επιτροπή εξήγησε και πάλι τη θέση της στον καταγγέλλοντα τηλεφωνικώς.

Η Επιτροπή εξέτασε ακολούθως προσεκτικά τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές πτυχές που έθεσε υπόψη της ο καταγγέλλων και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα γεγονότα που περιγράφονταν στην καταγγελία δεν προκαλούσαν ανησυχία για ενδεχόμενα προβλήματα στον ανταγωνισμό μεταξύ των κρατών μελών. Πράγματι, η πάγια θέση της Επιτροπής σχετικά με τη χρηματοδότηση υποδομών⁹ στον τομέα της αεροπορίας, θεωρεί ότι η κατασκευή ή η επέκταση αεροπορικών έργων υποδομής που χρηματοδοτούνται από το Δημόσιο αποτελεί κατ' αρχήν γενικό μέτρο οικονομικής πολιτικής, το οποίο δεν εμπίπτει στις διατάξεις της Συνθήκης που αφορούν στις κρατικές ενισχύσεις στο βαθμό που στοχεύει στην ικανοποίηση των αναγκών σχεδιασμού ή στην εφαρμογή των εθνικών πολιτικών μεταφορών. Εντούτοις, εφόσον τα στοιχεία μιας ενίσχυσης απορρέουν ενδεχομένως από την προνομιακή μεταχείριση συγκεκριμένων εταιρειών σε σχέση με τη χρήση των υποδομών, η γενική αυτή αρχή ισχύει υπό τον όρο ότι η εν λόγω υποδομή είναι προσιτή σε όλους τους χρήστες, με βάση αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Στην παρούσα περίπτωση, δεν υπήρχαν ενδείξεις ότι είχαν σημειωθεί διακρίσεις, συνεπώς, μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι κατ' αρχήν η κρατική επένδυση στο MA PLC δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής των κοινοτικών διατάξεων περί κρατικών ενισχύσεων. Η Επιτροπή γνωστοποίησε τη θέση αυτή στον καταγγέλλοντα ευθύς εξ αρχής, συγκεκριμένα με την από 7ης Απριλίου 1997 επιστολή της, στο πλαίσιο της συνάντησης της 11ης Ιουνίου 1997 και κατά την τηλεφωνική επικοινωνία της 18ης Δεκεμβρίου 1997.

Όσον αφορά το δεύτερο ισχυρισμό, ότι δηλαδή η Επιτροπή δεν είχε λάβει απόφαση επί της καταγγελίας για χρόνο μεγαλύτερο του ενός έτους μετά την υποβολή αυτής, η Επιτροπή υπενθύμισε ορισμένες πτυχές των διαδικαστικών κανόνων στις υποθέσεις κρατικών ενισχύσεων¹⁰. Τρίτοι που απευθύνονται εγγράφως στην Επιτροπή,

⁹

Βλ. τις κατευθυντήριες γραμμές της Επιτροπής για την εφαρμογή των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης ΕΚ και 61 της συμφωνίας ΕΟΧ για τις κρατικές ενισχύσεις στον τομέα της αεροπορίας, ΕΕ C 350 της 10.12.94.

¹⁰

Δίκαιο περί ανταγωνισμού στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, τόμος II Α, Ισχύοντες κανόνες για τις κρατικές ενισχύσεις – EUR-OP, σ. 45.

ενδέχεται να αποτελέσουν σημαντική πηγή πληροφοριών σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις, όχι όμως και να αποκτήσουν την ιδιότητα του παρεμβαίνοντος στο πλαίσιο της διαδικασίας, καθώς στις υποθέσεις κρατικών ενισχύσεων η Επιτροπή και τα κράτη μέλη είναι τα μοναδικά μέρη. Η Επιτροπή εξετάζει και απαντά σε όλες τις καταγγελίες, δεν υπάρχει δε καμία αμφιβολία ότι αυτό συνέβη και στην προκειμένη περίπτωση, δεν είναι όμως υποχρεωμένη να προβεί στη λήψη απόφασης σχετικά με την ενίσχυση για την οποία υποβάλλεται η εκάστοτε καταγγελία. Εκτός αυτού, το Δικαστήριο αποφάνθηκε στην υπόθεση C-67/95 P (Sytraval) ότι:

- ούτε η Συνθήκη ούτε η κοινοτική νομοθεσία θεσπίζουν κάποια διαδικασία για το χειρισμό καταγγελιών περί χορήγησης κρατικών ενισχύσεων. Συγκεκριμένα, στις περιπτώσεις ισχυρισμών για κρατικές ενισχύσεις η Επιτροπή δεν υποχρεούται να προβεί σε ανταλλαγή απόψεων και επιχειρημάτων με τον καταγγέλλοντα. Κατά συνέπεια, στην παρούσα περίπτωση η Επιτροπή ανταποκρίθηκε υπέρ το δέον στις υποχρεώσεις της έναντι του καταγγέλλοντα.
- οι αποφάσεις που εγκρίνει η Επιτροπή στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων πρέπει να γνωστοποιούνται στα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη. Όποτε η Επιτροπή εγκρίνει μια τέτοια απόφαση, υποχρεούται να ενημερώνει σχετικά τους καταγγέλλοντες.
- εάν η Επιτροπή διαπιστώσει ότι δεν στοιχειοθετούνται οι ισχυρισμοί κάποιου καταγγέλλοντα σε σχέση με ορισμένη κρατική ενίσχυση, οφείλει να παράσχει στον καταγγέλλοντα επαρκείς εξηγήσεις. Η Επιτροπή δεν είναι πάντως υποχρεωμένη να καθορίζει τη θέση της πάνω σε θέματα που είναι εμφανώς μη συναφή, άνευ σημασίας ή απλώς δευτερεύουσας σημασίας.

Κατά την άσκηση των εποπτικών και ρυθμιστικών της αρμοδιοτήτων στον τομέα του ανταγωνισμού, η Επιτροπή έχει δικαίωμα να επικαλείται το κοινοτικό συμφέρον προκειμένου να καθορίζει το βαθμό προτεραιότητας των υποθέσεων που τίθενται υπόψη της. Η Επιτροπή αντιμετωπίζει μια σειρά υποθέσεων, οι οποίες εγείρουν συναφή προβλήματα που άπτονται της ορθής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς στον τομέα της αεροπορίας. Ο χειρισμός των υποθέσεων αυτών, αποτελεί σαφή προτεραιότητα για την Επιτροπή σε σύγκριση με τις εκ πρώτης όψεως αβάσιμες καταγγελίες· κατά συνέπεια, η Επιτροπή διαθέτει ανάλογα το χρόνο και τους πόρους που απαιτούνται για την εξέταση κάθε επί μέρους φακέλλου.

Σε ό,τι αφορά στον ισχυρισμό ότι δεν υπήρξε απάντηση επί του σημείου 7 της καταγγελίας σχετικά με τη διαφάνεια, καθώς και στον ισχυρισμό για παράλειψη των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου να μεταφέρουν στο εθνικό δίκαιο τις Οδηγίες 80/723 και 85/413, η Επιτροπή σημείωσε ότι ο καταγγέλλων απλώς καλούσε την Επιτροπή να διευκρινίσει την ερμηνεία των δύο Οδηγιών και όχι να κινήσει διαδικασία επί παραβάσει. Φαίνεται ότι ο καταγγέλλων ζήτησε επισήμως από την Επιτροπή να κινήσει τη σχετική διαδικασία με την επιστολή του της 1ης Ιουλίου 1997, την οποία η Επιτροπή δεν έλαβε ποτέ.

Στην έγγραφη απάντησή τους της 18ης Ιουλίου 1997 στην επιστολή της Επιτροπής της 20ής Ιουνίου 1997, οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου ανέφεραν ότι, με βάση το αγγλικό δίκαιο, κανένας ιδιώτης δεν έχει δικαίωμα πρόσβασης σε όλα τα έγγραφα μιας τοπικής αρχής, με την επιφύλαξη των ειδικών δικαιωμάτων που τυχόν προβλέπονται σε διάφορες νομοθετικές διατάξεις. Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε σύμφωνα με τη συγκεκριμένη νομοθεσία. Οι συγκεκριμένες δύο Οδηγίες επιβάλλουν στα κράτη μέλη την υποχρέωση να διατηρούν για μια πενταετία τα διάφορα στοιχεία και να τα θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής, εφόσον η τελευταία υποβάλει σχετικό αίτημα. Με επιστολή της 1ης Αυγούστου 1997, η Επιτροπή διαβίβασε στον καταγγέλλοντα την απάντηση των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου καλώντας τον να τη σχολιάσει. Σε επιστολή του στις 9 Οκτωβρίου 1997 ο καταγγέλλων διατύπωσε περαιτέρω σχόλια, χωρίς όμως να αμφισβητεί τα νομικά επιχειρήματα που είχε προβάλει το Ηνωμένο Βασίλειο, οπότε η Επιτροπή συμπέρανε ότι δεν υπήρχε ανάγκη να επανέλθει στο ζήτημα αυτό.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δε διατύπωσε παρατηρήσεις σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής. Ωστόσο, στις 17 Νοεμβρίου 1998 απηύθυνε επιστολή στο Διαμεσολαβητή στην οποία ανέφερε ότι δεν είχε πλέον επικοινωνία με την Επιτροπή. Ο καταγγέλλων εξέφρασε την ανησυχία του για την καθυστέρηση που είχε σημειωθεί στη λήψη απόφασης επί της καταγγελίας, ιδίως εν όψει της έναρξης των κατασκευαστικών εργασιών.

Περαιτέρω πληροφορίες που παρασχέθηκαν από την Επιτροπή

Στις 26 Ιουλίου 1999, ο Διαμεσολαβητής έλαβε αντίγραφο επιστολής που η ΓΔ VII είχε απευθύνει στον καταγγέλλοντα στις 16 Ιουλίου 1999· με αυτήν ο προϋστάμενος της αρμόδιας διοικητικής μονάδας ενημέρωνε τον καταγγέλλοντα πως η Επιτροπή είχε αποφασίσει ότι η χρηματοδότηση της επέκτασης του αεροδρομίου του Manchester, καθώς και οι χρηματοδοτικές και επιχειρησιακές ρυθμίσεις μεταξύ αφενός του Manchester Airport και αφετέρου των British Airways και Continental Airlines δεν συνιστούσαν ενίσχυση. Η Επιτροπή επισύναψε στην επιστολή αυτή αντίγραφο της πεντασέλιδης επιστολής που είχε αποστείλει στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου. Η επιστολή επρόκειτο να τεθεί στη διάθεση του κοινού και μέσω Διαδικτύου.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός για παράλειψη της Επιτροπής να απαντήσει στις επιστολές του καταγγέλλοντα

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε απαντήσει στις επιστολές που απηύθυνε στη ΓΔ VII μετά την υποβολή της καταγγελίας. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι στις 16 Ιουλίου 1997 απάντησε στην από 30ής Ιουνίου 1997 επιστολή του καταγγέλλοντα και ότι δεν είχε παραλάβει την από 1ης Ιουλίου 1997 επιστολή του. Σε ότι αφορά τις τέσσερις επιστολές της 15ης και 18ης Οκτωβρίου 1997, της 16ης Φεβρουαρίου και της 7ης Απριλίου 1998, η Επιτροπή επισήμανε ότι δεν προσέθεταν νέα στοιχεία, αλλά απλώς παρότρυναν την Επιτροπή να επισπεύσει τη λήψη απόφασης. Μετά την παραλαβή της πρώτης από τις επιστολές αυτές, η Επιτροπή εξήγησε και πάλι τη θέση της στον καταγγέλλοντα τηλεφωνικώς.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι, όπως προκύπτει από τα συνημμένα έγγραφα που του υποβλήθηκαν, μεταξύ της 30ής Ιουνίου 1997 και της 7ης Απριλίου 1998, ο καταγγέλλων είχε απευθύνει 18 επιστολές στην Επιτροπή, συγκεκριμένα δε 13 επιστολές προς τη ΓΔ VII και 5 επιστολές προς τη ΓΔ XV, δηλαδή περίπου μία επιστολή ανά δεκαπενθήμερο. Ο Διαμεσολαβητής αναγνώρισε ότι η Επιτροπή δεν είχε απαντήσει σε όλες αυτές επιστολές. Ωστόσο, από τα συνημμένα έγγραφα στην καταγγελία, διαπιστώθηκε ότι, σε αρκετές περιπτώσεις στη διάρκεια του χειρισμού της καταγγελίας από τις υπηρεσίες της, η Επιτροπή είχε απαντήσει στις επιστολές του καταγγέλλοντα.

1.3 Στις 16 Ιουλίου 1997, η ΓΔ VII απάντησε και στα τέσσερα αιτήματα που υπέβαλε ο καταγγέλλων με την από 30ής Ιουνίου επιστολή του. Στην εν λόγω επιστολή η ΓΔ VII ενημέρωνε τον καταγγέλλοντα ότι αντίγραφο των σχετικών αποσπασμάτων της καταγγελίας είχε διαβιβαστεί στη ΓΔ IV και ότι η ΓΔ XVI ήταν κατά πάσα πιθανότητα η αρμόδια Γενική Διεύθυνση για την χρηματοδότηση έργων όπως το Αεροδρόμιο του Manchester. Η ΓΔ VII ενημέρωσε επίσης τον καταγγέλλοντα ότι ανέμενε τις παρατηρήσεις των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου. Την 1η Αυγούστου 1997, η ΓΔ VII απέστειλε στον καταγγέλλοντα αντίγραφο της απάντησης των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου. Στις 26 Αυγούστου 1997 η ΓΔ VII παρέτεινε, με φαξ που έστειλε στον καταγγέλλοντα, την προθεσμία για υποβολή παρατηρήσεων από τον τελευταίο, έως την 1η Οκτωβρίου 1997. Στις 8 Δεκεμβρίου 1997, η ΓΔ VII απάντησε στις επιστολές του καταγγέλλοντα με ημερομηνίες 9 και 28 Οκτωβρίου και 6 Νοεμβρίου 1997 και ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι μελετούσε προσεκτικά την καταγγελία σε συνεργασία και με άλλα τμήματα της Επιτροπής. Στις 5 Ιουνίου 1998

η ΓΔ VII απηύθυνε και πάλι επιστολή στον καταγγέλλοντα. Στις 3 Δεκεμβρίου 1998 η ΓΔ VII απάντησε στην από 17ης Νοεμβρίου 1998 επιστολή του καταγγέλλοντα, ενημερώνοντάς τον ότι η έρευνα εκκρεμούσε ακόμη και ότι δεν μπορούσε να δεσμευτεί για μια συγκεκριμένη προθεσμία.

1.4 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, αν και δεν απάντησε χωριστά σε όλες τις επιστολές του καταγγέλλοντα, η Επιτροπή του είχε απευθύνει 6 επιστολές στο διάστημα μεταξύ Ιουλίου 1997 και Δεκεμβρίου 1998. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε επομένως ότι η ανταπόκριση της Επιτροπής στις επιστολές του καταγγέλλοντα ήταν μέσα στα λογικά πλαίσια. Ως εκ τούτου δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης σε ότι αφορά το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

2 Ισχυρισμός ότι η Επιτροπή δεν έχει λάβει απόφαση επί της καταγγελίας, παρά το ότι έχει παρέλθει περισσότερο από ένα έτος από την υποβολή της

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε πως παρά το ότι παρήλθε περισσότερο από ένα έτος από την υποβολή της καταγγελίας στις 11 Ιουνίου 1997, η Επιτροπή δεν είχε προβεί στη λήψη απόφασης. Παραπέμποντας στη νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή παρατήρησε ότι ούτε η Συνθήκη ούτε η κοινοτική νομοθεσία προβλέπουν κάποια διαδικασία για το χειρισμό των καταγγελιών περί χορήγησης κρατικών ενισχύσεων. Εξάλλου, η Επιτροπή δήλωσε ότι, κατά την άσκηση των εποπτικών και ρυθμιστικών της αρμοδιοτήτων στον τομέα του ανταγωνισμού, έχει δικαίωμα να επικαλείται το κοινοτικό συμφέρον προκειμένου να καθορίζει το βαθμό προτεραιότητας των υποθέσεων που τίθενται υπόψη της.

2.2 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998¹¹, ούτε η Συνθήκη ούτε η κοινοτική νομοθεσία προβλέπουν κάποια διαδικασία για το χειρισμό των καταγγελιών κατά της χορήγησης κρατικών ενισχύσεων. Φαίνεται, ωστόσο, από τη συγκεκριμένη απόφαση, ότι η Επιτροπή οφείλει να παρέχει ορισμένες βασικές διαδικαστικές εγγυήσεις υπέρ των καταγγελλόντων. Πιο συγκεκριμένα, η Επιτροπή οφείλει 1) να ειδοποιεί τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τα σχόλιά τους σύμφωνα με το άρθρο 88 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, 2) να ενημερώνει τους καταγγέλλοντες, στο πλαίσιο εκπλήρωσης της υποχρέωσης εφαρμογής της αρχής της χρηστής διοίκησης, σχετικά με την απόφασή της ότι τα καταγγελλόμενα μέτρα δεν συνιστούν κρατική ενίσχυση και 3) να παράσχει στον καταγγέλλοντα επαρκείς εξηγήσεις σχετικά με τους λόγους για τους οποίους τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην καταγγελία δεν στοιχειοθετούν ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης¹².

2.3 Στην παρούσα υπόθεση φαίνεται ότι οι διαδικαστικές αυτές εγγυήσεις είχαν τηρηθεί από την Επιτροπή, καθώς 1) την 1η Αυγούστου 1997 η Επιτροπή απέστειλε στον καταγγέλλοντα αντίγραφο της απάντησης των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου ζητώντας του να τη σχολιάσει, 2) στις 16 Ιουλίου 1999 η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα σχετικά με την απόφασή της ότι η χρηματοδότηση του MA PLC δεν συνιστούσε κρατική ενίσχυση και 3) η Επιτροπή απέστειλε στον καταγγέλλοντα αντίγραφο της επιστολής που είχε απευθύνει στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου στις 14 Ιουνίου 1999 και η οποία εξέθετε το σκεπτικό της απόφασής της, ότι δηλαδή τα μέτρα κατά των οποίων είχε υποβληθεί η καταγγελία δεν συνιστούσαν κρατική ενίσχυση.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής αναγνώρισε ότι είχαν μεσολαβήσει δύο έτη από την υποβολή της καταγγελίας στις 11 Ιουνίου 1997, έως την τελική απόφαση της Επιτροπής, στις 16 Ιουλίου 1999. Ωστόσο, η αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα δείχνει ότι στο διάστημα αυτό η Επιτροπή είχε ερευνήσει με ζήλο την εν λόγω καταγγελία, είχε ζητήσει από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου να υποβάλουν παρατηρήσεις και είχε σεβαστεί τα διαδικαστικά δικαιώματα του καταγγέλ-

¹¹ Υπόθεση C-367/95 P, *Επιτροπή κατά Sytraval*, [1998] Συλλογή I-1719.

¹² Υπόθεση C-367/95 P, βλ. ειδικότερα τις παραγράφους 45, 59 και 64 της απόφασης.

λοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

3 Ισχυρισμός για παράλειψη της Επιτροπής να ασχοληθεί με την υποχρέωση των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου να μεταφέρουν στο εθνικό δίκαιο τις οδηγίες 80/723 και 85/413

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέλειψε να ελέγξει αμέσως την εκπλήρωση της υποχρέωσης των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου να μεταφέρουν ως το 1986 στο εθνικό δίκαιο τις Οδηγίες 80/723 και 85/413 περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ κρατών μελών και δημοσίων επιχειρήσεων και ότι δεν είχε απαντήσει στα συγκεκριμένα σημεία που αφορούσαν την ερμηνεία των εν λόγω Οδηγιών (σημείο 7 της καταγγελίας). Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι ο καταγγέλλων κάλεσε απλώς την Επιτροπή να παράσχει διευκρινίσεις σχετικά με την ερμηνεία των δύο Οδηγιών και όχι να κινήσει διαδικασία επί παραβάσει. Ο καταγγέλλων υπέβαλε επίσημα, όπως φαίνεται, σχετικό αίτημα στην Επιτροπή με την από 1ης Ιουλίου 1997 επιστολή του, την οποία η Επιτροπή δεν έλαβε ποτέ.

3.2 Από το σημείο 7.1.10 της αρχικής καταγγελίας, που υποβλήθηκε στην Επιτροπή στις 11 Ιουνίου 1997, συνάγεται ότι ο καταγγέλλων δεν είχε ζητήσει από την Επιτροπή να κινήσει διαδικασία επί παραβάσει κατά των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου, αλλά ότι απλώς καλούσε την Επιτροπή “να παράσχει διευκρινίσεις σχετικά με την ερμηνεία της Οδηγίας σε σχέση με το συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας”. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε επομένως πως δεν ευσταθούσε ο ισχυρισμός, σύμφωνα με τον οποίο η Επιτροπή παρέλειψε να ελέγξει αμέσως την εκπλήρωση της υποχρέωσης των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου να μεταφέρουν στο εθνικό δίκαιο τις εν λόγω Οδηγίες.

3.3 Σε ό,τι αφορά στην ερμηνεία των Οδηγιών, ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι την 1η Αυγούστου 1997, η Επιτροπή διαβίβασε στον καταγγέλλοντα την απάντηση των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου, ζητώντας του να τη σχολιάσει. Ωστόσο, ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε περαιτέρω σχόλια σε σχέση με τα νομικά επιχειρήματα που προέβαλαν οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου. Συνεπώς, η Επιτροπή δικαιολογημένα συμπεράνει ότι δεν παρίστατο ανάγκη να επανέλθει στο συγκεκριμένο ζήτημα και, επομένως, είχε ενεργήσει εντός των ορίων της νόμιμης εξουσίας της.

3.4 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΘΕΙ
ΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ
ΤΗΣ ΩΣ ΘΕΜΑΤΟ-
ΦΥΛΑΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΘΗΚΗΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 715/98/ΙΙΗ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 1998, οι Βιομηχανίες Παιχνιδιών της Ευρώπης (ΒΠΕ) υπέβαλαν στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή καταγγελία κατά της Επιτροπής, για τον τρόπο με τον οποίο η τελευταία χειρίστηκε μια καταγγελία που είχαν υποβάλει ενώπιόν της οι ΒΠΕ τον Νοέμβριο του 1994 κατά της απαγόρευσης της τηλεοπτικής διαφήμισης παιδικών παιχνιδιών που είχαν επιβάλει οι ελληνικές αρχές.

Στην καταγγελία τους προς το Διαμεσολαβητή, οι ΒΠΕ επικαλέστηκαν:

(i) **αδικαιολόγητη καθυστέρηση**, καθώς η Επιτροπή απηύθυνε επίσημη προειδοποιητική επιστολή στις ελληνικές αρχές μόνο μετά την παρέλευση δύο ετών από την καταγγελία και όχι μέσα σε διάστημα ενός έτους, όπως ορίζουν οι εσωτερικές διαδικασίες της. Εξάλλου, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή αγνόησε τα επανειλημμένα αιτήματά τους για επείγουσα εξέταση της καταγγελίας τους·

(ii) **παράλειψη ενημέρωσης**, καθώς η Επιτροπή δεν προέβη σε καμία επίσημη ενημέρωση για τις ενέργειες που είχαν αναληφθεί σε σχέση με την καταγγελία των ΒΠΕ·

(iii) **παράλειψη καθήκοντος**, καθώς η Επιτροπή αποφάσισε να συμβουλευθεί εμπειρογνώμονες και τα ενδιαφερόμενα μέρη πριν αποστείλει αιτιολογημένη γνώμη στις ελληνικές αρχές. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι, στις προφανείς περιπτώσεις ενδεχόμενης παράβασης, οι απαραίτητες πληροφορίες πρέπει να παρέχονται από το κράτος μέλος και όχι από την Επιτροπή ή οποιονδήποτε τρίτο.

Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν επίσης ότι το Σώμα των Επιτρόπων επέδειξε μεροληπτική συμπεριφορά και ζήτησαν από το Διαμεσολαβητή να διερευνήσει την εν γένει αποτελεσματικότητα της διαδικασίας του άρθρου 169 (νυν άρθρου 226). Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τους καταγγέλλοντες ότι ο συγκεκριμένος ισχυρισμός και το συνακόλουθο αίτημα δεν παρέχουν βάσιμους λόγους για έρευνα, δυνάμει του άρθρου 195 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Η έρευνα του Διαμεσολαβητή στην υπόθεση αυτή περιορίστηκε επομένως στα ανωτέρω σημεία (i), (ii) και (iii).

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή εξήγησε ότι οι ΒΠΕ υποστήριξαν, στην καταγγελία τους προς την Επιτροπή, πως η απαγόρευση της τηλεοπτικής διαφήμισης ήταν ιδιαίτερα ζημιογόνα για τους μη Έλληνες κατασκευαστές παιχνιδιών της Κοινότητας και πως, παρά το γεγονός ότι είχε παρουσιαστεί ως ένα μέτρο για την προστασία των παιδιών, επιδίωκε να προστατεύσει την εγχώρια παραγωγή.

Αδικαιολόγητη καθυστέρηση

Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι μεσολάβησαν δύο έτη από την ημερομηνία υποβολής της καταγγελίας προς την Επιτροπή έως την αποστολή της επίσημης προειδοποιητικής επιστολής, επισύναψε όμως λεπτομερές χρονολόγιο των ενεργειών της, προκειμένου να αποδείξει ότι δεν έμεινε αδρανής όλο αυτό το διάστημα. Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι οι διαδικασίες της έχουν στο μεταξύ βελτιωθεί, με αποτέλεσμα οι καταγγελίες που αφορούν παραβάσεις να εξετάζονται ταχύτερα.

Σε ότι αφορά τα αιτήματα των καταγγελλόντων για επείγουσα εξέταση, η Επιτροπή εξήγησε ότι δεν ήταν δυνατό να ικανοποιηθούν, λόγω της τεχνικής και ευαίσθητης φύσης του προβλήματος. Συγκεκριμένα, ήταν σημαντικό να καθοριστεί η ορθή νομική βάση των προσφυγών επί παραβάσει και για το λόγο αυτό απαιτήθηκαν επανειλημμένες ανταλλαγές μνημονίων με τη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής. Κατά δεύτερο λόγο, έπρεπε να αποδειχθεί ο μεροληπτικός χαρακτήρας του μέτρου που είχαν λάβει οι ελληνικές αρχές.

Παράλειψη ενημέρωσης

Η Επιτροπή θεώρησε το συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας ως ιδιαίτερος αβάσιμο. Μολονότι οι καταγγέλλοντες δεν ενημερώνονταν γραπτώς με συστηματικό τρόπο για τα διάφορα μέτρα που λαμβάνονταν, ο εκπρόσωπός τους στις Βρυξέλλες ενημερωνόταν τακτικά και επακριβώς για τις εξελίξεις, συχνά δε με πρωτοβουλία της ΓΔ XV. Οι επικοινωνίες αυτές ήταν κυρίως τηλεφωνικές. Οι καταγγέλλοντες έγιναν επίσης δεκτοί από το Γενικό Διευθυντή της ΓΔ XV δύο μήνες μετά την καταχώριση της καταγγελίας, ενώ συναντήθηκαν σε τρεις τουλάχιστον άλλες περιπτώσεις με άλλους αρμόδιους αξιωματούχους.

Παράλειψη καθήκοντος

Η Επιτροπή εξήγησε ότι στην απάντησή τους προς την επίσημη προειδοποιητική επιστολή, οι ελληνικές αρχές υποστήριξαν πως στόχος της απαγόρευσης της τηλεοπτικής διαφήμισης παιδικών παιχνιδιών ήταν να μην παρακολουθούν τα παιδιά διαφημίσεις που θα μπορούσαν να τους προκαλέσουν αισθήματα δυσανεξίας ή να τα οδηγήσουν στην άσκηση ισχυρής πίεσης στους γονείς τους για την αγορά παιχνιδιών των οποίων η αξία θα υπερέβαινε τις οικονομικές δυνατότητες της οικογένειας. Οι επικαλούμενοι λόγοι δημόσιου συμφέροντος αφορούσαν επομένως την προστασία των παιδιών και τη διαφύλαξη της οικογενειακής γαλήνης.

Πριν λάβει την ανωτέρω απάντηση, η Επιτροπή πίστευε ότι οι ελληνικές αρχές προβληματίζονταν για τους κινδύνους που ενδεχομένως εγκυμονούσε το περιεχόμενο του διαφημιστικού μηνύματος. Η Επιτροπή θεώρησε ότι οι στόχοι που αναφέρονταν αναλυτικά στην απάντηση έδιναν νέες διαστάσεις στην υπόθεση, με αποτέλεσμα να απαιτείται εξονυχιστική διερεύνησή της.

Η προστασία των παιδιών από κινδύνους δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίζεται με προχειρότητα. Για τον λόγο αυτό η Επιτροπή συνέστησε πρόσφατα μια ομάδα κυβερνητικών εμπειρογνομόνων στον τομέα των εμπορικών επικοινωνιών. Η τελευταία δεν είναι αρμόδια να λαμβάνει αποφάσεις για προσφυγές επί παραβάσει, αλλά να συζητά θέματα οριζόντιου χαρακτήρα, όπως είναι οι κίνδυνοι στους οποίους μπορεί να εκθέσει τα παιδιά η διαφήμιση των παιχνιδιών και, αν διαπιστωθεί η ύπαρξη τέτοιων κινδύνων, το ποιοί θα ήταν οι καλύτεροι τρόποι για την καταπολέμησή τους. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής αξιολογούσαν κατά το χρόνο εκείνο τα πορίσματα μιας συζήτησης που είχε πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο της δεύτερης συνεδρίασης της ομάδας των εμπειρογνομόνων, με σκοπό την υποβολή πρότασης στην Επιτροπή για τον ορθό χειρισμό της καταγγελίας το αργότερο έως τις αρχές του 1999.

Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι το Δικαστήριο έχει επανειλημμένα υποδείξει πως, δυνάμει της διαδικασίας του άρθρου 169 (νυν άρθρο 226), είναι έργο της Επιτροπής να αποδείξει ότι κάποια υποχρέωση δεν έχει εκπληρωθεί.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Αδικαιολόγητη καθυστέρηση

Οι καταγγέλλοντες έθεσαν θέμα τήρησης του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής περί παράτασης της προθεσμίας για απάντηση του κράτους μέλους στην επίσημη προειδοποιητική επιστολή. Καθώς δεν πραγματοποιήθηκε σχετική συνεδρίαση της Επιτροπής μεταξύ Ιουνίου και Δεκεμβρίου 1997, η καθυστέρηση της απάντησης των ελληνικών αρχών επί τρεις εβδομάδες καθυστέρησε για πέντε ακόμη μήνες την εξέταση του θέματος από την Επιτροπή.

Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν επίσης ότι η Επιτροπή είχε λάβει άμεσα μέτρα εναντίον μιας πανομοιότυπης απαγόρευσης διαφήμισης στην Ελλάδα το 1991 και ζήτησαν να πληροφορηθούν τους λόγους για τους οποίους δεν κατέστη δυνατή η ανάληψη ανάλογης δράσης κατά του μέτρου που υιοθετήθηκε το 1994.

Τέλος, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι το διάστημα των 13 μηνών που μεσολάβησε από την παραλαβή της απάντησης του κράτους μέλους στην επίσημη προειδοποιητική επιστολή έως την απόφαση της Επιτροπής να συμβουλευθεί την ομάδα των εμπειρογνομόνων ήταν υπερβολικά μεγάλο.

Παράλειψη ενημέρωσης

Οι καταγγέλλοντες παραδέχθηκαν ότι η ΓΔ XV παρείχε τακτική ενημέρωση, σημείωσαν όμως ότι το συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας αφορούσε άλλες ΓΔ, καθώς και ορισμένα γραφεία Επιτρόπων και τη Νομική Υπηρεσία. Οι παρατηρήσεις αναφέρονταν συγκεκριμένα στις επικρίσεις για έλλειψη διαφάνειας και δεσπόζουσα θέση της Νομικής Υπηρεσίας οι οποίες περιλαμβάνονταν σε έκθεση επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και στο ψήφισμα που ακολούθως εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν την πρόσκληση που απηύθυνε το Κοινοβούλιο στην Επιτροπή να προβεί σε ολοκληρωμένη νομική επιχειρηματολογία επί συγκεκριμένων υποθέσεων που είχαν υποπέσει στην αντίληψη των καταγγελλόντων και να τους δώσει τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις απόψεις τους σχετικά με τη γνώμη αυτή πριν από τη λήψη τελικής απόφασης για το εάν θα διεξαχθεί επίσημη εξέταση της καταγγελίας.

Παράλειψη καθήκοντος

Οι καταγγέλλοντες εξέφρασαν την άποψη ότι πρωταρχική ευθύνη της Επιτροπής σε υποθέσεις παράβασης είναι η επιβολή της ενιαίας αγοράς μέσω της ταχύτερης δυνατής κατάργησης των εμποδίων στην ελεύθερη κυκλοφορία. Αν υφίσταται κάποιο θέμα, η Επιτροπή οφείλει να ενεργεί μέσα στα χρονικά περιθώρια που ορίζονται από τον ίδιο τον εσωτερικό κανονισμό της και να χρησιμοποιεί αποτελεσματικά τη διακριτική της ευχέρεια. Αν δεν προκύπτουν στοιχεία, η Επιτροπή πρέπει να κλείνει το φάκελο. Το γεγονός ότι η υπόθεση της διαφήμισης των παιχνιδιών διήρκεσε επί σειρά ετών σημαίνει ότι υφίστατο θέμα προς διερεύνηση. Το γεγονός ότι δεν είχε ληφθεί τελική απόφαση σημαίνει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να ανταποκριθεί στα καθήκοντά της ως θεματοφύλακα της Συνθήκης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων των καταγγελλόντων, κρίθηκε ότι ήταν απαραίτητη η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να απαντήσει στις παρατηρήσεις των καταγγελλόντων περί αδικαιολόγητης καθυστέρησης και παράλειψης ενημέρωσης.

Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε επίσης ότι στη γνώμη της Επιτροπής αναφερόταν πως οι υπηρεσίες της επρόκειτο να υποβάλουν πρόταση στην Επιτροπή για τον ορθό χειρισμό της καταγγελίας το αργότερο έως τις αρχές του 1999. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε να ενημερωθεί για όλες τις επακόλουθες εξελίξεις, καθώς και για οποιοδήποτε χρονοδιάγραμμα πιθανών μελλοντικών ενεργειών της Επιτροπής σχετικά με το ζήτημα αυτό.

Η απάντηση της Επιτροπής

Αδικαιολόγητη καθυστέρηση

Η Επιτροπή εξήγησε ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες της είχαν την πρόθεση να εισηγηθούν την αποστολή αιτιολογημένης γνώμης στις ελληνικές αρχές κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής με αντικείμενο υποθέσεις επί παραβάσει τον Ιούνιο του 1997. Όμως, η πρόταση αυτή εγκαταλείφθηκε μετά την παραλαβή της απάντησης των ελληνικών αρχών. Η απάντηση ελήφθη με καθυστέρηση δύο έως τριών εβδομάδων, όμως η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να τη λάβει υπόψη. Λαμβανομένου υπόψη του περιε-

χομένου της απάντησης, η υπόθεση θα είχε πιθανώς παραπεμφθεί τον Δεκέμβριο του 1997, ακόμη και αν οι ελληνικές αρχές είχαν τηρήσει την προθεσμία.

Η Επιτροπή σημείωσε ότι οι κανονισμοί περί παράτασης της προθεσμίας στους οποίους αναφέρθηκαν οι καταγγέλλοντες δεν ίσχυαν στην περίπτωση αυτή, καθώς οι ελληνικές αρχές δεν είχαν ζητήσει παράταση. Ωστόσο, παραδέχθηκε επίσης ότι κατά το χρόνο που συνέβαιναν τα εν λόγω περιστατικά η Επιτροπή ήταν συγκριτικά επιεικής με τις καθυστερημένες απαντήσεις (ορισμένες από τις οποίες αποσκοπούσαν ίσως μόνο στην εξοικονόμηση χρόνου), υπενθύμισε όμως ότι με τις πρόσφατες αποφάσεις που ελήφθησαν με στόχο τη βελτίωση του τρόπου εργασίας της στον τομέα των διαδικασιών επί παραβάσει, η Επιτροπή δεσμεύτηκε να υιοθετήσει αυστηρότερη τακτική έναντι των κρατών μελών που δεν συμμορφώνονται με τις προθεσμίες για απάντηση.

Σε ό,τι αφορά στη σύγκριση με τις ενέργειες που είχαν αναληφθεί μετά την επιβολή ανάλογης απαγόρευσης το 1991, η Επιτροπή επισήμανε ότι και το 1994 ενήργησε άμεσα, αποστέλλοντας προκαταρκτική επιστολή δυνάμει του άρθρου 169 μέσα σε λιγότερο από έξι μήνες από την παραλαβή της καταγγελίας. Εξάλλου, το 1991 οι ελληνικές αρχές είχαν συμμορφωθεί αμέσως με το αίτημα της Επιτροπής, κάτι που δεν συνέβη το 1994.

Σε ό,τι αφορά την καθυστέρηση των 13 μηνών από την παραλαβή της απάντησης των ελληνικών αρχών στην επίσημη προειδοποιητική επιστολή της Επιτροπής έως την απόφαση της τελευταίας να συμβουλευθεί την ομάδα των εμπειρογνομόνων, η Επιτροπή παρέθεσε τα γεγονότα που μεσολάβησαν μεταξύ της απάντησης (30 Μαΐου 1997) και της απόφασης για περαιτέρω διαβούλευση (24 Ιουνίου 1998).

Παράλειψη ενημέρωσης

Σε ό,τι αφορά τις παρατηρήσεις των καταγγελλόντων πάνω στο ζήτημα αυτό, η Επιτροπή υποστήριξε ότι πρέπει να υπάρχουν όρια στον όγκο των παρεχόμενων πληροφοριών σχετικά με τις θέσεις κάθε υπηρεσίας ή των γραφείων των μελών της προκειμένου να διαφυλαχθούν οι αρχές της συνεκτικότητας και της συλλογικής ευθύνης για το έργο της Επιτροπής.

Σε ό,τι αφορά στις γνώμες της Νομικής Υπηρεσίας, η Επιτροπή παρέπεμψε στη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου στην υπόθεση *Carlsen και άλλων κατά Συμβουλίου*¹³.

Η Επιτροπή υποστήριξε επίσης ότι οι καταγγέλλοντες και οι εκπρόσωποί τους ενημερώνονταν τακτικά από τις αρμόδιες υπηρεσίες για τα αποτελέσματα των συνεδριάσεων των επικεφαλής των γραφείων των Επιτρόπων και της ίδιας της Επιτροπής. Έγιναν δεκτοί στο γραφείο του Προέδρου στις 30 Απριλίου 1996 ενώ είχαν επίσης την ευκαιρία να εκθέσουν τις απόψεις τους στη συνάντηση της 27^{ης} Μαρτίου 1998 με τους δύο υπαλλήλους της Νομικής Υπηρεσίας στους οποίους έχει ανατεθεί η υπόθεση.

Εξελίξεις μετά τον Νοέμβριο του 1998

Η Επιτροπή ανέλυσε τα αποτελέσματα της συζήτησης με την ομάδα των εμπειρογνομόνων καθώς και της εξέτασης σχετικών επιστημονικών μελετών στην οποία προέβη, επισυνάπτοντας περίληψη 20 σελίδων που συντάχθηκε από τις υπηρεσίες της. Δεδομένης της δυσκολίας διατύπωσης μιας επιστημονικά αδιάβλητης θεωρίας σχετικά με τους κινδύνους και τις προκλήσεις που συνδέονται με τη διαφήμιση που απευθύνεται σε παιδιά, η Επιτροπή αποφάσισε να προβεί σε πιο εμπεριστατωμένη εξέταση του θέματος και ενδεχομένως να προβεί σε φιλικό διάλογο με τις ελληνικές αρχές με σκοπό την από κοινού διερεύνηση των διαφορών εναλλακτικών λύσεων

¹³ Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Μαρτίου 1998 στην υπόθεση T-610/97R, *Carlsen και άλλοι κατά Συμβουλίου* [1998] ECR-II 485.

που θα μπορούσαν να εγγυηθούν έναν υψηλό βαθμό προστασίας των παιδιών, διασφαλίζοντας παράλληλα τις απαιτήσεις της ελευθερίας διακίνησης. Οι συζητήσεις αυτές δεν είχαν ακόμη αρχίσει λόγω της αντικατάστασης του αρμόδιου έλληνα υπουργού στις αρχές του 1999 και της παραίτησης της Επιτροπής.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Τον Δεκέμβριο του 1999, οι καταγγέλλοντες απέστειλαν παρατηρήσεις με τις οποίες επέμεναν στην καταγγελία περί αδικαιολόγητης καθυστέρησης σε ότι αφορά το διάστημα των 13 μηνών που μεσολάβησε από την απάντηση των ελληνικών αρχών στην προειδοποιητική επιστολή έως την απόφαση της Επιτροπής να συμβουλευθεί την ομάδα εμπειρογνομόνων.

Οι καταγγέλλοντες θεώρησαν ότι η πρόθεση της Επιτροπής να ξεκινήσει φιλικό διάλογο με τις ελληνικές αρχές λειτούργησε ως πρόσχημα προκειμένου να καθυστερήσει η λήψη απόφασης και επισήμαναν ότι τέτοιες διαπραγματεύσεις διεξάγονται κανονικά μόνο μετά την υποβολή αιτιολογημένης γνώμης, καθώς η Επιτροπή δεν έχει άλλο τρόπο άσκησης πίεσης στα κράτη μέλη.

Τέλος, οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι η Επιτροπή έκλεισε το φάκελο της υπόθεσης τον Σεπτέμβριο του 1999, λόγω έλλειψης στοιχείων και ότι η υπόθεση εκκρεμούσε επί μακρόν. Οι καταγγέλλοντες ενημερώθηκαν για την πρόθεση της Επιτροπής να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης και κλήθηκαν να υποβάλουν νέα στοιχεία εντός μηνός, πράγμα που έγινε. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η απόφαση να κλείσει ο φάκελος είχε ληφθεί από μια Επιτροπή “διεκπεραίωσης” σε κλίμα “ταχείας εκκαθάρισης” της υπόθεσης, χωρίς να έχει προηγηθεί η ενδεικνυόμενη νομική αξιολόγηση της ουσίας της υπόθεσης ή των συμβουλών των εμπειρογνομόνων που είχε συλλέξει η Επιτροπή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Το πεδίο εφαρμογής της έρευνας του Διαμεσολαβητή

1.1 Η καταγγελία που υποβλήθηκε τον Ιούλιο του 1998 στο Διαμεσολαβητή αφορούσε τους χειρισμούς της Επιτροπής σε μια συνεχιζόμενη διαδικασία επί παραβάσει βάσει του άρθρου 169 (νυν άρθρου 226), η οποία διερευνούσε την απαγόρευση που είχε επιβληθεί από τις ελληνικές αρχές στην τηλεοπτική διαφήμιση παιδικών παιχνιδιών. Η καταγγελία προς το Διαμεσολαβητή κατηγορούσε την Επιτροπή για αδικαιολόγητη καθυστέρηση, παράλειψη ενημέρωσης σχετικά με τη συνεχιζόμενη διαδικασία επί παραβάσει και παράβαση του καθήκοντός της ως θεματοφύλακα της Συνθήκης.

1.2 Σε παρατηρήσεις που διατύπωσαν τον Δεκέμβριο του 1999, οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι η Επιτροπή περάτωσε τη διαδικασία επί παραβάσει τον Σεπτέμβριο του 1999. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η απόφαση αυτή είχε ληφθεί από μια Επιτροπή “διεκπεραίωσης” σε κλίμα “ταχείας εκκαθάρισης”, χωρίς να έχει προηγηθεί η ενδεικνυόμενη νομική αξιολόγηση του περιεχομένου της υπόθεσης ή των συμβουλών των εμπειρογνομόνων που είχε συλλέξει η Επιτροπή.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής δεν έκρινε σκόπιμο να προβεί σε διερεύνηση του ισχυρισμού αυτού, ο οποίος ήταν εκτός του πεδίου της αρχικής καταγγελίας. Οι καταγγέλλοντες δύνανται να υποβάλουν νέα καταγγελία στο Διαμεσολαβητή με ακριβείς ισχυρισμούς και αποδεικτικά στοιχεία ικανά να αιτιολογήσουν τη διεξαγωγή έρευνας, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 195 ΕΚ.

2 Αδικαιολόγητη καθυστέρηση

2.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή απηύθυνε επίσημη προειδοποιητική επιστολή στις ελληνικές αρχές μόνο μετά την παρέλευση δύο ετών από την καταγγελία, ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την προθεσμία για απάντηση από τις ελλη-

νικές αρχές και ότι το διάστημα των 13 μηνών που μεσολάβησε από την παραλαβή της απάντησης του κράτους μέλους στην προειδοποιητική επιστολή έως την απόφαση της Επιτροπής να συμβουλευθεί την ομάδα των εμπειρογνομόνων ήταν αδικαιολόγητα μεγάλο. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν επίσης ότι η Επιτροπή αγνόησε τα επανειλημμένα αιτήματά τους για επείγουσα εξέταση της καταγγελίας.

2.2 Η Επιτροπή εξήγησε ότι τα αιτήματα των καταγγελλόντων για επείγουσα εξέταση δεν ήταν δυνατό να ικανοποιηθούν λόγω της τεχνικής και ευαίσθητης φύσης του προβλήματος. Επιπλέον, οι ελληνικές αρχές επέδειξαν διαφορετική συμπεριφορά σε σχέση με εκείνη του 1991, όταν προέβησαν σε άμεση κατάργηση της απαγόρευσης τηλεοπτικής διαφήμισης παιχνιδιών κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής. Οι καταγγέλλοντες δεν έδωσαν συνέχεια στο συγκεκριμένο σημείο του ισχυρισμού τους περί καθυστέρησης.

2.3 Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι μεσολάβησαν δύο έτη από την ημερομηνία υποβολής της καταγγελίας έως την αποστολή της προειδοποιητικής επίσημης επιστολής, επισύναψε όμως λεπτομερές χρονολόγιο των ενεργειών της, προκειμένου να αποδείξει ότι δεν έμεινε αδρανής όλο αυτό το διάστημα. Η Επιτροπή παραδέχθηκε επίσης ότι, κατά το χρόνο που συνέβαιναν τα εν λόγω περιστατικά, η στάση της έναντι των καθυστερημένων απαντήσεων ήταν ενίοτε συγκριτικά επιεικής. Επισήμανε όμως ότι οι διαδικασίες της έχουν εν τω μεταξύ βελτιωθεί, με αποτέλεσμα οι υποθέσεις παραβάσεων να εξετάζονται ταχύτερα και να έχει υιοθετηθεί αυστηρότερη στάση έναντι των κρατών μελών που δεν συμμορφώνονται με τις προθεσμίες για απάντηση.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι μεσολάβησαν πέντε χρόνια από την ημερομηνία υποβολής της καταγγελίας έως την απόφαση της Επιτροπής να κλείσει το φάκελό της. Παρά το γεγονός ότι μέρος του διαστήματος αυτού δικαιολογείται λόγω της ανάγκης να διερευνηθεί μια υπόθεση που έθετε σύνθετα και δύσκολα ζητήματα σχετικά με την προστασία των παιδιών, κατέστη σαφές από τις απαντήσεις της Επιτροπής ότι η καθυστέρηση οφειλόταν εν μέρει στις εσωτερικές της διαδικασίες. Ωστόσο, δεδομένου ότι η Επιτροπή επιχείρησε στη συνέχεια να αναμορφώσει τις διαδικασίες αυτές¹⁴, ο Διαμεσολαβητής δεν έκρινε απαραίτητο να συνεχίσει την έρευνα όσον αφορά στο παρόν σκέλος της υπόθεσης.

3 Παράλειψη ενημέρωσης

3.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε καμία επίσημη ενημέρωση επί των ενεργειών που είχαν αναληφθεί σε σχέση με την καταγγελία τους. Στη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή, οι καταγγέλλοντες παραδέχθηκαν ότι η ΓΔ XV τους παρείχε πληροφορίες τακτικά. Εξάλλου, η Επιτροπή παρέθεσε αναλυτικά στοιχεία, τα οποία δεν αμφισβήτησαν οι καταγγέλλοντες, από τις συναντήσεις μεταξύ των εκπροσώπων των καταγγελλόντων και των γραφείων του Προέδρου και άλλων Επιτρόπων, καθώς και άλλων αρμόδιων υπηρεσιών της Επιτροπής.

3.2 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν επίσης ότι η Επιτροπή όφειλε να προβεί σε ολοκληρωμένη νομική εξέταση συγκεκριμένων υποθέσεων που είχαν υποπέσει στην αντίληψη των καταγγελλόντων και να τους δώσει τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις απόψεις τους σχετικά με τη γνώμη αυτή πριν από τη λήψη τελικής απόφασης για το αν θα διεξαχθεί ή όχι επίσημη εξέταση της καταγγελίας. Σε αυτό το πλαίσιο, οι καταγγέλλοντες αναφέρθηκαν στο περιεχόμενο έκθεσης της αρμόδιας επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου¹⁵ και στο ψήφισμα που εγκρίθηκε ακολούθως από το Κοινοβούλιο.

¹⁴ Βλέπε SEC (1998) 1733, "Βελτίωση των μεθόδων εργασίας της Επιτροπής όσον αφορά τις διαδικασίες παράβασης". Δέκατη έκτη έκδοση για τον έλεγχο της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου COM(1999)301 τελικό, 9/07/1999.

¹⁵ Έκθεση με αντικείμενο την ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή - Τα πορίσματα του Πράσινου Βιβλίου σχετικά με τις εμπορικές επικοινωνίες στην εσωτερική αγορά (COM(98)0121 - C4-0252/98), A4-0503/98 (εισηγήτρια Jessica LARIVE.)

3.3 Στην απάντησή της η Επιτροπή υποστήριξε ότι πρέπει να υπάρχουν όρια στον όγκο των παρεχόμενων πληροφοριών σχετικά με τις θέσεις συγκεκριμένων υπηρεσιών της ή των γραφείων των μελών της, προκειμένου να διαφυλάσσονται οι αρχές της συνεκτικότητας και της συλλογικής ευθύνης για το έργο της Επιτροπής. Όσον αφορά τις γνώμες της Νομικής Υπηρεσίας, η Επιτροπή παρέπεμψε στη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου στην υπόθεση *Carlsen και άλλων κατά Συμβουλίου*¹⁶, η οποία έκρινε ότι ένα θεσμικό όργανο δύναται να αρνηθεί την πρόσβαση σε νομικές γνωμοδοτήσεις, οι οποίες αποτελούν απλά μέσα εργασίας.

3.4 Τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής στην υπόθεση αυτή δείχνουν ότι οι καταγγέλλοντες ενημερώνονταν τακτικά για την πορεία της καταγγελίας, αλλά δεν είχαν ολοκληρωμένη ενημέρωση σχετικά με τη νομική αξιολόγηση της υπόθεσης από την Επιτροπή όταν η τελευταία αποφάσισε να κλείσει το φάκελο της καταγγελίας. Υπό την παρούσα κατάσταση του κοινοτικού δικαίου και με δεδομένους τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στο να κλείσει το φάκελο της συγκεκριμένης καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής δε διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

4 Παράλειψη καθήκοντος

4.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η Επιτροπή παρέλειψε να ανταποκριθεί στο καθήκον της ως θεματοφύλακα της Συνθήκης καθώς αποφάσισε να συμβουλευθεί τους εμπειρογνώμονες και τα ενδιαφερόμενα μέρη πριν αποστείλει αιτιολογημένη γνώμη στις ελληνικές αρχές. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι όταν υπάρχουν ισχυρά στοιχεία για πιθανή παράβαση οι αναγκαίες πληροφορίες πρέπει να παρέχονται από το κράτος μέλος και όχι από την Επιτροπή ή οποιονδήποτε τρίτο.

4.2 Στη διάρκεια της έρευνας, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν επίσης ότι η Επιτροπή οφείλει να ενεργεί μέσα στα χρονικά περιθώρια που ορίζονται από τον ίδιο τον εσωτερικό κανονισμό της και να χρησιμοποιεί αποτελεσματικά τη διακριτική της ευχέρεια. Αν δεν προκύπτουν στοιχεία, η Επιτροπή πρέπει να κλείνει το φάκελο. Σε ό,τι αφορά την τήρηση των προθεσμιών, το ζήτημα αυτό αντιμετωπίζεται στην ανωτέρω παράγραφο 2.4 της απόφασης.

4.3 Η Επιτροπή εξήγησε ότι η απάντηση των ελληνικών αρχών στην επίσημη προειδοποιητική επιστολή έδινε νέες διαστάσεις στην υπόθεση, καθώς υποστήριξε ότι την απαγόρευση της τηλεοπτικής διαφήμισης παιδικών παιχνιδιών δικαιολογούσαν λόγοι δημοσίου συμφέροντος, συγκεκριμένα δε η ανάγκη προστασίας των παιδιών και διαφύλαξης της οικογενειακής γαλήνης. Οι εν λόγω ισχυρισμοί απαιτούσαν εξονυχιστική μελέτη και η Επιτροπή συνέστησε μια ομάδα κυβερνητικών εμπειρογνομόνων στον τομέα των εμπορικών επικοινωνιών. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η ομάδα εμπειρογνομόνων δεν είναι αρμόδια να λαμβάνει αποφάσεις για προσφυγές επί παραβάσει αλλά να συζητά θέματα οριζόντιου χαρακτήρα. Κατόπιν η Επιτροπή ανέλυσε τα αποτελέσματα της διαβούλευσης με την ομάδα των εμπειρογνομόνων καθώς και εκείνα που προέκυψαν από την εξέταση σχετικών επιστημονικών μελετών στην οποία προέβη, αποστέλλοντας περίληψη που συντάχθηκε από τις υπηρεσίες της. Οι καταγγέλλοντες δεν αμφισβήτησαν τις εξηγήσεις αυτές.

4.4 Όσον αφορά στο εύρος των πηγών τις οποίες συμβουλευτήκε η Επιτροπή προκειμένου να συλλέξει επαρκείς πληροφορίες και αποδεικτικά στοιχεία στην παρούσα υπόθεση, η έρευνα του Διαμεσολαβητή έδειξε ότι η Επιτροπή δεν είχε ενεργήσει εκτός των ορίων της νομικής εξουσίας της ως θεματοφύλακα της Συνθήκης. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής δε διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά το συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας.

¹⁶ Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Μαρτίου 1998 στην υπόθεση T-610/97R, *Carlsen και άλλοι κατά Συμβουλίου* [1998] ECR-II 485.

5 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Τα γενικά ζητήματα περί του αν η Επιτροπή διαθέτει τις κατάλληλες διαδικασίες για ταχεία, δίκαιη και αποτελεσματική αντιμετώπιση των καταγγελιών που υποβάλλονται ενώπιόν της από πολίτες στο πλαίσιο του ρόλου της ως θεματοφύλακα της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του αν ο καταγγέλλων πρέπει να ενημερώνεται για τη νομική αξιολόγηση της υπόθεσής του από την Επιτροπή και, αν ναι, σε ποιο στάδιο της διαδικασίας, θα εξεταστούν σε μελλοντική έρευνα που θα διενεργηθεί ιδία πρωτοβουλία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 92/43/ΕΟΚ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΤΟΠΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
789/98/JMA κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 1998, ο κ. Π. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εκ μέρους της ισπανικής περιβαλλοντικής ΜΚΟ “Centro de Acuicultura Experimental”. Η καταγγελία, η οποία αρχικά υποβλήθηκε στο πανεπιστημιακό νοσοκομείο “La Fe”, διαβιβάστηκε στο Διαμεσολαβητή από το εν λόγω ισπανικό δημόσιο ίδρυμα. Είχε ως αντικείμενο το φερόμενο ως αδικαιολόγητο κλείσιμο του φακέλου μιας καταγγελίας που ο καταγγέλλων είχε υποβάλει στην Επιτροπή και στην οποία υποστήριζε ότι οι περιφερειακές αρχές της Βαλένθια εισήγαγαν μη ιθαγενή είδη ψαριών στον ποταμό Serpis στη Βαλένθια προκαλώντας φθορά στον ιθαγενή πληθυσμό, κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου.

Τον Ιανουάριο του 1994, ο καταγγέλλων υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία η οποία καταχωρίστηκε από τις υπηρεσίες της τελευταίας με αριθμό φακέλου P/4119/94. Αφορούσε την εισαγωγή μη ιθαγενών ειδών ψαριών (αμερικανική πέστροφα) στον ποταμό Serpis και τις αρνητικές επιπτώσεις των ενεργειών αυτών στους πληθυσμούς του τοπικού είδους *Valencia hispanica*. Ο καταγγέλλων εξήγησε ότι τον Ιούνιο του 1994 ο επικεφαλής των αρμόδιων υπηρεσιών της Επιτροπής τον ενημέρωσε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να παρέμβει στη συγκεκριμένη υπόθεση, καθώς η μόνη ευρωπαϊκή νομοθετική ρύθμιση με σχετικό πεδίο εφαρμογής ήταν η Οδηγία 92/43/ΕΟΚ σχετικά με την προστασία των φυσικών οικοτόπων, που είχε τεθεί σε ισχύ από την 6η Ιουνίου του 1994.

Τον Μάιο του 1995, ο καταγγέλλων απηύθυνε νέα επιστολή στην Επιτροπή με την οποία επισήμαινε ότι οι ενέργειες στις οποίες αναφερόταν στην προηγούμενη καταγγελία του εξακολουθούσαν να λαμβάνουν χώρα. Τον Αύγουστο του 1995 η Επιτροπή ζήτησε από τον καταγγέλλοντα περαιτέρω διευκρινίσεις για την κατάσταση. Ο καταγγέλλων απέστειλε τις πληροφορίες που του ζητήθηκαν από την Επιτροπή τον Αύγουστο του 1996. Καθώς δεν έλαβε απάντηση από την Επιτροπή, τον Μάιο του 1997 ο καταγγέλλων απέστειλε στην Επιτροπή αντίτυπο της προηγούμενης επιστολής του συνοδευόμενο από σχετικά έγγραφα. Οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής απάντησαν τον Ιούλιο του 1997, ζητώντας και πάλι περαιτέρω στοιχεία. Ο καταγγέλλων προσκόμισε τα έγγραφα αυτά (ένα φάκελο 85 σελίδων) στην Επιτροπή τον Οκτώβριο του 1997.

Παρά τα στοιχεία που προσκομίστηκαν, η Επιτροπή απηύθυνε στις 20 Μαΐου 1998 επιστολή στον καταγγέλλοντα πληροφορώντας τον ότι η εξέταση της καταγγελίας του είχε περατωθεί. Καθώς ο καταγγέλλων θεώρησε ότι η απόφαση ήταν αδικαιολόγητη, υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, στην οποία υποστήριζε ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής (ΓΔ XI) αγνόησαν τα στοιχεία που είχε προσκομίσει και ζήτησε να επανεξετασθεί η ουσία των ισχυρισμών του.

Ο καταγγέλλων απέστειλε πρόσθετες πληροφορίες στο Διαμεσολαβητή τον Οκτώβριο του 1998 με τις οποίες εξηγούσε ότι τον Οκτώβριο του 1997 όπως και το 1998, είχε καταθέσει στην Επιτροπή νέα στοιχεία εις επίρρωση των ισχυρισμών του καθώς δεν είχε λάβει απάντηση από τις υπηρεσίες της.

Εν συντομία, ο καταγγέλλων έκρινε ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε εξέταση των στοιχείων που ο ίδιος είχε κατ' επανάληψη προσκομίσει σχετικά με τον ισχυρισμό του για παράβαση της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ και ότι δεν χειρίστηκε τη σχετική καταγγελία με τον ενδεικνυόμενο τρόπο (P/97/4858).

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της η Επιτροπή επισήμανε αρχικά ότι η καταγγελία που υποβλήθηκε στο Διαμεσολαβητή σχετιζόταν με μια καταγγελία προς την Επιτροπή (P/97/4858), η οποία τελούσε ακόμη υπό εξέταση και ότι ο φάκελος δεν είχε κλείσει όπως υποστήριζε ο καταγγέλλων. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε στο παρελθόν απευθύνει στις υπηρεσίες της προηγούμενα διοικητικά διαβήματα σχετικά με το χειρισμό της καταγγελίας, παραβαίνοντας τις διατάξεις του άρθρου 2(4) του Καταστατικού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή.

Αφού παρέθεσε τις διοικητικές εγγυήσεις, οι οποίες τηρούνται γενικά κατά το χειρισμό των καταγγελιών, η Επιτροπή εξήγησε τη διαδικασία που ακολουθήθηκε στη συγκεκριμένη υπόθεση. Ο καταγγέλλων είχε αποστείλει αρκετές επιστολές στην Επιτροπή το 1994 με αντικείμενο την εισαγωγή κοπαδιών αμερικανικής πέστροφας, ενός μη ιθαγενούς είδους ψαριού, στον ποταμό Serpis, στην περιοχή της Βαλένθια. Κατά την άποψή του, οι ενέργειες αυτές θα είχαν αρνητική επίδραση στο απειλούμενο ιθαγενές είδος *Valencia hispanica*. Ο συγκεκριμένος τύπος ψαριού είχε συμπεριληφθεί ως προστατευόμενο είδος ψαριού στην Οδηγία του Συμβουλίου 92/43/ΕΟΚ της 21ης Μαΐου 1992 για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας¹⁷.

Καθώς, όπως εξήγησε η Επιτροπή, τα γεγονότα στα οποία αναφέρθηκε ο καταγγέλλων είχαν συμβεί πριν από την έναρξη ισχύος της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, ο φάκελος της καταγγελίας του έπρεπε να κλείσει. Στην επιστολή με την οποία του κοινοποιήθηκε το κλείσιμο του φακέλου της καταγγελίας αναφερόταν ότι αν προσκόμιζε νέα στοιχεία, θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί νέα καταγγελία.

Με επιστολή τους τον Ιούλιο του 1997, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής στη ΓΔ ΧΙ κάλεσαν τον καταγγέλλοντα να προσκομίσει περαιτέρω στοιχεία, πράγμα που ο καταγγέλλων έκανε τον Οκτώβριο του 1997. Τότε έγινε καταχώρηση μιας νέας καταγγελίας, της υπ. αριθ. 97/4858, και απεστάλη στον καταγγέλλοντα βεβαίωση παραλαβής.

Για τη διερεύνηση της καταγγελίας οι υπηρεσίες της Επιτροπής ήλθαν σε επαφή με τις ισπανικές αρχές, οι οποίες απέστειλαν κάποιες πληροφορίες στην Επιτροπή τον Φεβρουάριο του 1998. Η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα για τα σχόλια των ισπανικών αρχών, τα οποία ήδη αξιολογούνταν από τις υπηρεσίες της. Μετά την ολοκλήρωση της αξιολόγησής τους, οι υπηρεσίες της Επιτροπής απηύθυναν νέα επιστολή στον καταγγέλλοντα, τον Μάιο του 1998, με την οποία τον πληροφορούσαν ότι τα γεγονότα που είχε καταγγείλει δεν φαινόταν να παραβαίνουν την Οδηγία 92/43/ΕΟΚ. Η Επιτροπή ανέλυσε ενδελεχώς τους λόγους στους οποίους στηρίχθηκαν τα συμπεράσματά της, δηλαδή ότι,

¹⁷ ΕΕ L 206, 22.07.1992, σ.7.

1 Με βάση τα υπάρχοντα επιστημονικά στοιχεία δεν είχε επιβεβαιωθεί η παρουσία του είδους *Valencia hispanica* στον ποταμό Serpis.

2 Η εισαγωγή του μη ιθαγενούς είδους πέστροφας πραγματοποιήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1970 στους περισσότερους ποταμούς της Ισπανίας για αλιευτικούς λόγους. Επιχειρήθηκε, κατά συνέπεια, πολύ πριν τεθεί σε ισχύ η Οδηγία 92/43/ΕΟΚ.

3 Για την ακρίβεια, δεν επιχειρήθηκε μετά τη θέση σε ισχύ της ανωτέρω Οδηγίας καμία εισαγωγή μη ιθαγενούς πέστροφας, αλλά μόνο η ενίσχυση της ήδη υφιστάμενης παρουσίας τους, ίχνη της οποίας ανάγονται ήδη στη δεκαετία του 1970.

4 Μια επιστημονική μελέτη που προσκομίστηκε από τις ισπανικές αρχές εξηγούσε ότι ακόμη και αν το είδος *Valencia hispanica* είναι παρόν στον ποταμό, ο οικότοπος του διαφέρει από αυτόν του μη ιθαγενούς είδους και ότι συνεπώς το τελευταίο δεν μπορεί να αποτελέσει απειλή για το πρώτο.

Τα ανωτέρω συμπεράσματα βασίστηκαν σε επιστημονική μελέτη του καθ. Lobon Cervia που δημοσιεύθηκε από το ισπανικό “Consejo Superior de Investigaciones Científicas”.

Η Επιτροπή τόνισε ότι η επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα τον Μάιο του 1998 δεν περτάωνε την εξέταση της υπόθεσης, όπως είχε υποστηρίξει ο καταγγέλλων στο Διαμεσολαβητή.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων ανέφερε ότι δεν είχε πρόσβαση στα στοιχεία που προσκομίστηκαν από τις ισπανικές αρχές στην Επιτροπή. Επίσης, αμφισβήτησε την αμεροληψία των εμπειρογνομόνων που παρείχαν επιστημονικές συμβουλές στις υπηρεσίες της Επιτροπής για το συγκεκριμένο ζήτημα.

Ο καταγγέλλων εξέφρασε την πεποίθηση ότι οι ισχυρισμοί που προέβαλε η Επιτροπή προκειμένου να αιτιολογήσει το κλείσιμο του φακέλου της υπόθεσης, συγκεκριμένα δε ότι η εισαγωγή μη ιθαγενών ειδών ψαριών δεν θα μπορούσε να έχει αρνητικές επιπτώσεις για την τοπική πανίδα του ποταμού Serpis και ότι το είδος *Valencia hispanica* δεν ήταν παρόν στο συγκεκριμένο ποταμό, ήταν επιστημονικά αστήρικτες. Στη συνέχεια παρέθεσε μια σειρά επιστημονικών γνωμοδοτήσεων, ιδίως εκείνες των καθηγητών Elvira και Doadrio.

Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι η Επιτροπή έφασκε και αντέφασκε όταν υποστήριζε, αφενός, ότι η ενέργεια των ισπανικών αρχών δεν παρέβαινε την Οδηγία 92/43/ΕΟΚ, ενώ την ίδια στιγμή δήλωνε ότι τα γεγονότα είχαν συμβεί, παρά ταύτα, πριν από την έναρξη ισχύος της τελευταίας.

Ο καταγγέλλων τόνισε ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής δεν εκτίμησαν ορθά τα πραγματικά και επιστημονικά στοιχεία που είχε προσκομίσει και υποστήριξε ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής ενήργησαν με αυθαίρετο τρόπο στη συγκεκριμένη υπόθεση.

Τον Ιανουάριο του 1999, ο καταγγέλλων πληροφόρησε το Διαμεσολαβητή ότι, κατά τον ίδιο χρόνο, είχε διαβιβάσει στην Επιτροπή σειρά εγγράφων τα οποία αποδείκνυαν ότι συνεχιζόταν η παράνομη εισαγωγή αμερικανικής πέστροφας. Η απάντηση της Επιτροπής, τον Ιανουάριο του 1999, κρίθηκε ανεπαρκής από τον καταγγέλλοντα. Έτσι απευθύνθηκε και πάλι γραπτώς στο Διαμεσολαβητή υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή δεν απαντούσε με τον ενδεδειγμένο τρόπο στις καταγγελίες του και ζητώντας πληροφορίες σχετικά με τα μέσα για την επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων στους δημοσίους υπαλλήλους που ήταν αρμόδιοι για το συγκεκριμένο φάκελο.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Παραδεκτό της υπόθεσης και περαιτέρω έρευνα από τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή

1.1 Για να είναι παραδεκτή μια καταγγελία που υποβάλλεται στο Διαμεσολαβητή, πρέπει να έχουν προηγηθεί τα ενδεικνυόμενα διοικητικά διαβήματα προς τα αρμόδια θεσμικά όργανα και οργανισμούς (άρθρο 2(4), του Καθεστώτος του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή).

1.2 Όταν ο Διαμεσολαβητής έλαβε την πρώτη επιστολή του καταγγέλλοντα, φαίνεται ότι η Επιτροπή είχε ήδη περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Επιπλέον, καθώς η Επιτροπή και ο καταγγέλλων είχαν ανταλλάξει εκτεταμένη αλληλογραφία, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις παραδεκτού της καταγγελίας.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε, ωστόσο, ότι η Επιτροπή δικαίως επισήμανε πως η καταγγελία τελούσε ακόμη υπό εξέταση κατά το χρόνο εκείνο και πως, επομένως, θα μπορούσαν να προκύψουν αμφιβολίες επί του παραδεκτού.

Εντούτοις, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η έρευνά του αυτή έπρεπε να συνεχισθεί, καθώς τυχόν περαιτέρω διοικητικά διαβήματα δεν θα ήταν ο κατάλληλος τρόπος για να αντιμετωπιστούν τα ουσιαστικά ζητήματα που παρέμεναν άλυτα μετά τη γνώμη της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος.

2 Η εξέταση της καταγγελίας από την Επιτροπή

2.1 Κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, η Επιτροπή δεν διερεύνησε δεόντως τα επιχειρήματά του. Κατά τη γνώμη του, τα επιστημονικά επιχειρήματα που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να συναγάγει ότι δεν υπήρξε παράβαση της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ στην παρούσα υπόθεση, ήταν ανεπαρκή. Κατά συνέπεια, η απόφαση της Επιτροπής να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης ήταν αυθαίρετη και αδικαιολόγητη.

2.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης (καταγγελία P/97/4858) καθώς έκρινε ότι η ενέργεια των ισπανικών αρχών δεν παρέβαινε το κοινοτικό δίκαιο, ειδικότερα δε την Οδηγία 92/43/ΕΟΚ.

Οι λόγοι με τους οποίους επιχειρήθηκε να αιτιολογηθεί στον καταγγέλλοντα η απόφαση αυτή ήταν οι εξής: (i) δεν υπήρχαν επιστημονικές αποδείξεις που να τεκμηριώνουν την παρουσία του απειλούμενου είδους ψαριού *Valencia hispanica* στον ποταμό Serpis, (ii) μη ιθαγενή είδη πέστροφας είχαν ήδη εισαχθεί στους περισσότερους ισπανικούς ποταμούς στη δεκαετία του 1970, (iii) κατά συνέπεια, όταν τέθηκε σε ισχύ η Οδηγία 92/43/ΕΟΚ, τα είδη αυτά είχαν ήδη δημιουργήσει οικοτόπους στις περιοχές αυτές και (iv) ο οικοτόπος του ιθαγενούς είδους *Valencia hispanica* διαφέρει από τον αντίστοιχο του μη ιθαγενούς είδους, με αποτέλεσμα το δεύτερο να μην αποτελεί απειλή για το πρώτο.

Για να τεκμηριώσει τα συμπεράσματά της, η Επιτροπή βασίστηκε στις αξιολογήσεις μιας επιστημονικής μελέτης που δημοσιεύθηκε από το ισπανικό “Consejo Superior de Investigaciones Científicas”.

2.3 Αφού εξέτασε όλα τα δεδομένα που σχετίζονταν με την υπόθεση, και με βάση τα διαθέσιμα επιστημονικά στοιχεία, η Επιτροπή αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Μολονότι ο καταγγέλλων προσκόμισε εναλλακτικές επιστημονικές θέσεις, η απλή αναφορά διαφορετικών επιστημονικών απόψεων δεν αρκούσε απ’ εαυτής για να ανατρέψει την επιχειρηματολογία της Επιτροπής.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής δεν ήταν σε θέση να αξιολογήσει επί της ουσίας τις εναλλακτικές επιστημονικές απόψεις, επισήμανε όμως ότι η Επιτροπή είχε αιτιολογήσει δεόντως την απόφασή της να κλείσει το φάκελο και είχε αναλύσει διεξοδικά το

σκεπτικό της στον καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή είχε επομένως ενεργήσει εντός των ορίων της νόμιμης εξουσίας της και δεν φαινόταν να στοιχειοθετείται κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΓΕΦΥ- ΡΟΠΟΙΑΣ ΣΕ ΖΩΝΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟ- ΝΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑ- ΣΙΑΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
813/98/(PD)/GG κατά
της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 1998, μια περιβαλλοντική οργάνωση από το Ηνωμένο Βασίλειο υπέβαλε καταγγελία. Η καταγγελία αυτή αφορούσε ουσιαστικά τις υποχρεώσεις των κρατών μελών της ΕΕ και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που απορρέουν από το άρθρο 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας του Συμβουλίου 92/43/ΕΟΚ της 21ης Μαΐου 1992 για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας¹⁸. Μια καταγγελία ανάλογου περιεχομένου (298/97/PD) είχε υποβληθεί το 1997 από τον κ. Corbett, BEK, εκ μέρους της Save Our Shoreline Southport Association (SOS), μιας άλλης περιβαλλοντικής οργάνωσης του Ηνωμένου Βασιλείου. Η απόφαση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σε αυτή την υπόθεση ελήφθη τον Απρίλιο του 1999.

Η Οδηγία 92/43/ΕΟΚ αποβλέπει στη δημιουργία ενός συνεκτικού ευρωπαϊκού οικολογικού δικτύου ειδικών ζωνών διατήρησης (ΕΖΔ) υπό την επωνυμία Natura 2000. Το άρθρο 4 παράγραφος 1 της Οδηγίας καλεί τα κράτη μέλη να υποβάλουν έναν κατάλογο τοποθεσιών της επικράτειάς τους, οι οποίες είναι κατάλληλες για να περιληφθούν στο δίκτυο αυτό. Ο κατάλογος αυτός πρόκειται να διαβιβασθεί στην Επιτροπή μέσα σε διάστημα τριών ετών από την κοινοποίηση της Οδηγίας. Σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 3 της Οδηγίας, η Επιτροπή θα καταρτίσει κατάλογο των τοποθεσιών που θα επιλεγούν ως τοποθεσίες κοινοτικού ενδιαφέροντος μέσα σε διάστημα έξι ετών από την κοινοποίηση της Οδηγίας. Το άρθρο 4 παράγραφος 5 της Οδηγίας προβλέπει ότι εφόσον μια τοποθεσία περιλαμβάνεται στον εν λόγω κατάλογο, εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 6 παράγραφος 2, 3 και 4 της Οδηγίας.

Το άρθρο 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ προβλέπει τα εξής:

“Κάθε σχέδιο, μη άμεσα συνδεδεμένο ή αναγκαίο για τη διαχείριση του τόπου, το οποίο όμως είναι δυνατόν να επηρεάζει σημαντικά τον εν λόγω τόπο, καθεαυτό ή από κοινού με άλλα σχέδια, εκτιμάται δεόντως ως προς τις επιπτώσεις του στον τόπο, λαμβανομένων υπόψη των στόχων διατήρησής του. Βάσει των συμπερασμάτων της εκτίμησης των επιπτώσεων στον τόπο και εξαιρουμένης της περίπτωσης των διατάξεων της παραγράφου 4, οι αρμόδιες εθνικές αρχές συμφωνούν για το οικείο σχέδιο μόνον αφού βεβαιωθούν ότι δεν θα παραβιάσει την ακεραιότητα του τόπου περί του οποίου πρόκειται και, ενδεχομένως, αφού εκφρασθεί πρώτα η δημόσια γνώμη.”

Το δίκτυο Natura 2000 θα συμπεριλάβει επίσης τις ειδικές ζώνες προστασίας (ΕΖΠ) που ορίζονται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με την Οδηγία 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 2ας Απριλίου 1979 περί προστασίας των αγρίων πτηνών¹⁹. Το άρθρο 7 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ προβλέπει ότι οι υποχρεώσεις που πηγάζουν από το άρθρο 6 παράγραφος 2, 3 και 4 της ίδιας Οδηγίας, ισχύουν και για τις συγκεκριμένες ΕΖΠ.

Η καταγγελία αφορούσε την ενίσχυση δύο γεφυρών στην οδική αρτηρία που εκτείνεται κατά μήκος της ακτής κοντά στο Southport (την “παραλιακή οδό”). Στο Νότο,

¹⁸ ΕΕ 1992 L 206, σελίδα 7.

¹⁹ ΕΕ 1979 L 103, σελίδα 1.

διασχίζει μια περιοχή η οποία περιλαμβάνει δύο τόπους ειδικού επιστημονικού ενδιαφέροντος (TEEE), τον TEEE Southport Sand Dunes and Foreshore και τον TEEE Ainsdale Sand Dunes and Foreshore, οι οποίοι έχουν αμφότεροι χαρακτηριστεί από τις βρετανικές αρχές ως υποψήφιες ΕΖΔ και είναι γνωστοί ως οι “υποψήφιες ΕΖΔ της περιοχής Sefton Coast”. Στο Βορρά, η οδός φέρεται να διασχίζει την ΕΖΠ Ribble Estuary²⁰. Σε αμφότερες τις εξόδους της η παραλιακή οδός συναντά την κύρια αρτηρία A565 που διασχίζει το Southport.

Η παραλιακή οδός φαίνεται ότι ήταν στο παρελθόν μια ελάσσονος σημασίας αρτηρία. Ωστόσο, στη διάρκεια των τελευταίων ετών, οι τοπικές αρχές προχώρησαν στην εκτέλεση διαφόρων έργων γύρω από αυτή. Κοντά στο Southport κατασκευάστηκε κυματοθραύστης από σκυρόδεμα, έργο που προκάλεσε την υποβολή της καταγγελίας 298/97/PD. Το πρώτο εξάμηνο του 1998, η γέφυρα Marine Lake Sluice Gates ενισχύθηκε έτσι ώστε να δύναται να φέρει βαρέα φορτηγά οχήματα έως και 40 τόνων. Η γέφυρα Ainsdale Pinfold επρόκειτο επίσης να ενισχυθεί με βάση τις ίδιες προδιαγραφές και να διαπλατυνθεί. Φαίνεται ότι τα έργα αυτά πραγματοποιήθηκαν στο μεσοδιάστημα. Σύμφωνα με την οργάνωση SOS, οι αρμόδιες για τον αυτοκινητόδρομο αρχές είχαν επίσης τοποθετήσει σήματα στα δύο άκρα της παραλιακής οδού, τα οποία κατεύθυναν όλη τη διερχόμενη κίνηση προς Preston στο Βορρά ή προς Liverpool στο Νότο, συμπεριλαμβανομένων των βαρέων φορτηγών οχημάτων, εκτός της κύριας αρτηρίας A565 και μέσω της παραλιακής οδού. Η οργάνωση υποστήριξε επίσης ότι είχαν τοποθετηθεί σήματα που κατεύθυναν όλη την τουριστική κίνηση προς το Southport και άλλες κατευθύνσεις προς την πόλη εκτός της αρτηρίας A565 και προς την παραλιακή οδό.

Τόσο ο καταγγέλλων όσο και η οργάνωση SOS διατύπωσαν την άποψη ότι οι τοπικές αρχές ακολουθούσαν μια πολιτική ανάπτυξης της παραλιακής οδού μέσω της εκτέλεσης σειράς έργων μικρής κλίμακας, κανένα από τα οποία δεν ήταν ικανού μεγέθους ή σπουδαιότητας ώστε να δημιουργήσει την ανάγκη περιβαλλοντικής εκτίμησης. Ωστόσο, εξεταζόμενα συνολικά, τα έργα αυτά άλλαξαν ριζικά το χαρακτήρα της συγκεκριμένης οδικής αρτηρίας. Ο καταγγέλλων και η SOS υποστήριξαν την άποψη ότι ο πραγματικός χαρακτήρας και σκοπός του προγράμματος ενίσχυσης των γεφυρών ήταν η δημιουργία παρακαμπτηρίου προς το Southport. Αναφερόμενη στο πλαίσιο αυτό, η SOS έκανε λόγο για “μυστική αναπτυξιακή πολιτική”. Σύμφωνα με τη SOS οι τοπικές αρχές έλαβαν τα ακόλουθα πρόσθετα μέτρα για τμήματα της παραλιακής οδού, ιδίως δε για το νότιο τμήμα της, τα οποία εντάσσονταν στο ίδιο πλαίσιο: κατασκευάστηκε αποχετευτικό σύστημα για την απομάκρυνση των επιφανειακών υδάτων από το οδόστρωμα· ο δρόμος διαπλατύνθηκε και απέκτησε νέο ασφαλτοτάπητα, οι δε παρακείμενες θίνες απομακρύνθηκαν με μηχανικά μέσα· αμμοφίλες φυτεύτηκαν στην κορυφή των ψηλών κινούμενων αμμοθινών κατά μήκος της πλευράς του δρόμου προς τη θάλασσα με σκοπό να αποτραπεί η φυσική μετακίνηση άμμου προς την ξηρά και, κατά συνέπεια, πάνω στην παραλιακή οδό.

Οι ανησυχίες που εξέφρασαν ο καταγγέλλων και η οργάνωση SOS μπορούν να συνοψισθούν ως εξής: οι αμμοθίνες στην πλευρά της παραλιακής οδού προς την ενδοχώρα ανανεώνονται με άμμο προερχόμενη από τις κινούμενες αμμοθίνες στην πλευρά της θάλασσας. Η μετατροπή της παραλιακής οδού από ελάσσονα σε μείζονα αρτηρία, προοριζόμενη ειδικότερα να εξυπηρετεί όλη τη διερχόμενη κίνηση με την ενίσχυση των δύο γεφυρών και με τη λήψη συνακόλουθων μέτρων όπως η σταθεροποίηση των κινούμενων αμμοθινών ή ακόμη και η απομάκρυνση τμημάτων τους, ανακόπτει τη φυσική αυτή μετακίνηση της άμμου προς την ενδοχώρα και επομένως απειλεί τις θίνες που βρίσκονται στην πλευρά της ενδοχώρας. Όλα αυτά τα μέτρα αναμένεται να προκαλέσουν σημαντικές συνέπειες στην περιοχή, γεγονός που επιβάλλει τη διενέργεια εκτίμησης περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

20

Μόνο το νότιο μέρος της οδού ονομάζεται Coastal Road ενώ το βόρειο μέρος είναι γνωστό ως Marine Drive. Για λόγους ευκολίας, ο όρος παραλιακή οδός χρησιμοποιείται στη συγκεκριμένη περίπτωση για να δηλώσει όλο το μήκος της Coastal Road/Marine Drive.

Η οργάνωση SOS εξέφρασε επίσης την άποψη ότι δεν αρκούσε η απαγόρευση εκτέλεσης νέων έργων. Ήδη, στο παρόν στάδιο ανάπτυξής της, η παραλιακή οδός προκαλούσε σημαντική ζημία στην ακεραιότητα της υποψήφιας ΕΖΔ. Ήταν επομένως αναγκαίο να επαναβεβαιωθεί η προτεραιότητα των στόχων προστασίας της ΕΖΔ έναντι των στόχων που σχετίζονται με την παραλιακή οδό.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι υπάρχει μια εναλλακτική εσωτερική αρτηρία, πιο σύντομη και πιο οικονομική, η οποία θα μπορούσε να εξυπηρετήσει την κυκλοφορία ως παρακαμπτήριο για το Southport. Υποστήριξε επίσης ότι η ενίσχυση της γέφυρας Pinfold Bridge θα προκαλούσε σημαντική ενόχληση σε μια αποικία σαυρών της άμμου.

Ο καταγγέλλων και η οργάνωση SOS βασίστηκαν ιδιαίτερα στα σχόλια που περιέχονταν σε ένα Προσχέδιο Δήλωσης Διαχείρισης Τοποθεσίας, το οποίο είχε συνταχθεί από τον οργανισμό English Nature (την αρχή του Ηνωμένου Βασιλείου που ήταν κατά το χρόνο εκείνο αρμόδια για τα περιβαλλοντικά ζητήματα) το 1996 και έχουν ως εξής:

“Η συντήρηση της παραλιακής οδού με εκσκαφές άμμου, αναδιαμόρφωση του περιγράμματος των θινών σε συνδυασμό με την απογύμνωση της βλάστησης και με την ανέγερση και συντήρηση αμμοκρατών αποστερεί τους ευρισκόμενους ανατολικά του δρόμου αμμόλοφους Birkdale Sandhills από τη φυσική παροχή άμμου που συμβάλλει στην ανανέωσή τους. Η οδική αρτηρία λειτουργεί πραγματικά ως φυσικός φραγμός στη σταδιακή μετανάστευση άμμου προς το εσωτερικό από την οποία εξαρτάται το δυναμικό σύστημα των θινών, καθιστώντας τους Birkdale Sandhills υπολείμματα θινών. Το γεγονός αυτό, με τη σειρά του, υποβαθμίζει το φυσικό οικοτόπο των σαυρών της άμμου και απειλεί σοβαρά την επιβίωση του πληθυσμού τους στο συγκεκριμένο τμήμα του TEEE.”

Ο καταγγέλλων και η οργάνωση SOS ζήτησαν από την Επιτροπή να παρέμβει, ισχυριζόμενοι ότι οι τοπικές αρχές είχαν παραβεί τόσο την εθνική όσο και την κοινοτική νομοθεσία. Η Επιτροπή διενήργησε έρευνα με αντικείμενο την κατασκευή του κυματοθραύστη. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1996, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν είχε υπάρξει παράβαση της κοινοτικής περιβαλλοντικής νομοθεσίας στη συγκεκριμένη υπόθεση. Όπως προαναφέρθηκε, η SOS είχε υποβάλει καταγγελία στο Διαμεσολαβητή το 1997 κατά της απόφασης αυτής. Στην απόφασή του, που εκδόθηκε στις 30 Απριλίου 1999, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής. Τόνιζε, ωστόσο, ότι η διερεύνησή του είχε εστιαστεί αποκλειστικά στα θέματα που αφορούσαν την κατασκευή του κυματοθραύστη και ότι τα υπόλοιπα θέματα θα εξετάζονταν στην έρευνά του για την παρούσα καταγγελία.

Όσον αφορά στα υπόλοιπα θέματα που έθεσαν ο καταγγέλλων και η οργάνωση SOS, η Επιτροπή έκρινε ότι ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισής τους ήταν το άνοιγμα του φακέλου μιας νέας υπόθεσης. Η υπόθεση αυτή καταχωρίστηκε με τον αριθμό 98/4564 το καλοκαίρι του 1998.

Στην καταγγελία που υπέβαλε τον Ιούλιο του 1998, ο καταγγέλλων διατύπωνε ουσιαστικά τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- 1 Η Επιτροπή δεν προέβη δεόντως στην αποστολή βεβαίωσης παραλαβής.
- 2 Η Επιτροπή δεν κατάφερε να αναστείλει την υλοποίηση του προγράμματος ενίσχυσης γεφυροποιίας.
- 3 Η Επιτροπή δεν προστάτευσε την ακεραιότητα τόσο της ΕΖΠ όσο και της υποψήφιας ΕΖΔ.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια σχετικά με την καταγγελία:

Στην επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα με ημερομηνία 25 Αυγούστου 1998, η Επιτροπή εξηγούσε το λόγο για τον οποίο προκλήθηκε η εντύπωση ότι υπήρξε διπλή βεβαίωση παραλαβής της επιστολής του καταγγέλλοντα με ημερομηνία 3 Ιουνίου 1998, λέγοντας συγκεκριμένα ότι είχε αποφασίσει να ανοίξει το φάκελο μιας νέας υπόθεσης (98/4564) για την οποία απεστάλη ξεχωριστή απόδειξη παραλαβής.

Όταν η Επιτροπή κρίνει ότι ένα κράτος μέλος δεν ανταποκρίνεται σε κάποια υποχρέωση που απορρέει από τη συνθήκη της ΕΚ, έχει τη δυνατότητα να παρεμβαίνει βάσει του άρθρου 169 (νυν άρθρου 226) της Συνθήκης ΕΚ. Η Επιτροπή είχε πράγματι θέσει τα θέματα που αναφέρονται από τον καταγγέλλοντα στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου αφήνοντάς να παρέλθει ένα εύλογο χρονικό διάστημα ώστε να προβούν οι τελευταίες σε παρατηρήσεις επί των συγκεκριμένων ισχυρισμών. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν διέθετε την εξουσία να προσφέρει προσωρινή αρωγή για διακοπή έργων στα κράτη μέλη.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Υπέβαλε επίσης μια πρόσθετη ένσταση με την οποία ζητούσε από το Διαμεσολαβητή να διερευνήσει τους λόγους για τους οποίους το μέλος της Επιτροπής που ήταν αρμόδιο για τα περιβαλλοντικά ζητήματα δεν είχε χρησιμοποιήσει τις εξουσίες του για να παρέμβει στην υπόθεση αυτή. Με δύο μεταγενέστερες επιστολές του ο καταγγέλλων έθεσε δύο πρόσθετα αιτήματα. Πρώτον, ο Διαμεσολαβητής όφειλε να διερευνήσει τους λόγους για τους οποίους δεν είχαν τοποθετηθεί οδοδείκτες και δεν είχε αξιοποιηθεί με το σωστό τρόπο η στρατηγικής σημασίας εσωτερική αρτηρία. Δεύτερον, ο Διαμεσολαβητής όφειλε να διερευνήσει τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή δεν μελέτησε το Σχέδιο Διαχείρισης Παράκτιας Ζώνης που είχαν ολοκληρώσει οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 6 Φεβρουαρίου 1999, ο καταγγέλλων απέστειλε στο Διαμεσολαβητή αντίγραφο επιστολής με ημερομηνία 25 Ιανουαρίου 1999, την οποία του είχε αποστείλει η Επιτροπή. Με την επιστολή αυτή η Επιτροπή επισημάνει ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου την είχαν διαβεβαιώσει πως οι εργασίες ενίσχυσης γεφυροποιίας ήταν επιβεβλημένες για ουσιαστικούς λόγους προστασίας της υγείας και της ασφάλειας καθώς και πως δεν επρόκειτο να αυξήσουν τη χρήση της παραλιακής οδού από βαρέα φορτηγά ή άλλα οχήματα. Σύμφωνα με τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, τα έργα αυτά δεν θα είχαν σημαντική επίδραση στην υποψήφια ΕΖΔ ή δυσμενείς επιπτώσεις για τους πληθυσμούς των προστατευόμενων ειδών. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή επισημάνει ότι η σαύρα της άμμου που αναφέρθηκε από τον καταγγέλλοντα ήταν ένα είδος που περιλαμβάνονταν στο Παράρτημα IV και όχι στο Παράρτημα II της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ και επομένως δεν αποτελούσε μέρος του σκεπτικού με βάση το οποίο το Ηνωμένο Βασίλειο είχε προτείνει τη συγκεκριμένη τοποθεσία ως ΕΖΔ. Εξάλλου, η Επιτροπή έκρινε ότι μέχρι στιγμής δεν είχαν προκύψει ουσιαστικά στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι, ακόμη και αν αυξανόταν ο όγκος της κίνησης στην παραλιακή οδό, θα υπήρχαν σημαντικές επιπτώσεις στις αξίες διατήρησης για τις οποίες η τοποθεσία προτάθηκε ως ΕΖΔ. Η Επιτροπή δήλωνε ικανοποιημένη για το γεγονός ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου κατέληξαν δεόντως στο συμπέρασμα ότι οι εργασίες ενίσχυσης γεφυροποιίας δεν είχαν σημαντική επίδραση στους στόχους διατήρησης μιας προστατευόμενης περιοχής δυνάμει της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ καθώς και στο ότι δεν ήταν πιθανό να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον

δυνάμει της Οδηγίας 85/337/ΕΟΚ²¹. Κατέληγε δε προτείνοντας, με βάση το σκεπτικό αυτό, την περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης. Εντούτοις, καλούσε τον καταγγέλλοντα να υποβάλει τα σχόλιά του εντός μηνός από την παραλαβή της επιστολής αυτής. Στις 16 Φεβρουαρίου 1999, η οργάνωση SOS (που είχε λάβει επιστολή με το ίδιο περιεχόμενο από την Επιτροπή) απηύθυνε επιστολή στην Επιτροπή στην οποία εξέθετε τους λόγους για τους οποίους πίστευε ότι δεν έπρεπε να κλείσει ο φάκελος της συγκεκριμένης υπόθεσης.

Υπό το πρίσμα των στοιχείων που υπέβαλαν τα διάφορα μέρη, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι για το χειρισμό της εν λόγω υπόθεσης έπρεπε να τεθούν στη διάθεσή του ορισμένες πρόσθετες πληροφορίες. Κατά συνέπεια, ζήτησε από την Επιτροπή:

1 να εξηγήσει λεπτομερώς με ποίο σκεπτικό κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν είχαν προκύψει ουσιαστικά στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι, ακόμη και αν αυξανόταν ο όγκος της κίνησης στην παραλιακή οδό, θα υπήρχαν σημαντικές επιπτώσεις στις αξίες διατήρησης για τις οποίες η τοποθεσία προτάθηκε ως ΕΖΑ,

2 να σχολιάσει τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα και της οργάνωσης SOS σύμφωνα με τον οποίο οι τοπικές αρχές τοποθέτησαν οδικά σήματα που κατεύθυναν όλη τη διερχόμενη κίνηση και όλη την κίνηση με προορισμό τουριστικές τοποθεσίες στο Southport εκτός του Α565 στην παραλιακή οδό, με σκοπό να χρησιμοποιείται η αρτηρία ως παρακαμπτήριο, καθώς και το ερώτημα αν η αναδρομολόγηση αυτή της κίνησης (εφόσον θεμελιώνεται) θα ήταν συμβατή με το άρθρο 6 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ της 21ης Μαΐου 1992 για την προστασία των φυσικών οικοτόπων και της άγριας χλωρίδας και πανίδας.

Ανταποκρινόμενη στο αίτημα αυτό για την παροχή ενημέρωσης, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Ο κύριος σκοπός της διερεύνησης μιας καταγγελίας είναι να διαπιστωθεί αν έχει σημειωθεί παράβαση του κοινοτικού δικαίου. Από την άποψη αυτή, η Επιτροπή έπρεπε να συνεκτιμήσει ότι αν αποφάσιζε να κινήσει τη διαδικασία επί παραβάσει του άρθρου 226 (πρώην άρθρο 169) της Συνθήκης ΕΚ, θα έπρεπε να φέρει το βάρος της απόδειξης και να αναλάβει το εν λόγω βάρος. Επομένως, η επίκληση του άρθρου 226 θα ήταν δυνατή μόνον εάν υπήρχαν πραγματικά και ουσιαστικά επιστημονικά στοιχεία.

Από τυπικά νομική άποψη, οι διατάξεις του άρθρου 6 παράγραφος 2, 3 και 4 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ ισχύουν μόνο εάν η σχετική τοποθεσία συμπεριλαμβάνεται σε κατάλογο τόπων κοινοτικής σημασίας, πράγμα το οποίο δεν είχε ακόμα γίνει, ενώ το άρθρο 6 παράγραφος 1 ισχύει μόνο εάν η τοποθεσία είναι επίσημα χαρακτηρισμένη δυνάμει της ίδιας Οδηγίας.

Εφόσον η υπάρχουσα παραλιακή οδός (η οποία δεν είχε υποστεί αλλαγές) παρουσίαζε ζητήματα διατήρησης, αυτά συνδέονταν με το αποτέλεσμα της διάσπασης του υπάρχοντος οικοσυστήματος που προκάλεσε ο δρόμος. Οι επιπτώσεις αυτές θα ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 παράγραφος 1 και 2 της Οδηγίας, σε αντιδιαστολή με το άρθρο 6 παράγραφος 3 και 4. Η Επιτροπή εξέφρασε την ικανοποίησή της για το γεγονός ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου είχαν λάβει και εξακολουθούσαν να λαμβάνουν τα ενδεικνυόμενα μέτρα προκειμένου να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του άρθρου 6 παράγραφος 1 και 2 της Οδηγίας.

Στο πλαίσιο των ήδη υφισταμένων ουσιαστικών μέτρων δυνάμει του άρθρου 6 παράγραφος 1 και 2, η Επιτροπή δεν μπόρεσε να προσδιορίσει κανένα πρόσθετο μέτρο που ενδεχομένως θα ήταν απαραίτητο σε περίπτωση αύξησης της χρήσης της υπάρχουσας παραλιακής οδού. Εξάλλου, δεν κατέστη δυνατό να στοιχειοθετηθεί οποιαδήποτε πιθανή άξια λόγου σχέση αίτιου και αιτιατού μεταξύ της αύξησης στη χρήση

21

Οδηγία του Συμβουλίου 85/337/ΕΟΚ της 27ης Ιουνίου 1985 για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον, ΕΕ J 1985 L 175, σελίδα 40.

και των αναγκών διατήρησης της τοποθεσίας. Επομένως, ακόμη και αν υποστηριζόταν ότι η αύξηση στην κίνηση εντασσόταν σε ένα νέο σχέδιο, η Επιτροπή δεν θα ήταν σε θέση να αποδείξει ότι αυτό θα μπορούσε να έχει σημαντική επίδραση στις αξίες διατήρησης της τοποθεσίας.

Στις παρατηρήσεις της της 28ης Νοεμβρίου 1999 επί των ανωτέρω δηλώσεων της Επιτροπής, η οργάνωση SOS, διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Το άρθρο 6 παράγραφος 2, 3 και 4 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ ίσχυε στην παρούσα υπόθεση δυνάμει του άρθρου 4 παράγραφος 5. Η ανάπτυξη της παραλιακής οδού ώστε να φέρει όλη την κίνηση των οχημάτων έως και 40 τόνων καθώς και όλη την τουριστική κίνηση καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, ισοδυναμεί με ανάπτυξη υπό την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας. Ο χαρακτήρας και ο όγκος της κίνησης που κάνει χρήση της παραλιακής οδού έχει μεταβληθεί δραματικά μετά το 1996. Το αίτημα της SOS περιοριζόταν στην εφαρμογή του άρθρου 6 παράγραφος 3, δηλαδή στην εξέταση του κατά πόσον μια τέτοια ανάπτυξη θα ήταν πιθανό να έχει μια σημαντική επίδραση, και αν ναι, κατά πόσον αυτή η επίδραση θα μπορούσε να είναι και δυσμενής για την περιοχή. Οι δύο έννοιες είναι διακριτές και πρέπει να διαχωριστούν. Κάποια από τα μέτρα που έλαβαν οι βρετανικές αρχές βάσει του άρθρου 6 παράγραφος 1 και 2 έγιναν ευμενώς δεκτά. Ωστόσο, δεν είχαν σχέση με το προς επίλυση ζήτημα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μη τήρηση της σωστής διαδικασίας παραλαβής υποβαλλόμενων καταγγελιών

1.1 Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν ακολούθησε τη δέουσα διαδικασία παραλαβής των υποβαλλόμενων καταγγελιών. Ο ισχυρισμός αυτός βασίστηκε στο γεγονός ότι η Επιτροπή απέστειλε δύο επιστολές σε απάντηση της επιστολής του καταγγέλλοντα της 3ης Ιουνίου 1988. Φαίνεται ότι το γεγονός αυτό προκάλεσε σύγχυση στον καταγγέλλοντα.

1.2 Η Επιτροπή επισήμανε ότι στην επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα της 25ης Αυγούστου 1998, εξηγούσε για ποίο λόγο δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι υπήρξε διπλή βεβαίωση παραλαβής της επιστολής του καταγγέλλοντα με ημερομηνία 3 Ιουνίου 1998, ότι δηλαδή είχε αποφασίσει να ανοίξει το φάκελο μιας νέας υπόθεσης (98/4564), για την οποία απεστάλη ξεχωριστή βεβαίωση παραλαβής.

1.3 Η εξήγηση που έδωσε η Επιτροπή ήταν εύλογη και ο καταγγέλλων δεν επανήλθε στο ζήτημα αυτό στις επιστολές που ακολούθησαν.

1.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά τον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

2 Αδυναμία διακοπής του προγράμματος ενίσχυσης γεφυροποιίας

2.1 Στην καταγγελία του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή έπρεπε να έχει παρέμβει προκειμένου να διακοπεί το πρόγραμμα ενίσχυσης γεφυροποιίας.

2.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε ότι όταν κατά την κρίση της ένα κράτος μέλος δεν έχει ανταποκριθεί σε κάποια υποχρέωση που απορρέει από τη συνθήκη ΕΚ, έχει τη δυνατότητα να παρεμβαίνει βάσει του άρθρου 169 (νυν άρθρου 226) της Συνθήκης ΕΚ. Δεν έχει ωστόσο την εξουσία να προσφέρει προσωρινή αρωγή για διακοπή έργων στα κράτη μέλη.

2.3 Η απάντηση της Επιτροπής κρίθηκε ορθή.

2.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά το δεύτερο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

3 Παράλειψη προστασίας της ΕΖΠ και της υποψήφιας ΕΖΔ

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ουσιαστικά ότι η Επιτροπή δεν εξασφάλισε τη συμμόρφωση των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου με τις υποχρεώσεις τους βάσει του άρθρου 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ σε ό,τι αφορά το πρόγραμμα ενίσχυσης γεφυροποιίας. Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, πρέπει να διενεργείται εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων για κάθε σχέδιο που δεν είναι άμεσα συνδεδεμένο ή απαραίτητο για τη διαχείριση μιας προστατευόμενης περιοχής βάσει της Οδηγίας και που “είναι δυνατόν να επηρεάσει σημαντικά τον εν λόγω τόπο”. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι τα υπόλοιπα θέματα που έθεσε ο καταγγέλλων εμπύπτουν σε αυτόν τον κύριο ισχυρισμό του και δεν είναι αναγκαίο να εξεταστούν ξεχωριστά.

3.2 Φαίνεται ότι η SOS είχε αρχικά διατυπώσει ένα γενικότερο ισχυρισμό, υποστηρίζοντας ότι το πρόβλημα ήταν η ίδια η ύπαρξη του δρόμου. Ωστόσο, με την επιστολή της 28ης Νοεμβρίου 1999, η SOS επισήμανε ότι ζητούσε μόνο να εφαρμοστεί το άρθρο 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας στην ανάπτυξη της συγκεκριμένης οδικής αρτηρίας.

3.3 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι το άρθρο 6 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ δεν ίσχυε ακόμη για την εν λόγω τοποθεσία. Έκρινε ότι, αν στην υπάρχουσα οδική αρτηρία εγείρονταν κάποια θέματα προστασίας, θα ενέπιπταν ούτως ή άλλως στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 παράγραφος 1 και 2 της Οδηγίας, σε αντιδιαστολή με το άρθρο 6 παράγραφος 3 και 4. Η Επιτροπή εξέφρασε την ικανοποίησή της για το γεγονός ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου είχαν λάβει και εξακολουθούσαν να λαμβάνουν τα ενδεικνυόμενα μέτρα ώστε να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του άρθρου 6 παράγραφος 1 και 2 της Οδηγίας. Εξέφρασε επίσης την ικανοποίησή της για το γεγονός ότι το συμπέρασμα των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου, σύμφωνα με το οποίο οι εργασίες ενίσχυσης γεφυροποιίας δεν θα είχαν σημαντική επίδραση στην υποψήφια ΕΖΔ, ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα. Η Επιτροπή δεν κατάφερε να στοιχειοθετήσει οποιαδήποτε πιθανή αξία λόγου σχέση αιτίου και αιτιατού μεταξύ της αύξησης στη χρήση του δρόμου και των αναγκών διατήρησης της τοποθεσίας. Επομένως, ακόμη και αν υποστηριζόταν ότι η αύξηση στην χρήση του παραλιακού δρόμου εντασσόταν σε ένα νέο σχέδιο, η Επιτροπή δεν θα ήταν σε θέση να αποδείξει ότι αυτό θα μπορούσε να έχει σημαντική επίδραση στις αξίες διατήρησης της τοποθεσίας.

3.4 Ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι οι διατάξεις του άρθρου 6 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ δεν ίσχυαν ακόμη για τη συγκεκριμένη τοποθεσία έδειχνε ορθός με βάση μια στενά γραμματική ερμηνεία της σχετικής διάταξης. Το άρθρο 4 παράγραφος 5 της Οδηγίας προβλέπει ότι το άρθρο 6 παράγραφος 2, 3 και 4 τίθεται σε ισχύ εφόσον μια τοποθεσία συμπεριλαμβάνεται στον κατάλογο του τρίτου εδαφίου της παραγράφου 2. Αλλά ο κατάλογος αυτός είναι εκείνος που όφειλε να καταρτίσει η Επιτροπή, με βάση τους καταλόγους που όφειλαν να καταρτίσουν τα κράτη μέλη. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο κατάλογος αυτός δεν είχε ακόμη καταρτιστεί. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το γεγονός αυτό δεν συνεπαγόταν πως το άρθρο 6 παράγραφος 3 δεν ήταν συναφές με την παρούσα υπόθεση. Το άρθρο 4 παράγραφος 3 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ καλεί την Επιτροπή να καταρτίσει τον εν λόγω κατάλογο μέσα σε έξι χρόνια από την κοινοποίηση της παρούσας Οδηγίας, η οποία δύναται να θεωρηθεί ότι έγινε λίγο μετά την έγκριση της Οδηγίας τον Μάιο του 1992. Έτσι, η Επιτροπή ουσιαστικά υποστήριξε ότι εφόσον η ίδια δεν ανταποκρίθηκε στις υποχρεώσεις της βάσει της Οδηγίας, το άρθρο 6 παράγραφος 3 δεν ίσχυε. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το επιχείρημα αυτό δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να γίνει δεκτό. Άλλωστε, σε άλλη υπόθεση, η ίδια η Επιτροπή είχε διατυπώσει επιχειρήματα που αντιστρατεύονταν την παρούσα στάση της. Στη γνώμη που εκδόθηκε στις 18 Ιουλίου 1997 με αντικείμενο την καταγγελία 298/97/PD, η Επιτροπή είχε αναφερθεί στην προστασία των ΕΖΠ δυνάμει της Οδηγίας 79/409/ΕΟΚ, που προβλέπει έναν ανάλογο μηχανισμό. Σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-355/90, τα κράτη μέλη οφείλουν να συμμορφώνονται με τις υποχρεώσεις που απορ-

ρέουν από το άρθρο 4 παράγραφος 4 της εν λόγω Οδηγίας, το οποίο αφορά τα προστατευτικά μέτρα που προβλέπονται για τις περιοχές αυτές, ακόμη και πριν από την επίσημη κατάταξή τους²². Το Δικαστήριο διατύπωσε το σκεπτικό ότι διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να επιτευχθούν οι στόχοι διατήρησης που επιδιώκει η Οδηγία. Στη γνώμη της με αντικείμενο την καταγγελία 298/97/PD, η Επιτροπή κατέληγε ως εξής: “Για [τις υποψήφιες ΕΖΔ] δεν υπάρχει θεσμοθετημένη προστασία. Ωστόσο, θα ήταν φυσικό να εξετάζονται οι επιπτώσεις που απορρέουν από το ενδεχόμενο ειδικό καθεστώς της”. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ευσταθούσε το επιχείρημα της Επιτροπής περί της μη εφαρμογής του άρθρου 6 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ.

3.5 Αν και με προσεκτικό τρόπο, η Επιτροπή φάνηκε επίσης να αμφισβητεί τον ισχυρισμό ότι η αύξηση στη χρήση της αρτηρίας μπορούσε να αποτελεί “σχέδιο” που εμπίπτει στο άρθρο 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το ζήτημα αυτό δεν ήταν επίκαιρο²³. Στη συγκεκριμένη υπόθεση δεν διακυβευόταν η αυξημένη χρήση της παραλιακής οδού καθαυτή, αλλά η ενίσχυση των δύο γεφυρών και τα μέτρα που εικάζεται ότι έλαβαν οι τοπικές αρχές για την αναδρομολόγηση της κίνησης, είναι δε αναμφισβήτητο ότι τα προγράμματα αυτά μπορούν να θεωρηθούν ως “σχέδια” υπό την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας. Έπρεπε να τονιστεί ότι η συγκεκριμένη διάταξη ορίζει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να προβαίνουν σε εκτίμηση των σχεδίων αυτών κατά περίπτωση, “από κοινού με άλλα σχέδια”.

3.6 Επομένως, το κρίσιμο ερώτημα που έπρεπε να απαντηθεί ήταν, αν η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου δεν είχαν παραβεί το άρθρο 6 παράγραφος 3 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ στην παρούσα υπόθεση.

3.7 Σε περιπτώσεις ανάλογες της παρούσας, η εκτίμηση της Επιτροπής περιοριζόταν κανονικά στον έλεγχο της συμμόρφωσης των εθνικών αρχών με τους διαδικαστικούς κανόνες, στη διαπίστωση της ακρίβειας των παρατιθέμενων γεγονότων και στη διαπίστωση εμφανών σφαλμάτων εκτίμησης ή κατάχρησης εξουσίας. Έτσι, η εξέταση του Διαμεσολαβητή περιοριζόταν στον έλεγχο του εάν η εκτίμηση της Επιτροπής είναι ή όχι λογική και στη διαπίστωση της συνεκτίμησης ή όχι του συνόλου των σχετικών παραγόντων.

3.8 Η συγκεκριμένη τοποθεσία φαίνεται ότι είχε προταθεί ως ΕΖΔ λόγω των θινών που υπάρχουν στην περιοχή. Δεν υπάρχουν στοιχεία ότι οι εργασίες ενίσχυσης της γεφυροποιίας ήταν πιθανό να έχουν σημαντική επίδραση στην τοποθεσία εν όψει των στόχων διατήρησης της τελευταίας. Ήταν επομένως αναγκαίο να εξεταστεί αν τα έργα αυτά θα μπορούσαν να έχουν μια τέτοια επίδραση σε περίπτωση που η κατασκευή τους θα λογιζόταν ως “από κοινού με άλλα σχέδια”. Ο καταγγέλλων κ. Corbet, BEK, και η οργάνωση SOS προέβαλαν ισχυρά, όπως φαίνεται, επιχειρήματα για να αποδείξουν ότι οι ενέργειες των τοπικών αρχών υπέκρυπταν την πρόθεση δημιουργίας παρακαμπτηρίου για το Southport. Οι εικαζόμενες αρνητικές επιπτώσεις από τη χρήση της παραλιακής οδού ως παρακαμπτηρίου για το Southport φαίνεται να συνίστανται στο γεγονός ότι απέκοπτε την παροχή άμμου από τις θίνες της θαλάσσιας προς τις θίνες της εσωτερικής πλευράς. Ωστόσο, η επίπτωση αυτή φαίνεται ότι οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην ίδια την ύπαρξη της συγκεκριμένης οδού. Την υπόθεση αυτή επιβεβαίωσε το Προσχέδιο της Δήλωσης Διαχείρισης Τοποθεσίας που συνέταξε ο αγγλικός οργανισμός English Nature το 1996 και στο οποίο στηρίχθηκαν τόσο ο καταγγέλλων όσο και η SOS. Επομένως, η άποψη της Επιτροπής ότι αδυνατούσε να διαπιστώσει τις ενδεχόμενες σημαντικές επιπτώσεις της αυξημένης χρήσης όσον αφορά στους στόχους διατήρησης της τοποθεσίας δεν έμοιαζε αστήρικτη.

²² Απόφαση της 2ας Αυγούστου 1993 στην υπόθεση C-355/90, *Επιτροπή κατά Ισπανίας*, [1993] Συλλογή I-4221, παράγραφος 22.

²³ Αξίζει, ωστόσο, να σημειωθεί ότι ο Γενικός Εισαγγελέας Fennelly εξέφρασε προσφάτως την άποψη πως η έκφραση “σχέδιο” στην εν λόγω διάταξη έπρεπε να ερμηνευθεί με ευρύτητα, επισημαίνοντας ότι μια στενή ερμηνεία θα ήταν αντίθετη τόσο με το γράμμα όσο και με το πνεύμα της διάταξης (Γνώμη της 16ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση C-256/98, *Επιτροπή κατά Γαλλίας*, [2000] Συλλογή I-2487, παράγραφος 33).

3.9 Ο Διαμεσολαβητής δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο πρόκλησης αρνητικών επιπτώσεων από τα περαιτέρω μέτρα που, σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα και την οργάνωση SOS, είχαν λάβει οι τοπικές αρχές για τη χρήση της παραλιακής οδού ως παρακαμπτηρίου (λ.χ. της φύτευσης χόρτου στην κορυφή των θινών της παραλιακής πλευράς του δρόμου). Ωστόσο, δεν υπήρχαν στοιχεία που να δείχνουν ότι η Επιτροπή δεν συνεκτίμησε τα μέτρα αυτά όταν διαμόρφωνε τη γνώμη της για το ενδεχόμενο σημαντικών επιπτώσεων στην εν λόγω τοποθεσία.

3.10 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά τον τρίτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΤΥΠΙΕΣ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 108/98/BB
(ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΗ) κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

*Σημείωση: Ο Διαμεσολα-
βητής προέβη στην ίδια
περαιτέρω παρατήρηση
σε δύο άλλες υποθέσεις
που αφορούσαν τον ίδιο
διαγωνισμό
(1276/98/JMA και
120/99/IP)*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 1998, ο Χ υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή στην οποία ισχυριζόταν ότι η εξεταστική επιτροπή του γενικού διαγωνισμού EUR/A/123 έκανε δεκτό στην προφορική δοκιμασία έναν υποψήφιο ο οποίος δεν είχε συγκεντρώσει την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία σε μία από τις γραπτές δοκιμασίες.

Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι υπέπεσε στην αντίληψή του πως η εξεταστική επιτροπή του γενικού διαγωνισμού EUR/A/123 έκανε δεκτό στην προφορική δοκιμασία έναν υποψήφιο ο οποίος δεν είχε συγκεντρώσει την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία σε μία από τις γραπτές δοκιμασίες. Στις 19 Οκτωβρίου 1998, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολές στην Επιτροπή και στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή με τις οποίες ζητούσε να διενεργηθεί σύγκριση των σχετικών πινάκων προκειμένου να ελεγχθεί αν ο εν λόγω υποψήφιος είχε γίνει δεκτός ή όχι.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Η γνώμη της Επιτροπής είχε ως εξής: Με επιστολή του της 19ης Οκτωβρίου 1998, ο καταγγέλλων ενημέρωσε την εξεταστική επιτροπή ότι υπέπεσε στην αντίληψή του πως η επιτροπή έκανε δεκτό στην προφορική δοκιμασία έναν υποψήφιο ο οποίος δεν είχε συγκεντρώσει την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία σε μία από τις γραπτές δοκιμασίες. Όσον αφορά στον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα, η Επιτροπή μπορούσε απλώς να επαληθεύσει το εάν η εξεταστική επιτροπή είχε τηρήσει τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού, η οποία έχει δεσμευτικό χαρακτήρα.

Σε ξεχωριστό τμήμα της απάντησής της, η Επιτροπή παρέθετε ορισμένες εμπιστευτικές πληροφορίες για το Διαμεσολαβητή. Οι πληροφορίες αφορούσαν τον αριθμό των υποψηφίων που είχαν γίνει δεκτοί στις δοκιμασίες, τους υποψηφίους που πέτυχαν στις γραπτές δοκιμασίες, εκείνους που συμμετείχαν στις προφορικές συνεντεύξεις και τον αριθμό των υποψηφίων που συμπεριλήφθηκαν τελικά στον πίνακα επιτυχόντων.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός ότι έγινε δεκτός στην προφορική δοκιμασία υποψήφιος που δεν είχε επιτύχει την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία σε μία από τις γραπτές δοκιμασίες.

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η εξεταστική επιτροπή έκανε δεκτό στην προφορική δοκιμασία έναν υποψήφιο ο οποίος δεν είχε συγκεντρώσει την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία σε μία από τις γραπτές δοκιμασίες. Η Επιτροπή εξήγησε ότι είχαν τηρηθεί απαρέγκλιτα οι όροι της προκήρυξης του διαγωνισμού.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι η εξεταστική επιτροπή δεσμευόταν αυστηρά από τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού.

1.3 Εφόσον η Επιτροπή αμφισβήτησε τον ισχυρισμό και ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε κάποιο στοιχείο σχετικά με την ταυτότητα του εν λόγω υποψηφίου ή του προσώπου που πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα για το αναφερόμενο γεγονός, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε συνεπώς ότι δεν υπήρχαν βάσιμοι λόγοι για διενέργεια περαιτέρω έρευνας επ' αυτού.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Αφού μελέτησε τα στοιχεία εμπιστευτικού χαρακτήρα που συμπεριέλαβε στη γνώμη της η Επιτροπή, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το υλικό αυτό δεν είχε άμεση σχέση με το αντικείμενο της καταγγελίας και επομένως δεν το έλαβε υπόψη στη λήψη της απόφασής του.

Όσον αφορά στο συγκεκριμένο υλικό, ο Διαμεσολαβητής δεν μπόρεσε να κατανοήσει το σκεπτικό βάσει του οποίου οδηγήθηκε η Επιτροπή στο συγκεκριμένο χαρακτηρισμό. Ο Διαμεσολαβητής δεν συμμερίστηκε τη γνώμη της Επιτροπής ότι η δημοσιοποίηση στατιστικών πληροφοριών σχετικά με τον αριθμό των υποψηφίων που έγιναν δεκτοί στο διαγωνισμό, των υποψηφίων που πέτυχαν στις γραπτές και προφορικές δοκιμασίες ή, τέλος, αυτών που συμπεριλήφθηκαν τελικά στον πίνακα επιτυχόντων θα μπορούσε με οποιοδήποτε τρόπο να πλήξει το απόρρητο των εργασιών της εξεταστικής επιτροπής ή να επιτρέψει ενδεχόμενες επεμβάσεις στην επιλογή των υποψηφίων.

Η ευρεία ερμηνεία που έδωσε στη συγκεκριμένη περίπτωση η Επιτροπή στην έννοια της εμπιστευτικότητας ήταν μάλλον άστοχη, αν την αντιπαραβάλει κανείς με τον διακηρυγμένο πρωταρχικό στόχο της επίτευξης μιας αποτελεσματικής, υπεύθυνης και ανοικτής διοίκησης, ικανής να παρέχει την ποιότητα υπηρεσιών που δικαίως προσδοκούν οι ευρωπαίοι πολίτες.

**ΛΟΓΟΙ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ
ΣΕ ΓΡΑΠΤΕΣ ΔΟΚΙ-
ΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΟ
ΔΙΟΡΘΩΜΕΝΟ
ΓΡΑΠΤΟ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1317/98/ΥΚ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Δεκέμβριο του 1998, η κ. S. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σχετικά με την αξιολόγηση των γραπτών δοκιμασιών της στο διαγωνισμό EUR/A/123.

Η καταγγέλλουσα συμμετείχε στο γενικό διαγωνισμό EUR/A/123 που οργανώθηκε από την Επιτροπή. Η Επιτροπή την ενημέρωσε ότι η βαθμολογία της μετά τις προφορικές δοκιμασίες ήταν 12,27/20, η δε βάση ήταν 13/20. Δεν ήταν επομένως δυνατό να συμπεριληφθεί στον πίνακα επιτυχόντων το όνομα της καταγγέλλουσας. Η καταγγέλλουσα δεν έμεινε ικανοποιημένη με την απόφαση αυτή. Υποστήριξε τα ακόλουθα:

- 1 ότι δεν τις δόθηκαν εξηγήσεις για τα αποτελέσματα
- 2 ότι οι ανακρίβειες στη μετάφραση μίας από τις γραπτές δοκιμασίες οδήγησαν σε λανθασμένα αποτελέσματα
- 3 ότι επιθυμούσε να λάβει αντίγραφο του διορθωμένου γραπτού της.

Ως εκ τούτου, η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή παρέπεμψε σε επιστολή της προς την καταγγέλλουσα με ημερομηνία 27 Ιανουαρίου 1999, στην οποία ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής ανέφερε τα εξής:

Σε ό,τι αφορά τον πρώτο ισχυρισμό, η εξεταστική επιτροπή έλεγξε τα αποτελέσματα της καταγγέλλουσας και επιβεβαίωσε την προηγούμενη απόφασή της να απορρίψει την αίτηση, καθώς η καταγγέλλουσα δεν είχε συγκεντρώσει επαρκή βαθμολογία στις διάφορες δοκιμασίες του διαγωνισμού.

Σε ό,τι αφορά τον δεύτερο ισχυρισμό, η Επιτροπή δήλωσε ότι για την περιγραφή του αντικειμένου της δοκιμασίας χρησιμοποιήθηκε μια γενικότερη διατύπωση, η οποία συμπληρωνόταν από πιο συγκεκριμένα ζητήματα και σημεία. Επρόκειτο για μια εκτεταμένη γραπτή δοκιμασία, που είχε ως στόχο να ελέγξει τις γνώσεις των διαγωνιζομένων στο συγκεκριμένο πεδίο του διαγωνισμού. Επομένως, φαινόταν μάλλον απίθανο να προκλήθηκε σύγχυση από τα ζητήματα της παρούσας δοκιμασίας.

Σε ό,τι αφορά τον τρίτο ισχυρισμό, η εξεταστική επιτροπή αξιολόγησε τα γραπτά των διαγωνιζομένων σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού. Ο πίνακας επιτυχόντων δεν αποτελεί μέρος των στοιχείων που διατίθενται στο ευρύ κοινό. Οι διαγωνιζόμενοι δεν συνηθίζεται να συμβουλευόμαστε τα γραπτά τους. Ο κανονισμός που διέπει το έργο της εξεταστικής επιτροπής ορίζει μάλιστα ότι οι εργασίες της τελευταίας είναι μυστικές.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Σε επιστολή της με ημερομηνία 5 Αυγούστου 1999, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε απαντήσει σε μια σειρά ερωτημάτων. Παρέπεμψε σε αντίγραφο της επιστολής που απηύθυνε στον πρόεδρο της εξεταστικής επιτροπής με την οποία επέμεινε στην καταγγελία της.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός για παράλειψη παροχής εξηγήσεων

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι δεν της δόθηκαν εξηγήσεις για την αποτυχία της στις γραπτές δοκιμασίες.

1.2 Η Επιτροπή ενημέρωσε την καταγγέλλουσα επί των αποτελεσμάτων. Έλεγε τα αποτελέσματα της καταγγέλλουσας και επιβεβαίωσε την προηγούμενη απόφασή της να απορρίψει την αίτηση, καθώς η καταγγέλλουσα δεν είχε συγκεντρώσει επαρκή βαθμολογία στις διάφορες δοκιμασίες του διαγωνισμού.

1.3 Σύμφωνα με την υπάρχουσα νομολογία του Δικαστηρίου, η ανακοίνωση της βαθμολογίας στις διάφορες δοκιμασίες συνιστά επαρκή αναφορά των λόγων που αιτιολογούν τις αποφάσεις της εξεταστικής επιτροπής²⁴.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε επομένως ότι η Επιτροπή αιτιολόγησε την αποτυχία της καταγγέλλουσας στη δοκιμασία.

2 Ισχυρισμός για μεταφραστικά προβλήματα

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι οι ανακρίβειες στη μετάφραση μίας από τις δοκιμασίες οδήγησαν σε λανθασμένα αποτελέσματα και ότι αυτός είναι ενδεχομένως ο λόγος της αποτυχίας της.

2.2 Η εξεταστική επιτροπή επισήμανε ότι στην επίμαχη παράγραφο χρησιμοποιήθηκε μια γενικότερη διατύπωση προκειμένου να περιγραφεί το θέμα, η οποία συμπληρωνόταν από πιο συγκεκριμένα ζητήματα και σημεία. Στόχος της ήταν να ελέγξει τις γνώσεις των διαγωνιζομένων στο συγκεκριμένο πεδίο του διαγωνισμού. Επομένως, φαινόταν μάλλον απίθανο να προκλήθηκε σύγχυση από τα ζητήματα της παρούσας δοκιμασίας.

2.3 Η εξήγηση που έδωσε η Επιτροπή κρίθηκε συνεπής με την προκήρυξη του διαγωνισμού. Ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε την ύπαρξη στοιχείων που να αποδεικνύουν τον ισχυρισμό της καταγγέλλουσας ότι σημειώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Αρνηση πρόσβασης στα διορθωμένα γραπτά

3.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι κακώς δεν της επιτράπηκε η πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά της στο πλαίσιο των γραπτών δοκιμασιών του διαγωνισμού EUR/A/123.

3.2 Η Επιτροπή θεώρησε ότι κατά το χρόνο εκείνο δεν ήταν σύνηθες να συμβουλευούνται οι διαγωνιζόμενοι τα γραπτά των δοκιμασιών τους.

3.3 Στις 18 Οκτωβρίου 1999, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε ειδική έκθεση²⁵ στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε στην Επιτροπή τη σύσταση να παρέχει, από τον Ιούλιο του 2000 και εξής, στους διαγωνιζόμενους τη δυνατότητα να ελέγχουν τα γραπτά τους. Η Επιτροπή έκανε δεκτή τη σύσταση. Οι διαγωνιζόμενοι θα έχουν πρόσβαση στα βαθμολογημένα χειρόγραφα τους από την 1 Ιουλίου 2000²⁶. Καθώς η Επιτροπή συμφώνησε να μεταβάλει στο μέλλον τη στάση της, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν σκόπιμη η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών για το συγκεκριμένο ζήτημα στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας.

²⁴ Απόφαση της 4ης Ιουλίου 1996 στις υποθέσεις C-254/95 P, *Koivoboulio κατά Innamorati*, [1996] Συλλογή I-3423, παρ. 31 και 32. Απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-217/95, *Passera v Επιτροπής*, 1997] Συλλογή II-1109, παρ. 32 έως 34.

²⁵ Ειδική έκδοση μετά την εξέταση, ιδία πρωτοβουλία, του απορρήτου που χαρακτηρίζει τις διαδικασίες προσλήψεων της Επιτροπής.

²⁶ (πρβλ. δελτίο τύπου υπ. αριθ. 16/99 του Διαμεσολαβητή της 15ης Δεκεμβρίου 1999).

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΡΓΟΥ ESPRIT

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 225/99/IJH
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα, η εταιρεία ECA Ltd (εφεξής καλούμενη «ECA»), συμμετείχε ως εταίρος σε έργο υπό την αιγίδα του 4ου προγράμματος-πλασίου ESPRIT για το Διεθνές Εμπορικό Χρηματιστήριο (ICX), η εκτέλεση του οποίου άρχισε στις 15 Μαρτίου 1997. Η κύρια σύμβαση είχε συναφθεί μεταξύ της Επιτροπής (ΓΔ ΙΙΙ - Βιομηχανία) και της εταιρείας International Computers Limited (εφεξής καλούμενη «ICL»). Η ECA υπέγραψε σύμβαση συνεργασίας με την ICL στο πλαίσιο του έργου ICX.

Η κύρια σύμβαση προέβλεπε ότι η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει το 50% του οφειλόμενου ποσού εν είδει προκαταβολής με συμπληρωματικές πληρωμές ανά εξάμηνο κατόπιν έγκρισης των υποβαλλόμενων καταστάσεων δαπανών. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, η πρώτη πληρωμή διεκπεραιώθηκε κανονικά, δεν υπήρξαν όμως άλλες πληρωμές έως την ημερομηνία υποβολής της καταγγελίας, στις 26 Φεβρουαρίου 1999.

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι σημειώθηκε άσκοπη καθυστέρηση εκ μέρους της Επιτροπής στη διεκπεραίωση των πληρωμών προς την ανάδοχο εταιρεία ICL, με αποτέλεσμα τη συνακόλουθη καθυστέρηση των πληρωμών της ICL στην ECA.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι οι υπηρεσίες της έλαβαν μόλις στις 7 Αυγούστου 1998 την πρώτη ολοκληρωμένη σειρά περιοδικών καταστάσεων δαπανών από την ICL, οι οποίες έπρεπε να είχαν αποσταλεί τον Σεπτέμβριο του 1997. Ακολούθως, οι εν λόγω καταστάσεις δαπανών αναλύθηκαν και παρέστη ανάγκη να γίνουν διάφορες διορθώσεις και διευκρινίσεις.

Η καταγγέλλουσα επικοινωνήσε με τις υπηρεσίες της Επιτροπής στις 10 Νοεμβρίου 1998 και εξέφρασε την ανησυχία της για τις ενδεχόμενες καθυστερήσεις των πληρωμών. Την ίδια ημέρα, οι υπηρεσίες της Επιτροπής πρότειναν τηλεφωνικά στην ICL να ενοποιήσει τις ήδη τεκμηριωμένες δαπάνες χωρίς να περιμένει την παραλαβή όλων των απαιτήσεων δαπανών, προκειμένου να βοηθήσει την ECA.

Παρά τις επείγουσες τηλεφωνικές υπομνήσεις των υπηρεσιών της Επιτροπής στις 23 και 27 Νοεμβρίου 1998, οι έγκυρες καταστάσεις πληρωμών παραλήφθηκαν από την ICL μόλις στις 10 Δεκεμβρίου 1998. Το γεγονός αυτό κατέστησε αδύνατη την ολοκλήρωση της διεκπεραίωσης της πληρωμής πριν από το τέλος του δημοσιονομικού έτους 1998, παρόλο που δόθηκε προτεραιότητα στην επεξεργασία του φακέλου.

Το άνοιγμα νέων πιστωτικών κονδυλίων στον προϋπολογισμό κάθε νέου έτους καθυστερεί λόγω των αυστηρών δημοσιονομικών κανόνων που διέπουν τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Η διεκπεραίωση των πληρωμών έπρεπε κανονικά να έχει αρχίσει και πάλι περί τα τέλη Ιανουαρίου 1999. Όμως, στις αρχές του 1999, δύο νέα γεγονότα είχαν ως αποτέλεσμα να παρατηρηθεί γενική καθυστέρηση στην εκτέλεση των πληρωμών, η οποία είχε επιπτώσεις σε εκατοντάδες πληρωμές:

- Το άνοιγμα του προϋπολογισμού για τις πληρωμές διήρκεσε περισσότερο από το σύνθετο λόγω της μετάβασης από το τέταρτο στο πέμπτο πρόγραμμα-πλαίσιο ΕΤΑ, η οποία απαιτούσε νέα ονοματολογία του προϋπολογισμού.
- Κατά τον ίδιο χρόνο, πραγματοποιήθηκε η εισαγωγή ενός νέου κεντρικού ηλεκτρονικού λογιστικού συστήματος, γεγονός που προκάλεσε πρόσθετες καθυστερήσεις.

Τις επόμενες εβδομάδες, η αρμόδια για το έργο μονάδα βρισκόταν σε συνεχή επαφή με την ICL. Ομοίως, διατηρήθηκε επαφή με την ECA. Στις εσωτερικές επαφές στους κόλπους της Επιτροπής τονίστηκε ιδιαίτερα η προτεραιότητα των πληρωμών.

Τον Φεβρουάριο του 1999, ορισμένα τμήματα των υπηρεσιών της Επιτροπής συμφώνησαν να προβούν σε δια χειρός επεξεργασία των πληρωμών για την πρώτη από τις καταστάσεις δαπανών, ώστε να ελαχιστοποιηθεί ο κίνδυνος περαιτέρω καθυστερήσεων. Λόγω ασθένειας των υπαλλήλων που ήταν επιφορτισμένοι με το φάκελο της πληρωμής σημειώθηκε νέα ολιγοήμερη καθυστέρηση, όμως στις 19 Φεβρουαρίου 1999 βεβαιώθηκε υπηρεσιακώς ότι η πληρωμή θα διεκπεραιωνόταν εντός τριών εργάσιμων ημερών. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής ενημέρωσαν αμέσως την ICL μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και τηλεφωνικώς. Η πληρωμή διεκπεραιώθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 1999. Βάσει των συμβατικών ρυθμίσεων μεταξύ ICL και ECA, η ICL ευθυνόταν για την περαιτέρω διαβίβαση της πληρωμής στην ECA.

Η κανονική επεξεργασία των πληρωμών με το νέο ηλεκτρονικό λογιστικό σύστημα της Επιτροπής άρχισε στις 3 Μαρτίου 1999. Η δεύτερη και η τρίτη πληρωμή για το έργο ICX υποβλήθηκαν σε επεξεργασία από το σύστημα αυτό και οι πληρωμές διεκπεραιώθηκαν στις 24 Μαρτίου 1999.

Καθώς η Επιτροπή έκανε δεκτές τις μερικές καταστάσεις πληρωμών που υπέβαλε η ICL στις 10 Δεκεμβρίου 1998, ανέλαβε και την ευθύνη για τη καθυστέρηση διεκπεραίωσης της πληρωμής για τις συγκεκριμένες καταστάσεις δαπανών πέραν των δύο μηνών που προέβλεπε η σύμβαση μεταξύ της ICL και της Επιτροπής (καθυστερήσεις 2 και 6 εβδομάδων αντίστοιχα). Οι καθυστερήσεις αυτές οφείλονταν στις τεχνικές δυσχέρειες που αναφέρθηκαν ανωτέρω.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα επισήμανε τα ακόλουθα:

Η ECA είχε πράγματι συνάψει ξεχωριστή σύμβαση με την κύρια ανάδοχο ICL, όμως η καταγγέλλουσα θεώρησε ότι η ICL ενεργούσε ως αντιπρόσωπος της Επιτροπής.

Η ECA δεν εισέπραξε εγκαίρως τις πληρωμές της επειδή η Επιτροπή δεν εκπλήρωσε ως όφειλε τις υποχρεώσεις της βάσει της κύριας σύμβασης. Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι σημειώθηκαν καθυστερήσεις λόγω του ανοίγματος του νέου προϋπολογισμού και της εισαγωγής νέου λογιστικού συστήματος.

Η διάταξη της κύριας σύμβασης με την οποία ορίζεται ότι για να διεκπεραιωθεί μια πληρωμή πρέπει να έχουν παραληφθεί και εγκριθεί οι καταστάσεις δαπανών όλων των εταίρων του έργου προκάλεσε άσκοπη καθυστέρηση στις πληρωμές προς τους εταίρους που υπέβαλαν εγκαίρως τις ατομικές καταστάσεις δαπανών τους.

Με βάση τα ανωτέρω, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει τόκους και αποζημίωση στην ECA.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας στην Επιτροπή με το αίτημα να απαντήσει στην απαίτηση καταβολής τόκων και αποζημίωσης.

Στην απάντησή της, η Επιτροπή τόνισε τα εξής:

- (i) δεν υφίστατο συμβατική σχέση μεταξύ της ECA και της Επιτροπής·
- (ii) υπεύθυνη για το μεγαλύτερο μέρος των καθυστερήσεων που παρατηρήθηκαν στην υποβολή και έγκριση των καταστάσεων δαπανών, ήταν η κύρια ανάδοχος ICL·
- (iii) μόνον η κύρια ανάδοχος ICL είχε το δικαίωμα να προβάλει απαίτηση καταβολής τόκων κατά της Επιτροπής. Η ECA μπορούσε να προβάλει απαίτηση μόνον κατά της ICL, στο πλαίσιο της συμβατικής τους σχέσης.

Ως εκ τούτου, η Επιτροπή αποποιήθηκε πάσαν ευθύνη έναντι της ECA.

Στις παρατηρήσεις της σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής, η καταγγέλλουσα επανέλαβε την άποψή της ότι η ICL ενεργούσε ως αντιπρόσωπος της Επιτροπής και ότι η διάταξη της κύριας σύμβασης, μεταξύ ICL και Επιτροπής, με την οποία ορίζεται ότι για να διεκπεραιωθεί μια πληρωμή πρέπει να έχουν παραληφθεί και εγκριθεί οι καταστάσεις δαπανών όλων των εταίρων του έργου προκάλεσε άσκοπη καθυστέρηση στις πληρωμές προς τους εταίρους που υπέβαλαν εγκαίρως τις ατομικές καταστάσεις δαπανών τους.

Η καταγγέλλουσα επισήμανε επίσης ότι η ECA δεν είχε εισπράξει καμία πληρωμή για τη συμμετοχή της σε ένα άλλο έργο, η εκτέλεση του οποίου άρχισε τον Μάιο του 1999. Το νέο αυτό ζήτημα δεν ενέπιπτε στο πεδίο της αρχικής καταγγελίας. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι δεν ήταν δυνατή η εξέτασή του στη διάρκεια της παρούσας έρευνας.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός για καθυστέρηση πληρωμής

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι σημειώθηκε άσκοπη καθυστέρηση εκ μέρους της Επιτροπής στη διεκπεραίωση των πληρωμών προς την ICL, ανάδοχο ενός έργου στο πλαίσιο του 4ου προγράμματος-πλασίου. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να καθυστερήσει και η διεκπεραίωση πληρωμών από την ICL προς την εταιρεία ECA, που συμμετείχε στο έργο ως εταίρος.

1.2 Η Επιτροπή εξήγησε ότι υπεύθυνη για το μεγαλύτερο μέρος της καθυστέρησης ήταν η κύρια ανάδοχος ICL, η οποία δεν υπέβαλε εγκαίρως τις καταστάσεις δαπανών. Ωστόσο, η Επιτροπή παραδέχθηκε την ευθύνη της για τις καθυστερήσεις πληρωμής πέραν των δύο μηνών που προβλέπονται στη σύμβαση μεταξύ της ICL και της Επιτροπής. Οι τελευταίες ανέρχονται σε 2 εβδομάδες για την πρώτη ομάδα καταστάσεων δαπανών και σε 6 εβδομάδες για τη δεύτερη. Οι εν λόγω καθυστερήσεις οφείλονταν σε τεχνικές δυσχέρειες, οι οποίες προκάλεσαν την καθυστέρηση εκατοντάδων πληρωμών.

1.3 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι είχε σημειωθεί αδικαιολόγητη εκ μέρους της καθυστέρηση, εξήγησε δε τους λόγους της καθυστέρησης αυτής. Τα στοιχεία αυτά σταθμίζονται στην έρευνα ίδια πρωτοβουλία που διενεργεί ο Διαμεσολαβητής σχετικά με την καθυστέρηση πληρωμών από την Επιτροπή (ΟΙ/5/99/IJH) και, επομένως, δεν κρίνεται αναγκαία η περαιτέρω έρευνα σχετικά με τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

1.4 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε επίσης ότι μια τυπική διάταξη της κύριας σύμβασης – με την οποία ορίζεται ότι για να διεκπεραιωθεί μια πληρωμή πρέπει να έχουν παραληφθεί και εγκριθεί οι καταστάσεις δαπανών όλων των εταίρων του έργου – προκάλεσε άσκοπη καθυστέρηση στις πληρωμές προς τους εταίρους που υπέβαλαν εγκαίρως τις ατομικές καταστάσεις δαπανών τους.

1.5 Η Επιτροπή επισήμανε ότι μόλις πληροφορήθηκε τα προβλήματα της ECA, επικοινωνήσε αμέσως με την ICL και της πρότεινε να ενοποιήσει τις ήδη τεκμηριωμένες δαπάνες χωρίς να περιμένει την παραλαβή όλων των απαιτήσεων δαπανών.

1.6 Ο Διαμεσολαβητής δεν είχε υπόψη του κάποιο δεσμευτικό κανόνα ή αρχή που να απαγορεύει στην Επιτροπή να συμπεριλάβει μια τέτοια τυπική διάταξη στις συμβάσεις της. Επιπλέον, η Επιτροπή εμφανίστηκε πρόθυμη να άρει την επίμαχη διάταξη αμέσως μόλις πληροφορήθηκε τα προβλήματα της καταγγέλλουσας. Κατά συνέπεια, δεν διαπιστώνεται κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε συμπληρωματική παρατήρηση στην Επιτροπή σχετικά με την τυπική διάταξη.

2 Η απαίτηση για τόκους και αποζημίωση

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε στις παρατηρήσεις της ότι η Επιτροπή οφείλει να καταβάλει τόκους και αποζημίωση στην ECA.

2.2 Στην απάντησή της σχετικά με τον εν λόγω ισχυρισμό, η Επιτροπή επανέλαβε ότι υπεύθυνη για το μεγαλύτερο μέρος της καθυστέρησης πληρωμών ήταν η κύρια ανάδοχος ICL. Εξάλλου, θεωρούσε ότι μόνον η κύρια ανάδοχος ICL είχε το δικαίωμα να προβάλει απαίτηση καταβολής τόκων κατά της Επιτροπής και ότι η ECA μπορούσε να προβάλει απαίτηση μόνον κατά της ICL, στο πλαίσιο της συμβατικής τους σχέσης.

2.3 Από τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας προκύπτει ότι η απαίτησή της για καταβολή τόκων και αποζημίωσης βασιζόταν στην άποψη ότι η ICL ενεργούσε ως αντιπρόσωπος της Επιτροπής. Η καταγγέλλουσα δεν προσκόμισε στοιχεία για τη θεμελίωση των ισχυρισμών της, οι οποίοι έθεταν πιθανά ζητήματα συμβατικής και μη συμβατικής ευθύνης. Εξάλλου, φαίνεται ότι η Επιτροπή παρέσχε συνεκτικές και εύλογες εξηγήσεις για την εκ μέρους της αποποίηση της ευθύνης. Κατά συνέπεια, η έρευνα του Διαμεσολαβητή δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με το παρόν σκέλος της υπόθεσης. Το παρόν συμπέρασμα δεν επηρεάζει, πάντως, το δικαίωμα της καταγγέλλουσας να προβάλει την απαίτησή της ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Η σύμβαση που είχε συναφθεί μεταξύ της Επιτροπής και της κύριας αναδόχου στην παρούσα υπόθεση περιλάμβανε μια τυπική διάταξη σύμφωνα με την οποία για να διεκπεραιωθεί από την Επιτροπή η πληρωμή προς την κύρια ανάδοχο έπρεπε να έχουν παραληφθεί και εγκριθεί οι καταστάσεις δαπανών όλων των εταίρων του έργου. Ο Διαμεσολαβητής χαιρετίζει την ευελιξία που επέδειξε η Επιτροπή, η οποία προθυμοποιήθηκε να άρει την επίμαχη διάταξη αμέσως μόλις πληροφορήθηκε τα προβλήματα της καταγγέλλουσας στην παρούσα υπόθεση. Γενικότερα, ωστόσο, η Επιτροπή θα μπορούσε να εξετάσει τη δυνατότητα επίτευξης του θεμιτού σκοπού της εν λόγω διάταξης με τρόπο που να μη δημιουργεί ταμειακά προβλήματα στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

**ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ
ΠΑΡΟΧΗΣ ΠΛΗΡΟ-
ΦΟΡΙΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ
ΜΕ ΤΗΝ «ΕΠΙΤΡΟ-
ΠΟΛΟΓΙΑ» ΚΑΙ ΜΕ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
395/99/(PD)/(IJH)/PB
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάρτιο του 1999, ο καταγγέλλων, βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υπέβαλε καταγγελία ισχυριζόμενος παράλειψη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής:

- α) να παράσχει όλες τις πληροφορίες που ζήτησε ο καταγγέλλων για ένα ερευνητικό έργο που διεξήγη,
- β) να παράσχει τις πληροφορίες σε συγκεκριμένο μορφότυπο.

Τον Οκτώβριο του 1998, από κοινού με άλλους τρεις BEK, ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτημα παροχής πληροφοριών στην Επιτροπή με τους εξής όρους:

«Στο πλαίσιο της τρέχουσας εργασίας μας σε θέματα όπως η επιτροπολογία, η διαφάνεια, η ποιότητα του νομοθετικού έργου και άλλοι συναφείς τομείς, εκπονούμε μια ποσοτική επισκόπηση της διάρθρωσης των επιτροπών της Κοινότητας. Στόχος της επισκόπησης είναι η δημιουργία μιας αντικειμενικής και αξιόπιστης βάσης τόσο για τον πολιτικό διάλογο όσο και για την ακαδημαϊκή έρευνα».

Ο καταγγέλλων επισύναψε στην επιστολή του ορισμένα έντυπα των οποίων τη μορφοποίηση ζητούσε να χρησιμοποιήσει η Επιτροπή στην απάντησή της. Τα έντυπα προέβλεπαν την παροχή αναλυτικών πληροφοριών για διάφορα ζητήματα, όπως είναι οι διαδικασίες των επιτροπών, οι συστατικές πράξεις επιτροπών και ο αριθμός των συμμετεχόντων στις επιτροπές. Η Επιτροπή κλήθηκε να απαντήσει εντός 2-3 εβδομάδων.

Στις 4 Νοεμβρίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι οι πληροφορίες που ζήτησε δεν ήταν διαθέσιμες στο συγκεκριμένο μορφότυπο και ότι θα εξέταζε τις δέουσες ενέργειες προκειμένου να «ικανοποιηθεί το αίτημά του».

Στις 21 Ιανουαρίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε εγγράφως τον καταγγέλλοντα ότι ήδη δημιουργούσε βάση δεδομένων για τις επιτροπές και ότι εντός ολίγων ημερών θα είχε τη δυνατότητα να του διαβιβάσει τις περισσότερες από τις πληροφορίες που είχε ζητήσει, αν και σε διαφορετικό μορφότυπο από εκείνο που είχε προτείνει ο καταγγέλλων.

Στις 23 Φεβρουαρίου 1999, ο καταγγέλλων απηύθυνε νέα επιστολή στην Επιτροπή. Ο καταγγέλλων επέκτεινε το αίτημά του για παροχή πληροφοριών σχετικά με τις επιτροπές, διευκρινίζοντας ότι επιθυμούσε να λάβει καταλόγους των συμμετεχόντων στις επιτροπές κατά τα έτη 1997 και 1998, καθώς και εσωτερικούς καταλόγους όλων των επιτροπών της Επιτροπής για τα έτη 1997, 1998 και 1999. Ζήτησε επίσης μια πλήρη (δηλ. από το 1951) ιστορική επισκόπηση:

- του αριθμού των επιτροπών, των ομάδων εργασίας και των «λοιπών οργάνων»,
- του αριθμού των συμμετεχόντων
- των οδοιπορικών για την κάλυψη των εξόδων μετακίνησης
- του αριθμού των συνεδριάσεων

Ζήτησε από την Επιτροπή να παράσχει τα ανωτέρω στοιχεία «στο σύνολό τους και κατανεμημένα σε τύπους και τομείς ζητημάτων».

Εκτός από το αίτημα για την παροχή πληροφοριών σχετικά με τις επιτροπές, ο καταγγέλλων ζήτησε από την Επιτροπή να του παράσχει το σύνολο των νομοθετικών και άλλων πράξεων που εξέδωσε η Επιτροπή, συμπεριλαμβανομένων των νομικών καταστάσεων, των προαπαντητικών επιστολών και άλλων ειδών εγγράφων και κειμένων μη δεσμευτικού δικαίου.

Ο καταγγέλλων διευκρίνισε ότι ζητούσε τα στοιχεία για την περίοδο από το 1951 έως το 1998. Προσέθεσε ότι:

«Στο βαθμό που η παροχή παλαιών στοιχείων θα αποτελέσει υπερβολική πρόσθετη επιβάρυνση και καθώς θα ήθελα να ολοκληρώσω την παρούσα μελέτη έως το τέλος της παρούσας νομοθετικής περιόδου, θα ήμουν ευτυχής να λάβω σε πρώτη φάση τα στοιχεία για την περίοδο 1987-1998».

Στις 8 Μαρτίου 1999, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στην Επιτροπή εκφράζοντας τη δυσαρέσκειά του για την παράλειψη απάντησης στην επιστολή του.

Στις 18 Μαρτίου 1999, η Επιτροπή διαβίβασε στον καταγγέλλοντα ορισμένες από τις πληροφορίες σχετικά με τις επιτροπές. Ενημέρωσε επίσης τον καταγγέλλοντα ότι οι άλλες πληροφορίες που είχε ζητήσει με την από 23ης Φεβρουαρίου επιστολή του δεν ήταν άμεσα διαθέσιμες. Ωστόσο, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν λάβει την εντολή να προβούν στη συγκέντρωσή τους. Ο καταγγέλλων πληροφορήθηκε ότι θα λάμβανε γνώση των αποτελεσμάτων της εν λόγω διαδικασίας συλλογής πληροφοριών.

Σε ό,τι αφορά στον κατάλογο των νομοθετικών πράξεών της, η Επιτροπή απέστειλε στον καταγγέλλοντα κατάλογο των ισχυουσών πράξεων που ενέκρινε ετησίως. Η Επιτροπή παρέπεμψε επίσης τον καταγγέλλοντα στη νομική βάση δεδομένων της ΕΕ, την καλούμενη «CELEX», την οποία μπορούν να συμβουλευθούν δωρεάν οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθώς και στις ετήσιες εκθέσεις της Επιτροπής για ειδικούς τομείς της κοινοτικής νομοθεσίας.

Στις 31 Μαρτίου 1999, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στην Επιτροπή με την οποία υποστήριξε ότι τα στοιχεία που του είχε διαβιβάσει η Επιτροπή ήταν άλλα από εκείνα που είχε ζητήσει. Παρατήρησε ότι η Επιτροπή δεν έδωσε καμία εξήγηση ούτε εξέφρασε τη λύπη της σχετικά. Πληροφόρησε επίσης την Επιτροπή ότι σκόπευε να υποβάλει καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή.

Στις 16 Απριλίου, η Επιτροπή παρέσχε στον καταγγέλλοντα πρόσθετα αναλυτικά στοιχεία σχετικά με τις επιτροπές. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι τα υπόλοιπα στοιχεία δεν ήταν άμεσα διαθέσιμα και ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν λάβει την εντολή να προβούν στη συγκέντρωσή τους. Η Επιτροπή υποστήριξε επίσης ότι είχε ανταποκριθεί πλήρως στο αίτημα του καταγγέλλοντα για μια πλήρη επισκόπηση όλων των νομοθετικών πράξεων της Επιτροπής με την από 18ης Μαρτίου 1999 επιστολή της. Ο καταγγέλλων διαβίβασε στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή αντίγραφο της επιστολής που του είχε απευθύνει η Επιτροπή, συμπεριλαμβανομένων των συνημμένων εγγράφων, ώστε να συμπεριληφθούν στην έρευνά του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή παρέπεμψε στην προαναφερθείσα αλληλογραφία της με τον καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι είχε παράσχει στον καταγγέλλοντα τις σχετικές πληροφορίες και ότι οι υπηρεσίες της είχαν καταβάλει ιδιαίτερη προσπάθεια για να συλλέξουν τα στοιχεία που είχε ζητήσει ο καταγγέλλων. Τόνισε ότι οι υπηρεσίες της υποχρεώθηκαν να διεξαγάγουν πρόσθετες έρευνες προκειμένου να εξασφαλίσουν τα στοιχεία, τα οποία απεστάλησαν κατόπιν στον καταγγέλλοντα.

Σε ό,τι αφορά, ειδικότερα, στο αίτημα παροχής των στοιχείων σε διάφορα μορφώτυπα που είχε ορίσει ο ίδιος ο καταγγέλλων, η Επιτροπή υποστήριξε ότι, με εξαίρεση ελάχιστονες τροποποιήσεις, οι υπηρεσίες της δεν είναι υποχρεωμένες να προβαίνουν σε επανεπεξεργασία των στοιχείων που έχει στην κατοχή της η Επιτροπή, ώστε να πληρούν τις προδιαγραφές του εκάστοτε ερευνητικού έργου.

Η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ανταποκρίθηκε δεόντως στις υποχρεώσεις της όσον αφορά την πρόσβαση σε πληροφορίες και στη διαφάνεια.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο Διαμεσολαβητής δεν έλαβε παρατηρήσεις από τον καταγγέλλοντα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Οι ισχυρισμοί

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέλειψε αδικαιολόγητα:

- α) να παράσχει όλες τις πληροφορίες που της ζήτησε για το ερευνητικό του έργο
- β) να παράσχει τις πληροφορίες σε συγκεκριμένο μορφότυπο.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε εν πρώτοις ότι τα αιτήματα του καταγγέλλοντα για παροχή πληροφοριών δεν αφορούσαν συγκεκριμένα έγγραφα. Τα αιτήματα του καταγγέλλοντα συνοψίζονταν σε ένα μόνο αίτημα προς την Επιτροπή: να παράσχει ορισμένα στοιχεία σε συγκεκριμένο μορφότυπο. Οι νομοθετικές διατάξεις για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα δεν παρουσιάζουν, κατά συνέπεια, άμεση συνάφεια με την έρευνα.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής υπενθύμισε, ωστόσο, τη δέσμευση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για διαφάνεια, όπως εκφράζεται μεταξύ άλλων στη Δήλωση αριθ. 17 που έχει επισυναφθεί στην Τελική Πράξη της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε επίσης ότι είχε διεξαγάγει κατά το παρελθόν έρευνες σχετικά με ισχυρισμούς για παραλείψεις διοικητικών υπηρεσιών να παράσχουν πληροφορίες²⁷.

1.4 Ήταν, επομένως, σκόπιμο να επισημανθεί ότι οι νομοθετικές και δικαστικές εξελίξεις που ακολούθησαν την υποβολή των ισχυρισμών του καταγγέλλοντα, απέβλεπαν στην ενίσχυση της διαφάνειας στον τομέα των λεγόμενων επιτροπών «επιτροπολογίας», δηλαδή της κατηγορίας επιτροπών που φαίνεται ότι απασχολούσαν ιδιαίτερα τον καταγγέλλοντα. Σε νομοθετικό επίπεδο, το Συμβούλιο Υπουργών εξέδωσε τον Ιούνιο 1999 απόφαση²⁸ η οποία θέσπισε νέους κανόνες σχετικά με τις διαδικασίες των επιτροπών που επικουρούν την Επιτροπή κατά την άσκηση των κανονιστικών και εκτελεστικών αρμοδιοτήτων της. Το προοίμιο της απόφασης, η οποία εκδόθηκε κατόπιν πρότασης που κατέθεσε η Επιτροπή και λαμβάνοντας υπόψη τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ορίζει ότι:

«τέταρτος στόχος της παρούσας απόφασης είναι να βελτιώσει την ενημέρωση του κοινού σχετικά με την επιτροπολογία και, κατά συνέπεια, να εφαρμόσει στα έγγραφα των επιτροπών τις αρχές και προϋποθέσεις δημοσιοποίησης που εφαρμόζονται στην Επιτροπή, να προβλέψει τη δημοσίευση καταλόγου όλων των επιτροπών που βοηθούν την Επιτροπή στην άσκηση των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων, καθώς και ετήσιας έκθεσης για τις εργασίες των επιτροπών, και τη δημοσίευση σε σχετικό μητρώο όλων των στοιχείων των εγγράφων που αφορούν επιτροπές και τα οποία έχουν διαβιβαστεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο» (εδάφιο 11 του προοιμίου).

1.5 Το άρθρο 7 της απόφασης υλοποιεί το στόχο αυτό, επιβάλλοντας στην Επιτροπή την υποχρέωση να παρέχει πληροφορίες σχετικά με τις επιτροπές, ορίζει δε ότι η Επιτροπή θα συντάξει μητρώο των στοιχείων αυτών το 2001.

1.6 Σε δικαστικό επίπεδο, μια απόφαση του Πρωτοδικείου²⁹ ενίσχυσε το δικαίωμα πρόσβασης σε έγγραφα των επιτροπών επιτροπολογίας, ορίζοντας ότι σε ό,τι αφορά στην πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα, οι επιτροπές αυτές πρέπει να θεωρούνται μέρος της διοικητικής δομής της Επιτροπής.

²⁷ Βλ. λόγου χάρι την απόφαση επί της καταγγελίας 104/1.9.95/IDS/B/PD κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ετήσια Έκθεση 1996, σ. 30.

²⁸ Απόφαση του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1999 για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ 1999 L 184/23).

²⁹ Υπόθεση T-188/97, *Rothmans International BV κατά Επιτροπής*, Απόφαση της 19ης Ιουλίου 1999 παρ. 58-60).

1.7 Όσον αφορά τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της παρούσας έρευνας, ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι, με βάση τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν, φαίνεται ότι η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στο αίτημα του καταγγέλλοντα για παροχή πληροφοριών επιδεικνύοντας καλή διάθεση και πνεύμα συνεργασίας. Μολονότι φαίνεται λυπηρό το γεγονός ότι οι πρώτες επαφές της Επιτροπής με τον καταγγέλλοντα προκάλεσαν, όπως φαίνεται, μεγαλύτερες προσδοκίες από αυτές που αυτή μπόρεσε τελικά να ικανοποιήσει στο πλαίσιο της αλληλογραφίας της με τον καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης στις προσπάθειες της Επιτροπής να παράσχει τις πληροφορίες που ζήτησε ο καταγγέλλων.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΜΗΝ ΚΙΝΗΣΕΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 396/99/IP
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Απρίλιο του 1999, ο κ. C. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Αντικείμενό της ήταν η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να κλείσει το φάκελο της καταγγελίας που είχε υποβάλει ο καταγγέλλων σχετικά με υποτιθέμενη παράβαση της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ³⁰ από τις ιταλικές αρχές.

Μετά την πυρκαγιά που εκδηλώθηκε στις εγκαταστάσεις της χημικής εταιρείας Enichem της La Macchia (στα περίχωρα της ιταλικής επαρχίας της Manfredonia), στις 2 Αυγούστου 1997, οι ιταλικές αρχές αποφάσισαν να θέσουν σε εφαρμογή σχέδιο επανεκβιομηχάνισης της κατεστραμμένης περιοχής.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι αρμόδιες αρχές έθεσαν σε εφαρμογή σχέδιο επανεκβιομηχάνισης παρά την ύπαρξη υπολειμμάτων τοξικών αποβλήτων που εγκυμονούν κινδύνους για την υγεία του τοπικού πληθυσμού. Έτσι, την 1 Οκτωβρίου 1997, απηύθυνε μια πρώτη επιστολή στη νομαρχία (*Prefetto*) της Foggia, ζητώντας πρόσβαση σε πληροφορίες που αφορούν το περιβάλλον, σύμφωνα με την Οδηγία του Συμβουλίου 90/313/ΕΟΚ. Αντίγραφο της επιστολής αυτής απέστειλε και στην Επιτροπή.

Την 1η Δεκεμβρίου 1997, ο κ. C. απηύθυνε μία ακόμη επιστολή σε διάφορες ιταλικές αρχές, αντίγραφο της οποίας απεστάλη και στην Επιτροπή. Με την επιστολή αυτή ο καταγγέλλων εξέφραζε τη δυσαρέσκειά του σχετικά με τις πληροφορίες που του είχαν παρασχεθεί για την πυρκαγιά στις εγκαταστάσεις της Enichem.

Στις 13 Φεβρουαρίου του 1998, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε με επιστολή του στη Γενική Διεύθυνση XI της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, καταγγέλλοντας ρητά αυτή τη φορά την καταστρατήγηση της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος από τις ιταλικές αρχές. Η επιστολή καταχωρίστηκε από τις υπηρεσίες της Επιτροπής με αριθμό καταγγελίας 98/4648. Με επιστολές στις 17 Ιουλίου 1998 και στις 3 Αυγούστου 1998, τις οποίες υπέγραψαν ο επικεφαλής του νομικού τμήματος της Γενικής Διεύθυνσης XI και ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής αντίστοιχα, το θεσμικό όργανο ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η Επιτροπή είχε ανοίξει επίσημο φάκελο καταγγελίας για πιθανή παράβαση της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ από την Ιταλία.

Την 1 Οκτωβρίου 1998, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής ενημέρωσαν τον κ. C. ότι δεν διαπιστώθηκε παράβαση της κοινοτικής νομοθεσίας στη συγκεκριμένη

³⁰ Οδηγία του Συμβουλίου της 7ης Ιουνίου 1990 σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος, Επίσημη Εφημερίδα L 158, 23/06/1990, σ. 56.

υπόθεση. Ανακοίνωσαν έτσι την πρόθεση της Επιτροπής να περατώσει τη διαδικασία. Ο καταγγέλλων κλήθηκε να υποβάλει παρατηρήσεις σχετικά με πιθανά νέα στοιχεία εντός μηνός από την παραλαβή της επιστολής.

Ελλείψει απάντησης, οι υπηρεσίες της Επιτροπής αποφάσισαν να περατώσουν την εξέταση της υπόθεσης στις 11 Νοεμβρίου 1998.

Στις 25 Νοεμβρίου 1998, η Επιτροπή έλαβε επιστολή του καταγγέλλοντα ο οποίος διαφωνούσε με την απόφαση να περατωθεί η εξέταση της υπόθεσης και έθετε υπό αμφισβήτηση την αποτελεσματικότητα των υπηρεσιών της Επιτροπής, καθώς έλαβε την επιστολή της 1ης Οκτωβρίου 1998 μόλις στις 10 Νοεμβρίου 1998.

Έτσι, στις 27 Ιανουαρίου 1999, η Επιτροπή απηύθυνε στον καταγγέλλοντα επιστολή στην οποία εξέθετε τους λόγους που την οδήγησαν στην απόφαση να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Με βάση το ιστορικό αυτό, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή στις 3 Απριλίου 1999. Κατήγγειλε την απόφαση της Επιτροπής να περατώσει την έρευνα που αφορούσε τον ισχυρισμό για εσφαλμένη εφαρμογή της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου χωρίς να κινηθεί διαδικασία επί παραβάσει κατά της Ιταλίας ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Η γνώμη της τελευταίας ήταν συνοπτικά η εξής:

Η Επιτροπή αναφέρθηκε αρχικά στις επιστολές του καταγγέλλοντα της 1ης Οκτωβρίου και της 1ης Δεκεμβρίου 1997, υπογραμμίζοντας ότι παραλήπτες των επιστολών αυτών ήταν διάφορες ιταλικές αρχές και ότι στην Επιτροπή είχε αποσταλεί απλώς αντίγραφό τους.

Αντιθέτως, η επιστολή της 13ης Φεβρουαρίου 1998, με την οποία ο καταγγέλλων κατήγγειλε ρητά την εφαρμογή της Οδηγίας του Συμβουλίου 90/313/ΕΟΚ στην Ιταλία, καταχωρίστηκε από την Επιτροπή ως επίσημη καταγγελία με τα στοιχεία 98/4648.

Στις 16 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή απηύθυνε επιστολή στον καταγγέλλοντα, με την οποία εξέφραζε το ενδιαφέρον της για πρόσθετα στοιχεία σχετικά και με άλλες πτυχές, πέραν αυτής της πρόσβασης στην πληροφόρηση. Η Επιτροπή ζήτησε να ενημερωθεί για το ενδεχόμενο απόρριψης και απόθεσης επικίνδυνων αποβλήτων και συνακόλουθης μόλυνσης του εδάφους, καθώς το 1976, λόγω πυρκαγιάς στη βιομηχανική χημική μονάδα Enichem (21 έτη πριν από την πυρκαγιά που εκδηλώθηκε τον Αύγουστο του 1997), μεγάλο μέρος του εδάφους γύρω από την εγκατάσταση είχε μολυνθεί από διαρροή αρσενικών ουδών ανυδρίτη χωρίς να ληφθούν μέτρα απορρύπανσης της περιοχής. Ο καταγγέλλων προσκόμισε τις πληροφορίες που ζήτησε η Επιτροπή για τα θέματα αυτά στις 10 Αυγούστου 1998.

Η Επιτροπή απάντησε στις 9 Σεπτεμβρίου 1998, ενημερώνοντας τον καταγγέλλοντα ότι αποφάσισε να καταχωρίσει την επιστολή του ως νέα καταγγελία με τα στοιχεία 98/4802.

Στη γνώμη της η Επιτροπή επισήμανε ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη το γεγονός πως, ενώ η πρώτη καταγγελία, η υπ' αριθ. 98/4648, είχε ως αντικείμενο την ενδεχόμενη παράβαση της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος από τις ιταλικές αρχές, η δεύτερη καταγγελία, η υπ' αριθ. 98/4802, αφορούσε κυρίως ενδεχόμενη παράβαση της Οδηγίας 75/442/ΕΟΚ όπως τροποποιήθηκε από την Οδηγία 91/156/ΕΟΚ³¹ (σχετικά με την απόρριψη μολυσμένων

³¹ ΕΕ L 78, 26/03/1991, σ. 32.

εδαφών) καθώς και, μετά τις πρόσθετες πληροφορίες που προσκόμισε ο καταγγέλλων, την ενδεχόμενη παράβαση των Οδηγιών 85/337/ΕΟΚ³² (για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημόσιων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον) και 96/82/ΕΚ³³ (όσον αφορά στους υποτιθέμενους περιβαλλοντικούς κινδύνους από την εγκατάλειψη τριών χώρων υγειονομικής ταφής για αστικά στερεά απόβλητα στην ίδια περιοχή).

Την 1η Οκτωβρίου 1998, οι αρμόδιες υπηρεσίες ενημέρωσαν τον καταγγέλλοντα ότι είχαν περατώσει την έρευνα επί της καταγγελίας 98/4648. Αφού μελέτησε όλες τις πληροφορίες που προσκόμισε ο καταγγέλλων και κατέθεσαν οι ιταλικές αρχές, η Επιτροπή συμπέρανε ότι δεν διαπιστωνόταν παράβαση της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ.

Κατά συνέπεια, με βάση τη συμφωνία μεταξύ της Επιτροπής και του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή μετά την έρευνα ίδια πρωτοβουλία 303/97/PD του τελευταίου, με αντικείμενο τις διοικητικές διαδικασίες της Επιτροπής για καταγγελίες πολιτών που αφορούν τις εθνικές αρχές, η Επιτροπή κοινοποίησε στον καταγγέλλοντα την πρόθεσή της να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης. Ο καταγγέλλων κλήθηκε να προσκομίσει, εντός μηνός από την παραλαβή της επιστολής, όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες σχετικά με πιθανά νέα στοιχεία που θα αποδείκνυαν την παράβαση του κοινοτικού δικαίου. Του επισημάνθηκε ότι, αν δεν έστελνε απάντηση, θα περατωνόταν η εξέταση της υπόθεσης. Ο καταγγέλλων ενημερώθηκε επίσης ότι μια υπόθεση μπορεί πάντοτε να επανεξεταστεί και να ανοίξει εκ νέου, ακόμη και αφού περατωθεί η εξέτασή της, εφόσον περιέλθουν στη γνώση της Επιτροπής νέα στοιχεία που υποδεικνύουν ενδεχόμενη παράβαση του κοινοτικού δικαίου.

Καθώς δεν έλαβε απάντηση στην επιστολή της 1ης Οκτωβρίου 1998, η Επιτροπή περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης στη διάρκεια συνεδριάσής της, στις 11 Νοεμβρίου 1998.

Η Επιτροπή αναφέρθηκε κατόπιν στην επιστολή που έλαβε από τον καταγγέλλοντα στις 25 Νοεμβρίου 1998, με την οποία ο καταγγέλλων εξέφραζε τη διαφωνία του για την απόφαση αυτή και επισήμαινε ότι, εφόσον έλαβε την επιστολή της 1ης Οκτωβρίου 1998 μόλις στις 10 Νοεμβρίου 1998, η προθεσμία του ενός μηνός θα έπρεπε να ξεκινά από την ημερομηνία αυτή. Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για τη μεγάλη καθυστέρηση των ταχυδρομείων, υποστήριξε όμως ότι δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί υπεύθυνη για αυτή, αφού η ταχυδρομική σφραγίδα στο φάκελο αποδείκνυε ότι η ημερομηνία αποστολής από τις Βρυξέλες ήταν η 1η Οκτωβρίου 1998. Καθώς οι επιστολές αυτές δεν αποστέλλονται συστημένες, η Επιτροπή θεωρεί ότι έχουν παραληφθεί ύστερα από εύλογο χρονικό διάστημα.

Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι, η απόφαση να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης 42 ημέρες μετά την αποστολή της επιστολής που ανακοίνωνε την απόφαση αυτή στον καταγγέλλοντα, δεν μπορούσε να θεωρηθεί άρνηση του δικαιώματός του τελευταίου να υπερασπισθεί τις θέσεις του. Επιπλέον, η Επιτροπή τόνισε ότι ο καταγγέλλων είχε τη δυνατότητα, ανά πάσα στιγμή, να υποβάλει και πάλι την ίδια καταγγελία και ότι η Επιτροπή δεν απαλλάσσεται ποτέ από την υποχρέωση εξέτασής της.

Όσον αφορά τους λόγους που προκάλεσαν την απόφαση περάτωσης της έρευνας επί της καταγγελίας υπ' αριθ. 98/4648, σε επιστολή της με ημερομηνία 27 Ιανουαρίου 1999, η Επιτροπή έκρινε, κατά πρώτο λόγο, ότι οι ιταλικές αρχές είχαν ορθά ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις τους με την παροχή των πληροφοριών που τους ζητήθηκαν. Κατά δεύτερο λόγο, υπογράμμισε ότι το άρθρο 4 της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ αναφέρεται ρητά στα εθνικά δικαστικά συστήματα, τα οποία παρέχουν τη δυνατότητα προσφυγής σε περιπτώσεις σιωπής, ανεπαρκούς απάντησης ή αδικαιολόγητης άρνησης των αρχών να παράσχουν πληροφορίες. Κατά τρίτο λόγο, η Επιτροπή αναφέρθηκε στη σχετική διάταξη της Συνθήκης που της παρέχει τη διακριτική ευχέρεια να κινεί διαδικασίες επί παραβάσει. Ωστόσο, το θεσμικό όργανο τόνισε ότι,

³² ΕΕ L 175, 05/07/1985, σ. 40.

³³ ΕΕ L 10, 14/01/1997, σ. 13.

κατά την άποψή του, δεν πρόκειται περί αμιγώς διακριτικής ευχέρειας και ότι, ως εκ τούτου, έχει ορίσει κατευθυντήριες γραμμές για τη διαχείριση των καταγγελιών και των διαδικασιών επί παραβάσει. Η Επιτροπή επισήμανε ότι η διαδικασία είχε τηρηθεί δεόντως στην παρούσα υπόθεση και ότι ο καταγγέλλων ενημερωνόταν πάντοτε δεόντως για την πρόοδο της έρευνας.

Με την ίδια επιστολή, η Επιτροπή ενημέρωνε επίσης τον καταγγέλλοντα ότι η δεύτερη καταγγελία υπ' αριθ. 98/4802, που αποτελούσε επίσης αντικείμενο αναφοράς (υπ' αριθ. 874/98) ενώπιον της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, τελούσε ακόμη υπό διερεύνηση.

Με επιστολή της 9ης Ιουλίου 1999, η Επιτροπή απάντησε σε δύο ακόμη επιστολές του καταγγέλλοντα με ημερομηνία 3 Απριλίου και 28 Μαΐου 1999, που αφορούσαν και πάλι την απόφαση να περατωθεί η εξέταση της υπόθεσης υπ' αριθ. 98/4648 με αντικείμενο την εφαρμογή της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ. Στην απάντησή της, η Επιτροπή ανέφερε ότι, εφόσον δεν της είχαν διαβιβάσει περαιτέρω αποδεικτικά στοιχεία, δεν υπήρχαν βάσιμοι λόγοι επανεξέτασης της αρχικής της θέσης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Σε ό,τι αφορά στο χειρισμό της καταγγελίας υπ. αριθ. 98/4648, ο καταγγέλλων επέμεινε κατά βάση στους αρχικούς ισχυρισμούς του.

Σε ό,τι αφορά στην καταγγελία υπ' αριθ. 98/4802, ο καταγγέλλων σημείωσε αφενός ότι η Επιτροπή τελούσε εν αναμονή των πληροφοριών που είχε ζητήσει από τις ιταλικές αρχές, αφετέρου δε ότι η Επιτροπή όφειλε να ασκήσει προσφυγή εναντίον τους προκειμένου να απαιτήσει άμεση απάντηση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Εισαγωγικές παρατηρήσεις

Για να αποφευχθούν οι παρανοήσεις, υπενθυμίζεται ότι η συνθήκη ΕΚ παρέχει στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή το δικαίωμα να διερευνά πιθανά κρούσματα κακής διοίκησης μόνον όσον αφορά στις δραστηριότητες των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών. Το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή προβλέπει ειδικότερα ότι ενέργειες άλλων αρχών ή προσώπων δεν μπορούν να αποτελούν αντικείμενο καταγγελίας ενώπιον του Διαμεσολαβητή. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, οι έρευνες του Διαμεσολαβητή ως προς τη συγκεκριμένη υπόθεση περιστράφηκαν αποκλειστικά γύρω από το ενδεχόμενο κρούσματος κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντα σχετικά με την καταγγελία υπ. αριθ. 98/4802, η οποία τελούσε ακόμη υπό διερεύνηση από τις υπηρεσίες της Επιτροπής, δεν περιλαμβάνονταν στην αρχική καταγγελία προς το Διαμεσολαβητή. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής δεν ασχολήθηκε με το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης στην παρούσα απόφαση.

1 Η απόφαση της Επιτροπής να κλείσει το φάκελο της καταγγελίας

1.1 Το αντικείμενο της καταγγελίας ήταν η απόφαση της Επιτροπής να περατώσει την έρευνα σχετικά με τον ισχυρισμό περί πλημμελούς εφαρμογής της Οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου χωρίς να κινήσει διαδικασία επί παραβάσει κατά της Ιταλίας ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου.

1.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι, αφού μελέτησε όλες τις πληροφορίες που προσκόμισε ο καταγγέλλων και κατέθεσαν οι ιταλικές αρχές, έκρινε ότι δεν διαπιστωνόταν παράβαση του κοινοτικού δικαίου, την δε 1^η Οκτωβρίου 1998 οι υπηρεσίες της ενημέρωσαν τον καταγγέλλοντα για την πρόθεσή της Επιτροπής να κλείσει το φάκελο. Ο καταγγέλλων κλήθηκε να προσκομίσει τυχόν νέα αποδεικτικά

στοιχεία για την υπόθεση. Καθώς δεν έλαβε απάντηση από τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης στη διάρκεια συνεδρίασής της στις 11 Νοεμβρίου 1998.

1.3 Η Επιτροπή εξέφρασε επίσης τη λύπη της για το γεγονός ότι ο καταγγέλλων έλαβε την επιστολή της 1ης Οκτωβρίου μετά την παρέλευση χρονικού διαστήματος μεγαλύτερου του ενός μηνός, υπογράμμισε όμως ότι αυτό οφειλόταν αποκλειστικά σε πρόβλημα λειτουργίας του ταχυδρομείου και ότι δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί η ίδια υπεύθυνη.

1.4 Η διοικητική διαδικασία της Επιτροπής σχετικά με καταγγελίες πολιτών που αφορούν στις εθνικές αρχές αποτέλεσε αντικείμενο της έρευνας ιδία πρωτοβουλία αριθ. 303/97/PD που διενήργησε ο Διαμεσολαβητής στις 14 Απριλίου 1997. Μετά την ολοκλήρωση αυτής της έρευνας ιδία πρωτοβουλία, η Επιτροπή συμφώνησε να ενημερώνει τον εκάστοτε καταγγέλλοντα για την πρόθεσή της να κλείσει το φάκελο και να τον καλεί να υποβάλει τις παρατηρήσεις του.

1.5 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι στην παρούσα περίπτωση, με την επιστολή της 1ης Οκτωβρίου 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα για την πρόθεσή της να μη κινήσει διαδικασία επί παραβάσει κατά της Ιταλίας, εξηγώντας τους λόγους για την απόφαση της και καλώντας τον να υποβάλει τις παρατηρήσεις του εντός μηνός.

1.6 Ο καταγγέλλων έλαβε την επιστολή που απεστάλη την 1η Οκτωβρίου 1998 μόλις στις 10 Νοεμβρίου 1998. Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το ατυχές αυτό γεγονός. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί υπεύθυνη για τη μεγάλη καθυστέρηση των ταχυδρομείων να παραδώσουν την επιστολή. Έτσι, η περίοδος των 42 ημερών από την αποστολή της επιστολής της Επιτροπής την 1η Οκτωβρίου 1998 έως την περάτωση της εξέτασης της υπόθεσης στις 11 Νοεμβρίου 1998 φαίνεται εύλογη.

1.7 Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε με βάση τα ανωτέρω ότι η Επιτροπή είχε ανταποκριθεί δεόντως στις υποχρεώσεις που ανέλαβε μετά την έρευνα ιδία πρωτοβουλία 303/97/PD³⁴ και ότι ο καταγγέλλων ενημερωνόταν ικανοποιητικά για την πορεία της υπόθεσης.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΔΙΑΜΑΧΗ ΓΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
506/99/GG κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Δεκέμβριο του 1996, η Επιτροπή προέβη στη σύναψη δύο συμβάσεων για τα έργα “DCC – Digital Content for Culture” και “Donna – Art, Design & Fashion Online” με δύο γερμανικές εταιρείες, την CSC Ploenzke AG (“CSC”, συντονιστής των δύο έργων) και τον καταγγέλλοντα, μια γερμανική εταιρεία συμβούλων. Το έργο “DCC” προέβλεπε επίσης ότι η CSC θα είχε τη συνδρομή δύο συνεργαζόμενων εταιρειών, του Koninklijk Museum voor Midden-Africa (Βασιλικό Αφρικανικό Μουσείο) στο Tervuren (Βέλγιο) και του Deutsche Forschungsanstalt für Luft- und Raumfahrt e.V. Εκ μέρους της Επιτροπής, τις συμβάσεις αυτές διαχειριζόταν η Γενική Διεύθυνση XIII (ΓΔ XIII)³⁵

³⁴ Βλ. Ετήσια Έκθεση Διαμεσολαβητή 1997, σ.270

³⁵ Νυν ΓΔ Κοινωνίας της πληροφορίας.

Το έργο “DCC” διήρκεσε από τον Ιανουάριο του 1997 έως τον Δεκέμβριο του 1997, ενώ το έργο “Donna” από τον Ιανουάριο του 1997 έως τον Σεπτέμβριο του 1997.

Τον Οκτώβριο του 1997, η Επιτροπή διενήργησε τεχνική αξιολόγηση του έργου “DCC” η οποία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να διεξαχθούν πλήρεις τεχνικοί και δημοσιονομικοί έλεγχοι. Η ενδελεχής τεχνική αξιολόγηση διενεργήθηκε τον Δεκέμβριο του 1997. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι δεν είχαν διατυπωθεί τότε επικρίσεις σχετικά με τον ίδιο και τη συμβολή του στο έργο “DCC”, αλλά ότι η Επιτροπή είχε εξαφανίσει μυστηριωδώς τα σχετικά πρακτικά που θα το επιβεβαίωναν. Η έκθεση με αντικείμενο την ενδελεχή αξιολόγηση περιείχε σύσταση για καταγγελία της σύμβασης. Η έκθεση αυτή απεστάλη στη CSC (μαζί με αντίγραφο στον καταγγέλλοντα) στις 17 Δεκεμβρίου 1997.

Σε επιστολή της 23ης Δεκεμβρίου 1997 με παραλήπτη τη CSC (αντίγραφο της οποίας εστάλη στον καταγγέλλοντα), η Επιτροπή προέβη σε καταγγελία της σύμβασης.

Τον Απρίλιο του 1998, η Επιτροπή ενημέρωσε τη CSC ότι επρόκειτο να διενεργηθεί τεχνική αξιολόγηση του έργου “Donna”. Η αξιολόγηση αυτή, η οποία πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο του 1998, κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το έργο έπρεπε να διακοπεί. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι δεν είχαν διατυπωθεί τότε επικρίσεις σε σχέση με τον ίδιο και τη συμβολή του στο έργο “Donna”, αλλά ότι η Επιτροπή εξαφάνισε μυστηριωδώς τα σχετικά πρακτικά που θα το επιβεβαίωναν και καθυστέρησε την κοινοποίηση των πρακτικών που είχαν παραποιηθεί. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η τεχνική αξιολόγηση, η οποία έλαβε χώρα εννέα μήνες μετά την επίσημη ολοκλήρωση του έργου, ήταν παράτυπη με βάση τους όρους της σύμβασης. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή χορήγησε γραπτή απόδειξη παραλαβής όλων των παραδοτέων αντικειμένων βάσει της σύμβασης (συμπεριλαμβανομένης της τελικής έκθεσης) ήδη από τις 9 Δεκεμβρίου 1997. Ο καταγγέλλων βασίστηκε σε διάταξη της σύμβασης η οποία, όπως υποστηρίζει, προέβλεπε ότι ελλείψει παρατηρήσεων εκ μέρους της Επιτροπής, η τελική έκθεση θα τεκμαιρόταν εγκεκριμένη δύο μήνες μετά την παραλαβή της από την Επιτροπή.

Ο δημοσιονομικός έλεγχος του έργου “DCC” και του έργου “Donna” διενεργήθηκε τον Μάρτιο του 1998. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι ελεγκτές επιβεβαίωσαν πως η τήρηση των λογαριασμών και η διαχείριση ήταν άσπογες. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή εξαφάνισε, παρ’ όλα αυτά, τα πρακτικά που το επιβεβαίωναν. Στις 28 Απριλίου 1998 και στις 27 Μαΐου 1998 αντίστοιχα, η Επιτροπή απέστειλε τα προσχέδια των εκθέσεων ελέγχου για τα έργα “DCC” και “Donna” στον καταγγέλλοντα. Στις 30 Ιουνίου 1998, οι δικηγόροι του καταγγέλλοντα απέστειλαν τα σχόλιά τους επί των εν λόγω προσχεδίων έκθεσης στην Επιτροπή. Στις 29 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή απέστειλε στον καταγγέλλοντα τις τελικές εκθέσεις ελέγχου καθώς και τις εκτιμήσεις της για τα σχόλια που είχαν διατυπωθεί επί των προσχεδίων των εκθέσεων ελέγχου. Στην έκθεση με αντικείμενο το έργο “DCC”, η Επιτροπή κατέληγε στο συμπέρασμα ότι οι συνολικές δαπάνες που απαιτούσαν η CSC και ο καταγγέλλων ανέρχονταν σε 3 164 102 ECU, ενώ το επιτρεπόμενο ποσό ήταν μόλις 26 290 ECU. Στην έκθεση για το έργο “Donna”, το επιτρεπόμενο ποσό ήταν 42 601 ECU έναντι ποσού 980 733 ECU που είχε απαιτηθεί.

Στα τέλη Αυγούστου/αρχές Σεπτεμβρίου 1998, η Γενική Διεύθυνση XIX της Επιτροπής³⁶ εξέδωσε εντάλματα είσπραξης κατά της CSC και του καταγγέλλοντα με τα οποία αξίωνε την επιστροφή των επιπλέον ποσών που είχαν καταβληθεί στο πλαίσιο των συμβάσεων για τα έργα “DCC” και “Donna”. Η απαίτηση κατά του καταγγέλλοντα ανερχόταν στο ποσό των 179 337 ECU. Σε επιστολή τους της 10ης Σεπτεμβρίου 1998, οι δικηγόροι του καταγγέλλοντα ζήτησαν από την Επιτροπή να αιτιολογήσει το ένταλμα είσπραξης που είχε εκδοθεί κατά του καταγγέλλοντα. Στις 30 Νοεμβρίου 1998, ο καταγγέλλων απέστειλε στην Επιτροπή δύο τιμολόγια με τα

³⁶ Nyn ΓΔ Προϋπολογισμού.

οποία ζητούσε να του καταβληθούν 352 800 ECU για την εργασία του στο έργο “DCC” και 110 781 ECU για την εργασία του στο έργο “Donna”.

Ο καταγγέλλων είχε επίσης συμμετάσχει στο έργο “VR-Learners”. Η σύμβαση του έργου αυτού είχε υπογραφεί τον Δεκέμβριο του 1997. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι είχε υποχρεωθεί από την Επιτροπή να εγκαταλείψει το έργο. Τον Φεβρουάριο του 1999, ο καταγγέλλων απέστειλε τιμολόγιο στην Επιτροπή με το οποίο ζητούσε να του καταβληθούν 121 857 ECU για την εργασία του στο έργο αυτό.

Στις 5 Μαΐου 1999, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Στην καταγγελία του διατύπωσε τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1 Η ΓΔ XIII είχε παραποιήσει τα πρακτικά των ελέγχων που διενεργήθηκαν για τα έργα “DCC” και “Donna”.

2 Η ΓΔ XIII προσπαθούσε συστηματικά, για περισσότερο από δύο έτη, να εξουδετερώσει τον καταγγέλλοντα και τους εταίρους του ως ανταγωνιστές και επικριτές, καταφεύγοντας στη συκοφαντία, σε τακτικές εκφοβισμού και σε εκβιασμούς. Στις προσπάθειες αυτές συμμετέσχε και η ΓΔ XIX.

3 Η ΓΔ XIX δεν έδωσε εξηγήσεις για τους λόγους που ώθησαν την Επιτροπή να διατυπώσει το συγκεκριμένο αίτημα και δεν απάντησε στις οικονομικές απαιτήσεις του καταγγέλλοντα έναντι της Επιτροπής.

4 Οι ΓΔ XIII και ΓΔ XIX είχαν προκαλέσει σοβαρές ζημιές στον καταγγέλλοντα.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Η Επιτροπή σύναψε δύο συμβάσεις για τα έργα “DCC” και “Donna”. Κατά την εκτέλεση των έργων, οι υπηρεσίες της Επιτροπής έκριναν ότι η πορεία των εργασιών και τα ενδιάμεσα αποτελέσματα δεν ήταν ικανοποιητικά. Διενεργήθηκε ως εκ τούτου μια ενδεδειγμένη τεχνική αξιολόγηση του έργου “DCC” τον Δεκέμβριο του 1997. Στην τελική τους έκθεση, οι εξωτερικοί εμπειρογνώμονες που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για τη διενέργεια της εν λόγω αξιολόγησης κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν είχαν επιτευχθεί οι αρχικοί στόχοι του έργου και διατύπωσαν σύσταση για τη διακοπή του. Η Επιτροπή ακολούθησε τη σύστασή τους. Τον Ιούνιο του 1998, οι υπηρεσίες της Επιτροπής διενήργησαν τεχνική αξιολόγηση και για το έργο “Donna” με τη βοήθεια εξωτερικών εμπειρογνομόνων. Η εν λόγω αξιολόγηση κατέληξε ουσιαστικά στα ίδια συμπεράσματα, δηλαδή στην ανάγκη καταγγελίας της σύμβασης.

Τον Οκτώβριο του 1997 οι υπηρεσίες της Επιτροπής διενήργησαν δημοσιονομικό έλεγχο προκειμένου να διαπιστώσουν αν οι χρηματοδοτικές εισφορές της ΕΚ προς τα έργα “DCC” και “Donna” ήταν δικαιολογημένες. Ύστερα από αρκετές αναβολές τις οποίες ζήτησαν οι εμπλεκόμενες εταιρείες, η αξιολόγηση αυτή πραγματοποιήθηκε τελικά τον Μάρτιο του 1998. Μετά την ολοκλήρωση του ελέγχου, η Επιτροπή υποχρεώθηκε να απορρίψει όλες σχεδόν τις δαπάνες που απαιτούσαν η CSC και ο καταγγέλλων λόγω σοβαρών ατασθαλιών σε σχέση με τις συμβάσεις και ελλιπούς αιτιολόγησης των εν λόγω δαπανών. Έτσι, τον Αύγουστο του 1998 εκδόθηκαν εντολές είσπραξης κατά της CSC και του καταγγέλλοντα. Ενώ η CSC επέστρεψε στο μεταξύ το ποσό που όφειλε στην Επιτροπή, ο καταγγέλλων όχι μόνο δεν προέβη σε καταβολή των χρημάτων αλλά επιδόθηκε, αντ’ αυτής, σε συκοφαντικούς ισχυρισμούς κατά των υπαλλήλων της Επιτροπής που είχαν συμμετάσχει στους ελέγχους.

Ο καταγγέλλων είχε συμμετάσχει ως συμμετέχων συμβαλλόμενος στο έργο “VR-Learners”. Κατά την επαναδιαπραγμάτευση της σύμβασης, οι υπηρεσίες της Επιτροπής

κατέστησαν σαφές ότι ο καταγγέλλων δεν ήταν πλέον δυνατό να γίνει δεκτός ως συμμετέχων, δεδομένων των σοβαρών δημοσιονομικών παρατυπιών που διαπιστώθηκαν κατά τους ελέγχους των έργων “DCC” και “Donna” και της άρνησης του καταγγέλλοντος να επιστρέψει τα ποσά που απαιτήθηκαν με τα εντάλματα είσπραξης. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής στήριξαν τη θέση τους στις αρχές της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και στην ανάγκη προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας. Ως αποτέλεσμα του ελέγχου, το έργο “VR-Learners” έχει έκτοτε διακοπεί.

Η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι οι υπάλληλοι οι θιγόμενοι από τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα, ισχυρισμούς τους οποίους η Επιτροπή θεωρεί συγκοφαντικούς, εξέταζαν το ενδεχόμενο προσφυγής στη δικαιοσύνη.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στους ισχυρισμούς του. Υποστήριξε ότι είχε αποστείλει μια τελική έκθεση με αντικείμενο το έργο “DCC” για την οποία δεν έλαβε ποτέ απάντηση. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι εξωτερικοί εμπειρογνώμονες που είχαν διενεργήσει την τεχνική αξιολόγηση το 1997 ήταν οι ίδιοι που διενέργησαν την ενδελεχή αξιολόγηση τον Δεκέμβριο του 1997. Η ανεξαρτησία των εμπειρογνομόνων αυτών ήταν αμφισβητήσιμη. Ο καταγγέλλων τόνισε επίσης ότι οι συγκεκριμένοι εμπειρογνώμονες δεν είχαν απορρίψει το σύνολο των εργασιών που είχαν εκτελεστεί και είχαν κάνει δεκτούς 49,5 από τους 130 ανθρωπομήνες. Η Επιτροπή όφειλε επομένως να έχει καταβάλει στον καταγγέλλοντα τουλάχιστον το ποσό των 40.723 ΕΥΡΩ επιπλέον. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η CSC είχε λάβει την επιστολή με την οποία η Επιτροπή κατήγγειλε τη σύμβαση έξι ημέρες μετά την επίσημη λήξη του έργου. Όσον αφορά στο έργο “Donna”, ο καταγγέλλων επανέλαβε την άποψή του ότι η τεχνική αξιολόγηση είχε πραγματοποιηθεί μετά την επίσημη έγκριση του έργου από την Επιτροπή.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι μετά την αποχώρηση ενός εκ των εταίρων του έργου “VR-Learners”, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι έπρεπε να συμπεριληφθεί ένας νέος εταίρος και ότι έπρεπε να αυξηθεί ο προϋπολογισμός που προοριζόταν για τον καταγγέλλοντα. Εκ των υστέρων, η Επιτροπή άρχισε να διαδίδει τον ανακριβή ισχυρισμό ότι ο καταγγέλλων όφειλε χρήματα στην Επιτροπή, ασκώντας έτσι πιέσεις στους άλλους εταίρους του έργου για εξαίρεση του καταγγέλλοντα από αυτό.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αφού έλαβε τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ο χειρισμός της καταγγελίας καθιστούσε αναγκαία την παροχή περισσότερων πληροφοριών. Κατά συνέπεια, ζήτησε από την Επιτροπή:

- 1 να υποβάλει στο Διαμεσολαβητή αντίγραφα των σχετικών εγγράφων στα οποία στηρίχθηκε η γνώμη της για τα έργα “DCC” και “Donna”,
- 2 να σχολιάσει τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι εφόσον η Επιτροπή δεν σχολίασε την τελική έκθεση που υπέβαλε ο καταγγέλλων για το έργο “Donna”, η τελευταία τεκμαίρεται ως εγκριθείσα σύμφωνα με τους γενικούς όρους που ισχύουν για το συγκεκριμένο έργο,
- 3 να σχολιάσει τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι η νομιμότητα της διακοπής του έργου “DCC” από την Επιτροπή ήταν αμφισβητήσιμη, δεδομένου ότι η σχετική επιστολή της Επιτροπής φέρεται σταλείσα μετά τη λήξη του έργου.

Στην απάντησή της, η Επιτροπή επισήμανε ότι διαφωνούσε με την ερμηνεία των σχετικών συμβάσεων από τον καταγγέλλοντα, ιδίως δε με τα επιχειρήματα που αναφέρονται στο δεύτερο και στο τρίτο ζήτημα. Η Επιτροπή έκρινε ότι τα δύο αυτά σημεία δεν επηρέαζαν τα αποτελέσματα του δημοσιονομικού ελέγχου και των συμπε-

ρασμάτων που συνάχθηκαν από τα πορίσματα του ελέγχου. Καθώς η Επιτροπή επρόκειτο να κινηθεί δικαστικώς κατά του καταγγέλλοντα και η εν λόγω προσφυγή ήταν πιθανό να καλύψει τα ζητήματα που περιλαμβάνονται στα σημεία 2) και 3), η Επιτροπή έκρινε ότι δεν ήταν ενδεδειγμένο στο παρόν στάδιο να αναλύσει τα σημεία αυτά. Η Επιτροπή προσκόμισε επίσης τα έγγραφα που είχε ζητήσει ο Διαμεσολαβητής.

Στις παρατηρήσεις του σχετικά με την ανωτέρω απάντηση, ο καταγγέλλων αποδοκίμασε το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε τους λόγους απόρριψης των επιχειρημάτων του. Διαφώνησε με την άποψη της Επιτροπής ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν είχαν σχέση με τα αποτελέσματα των δημοσιονομικών ελέγχων. Ο καταγγέλλων έκρινε ότι η στάση της Επιτροπής αποσκοπούσε στον εκφοβισμό του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Εισαγωγική παρατήρηση

1.1 Στη γνώμη της, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι οι υπάλληλοι που θίγονταν από τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα, ισχυρισμούς που η Επιτροπή θεωρούσε δυσφημιστικούς, εξέταζαν το ενδεχόμενο να κινηθούν δικαστικώς. Στην απάντησή της στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω ενημέρωση, η Επιτροπή επισήμανε ότι κινούνταν δικαστικώς κατά του καταγγέλλοντα.

1.2 Ωστόσο, όταν περατώθηκε η εξέταση της καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής δεν είχε ενημερωθεί για έναρξη της εκδίκασης προσφυγής με αυτό το αντικείμενο. Επομένως, τίποτε δεν εμπόδιζε το Διαμεσολαβητή εκδώσει απόφαση στην παρούσα υπόθεση.

2 Παραποίηση των πρακτικών που σχετίζονταν με τους διενεργηθέντες ελέγχους

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε παραποιήσει τα πρακτικά των ελέγχων που διενεργήθηκαν για τα έργα “DCC” και “Donna”.

2.2 Η Επιτροπή δεν προέβη σε κάποιο ειδικό σχόλιο επί του εν λόγω ισχυρισμού. Ωστόσο, ήταν σαφές ότι ο ισχυρισμός αυτός ανήκε στους ισχυρισμούς που η Επιτροπή θεωρούσε ανακριβείς και συκοφαντικούς.

2.3 Φαίνεται ότι ο καταγγέλλων διατεινόταν ουσιαστικά πως τα πρακτικά που είχε καταρτίσει η Επιτροπή δεν αντανakλούσαν ορθά όσα είχαν διαμειφθεί ή συντελεστεί στο πλαίσιο των εν λόγω αξιολογήσεων. Επί παραδείγματι, σε επιστολή της 22ας Σεπτεμβρίου 1998 οι δικηγόροι του καταγγέλλοντα προέβησαν σε εκτενή σχολιασμό των πρακτικών της τεχνικής αξιολόγησης του έργου “Donna” με τον οποίο ασκούσαν κριτική και διόρθωσαν τα χωρία των πρακτικών που θεωρούσαν ανακριβή ή ελλιπή. Ελλείπει περαιτέρω αποδεικτικών στοιχείων για τα όντως διαμειφθέντα ή συντελεσθέντα στη διάρκεια των αξιολογήσεων, ο Διαμεσολαβητής δεν ήταν σε θέση να εξακριβώσει αν τα εν λόγω πρακτικά ήταν ακριβή ή αν τα σχόλια του καταγγέλλοντα ήταν δικαιολογημένα. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο ισχυρισμό.

3 Πρόκληση σοβαρής ζημίας στο καταγγέλλοντα

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή του είχε προκαλέσει σοβαρή ζημία. Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων αναφέρθηκε στο γεγονός ότι η Επιτροπή είχε διακόψει τα έργα “DCC” και “Donna”, είχε αρνηθεί να κάνει δεκτές τις περισσότερες από τις δαπάνες που ο ίδιος είχε ζητήσει να καλυφθούν σε σχέση με αυτά τα έργα, είχε αποφύγει να καταβάλει τα ποσά που ο καταγγέλλων θεωρούσε ότι του οφείλονταν έναντι της εργασίας που είχε εκτελέσει στα έργα “DCC” και “Donna” και είχε εξαιρέσει τον καταγγέλλοντα από το έργο “VR-Learners”.

3.2 Ο εν λόγω ισχυρισμός αφορούσε κατ' ουσία τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από τις συμβάσεις που είχαν συναφθεί μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα ή από συμβάσεις στις οποίες συμμετείχε ο καταγγέλλων.

3.3 Σύμφωνα με το άρθρο 195 της συνθήκης ΕΚ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι εξουσιοδοτημένος να παραλαμβάνει καταγγελίες “σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών”. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι υφίσταται κρούσμα κακής διοίκησης όταν ένας δημόσιος οργανισμός δεν συμμορφώνεται με τους κανόνες και τις αρχές που τον δεσμεύουν³⁷. Συνεπώς, κρούσματα κακής διοίκησης είναι δυνατό να διαπιστωθούν και κατά την εκπλήρωση υποχρεώσεων που απορρέουν από συμβάσεις τις οποίες συνάπτουν τα θεσμικά όργανα ή οι οργανισμοί των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

3.4 Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το πεδίο της αξιολόγησης που μπορεί να διενεργήσει στις περιπτώσεις αυτές είναι κατ' ανάγκη περιορισμένο. Ειδικότερα, ο Διαμεσολαβητής πιστεύει ότι δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητές του η διαπίστωση της τυχόν αθέτησης συμβατικών όρων από κάποιο μέρος όταν υπάρχει σχετική διαμάχη. Ένα τέτοιο ζήτημα μπορεί να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά μόνο από το εκάστοτε αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο θα έχει τη δυνατότητα να ακούσει την επιχειρηματολογία των μερών επί της σχετικής εθνικής νομοθεσίας και να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία επί των επίμαχων ζητημάτων.

3.5 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι στις υποθέσεις συμβατικών διαφορών είναι σκόπιμο να περιορίζει την έρευνά του στον έλεγχο της νομικής βάσης των ενεργειών του εκάστοτε αρμόδιου κοινοτικού θεσμικού οργάνου ή οργανισμού καθώς και των λόγων για τους οποίους πιστεύει ότι είναι δικαιολογημένη η ερμηνεία του περί συμβατικής θέσης. Αν συντρέχει τέτοια περίπτωση, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνά του δεν αποκάλυψε κρούσμα κακής διοίκησης. Το συμπέρασμα αυτό δεν έχει καμία συνέπεια στο δικαίωμα των μερών να παραπέμψουν την εξέταση και την επίσημη διευθέτηση της συμβατικής διαφοράς τους σε κάποιο αρμόδιο δικαστήριο.

3.6 Στην παρούσα διαδικασία, ο καταγγέλλων παρέθεσε διάφορα επιχειρήματα εις επίρρωσιν των ισχυρισμών του, τα οποία φαίνονταν πράγματι βάσιμα. Ο καταγγέλλων αμφισβήτησε τη νομιμότητα της διακοπής του έργου “DCC”, δεδομένου ότι η σχετική επιστολή παραλήφθηκε κατά τα λεγόμενά του μετά την επίσημη λήξη του έργου. Επικαλέστηκε επίσης μια συμβατική διάταξη σύμφωνα με την οποία η τελική του έκθεση για τα αποτελέσματα του έργου “Donna” τεκμαιρόταν ως εγκριθείσα από την Επιτροπή πριν η τελευταία αποφασίσει να διεξαγάγει τεχνική αξιολόγηση. Τέλος, ο καταγγέλλων διατύπωσε ενστάσεις για τα αποτελέσματα των δημοσιονομικών ελέγχων που διενεργήθηκαν για αμφότερα τα έργα.

3.7 Η Επιτροπή βασίστηκε στο αποτέλεσμα των διενεργηθέντων δημοσιονομικών ελέγχων, θεώρησε δε ότι τα δύο επιχειρήματα που παρέθεσε ο καταγγέλλων δεν επηρέαζαν τα αποτελέσματα των ελέγχων αυτών.

3.8 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι τα επιχειρήματα που παρουσίασε η Επιτροπή φαίνονταν εύλογα. Με βάση τα ανωτέρω, και λαμβάνοντας υπόψη ότι σε παρόμοιες περιπτώσεις το πεδίο της αξιολόγησης που μπορεί να διενεργήσει ο Διαμεσολαβητής είναι περιορισμένο (βλέπε 3.2 έως 3.5 ανωτέρω), ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η έρευνά του δεν αποκάλυψε κάποιο κρούσμα κακής διοίκησης κατά την εκτέλεση των έργων “DCC” και “Donna” σε σχέση με το συγκεκριμένο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

3.9 Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει και για το έργο “VR-Learners”. Όπως προαναφέρθηκε, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κάποιο λάθος της Επιτροπής όταν αυτή θεώρησε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε ανταποκριθεί δεόντως στις υποχρεώσεις του

³⁷

Βλ. Ετήσια Έκθεση 1997, σσ. 22 επ.

που απέρρεαν από τα έργα “DCC” και “Donna” και ότι, συνεπώς, όφειλε να επιστρέψει ορισμένα ποσά στην Επιτροπή. Η εξήγηση της Επιτροπής ότι υπό τις συνθήκες αυτές δεν μπορούσε πλέον να δεχθεί τη συμμετοχή του καταγγέλλοντα στο έργο “VR-Learners” ενώ την ίδια στιγμή δεν δεχόταν να επιστρέψει τα ποσά που διεκδικούσε η Επιτροπή, έμοιαζε εύλογη. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο ισχυρισμό.

4 Έλλειψη εξηγήσεων και αντίδρασης

4.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν έδωσε εξηγήσεις για τους λόγους που την οδήγησαν στη διατύπωση του αιτήματός της και ότι δεν είχε απαντήσει στις οικονομικές απαιτήσεις του καταγγέλλοντα έναντι της Επιτροπής.

4.2 Η Επιτροπή δεν προέβη σε κάποιο ειδικό σχόλιο επί του εν λόγω ισχυρισμού. Ωστόσο, η Επιτροπή είχε εξηγήσει ότι το ένταλμα είσπραξης είχε εκδοθεί προκειμένου να της επιστραφούν οι δαπάνες που έπρεπε να απορριφθούν μετά τους δημοσιονομικούς ελέγχους των έργων “DCC” και “Donna”. Είναι γεγονός ότι το ίδιο το ένταλμα είσπραξης δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους είχε εκδοθεί. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, με βάση τα έγγραφα που του είχαν υποβληθεί, ο καταγγέλλων δεν ήταν δυνατό να έχει οποιαδήποτε εύλογη επιφύλαξη σχετικά με το σκεπτικό του εντάλματος είσπραξης. Οι δημοσιονομικοί έλεγχοι είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτό παρά ένα μικρό μέρος των διεκδικούμενων δαπανών. Η Επιτροπή προέβη κατόπιν στη διεκδίκηση της διαφοράς μεταξύ των επιτρεπόμενων δαπανών και των ποσών που είχαν ήδη καταβληθεί προκαταβολικά. Εξάλλου, σε επιστολή με ημερομηνία 21 Ιανουαρίου 1999, την οποία ο καταγγέλλων υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η βάση της απαίτησης και ο τρόπος με τον οποίο αυτή υπολογίστηκε αναλύονταν λεπτομερώς στις εκθέσεις των δημοσιονομικών ελέγχων.

4.3 Σε ό,τι αφορά στις ανταπαιτήσεις του καταγγέλλοντα, φαίνεται ότι η Επιτροπή δεν είχε απαντήσει αμέσως στα τιμολόγια που της είχε αποστείλει ο καταγγέλλων. Ωστόσο, καθώς οι απαιτήσεις αυτές ήταν προφανώς ασύμβατες με τη θέση της Επιτροπής στο συγκεκριμένο ζήτημα, ο καταγγέλλων δεν θα μπορούσε να έχει καμιά αμφιβολία ότι η Επιτροπή θα τις απέρριπτε. Επιπλέον, σε επιστολή με ημερομηνία 30 Μαρτίου 1999, την οποία ο καταγγέλλων υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι οι ανταπαιτήσεις αυτές ήταν αβάσιμες και ότι οι σχετικές εξηγήσεις είχαν δοθεί στον καταγγέλλοντα σε προηγούμενη επιστολή.

4.4 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά το συγκεκριμένο ισχυρισμό.

5 Συστηματική εξουδετέρωση του καταγγέλλοντα

5.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή προσπαθούσε συστηματικά, για περισσότερο από δύο έτη, να εξουδετερώσει τον ίδιο και τους εταίρους του ως ανταγωνιστές και επικριτές, καταφεύγοντας στη συκοφαντία, σε τακτικές εκφοβισμού και σε εκβιασμούς. Η Επιτροπή απέρριψε τις κατηγορίες αυτές.

5.2 Υπό το πρίσμα των συμπερασμάτων του επί των λοιπών ισχυρισμών του καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχαν αρκετά στοιχεία που να αποδεικνύουν το συγκεκριμένο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

5.3 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά το συγκεκριμένο ισχυρισμό.

6 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στη συγκεκριμένη καταγγελία, δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΚΡΟΥΣΜΑ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΕΚΘΕΣΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
734/99/(VK)/ΙJH κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων, επαγγελματίας δημοσιογράφος, ανέλαβε επί συμβάσει να συντάξει για λογαριασμό της Επιτροπής έκθεση, με αντικείμενο την Ουαλία στην Ευρώπη, στο πλαίσιο μιας σειράς 12 περιφερειακών φυλλαδίων του Ηνωμένου Βασιλείου. Ο στόχος ήταν να ολοκληρωθεί η έκδοση των φυλλαδίων προς ενημέρωση του κοινού πριν από τις εκλογές της 10ης Ιουνίου 1999 για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης, ο καταγγέλλων υπέβαλε ένα πρώτο σχέδιο. Η Επιτροπή ζήτησε ορισμένες τροποποιήσεις, με τις οποίες συμμορφώθηκε ο καταγγέλλων. Η αναθεωρημένη έκθεση εγκρίθηκε από τον προϊστάμενο της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Ηνωμένο Βασίλειο, κ. Geoffrey MARTIN, τον Φεβρουάριο του 1999 και ο καταγγέλλων εξοφλήθηκε. Η κυκλοφορία του φυλλαδίου για την Ουαλία είχε προγραμματισθεί για τις 8 Ιουνίου 1999. Ωστόσο, η Επιτροπή ανέστειλε την έκδοσή του την τελευταία στιγμή. Τα υπόλοιπα περιφερειακά φυλλάδια του Ηνωμένου Βασιλείου εκδόθηκαν σύμφωνα με τον αρχικό προγραμματισμό.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι:

(i) η καθυστέρηση της δημοσίευσης της έκθεσής του έβλαψε το σκοπό της έκθεσης, δηλ. την ενημέρωση των εκλογέων της Ουαλίας πριν από τις ευρωπαϊκές εκλογές·

(ii) η καθυστέρηση ήταν αποτέλεσμα της παρέμβασης του Επιτρόπου KINNOCK, ο οποίος θεώρησε την έκθεση «υπερβαλλόντως εθνικιστική», και του κακού διοικητικού χειρισμού από τρία κατονομαζόμενα πρόσωπα: του κ. MARTIN, ενός μέλους του γραφείου του κ. KINNOCK και του προϊστάμενου του γραφείου της Επιτροπής στην Ουαλία·

(iii) η Επιτροπή (ειδικότερα δε ο Επίτροπος KINNOCK και ο κ. MARTIN) συγκάλυψε ακολούθως την παρέμβαση αυτή, υποστηρίζοντας ψευδώς ότι η έκθεση περιείχε ανακριβή στοιχεία, πλήττοντας με τον τρόπο αυτόν τη δημοσιογραφική του υπόληψη και βλάπτοντας το επαγγελματικό του μέλλον. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε, συγκεκριμένα, σε άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα *Western Mail* της 10ης Ιουνίου 1999, το οποίο μνημόνευε τον Επίτροπο KINNOCK και σε επιστολή του κ. MARTIN η οποία δημοσιεύθηκε στη *Western Mail* της 18ης Ιουνίου 1999.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η ανωτέρω μεθόδευση συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης, καθώς είχαν σημειωθεί διοικητικές παρατυπίες, αδικαιολόγητη καθυστέρηση, μεταχείριση που συνιστά διάκριση και κατάχρηση εξουσίας.

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι έπρεπε να απαλλαγεί των ευθυνών για την καθυστέρηση που σημειώθηκε στη δημοσίευση του περιφερειακού φυλλαδίου για την Ουαλία και ότι τα κατονομαζόμενα μέλη των υπηρεσιών της Επιτροπής έπρεπε να ελεγχθούν ως υπαίτιοι κρούσματος κακής διοίκησης.

Η καταγγελία περιείχε μέρος του απομαγνητοφωνημένου κειμένου μιας τηλεφωνικής συνομιλίας μεταξύ του καταγγέλλοντα και του κ. MARTIN, στην οποία ο τελευταίος εξέφραζε τη βεβαιότητα ότι το θέμα είχε ανακινηθεί στις Βρυξέλλες από τον προϊστάμενο του γραφείου της Επιτροπής στην Ουαλία και ότι είχε τηλεφωνική επικοινωνία με έναν υπάλληλο του γραφείου του Επιτρόπου KINNOCK, ο οποίος του είπε ότι ο Επίτροπος θεωρούσε την έκθεση υπερβαλλόντως εθνικιστική.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή προκειμένου η τελευταία να υποβάλει τη γνώμη της. Σε ό,τι αφορά στο σημείο (i) της καταγγελίας, η γνώμη υποστήριξε ότι η σύμβαση δεν δέσμευε την Επιτροπή να δημοσιεύσει την έκθεση στη μορφή με την οποία υποβλήθηκε, πολλώ δε μάλλον δεν τη δέσμευε καν να τη δημοσιεύσει. Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η αρχική της πρόθεση ήταν να δημοσιεύσει την έκθεση πριν από τις ευρωπαϊκές εκλογές της 10ης Ιουνίου 1999. Ωστόσο, η δημοσίευση δεν αποτελεί μοναδικό σκοπό των περιφερειακών εκθέσεων και πιο σημαντική από τη δημοσίευση είναι η διασφάλιση της ακρίβειας των κειμένων. Η γνώμη επισήμανε επίσης ότι μέρος της καθυστέρησης οφειλόταν στην ανάγκη μετάφρασης της έκθεσης στην ουσιαστική.

Σε ό,τι αφορά το σημείο (ii), η Επιτροπή υποστήριξε ότι το πρώτο σχέδιο που υπέβαλε ο καταγγέλλων περιείχε ορισμένες αυθαίρετες γενικεύσεις και εξόχως πολιτικές θέσεις για θέματα όπως το ενιαίο νόμισμα, η δημοσίευση των οποίων στο Ηνωμένο Βασίλειο θα συνιστούσε απρονοησία εκ μέρους της Επιτροπής. Η αντιπροσωπεία της Επιτροπής ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να αποκαταστήσει στο δεύτερο σχέδιο την ισορροπία μεταξύ πραγματικών περιστατικών και προσωπικών απόψεων, όπως και έγινε. Το τροποποιημένο κείμενο έγινε αποδεκτό και εγκρίθηκε η εξόφλησή του. Η ευθύνη για την απόφαση περί δημοσίευσης ή μη δημοσίευσης της έκθεσης ανήκε στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ηνωμένο Βασίλειο. Ούτε ο Επίτροπος KINNOCK ούτε το γραφείο του επιχείρησαν σε οποιοδήποτε στάδιο να εμποδίσουν, καθυστερήσουν ή επηρεάσουν το χρόνο έκδοσης του φυλλαδίου. Τα σχόλια που αποδόθηκαν στον Επίτροπο KINNOCK από την απομαγνητοφώνηση της τηλεφωνικής συνομιλίας αναφέρονται προφανώς στο πρώτο σχέδιο του κειμένου. Ούτε ο Επίτροπος KINNOCK ούτε το γραφείο του προκάλεσαν οποιοδήποτε πρόβλημα με το αναθεωρημένο σχέδιο.

Η γνώμη της Επιτροπής τόνισε επίσης ότι το πρωταρχικό καθήκον όλων των αντιπροσωπειών της Επιτροπής είναι να αποφεύγουν να εμπλέκονται σε εθνικές πολιτικές διαμάχες με τρόπο που θα μπορούσε να θεωρηθεί μεροληπτικός. Στην παρούσα υπόθεση, το γεγονός ότι η αντιπροσωπεία στο Ηνωμένο Βασίλειο έκρινε ότι μια δημοσίευση κατά τη διάρκεια προεκλογικής περιόδου ήταν δυνατό να χαρακτηριστεί πολιτικά μεροληπτική και για το λόγο αυτό επέλεξε να μην εμπλέξει τα όργανα της ΕΚ σε μια εσωτερική διαμάχη, αποτελούσε μάλλον ένδειξη σύνεσης παρά κατάχρησης εξουσίας.

Σε ό,τι αφορά στο σημείο (iii) της καταγγελίας, η Επιτροπή θεώρησε ότι υπεύθυνος για τη δημοσιοποίηση της καθυστέρησης της έκδοσης ήταν ο καταγγέλλων.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε ότι ποτέ δεν αμφισβητήθηκε εκ μέρους της Επιτροπής η ακρίβεια των πραγματικών στοιχείων που περιέχονται στην έκθεσή του. Προέβαλε την άποψη ότι η απόφαση για καθυστέρηση της έκδοσης ελήφθη τον Μάιο/Ιούνιο του 1999, επειδή ο Επίτροπος KINNOCK σχολίασε κατά λάθος το πρώτο σχέδιο της έκθεσης και όχι το τελικό κείμενο όπως εγκρίθηκε από τον κ. MARTIN τον Φεβρουάριο του 1999. Υποστήριξε ότι η ερμηνεία αυτή ήταν σύμφωνη με τη γνώμη της Επιτροπής, η οποία παραδέχθηκε ότι ο Επίτροπος KINNOCK σχολίασε το πρώτο σχέδιο χωρίς όμως να προσδιορίσει τον ακριβή χρόνο. Ισχυρίστηκε εξάλλου ότι αν ο Επίτροπος παρέλαβε και σχολίασε ένα σχέδιο που εν τω μεταξύ είχε αντικατασταθεί από αναθεωρημένο και εγκεκριμένο κείμενο, τότε η Επιτροπή είχε επιδείξει αμέλεια.

Σε ό,τι αφορά στο πλήγμα που υπέστη η επαγγελματική του υπόληψη, ο καταγγέλλων αρνήθηκε ότι έφερε οποιαδήποτε ευθύνη για τη δημοσιοποίηση της καθυστέρησης της

δημοσίευσης. Είχε απαντήσει σε ερωτήσεις των τοπικών μέσων ενημέρωσης που ζητούσαν εξηγήσεις για την καθυστέρηση.

Ο καταγγέλλων κάλεσε επίσης το Διαμεσολαβητή να εξετάσει τις κασέτες της τηλεφωνικής συνομιλίας μεταξύ του ιδίου και του κ. MARTIN, που αναφερόταν στην καταγγελία του.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 24 Φεβρουαρίου 2000, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε επιστολή στην Επιτροπή ζητώντας να μάθει το λόγο για τον οποίο, παρά το γεγονός ότι το αναθεωρημένο κείμενο που υπέβαλε είχε κριθεί κατάλληλο, δεν εκδόθηκε το φυλλάδιο για την Ουαλία, ενώ τα υπόλοιπα περιφερειακά φυλλάδια εκδόθηκαν κανονικά.

Η απάντηση της Επιτροπής ήταν συνοπτικά η εξής:

Ήταν σαφής η βούληση να παρουσιάσει το φυλλάδιο της Ουαλίας ο Επίτροπος KINNOCCK. Ωστόσο, σημειώθηκε καθυστέρηση λόγω της ανάγκης μετάφρασής του στην ουαλική και, κατόπιν, επειδή το πρόγραμμα του Επιτρόπου ήταν τόσο πλήρες ώστε δεν υπήρχε δυνατότητα να επισκεφθεί την Ουαλία για το σκοπό αυτό έως τις 8 Ιουνίου 1999.

Αυτό σημαίνει ότι είχε πλέον ακυρωθεί ένας από τους αρχικούς σκοπούς του φυλλαδίου, δηλ. η πληροφόρηση της κοινής γνώμης της Ουαλίας πριν από τις εκλογές. Έτσι, η έκδοση αναβλήθηκε για τον Σεπτέμβριο ώστε να συμπεριλάβει τα ονόματα των νέων BEK.

Ακολούθως, η μη δημοσίευση του φυλλαδίου προκάλεσε αρνητικά σχόλια. Ήταν προφανές ότι ο καταγγέλλων επιδίωκε να πλήξει προσωπικά τον Επίτροπο. Για το λόγο αυτό, η αντιπροσωπεία θεώρησε ότι η έκδοση του φυλλαδίου τον Σεπτέμβριο ήταν πιθανό να προκαλέσει περαιτέρω δυσμενή σχόλια. Ως εκ τούτου, αποφασίστηκε να ανατεθεί εκ νέου η συγγραφή του φυλλαδίου.

Οι απομαγνητοφωνήσεις των τηλεφωνικών συνομιλιών

Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να προσκομίσει τα σημεία της απομαγνητοφωνημένης τηλεφωνικής συνέντευξής του με τον κ. MARTIN, που θεωρούσε ότι ήταν συναφή με την καταγγελία του.

Στις 16 Μαρτίου 2000, ο καταγγέλλων απέστειλε την απομαγνητοφωνημένη συνέντευξή του με τον κ. MARTIN, μαζί με τα απομαγνητοφωνημένα κείμενα των τηλεφωνικών συνομιλιών (α) μεταξύ του ιδίου και του υπαλλήλου της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Ηνωμένο Βασίλειο ο οποίος ήταν αρμόδιος για το συντονισμό της έκδοσης όλων των περιφερειακών φυλλαδίων του Ηνωμένου Βασιλείου καθώς και (β) μεταξύ ενός άλλου δημοσιογράφου και, ξεχωριστά, του κ. MARTIN, του προϋσταμένου του γραφείου της Επιτροπής στην Ουαλία και ενός υπαλλήλου στο γραφείο του Επιτρόπου KINNOCCK.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω πληροφορίες.

Ο καταγγέλλων εξέφρασε εν πρώτοις τη δυσανεξία του για τη μακρά διάρκεια της διαδικασίας εξέτασης της καταγγελίας του.

Ο καταγγέλλων θεώρησε ότι η Επιτροπή παραδέχθηκε πως υπεύθυνοι για τη μη δημοσίευση της έκθεσής του ήταν οι κ.κ. MARTIN και KINNOCCK, και όχι ο ίδιος. Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι, την εποχή εκείνη, ο κ. KINNOCCK ήταν αρμόδιος Επίτροπος για τις μεταφορές και όχι για την περιφερειακή ανάπτυξη, και διερωτήθηκε για ποιο λόγο αναμείχθηκε στην υπόθεση.

Ο καταγγέλλων ζήτησε επίσης να πληροφορηθεί γιατί η Επιτροπή δεν ανέφερε εξαρχής ότι οι λόγοι για την καθυστέρηση της έκδοσης ήταν το πρόγραμμα του κ. KINNOCK και οι καθυστερήσεις που σημειώθηκαν στη μετάφραση προς τα ουαλικά, αλλά ισχυρίστηκε ότι η έκθεσή του περιείχε ανακρίβειες ως προς τα πραγματικά στοιχεία.

Οι παρατηρήσεις περιείχαν επίσης τον ισχυρισμό ότι η μη δημοσίευση της έκθεσης του καταγγέλλοντα και η ανάθεση της συγγραφής ενός νέου περιφερειακού φυλλαδίου για την Ουαλία συνιστούσαν κατασπατάληση του χρήματος των ευρωπαίων φορολογούμενων. Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι, στην παρούσα φάση της έρευνας, δεν κρίνεται σκόπιμο να διερευνηθεί ο νέος αυτός ισχυρισμός, ο οποίος εγείρει ζητήματα που, εκτός των άλλων, άπτονται της αρμοδιότητας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Η συνάντηση μεταξύ των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή και του κ. MARTIN

Ο κ. HARDEN, υπάλληλος στις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή, κανόνισε συνάντηση με τον κ. MARTIN στη διάρκεια επίσκεψής του στο Λονδίνο στις 14 Ιουνίου 2000. Απαντώντας στα ερωτήματα του κ. HARDEN, ο κ. MARTIN δήλωσε (i) ότι δεν γνώριζε ότι η τηλεφωνική συνομιλία του με τον καταγγέλλοντα καταγραφόταν, (ii) ότι δεν είχε αντίρρηση να διαβιβαστεί το απομαγνητοφωνημένο κείμενό της από το Διαμεσολαβητή στην Επιτροπή ως αποδεικτικό στοιχείο της έρευνας, (iii) αφού συμβουλευθηκε το ημερολόγιό του, ότι η απόφαση για αναβολή της έκδοσης του φυλλαδίου για την Ουαλία ως τον Σεπτέμβριο του 1999 πρέπει να είχε ληφθεί μεταξύ 5 και 11 Μαΐου 1999.

Το δεύτερο αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω πληροφορίες

Στις 21 Ιουνίου 2000, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε επιστολή στην Επιτροπή, ζητώντας να πληροφορηθεί αν η τελευταία θεωρούσε ότι το κείμενο του καταγγέλλοντα για το περιφερειακό φυλλάδιο σχετικά με την Ουαλία, όπως τροποποιήθηκε από τον καταγγέλλοντα και έγινε δεκτό από την αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ηνωμένο Βασίλειο, περιείχε ανακριβή στοιχεία και, αν ναι, να επισημάνει διεξοδικά τις ανακρίβειες αυτές.

Η Επιτροπή διαπίστωσε δύο περιπτώσεις ανακρίβειας ως προς τα πραγματικά στοιχεία στο αναθεωρημένο κείμενο. Κατά πρώτο λόγο, το αναθεωρημένο κείμενο ανέφερε ότι η γενική κατανομή της περιφερειακής χρηματοδότησης προς την Ουαλία βάσει του νέου κανονισμού θα καθοριστεί από τη διαθεσιμότητα πόρων συγχρηματοδότησης τόσο από την κεντρική κυβέρνηση όσο και από ιδιωτικές πηγές, ενώ, στην πραγματικότητα, η διάθεση των κεφαλαίων αυτών βασιζόταν στη διαφάνεια που χαρακτηρίζει την αντιμετώπιση των άμεσων αναγκών. Κατά δεύτερο λόγο, ο ισχυρισμός του αναθεωρημένου κειμένου ότι το ποσοστό ανεργίας της τάξης του 7,2% στην Ιρλανδία ήταν χαμηλότερο από το 8,3% του Ηνωμένου Βασιλείου, με βάση στοιχεία του 1996, ερχόταν σε αντίθεση με άλλες πηγές που προσδιόριζαν το ποσοστό των ανέργων της Ιρλανδίας για το 1996 στο 11,8%.

Ωστόσο, η Επιτροπή κατέστησε σαφές ότι η έκδοση του φυλλαδίου καθυστέρησε για τους λόγους που είχαν εκτεθεί στις προγενέστερες απαντήσεις της Επιτροπής προς το Διαμεσολαβητή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός περί υπερβολικής καθυστέρησης

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η καθυστέρηση στη δημοσίευση της έκθεσής του για την Ουαλία υπό μορφή περιφερειακού φυλλαδίου έβλαψε τον επιδιωκόμενο σκοπό της ενημέρωσης των εκλογέων στην Ουαλία πριν από τις ευρωπαϊκές εκλογές.

1.2 Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η αρχική της πρόθεση ήταν να δημοσιευθεί η έκθεση πριν από τις ευρωπαϊκές εκλογές της 10ης Ιουνίου 1999. Ωστόσο, η σύμβαση της με τον καταγγέλλοντα δεν τη δέσμευε να δημοσιεύσει την έκθεση σε ορισμένη ημερομηνία, πολλώ δε μάλλον δεν τη δέσμευε καν να τη δημοσιεύσει.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής δεν έχει υπόψη κάποια γενική νομική υποχρέωση της Επιτροπής να δημοσιεύει τις εκθέσεις που αναθέτει σε τρίτους. Κατά συνέπεια, σε ό,τι αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας, θα διαπιστωνόταν κρούσμα κακής διοίκησης μόνο στην περίπτωση που η καθυστέρηση στην έκδοση του περιφερειακού φυλλαδίου για την Ουαλία θα οφειλόταν σε κατάχρηση εξουσίας ή σε διοικητικές παρατυπίες. Οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντα ως προς τις πτυχές αυτές εξετάζονται στο επόμενο τμήμα της απόφασης.

1.4 Στη διάρκεια της έρευνας, ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η μη δημοσίευση της έκθεσής του και η ανάθεση ενός νέου περιφερειακού φυλλαδίου για την Ουαλία συνιστούσαν κατασπατάληση του χρήματος των ευρωπαίων φορολογούμενων. Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι, στην παρούσα φάση της έρευνας, δεν κρίνόταν σκόπιμο να διερευνηθεί ο νέος αυτός ισχυρισμός, ο οποίος εγείρει ζητήματα που, εκτός των άλλων, άπτονται της αρμοδιότητας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

1.5 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστωνόταν κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας.

2 Ο ισχυρισμός ότι η καθυστέρηση οφειλόταν σε παρέμβαση του Επιτρόπου Kinnock και κακό διοικητικό χειρισμό από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η καθυστέρηση στην έκδοση του περιφερειακού φυλλαδίου για την Ουαλία ήταν αποτέλεσμα της παρέμβασης του Επιτρόπου KINNOCK, ο οποίος θεώρησε την έκθεση «υπερβαλλόντως εθνικιστική», και του κακού διοικητικού χειρισμού του κ. MARTIN, ενός μέλους του γραφείου του κ. KINNOCK και του προϊστάμενου του γραφείου της Επιτροπής στην Ουαλία.

Τα πορίσματα του Διαμεσολαβητή όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά

2.2 Με βάση τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής, φαίνεται ότι ο προϊστάμενος της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Ηνωμένο Βασίλειο κ. MARTIN ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να προβεί σε αναθεώρηση του πρώτου σχεδίου της έκθεσης. Ο καταγγέλλων υπέβαλε ένα δεύτερο σχέδιο, το οποίο εγκρίθηκε από τον κ. MARTIN τον Φεβρουάριο του 1999. Το πρώτο σχέδιο του καταγγέλλοντα διαβιβάστηκε κάποια στιγμή στο γραφείο του Επιτρόπου KINNOCK, από το γραφείο της Επιτροπής στην Ουαλία. Όταν ο κ. MARTIN πληροφορήθηκε τους προβληματισμούς του Επιτρόπου για το πρώτο σχέδιο, ανέλαβε την πρωτοβουλία να επικοινωνήσει με έναν υπάλληλο στο γραφείο του Επιτρόπου KINNOCK και απέστειλε στο γραφείο αντίγραφο του τροποποιημένου και εγκεκριμένου δευτέρου σχεδίου. Στις αρχές Μαΐου 1999, κατέστη σαφές ότι ο Επίτροπος KINNOCK δεν ήταν δυνατό να παρουσιάσει το φυλλάδιο παρά δύο μόλις ημέρες πριν τις εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ακολούθως, ο κ. MARTIN αποφάσισε να αναβάλει την έκδοση για τον Σεπτέμβριο του 1999, ώστε να συμπεριλάβει τα ονόματα των νέων BEK. Μετά την πολιτική αντιπαράθεση που προκλήθηκε στη συνέχεια, ο κ. MARTIN αποφάσισε να παραιτηθεί της δημοσίευσης του φυλλαδίου και να αναθέσει σε κάποιον τρίτο την εκπόνηση νέας έκθεσης.

Η αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών από το Διαμεσολαβητή

2.3 Πρέπει εν πρώτοις να παρατηρηθεί ότι η δημοσίευση μιας έκθεσης δεν συνιστά νομοθετική πράξη, δεν φαίνεται δε να προκύπτει από το νόμο ή από κάποια διοικητική πρακτική συγκεκριμένη διαδικασία για την επεξεργασία του σχετικού υλικού.

2.4 Οι αποφάσεις για την αναστολή και, εν συνέχεια, την εγκατάλειψη της δημοσίευσης του φυλλαδίου φαίνεται να ελήφθησαν από τον αρμόδιο υπάλληλο, τον

προϊστάμενο της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Ηνωμένο Βασίλειο, με βάση ένα επαρκές και ορθό σκεπτικό.

2.5 Κατά γενική ομολογία, ένα από τα καθήκοντα των Επιτρόπων είναι να λειτουργούν ως διάλογοι αμφίδρομης επικοινωνίας και επίδρασης μεταξύ της Επιτροπής και του κράτους μέλους προέλευσης του εκάστοτε Επιτρόπου, ενώ ταυτόχρονα εκπληρώνουν με συνέπεια την υποχρέωσή τους να λειτουργούν τελείως ανεξάρτητα κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους.³⁸ Δεν έχει αποδειχθεί ότι ο κ. KINNOCK και το γραφείο του υπερέβησαν τα εσκαμμένα ή ότι διέπραξαν κατάχρηση εξουσίας.

2.6 Εφόσον το γραφείο του Επιτρόπου KINNOCK έλαβε αντίγραφο της τροποποιημένης και εγκεκριμένης δεύτερης εκδοχής της έκθεσης, δεν αποδεικνύεται ο ισχυρισμός ότι οι αποφάσεις ελήφθησαν με βάση παρωχημένα στοιχεία.

2.7 Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υφίσταται κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας.

3 Το ζήτημα των ανακριβειών ως προς τα πραγματικά περιστατικά και ο ισχυρισμός περί συγκάλυψης

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή (ιδίως ο Επίτροπος KINNOCK και ο κ. MARTIN) συγκάλυψαν την παρέμβαση του Επιτρόπου υποστηρίζοντας ψευδώς ότι η έκθεση του καταγγέλλοντα περιείχε ανακριβή στοιχεία, πλήττοντας με τον τρόπο αυτόν τη δημοσιογραφική του υπόληψη και βλάπτοντας το επαγγελματικό του μέλλον. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε, συγκεκριμένα, σε άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα *Western Mail* της 10ης Ιουνίου 1999, το οποίο μνημόνευε τον Επίτροπο KINNOCK και σε επιστολή του κ. MARTIN που δημοσιεύθηκε στη *Western Mail* της 18ης Ιουνίου 1999.

3.2 Όπως αναφέρεται στην παράγραφο 2.2 ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής διαπίστωσε ότι το πρώτο σχέδιο του καταγγέλλοντα έχρηζε αναθεώρησης, ακόμη δε ότι η αναθεώρηση αυτή είχε ολοκληρωθεί από τον Φεβρουάριο του 1999, οπότε η αναθεωρημένη έκθεση εγκρίθηκε από τον κ. MARTIN. Όταν κατέστη σαφές ότι ο Επίτροπος KINNOCK μπορούσε να παρουσιάσει το φυλλάδιο μόλις δύο ημέρες πριν από τις εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ο κ. MARTIN αποφάσισε να αναβάλει την έκδοση για τον Σεπτέμβριο, ώστε να συμπεριλάβει τα ονόματα των νέων BEK.

3.3 Το σχόλιο που το άρθρο της *Western Mail* απέδωσε στον Επίτροπο KINNOCK αφήνει να εννοηθεί ότι η καθυστέρηση της δημοσίευσης της έκθεσης του καταγγέλλοντα οφειλόταν σε ορισμένες ανακριβείες που περιείχε. Οι απαντήσεις της Επιτροπής στη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή δείχνουν ότι ο ισχυρισμός αυτός ήταν άτοπος. Η Επιτροπή δεν επιδίωξε σε κανένα στάδιο της έρευνας να υποστηρίξει την άποψη που το άρθρο της *Western Mail* απέδωσε στον Επίτροπο KINNOCK. Η Επιτροπή εξήγησε ότι η δημοσίευση καθυστέρησε για άλλους λόγους. Επομένως, τα γεγονότα αποδόθηκαν ορθά, όπως τα παρουσίασε και ο ίδιος ο καταγγέλλων, στις απαντήσεις της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή.

3.4 Ο κ. MARTIN φαίνεται ότι απηύθυνε την επιστολή του προς τη *Western Mail* στο πλαίσιο της άσκησης των επίσημων καθηκόντων του ως προϊσταμένου της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η επιστολή αναφέρεται στην ανάγκη «να αποκατασταθούν ορισμένες αναφορές σε πραγματικά περιστατικά που δεν ήταν απολύτως ακριβείς». Η αδυναμία αυτή θα μπορούσε να εκληφθεί ως ο λόγος για τον οποίο καθυστέρησε η δημοσίευση της έκθεσης, όμως η επιστολή δεν εννοούσε κατ' ανάγκην αυτό, καθώς θα μπορούσε να αναφέρεται επίσης στην ανάγκη αναθεώρησης του πρώτου σχεδίου. Στόχος της επιστολής ήταν προφανώς να αποσβήσει μια ενδεχόμενη πολιτική αντιπαράθεση και όχι να αποδώσει ευθύνες. Κρινόμενη συνολικά, επομένως, η επιστολή δεν υπήρξε άτοπη.

³⁸

Βλ. λ.χ. Edwards and Spence, *The European Commission*, Longman 1994, ιδίως σ. 35.

3.5 Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υφίσταται κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΠΡΟΕΠΙΛΟΓΗΣ

Απόφαση επί της καταγγελίας 904/99/GG κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 1999, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία με αντικείμενο την άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει τη συμμετοχή του στις γραπτές δοκιμασίες του διαγωνισμού COM/A/8/98 που οργανώθηκε από την Επιτροπή και στον οποίο είχε υποβάλει αίτηση συμμετοχής. Σε επιστολή της με ημερομηνία 28 Απριλίου 1999, η εξεταστική επιτροπή πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτός στις γραπτές δοκιμασίες καθώς δεν κατάφερε να συγκεντρώσει την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία σε μία από τις τέσσερις δοκιμασίες προεπιλογής. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο καταγγέλλων είχε συγκεντρώσει 9,662 βαθμούς στη δοκιμασία (γ) ενώ η βάση ήταν το 10. Στις 11 Μαΐου 1999, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στην Επιτροπή με την οποία αμφισβητούσε το αποτέλεσμα αυτό. Επισήμανε ότι, με βάση τον αριθμό των ζητημάτων που έπρεπε να απαντηθούν και τους βαθμούς που δίδονταν ή αφαιρούνταν για τις ορθές ή εσφαλμένες απαντήσεις, δεν ήταν δυνατό να επιτευχθεί ο αριθμός που του κοινοποίησε η Επιτροπή. Στην απάντησή της με ημερομηνία 17 Ιουνίου 1999, η εξεταστική επιτροπή υποστήριξε ότι το αποτέλεσμα που κοινοποιήθηκε στον καταγγέλλοντα οφειλόταν στο γεγονός ότι είχαν αφαιρεθεί ορισμένα ζητήματα που αποδείχθηκαν ασαφή και ότι οι βαθμοί που δίδονταν ή αφαιρούνταν για κάθε απάντηση προσαρμόστηκαν αναλόγως.

Ο καταγγέλλων υπέβαλε επί του θέματος αυτού καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, τα ζητήματα δε που έθεσε μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

Κατά πρώτο λόγο, υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να “ακυρώσει” κάποια από τα ερωτήματα που, όπως η ίδια ισχυρίστηκε, αποδείχθηκαν ασαφή. Η ενέργεια αυτή ήταν αντίθετη με τις οδηγίες που είχαν δοθεί στους διαγωνιζόμενους στις δοκιμασίες προεπιλογής, σύμφωνα με τις οποίες όλες οι ερωτήσεις και στις τέσσερις δοκιμασίες είχαν την ίδια βαρύτητα. Διερωτήθηκε επίσης για ποιο λόγο η Επιτροπή δεν εντόπισε την ασάφεια των εν λόγω ερωτημάτων πριν από τη διεξαγωγή των δοκιμασιών. Κατά την άποψή του, η ασάφεια ενός ερωτήματος είναι υποκειμενικό ζήτημα. Η αφαίρεση των ερωτημάτων αυτών ερχόταν επίσης σε αντίθεση με την αρχή της ίσης μεταχείρισης, καθώς αδικούσε όσους είχαν απαντήσει ορθά στα εν λόγω ζητήματα. Επίσης νόθευε τη δοκιμασία, καθώς οι διαγωνιζόμενοι είχαν χρησιμοποιήσει το χρόνο που είχαν στη διάθεσή τους με βάση την υπόθεση ότι η δοκιμασία αποτελούνταν από 30 ισοβαρή ζητήματα.

Κατά δεύτερο λόγο, η Επιτροπή δεν εξήγησε επαρκώς τη διαδικασία που ακολούθησε. Στην επιστολή της 28ης Απριλίου 1999, η αφαίρεση ορισμένων ζητημάτων δεν αναφερόταν καθόλου. Στην επιστολή της 17ης Ιουνίου 1999, δεν αναφέρονταν αναλυτικά τα ζητήματα που είχαν αφαιρεθεί.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή η οποία στη γνώμη της επισήμανε ότι η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να αφαιρέσει το ζήτημα υπ' αριθ. 66 από τη δοκιμασία προεπιλογής (γ) για όλους τους υποψηφίους, καθώς είχε αποδειχθεί ασαφές.

Ως αποτέλεσμα της αλλαγής αυτής, κάθε ορθή απάντηση θα λάμβανε πλέον 0,690 βαθμούς, ενώ για κάθε εσφαλμένη απάντηση θα αφαιρούνταν 0,228 βαθμοί. Η Επιτροπή έκρινε ότι η εν λόγω “απόρριψη” δεν αδικούσε κανένα διαγωνιζόμενο, καθώς δεν θα μπορούσε να υπάρξει ορθή ή εσφαλμένη απάντηση στο συγκεκριμένο ερώτημα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Υποστήριξε ότι η αφαίρεση του ζητήματος υπ’ αριθ. 66 τον είχε αδικήσει, καθώς το συγκεκριμένο ζήτημα ήταν μεταξύ των 19 (μέσα από ένα σύνολο 30) ζητημάτων που είχε απαντήσει. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, με 16 ορθές και 3 εσφαλμένες απαντήσεις θα είχε συγκεντρώσει ακριβώς την ελάχιστη απαιτούμενη βαθμολογία των 10,000³⁹ βαθμών. Υποστήριξε ότι η αφαίρεση του ζητήματος υπ’ αριθ. 66 προκάλεσε ουσιαστικά τον αποκλεισμό του από το διαγωνισμό, καθώς οι 15 ορθές και τρεις εσφαλμένες απαντήσεις ισοδυναμούσαν πλέον με τους 9,662 βαθμούς που του κοινοποίησε η Επιτροπή⁴⁰. Ο καταγγέλλων εξέφρασε την άποψη ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να έχει αποφύγει το αποτέλεσμα αυτό αν είχε “ακυρώσει” το εν λόγω ζήτημα με διαφορετικό τρόπο, λόγου χάρη θεωρώντας ότι απαντήθηκε σωστά από όλους τους διαγωνιζόμενους. Τέλος, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η αφαίρεση του ζητήματος αυτού ζημίωσε όλους τους διαγωνιζόμενους που είχαν διαθέσει χρόνο προσπαθώντας να το απαντήσουν. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι με βάση την αναπροσαρμογή της βαθμολογίας για κάθε εσφαλμένη απάντηση αφαιρούνταν 0,228 βαθμοί ήταν λανθασμένος και ότι το σωστό θα ήταν να αφαιρούνται 0,230 βαθμοί (το ένα τρίτο της βαθμολογικής αξίας της ορθής απάντησης).

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αφαίρεση ζητήματος από δοκιμασία προεπιλογής

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η αφαίρεση του ζητήματος υπ’ αριθ. 66 από τη δοκιμασία προεπιλογής (γ) στο διαγωνισμό COM/A/8/98 ήταν αδικαιολόγητη και τον αδικούσε. Υποστήριξε ότι σύμφωνα με τις οδηγίες που είχαν δοθεί στους διαγωνιζόμενους στις δοκιμασίες προεπιλογής όλες οι ερωτήσεις και στις τέσσερις δοκιμασίες προεπιλογής θα έπρεπε να έχουν την ίδια βαρύτητα. Διερωτήθηκε επίσης για ποιο λόγο η Επιτροπή δεν εντόπισε την ασάφεια των εν λόγω ερωτημάτων πριν από τη διεξαγωγή των δοκιμασιών. Κατά την άποψή του, η αφαίρεση του συγκεκριμένου ερωτήματος ήταν επίσης αντίθετη με την αρχή της ίσης μεταχείρισης, καθώς αδικούσε όσους είχαν διαθέσει χρόνο προσπαθώντας να απαντήσουν σε αυτό ή το είχαν απαντήσει ορθά, όπως ο ίδιος. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι αν το εν λόγω ζήτημα δεν είχε αφαιρεθεί ή αν η Επιτροπή είχε επιλέξει να το ακυρώσει με άλλο τρόπο, λόγου χάρη θεωρώντας ότι έχει απαντηθεί ορθά από όλους τους διαγωνιζόμενους, θα είχε γίνει δεκτός στις γραπτές δοκιμασίες του διαγωνισμού.

1.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να αφαιρέσει το ζήτημα υπ. αριθ. 66 από τη δοκιμασία προεπιλογής (γ) για όλους τους υποψηφίους, καθώς είχε αποδειχθεί ασαφές. Ως αποτέλεσμα της αλλαγής αυτής, οι βαθμοί που δίδονταν για κάθε σωστή απάντηση αναπροσαρμόζονταν σε 0,690 ενώ οι βαθμοί που αφαιρούνταν για κάθε εσφαλμένη απάντηση σε 0,228. Η Επιτροπή έκρινε ότι αυτή η “ακύρωση” δεν είχε αδικήσει κανένα διαγωνιζόμενο, καθώς δεν θα μπορούσε να υπάρξει ορθή ή εσφαλμένη απάντηση στο συγκεκριμένο ερώτημα.

³⁹ Προσθέτοντας τους βαθμούς που δίδονται για τις ορθές απαντήσεις (16 επί 0,667) και κατόπιν αφαιρώντας τους βαθμούς από τις εσφαλμένες απαντήσεις (3 επί 0,222). Παρεμπιπτόντως, το αποτέλεσμα του υπολογισμού αυτού θα ήταν 10,006 (και όχι 10,000) βαθμοί.

⁴⁰ 15 επί 0,690 βαθμοί μείον 3 επί 0,228 βαθμοί

1.3 Ο καταγγέλλων ορθώς επισήμανε ότι η Επιτροπή δεν είχε εξηγήσει για ποιον ακριβώς λόγο αφαίρεσε το συγκεκριμένο ζήτημα χαρακτηρίζοντάς το “ασαφές”. Όπως παρατήρησε ο καταγγέλλων, αιτία θα μπορούσε να είναι το γεγονός ότι μεταξύ των πιθανών απαντήσεων υπήρχαν περισσότερες από μία ορθές απαντήσεις, ότι όλες οι πιθανές απαντήσεις ήταν εσφαλμένες ή ότι το ζήτημα ήταν απλώς πλημμελώς διατυπωμένο. Ωστόσο, ο καταγγέλλων δεν επικαλέστηκε επιχειρήματα επί της ουσίας ικανά να αποδείξουν ότι η Επιτροπή εσφαλμένα θεώρησε το συγκεκριμένο ζήτημα ως ασαφές. Οι επόμενες σκέψεις βασίζονται συνεπώς στην παραδοχή ότι το περί ου ο λόγος ζήτημα ήταν πράγματι ασαφές.

1.4 Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς απαιτούν να μην υποβάλλονται στους διαγωνιζόμενους ερωτήματα που χαρακτηρίζονται από ασάφεια. Η Επιτροπή οφείλει συνεπώς να ελέγχει προσεκτικά τα ζητήματα που πρόκειται να τεθούν σε διαγωνιζόμενους, ώστε να βεβαιώνεται ότι δεν περιέχουν ασάφειες. Αν παρά τον εξονυχιστικό έλεγχο διαπιστωθεί ύστερα από κάποια δοκιμασία ότι κάποιο από τα ζητήματα περιείχε ασάφειες, η Επιτροπή πρέπει να λάβει τα κατάλληλα μέτρα ώστε να διασφαλίσει ότι αυτό δεν πρόκειται να επηρεάσει το αποτέλεσμα της δοκιμασίας. Σύμφωνα με τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή του ο Διαμεσολαβητής, η δοκιμασία προεπιλογής αποτελούνταν από 30 ζητήματα, ένα εκ των οποίων αποδείχθηκε ασαφές. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι σε τέτοιες περιπτώσεις η Επιτροπή δύναται να αφαιρεί το εν λόγω ζήτημα από τη δοκιμασία, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό θα γίνεται με τρόπο που θα διασφαλίζει ότι δεν πλήττεται το συμφέρον των διαγωνιζομένων.

1.5 Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η αφαίρεση του συγκεκριμένου ζητήματος είχε ως αποτέλεσμα την αναπροσαρμογή της βαθμολογικής αξίας κάθε ορθής απάντησης από 0,667 σε 0,690 βαθμούς και την αντίστοιχη τροποποίηση της (αρνητικής) βαθμολογικής αξίας των εσφαλμένων απαντήσεων. Έκρινε ότι η εν λόγω ρύθμιση ερχόταν σε αντίθεση με τις πληροφορίες που είχαν δοθεί στους διαγωνιζόμενους στις δοκιμασίες προεπιλογής, σύμφωνα με τις οποίες όλες οι ερωτήσεις και στις τέσσερις δοκιμασίες θα είχαν την ίδια βαρύτητα. Ο καταγγέλλων δεν είχε προσκομίσει το κείμενο στο οποίο βάσισε τον ισχυρισμό του. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής υπέθεσε ότι το κείμενο στο οποίο αναφερόταν ο καταγγέλλων προσπαθούσε να εξηγήσει ότι και στις τέσσερις δοκιμασίες προεπιλογής όλα τα ζητήματα της συγκεκριμένης δοκιμασίας θα είχαν την ίδια βαρύτητα. Πράγματι, αν ήταν ορθή η άποψη του καταγγέλλοντα, η Επιτροπή δεν θα είχε, εν προκειμένω, άλλη εναλλακτική λύση από την ακύρωση της δοκιμασίας στο σύνολό της και την οργάνωση μιας νέας δοκιμασίας, καθώς η αφαίρεση ενός ζητήματος επηρεάζει υποχρεωτικά τη βαρύτητα των άλλων ζητημάτων. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι μια τέτοια ερμηνεία θα είχε δυσανάλογες συνέπειες σε περιπτώσεις όπως η συγκεκριμένη, στην οποία μόλις ένα από τα 30 ζητήματα παρουσίαζε πρόβλημα.

1.6 Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η προσέγγιση που υιοθέτησε η Επιτροπή παραβίαζε την αρχή της ισότιμης μεταχείρισης και προκάλεσε τον αποκλεισμό του από το διαγωνισμό. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το μόνο που έκανε η Επιτροπή ήταν να αφαιρέσει ένα αόριστο ζήτημα. Αναπροσαρμόζοντας τη βαθμολογική αξία των άλλων ζητημάτων, η Επιτροπή διασφάλισε ότι οι διαγωνιζόμενοι μπορούσαν και πάλι να συγκεντρώσουν το μέγιστο σύνολο βαθμών. Για τα 29 υπόλοιπα ζητήματα, κάθε ορθή απάντηση είχε την ίδια (αναπροσαρμοσμένη) βαθμολογική αξία. Παρομοίως, ο αριθμός των βαθμών που αφαιρούνταν για κάθε εσφαλμένη απάντηση ήταν ο ίδιος για όλα τα ζητήματα. Η επιχειρηματολογία του καταγγέλλοντα βασιζόταν στην υπόθεση ότι είχε απαντήσει ορθά στο ζήτημα που αφαιρέθηκε. Ωστόσο, ακόμη και αν ήταν πράγματι δυνατό να δοθεί “ορθή” απάντηση στο συγκεκριμένο ζήτημα, δεν είναι βέβαιο ότι αυτό συνέβη. Εν πάση περιπτώσει, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι στις περιπτώσεις που η Επιτροπή προβαίνει στην αφαίρεση κάποιου ζητήματος που έχει κριθεί ασαφές, η αρχή της ισότιμης μεταχείρισης απαιτεί η εν λόγω ενέργεια να έχει την ίδια επίδραση σε όλους τους διαγωνιζόμενους. Είναι αλήθεια ότι η αφαίρεση του συγκεκριμένου ζητήματος επηρέασε περισσότερο τους διαγωνιζόμενους που είχαν διαθέσει μέρος του χρόνου τους

προσπαθώντας να το απαντήσουν. Ωστόσο, αυτό δεν ήταν παρά η αναπόφευκτη συνέπεια της αφαίρεσης ενός τέτοιου ζητήματος. Δεδομένου ότι οι διαγωνιζόμενοι έπρεπε σε κάθε περίπτωση να απαντήσουν ορθά σε περισσότερα από δώδεκα ζητήματα προκειμένου να επιτύχουν στη δοκιμασία, η συνεπαγόμενη απώλεια χρόνου δεν πρέπει τελικά να ήταν σημαντική. Τέλος, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η πρόταση του καταγγέλλοντα σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή θα μπορούσε να “αφαιρέσει” το συγκεκριμένο ερώτημα θεωρώντας ότι απαντήθηκε σωστά από όλους τους διαγωνιζόμενους θα δημιουργούσε σοβαρά νομικά προβλήματα. Για όλους τους ανωτέρω λόγους, η προσέγγιση που υιοθετήθηκε από την Επιτροπή στην παρούσα υπόθεση θεωρήθηκε εύλογη.

1.7 Ο καταγγέλλων επισήμανε ορθά ότι με βάση τις αναπροσαρμοσμένες βαθμολογικές αξίες οι βαθμοί που έπρεπε να αφαιρούνται για κάθε εσφαλμένη απάντηση είναι 0,230 και όχι 0,228, όπως υποστήριξε η Επιτροπή. Ωστόσο, όπως αναγνώρισε και ο ίδιος ο καταγγέλλων στις παρατηρήσεις του πάνω στη γνώμη της Επιτροπής, η απόκλιση αυτή δεν είχε καμία επίδραση στο ερώτημα αν η προσέγγιση της Επιτροπής ήταν καθαυτή νόμιμη.

1.8 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

2 Παράλειψη παροχής επαρκούς πληροφόρησης

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε επαρκώς τη διαδικασία που ακολούθησε. Στην επιστολή της 28ης Απριλίου 1999, η αφαίρεση ορισμένων ζητημάτων δεν αναφερόταν καθόλου. Στην επιστολή της 17ης Ιουνίου 1999, δεν αναφέρονταν λεπτομερώς πόσα και ποιά ζητήματα είχαν αφαιρεθεί.

2.2 Η Επιτροπή δεν διατύπωσε συγκεκριμένα σχόλια για τον ισχυρισμό αυτό.

2.3 Στην επιστολή της 28ης Απριλίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα για το αποτέλεσμα των δοκιμασιών προεπιλογής. Όταν ο καταγγέλλων αμφισβήτησε αυτό το αποτέλεσμα σε επιστολή του με ημερομηνία 11 Μαΐου 1999, η Επιτροπή εξήγησε, με επιστολή της στις 17 Ιουνίου 1999, ότι είχαν αφαιρεθεί ορισμένα ζητήματα που αποδείχθηκαν ασαφή και ότι η βαθμολογική αξία των ορθών και των εσφαλμένων απαντήσεων προσαρμόστηκε αναλόγως. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι θα ήταν προτιμότερο αν η Επιτροπή είχε ήδη προσδιορίσει με την ευκαιρία αυτή ποιο ζήτημα είχε αφαιρεθεί και πώς είχαν αναπροσαρμοστεί συνακόλουθα οι βαθμολογικές αξίες των απαντήσεων. Εντούτοις, καθώς η επιστολή του καταγγέλλοντα της 11ης Μαΐου 1999 ζητούσε διευκρινίσεις για τη “μεθοδολογία” που χρησιμοποίησε η Επιτροπή και η Επιτροπή παρέσχε τελικά τις απαραίτητες λεπτομερείς πληροφορίες στο Διαμεσολαβητή, ο τελευταίος έκρινε ότι δεν υπήρχαν βάσιμοι λόγοι για περαιτέρω έρευνα στο συγκεκριμένο πλαίσιο.

2.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στη συγκεκριμένη καταγγελία, δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
905/99/GG κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 1999, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία με αντικείμενο την άρνηση της Επιτροπής να του επιτρέψει να συμμετάσχει στον διαγωνισμό COM/LA/1/99, ο οποίος διοργανώθηκε με σκοπό την πρόσληψη μεταφραστών της γαλλικής γλώσσας και στον οποίο ο καταγγέλλων είχε υποβάλει αίτηση συμμετοχής. Σύμφωνα με το σημείο III B 2 της προκήρυξης του διαγωνισμού που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα⁴¹, οι υποψήφιοι έπρεπε να έχουν ολοκληρώσει ένα κύκλο πανεπιστημιακών σπουδών και να είναι κάτοχοι διπλώματος (“des études universitaires de cycle complet sanctionnées par un diplôme de fin d’études”). Η προκήρυξη του διαγωνισμού τόνιζε επίσης ότι η εξεταστική επιτροπή θα συνεκτιμούσε τις διαφορές μεταξύ των εκπαιδευτικών συστημάτων και ότι σε παράρτημα του “οδηγού” που συνόδευε την προκήρυξη του διαγωνισμού περιλαμβάνονταν ενδεικτικά παραδείγματα διπλωμάτων. Ο εν λόγω οδηγός περιλάμβανε στοιχεία και για τα 15 κράτη μέλη της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένης της Γαλλίας (“maîtrise ou équivalent”). Ο καταγγέλλων, ολλανδός υπήκοος, ήταν κάτοχος του διπλώματος “Licence en Sciences Economiques” της Ecole des Hautes Etudes Commerciales (“licence HEC”) του Πανεπιστημίου της Λωζάννης από το 1986.

Σε επιστολή της 10ης Μαΐου 1999, η εξεταστική επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι δεν ήταν δυνατό να γίνει δεκτός στο διαγωνισμό, καθώς δεν πληρούσε τον όρο που έθετε το σημείο III B 2 της προκήρυξης του διαγωνισμού. Στις 19 Μαΐου 1999, ο καταγγέλλων προσέβαλε την απόφαση αυτή, επισημαίνοντας ότι το δίπλωμά του είχε γίνει δεκτό τόσο σε προηγούμενους διαγωνισμούς, όσο και όταν προσελήφθη, την 1η Μαΐου 1999, ως επικουρικός υπάλληλος της Επιτροπής. Σε επιστολή της με ημερομηνία 29 Ιουνίου 1999, η εξεταστική επιτροπή επαναβεβαίωσε την απόφασή της. Σύμφωνα με την εξεταστική επιτροπή, το δίπλωμα του καταγγέλλοντα, το οποίο αποκτήθηκε ύστερα από τρία έτη σπουδών, δεν ήταν του επιπέδου που απαιτούνταν από την προκήρυξη του διαγωνισμού, δηλαδή “maîtrise” ή κάποιο ισοδύναμο δίπλωμα.

Στην καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα άνισης μεταχείρισης. Η απαίτηση για “maîtrise” ή ισοδύναμο δίπλωμα οριζόταν στο παράρτημα 1 του “οδηγού” για τη Γαλλία. Ωστόσο, για το Βέλγιο, την Πορτογαλία και την Ισπανία απαιτούνταν δίπλωμα επιπέδου “licence”. Επίπεδο “maîtrise” δεν υφίσταται στην Ελβετία. Τέλος, το γεγονός ότι ολοκλήρωσε τις σπουδές του σε μικρότερο χρονικό διάστημα (τρία έτη) οφειλόταν στο γεγονός ότι κατά το παρελθόν είχε σπουδάσει στην Ecole Polytechnique de Lausanne και του αναγνωρίστηκαν κάποια από τα μαθήματα που είχε παρακολουθήσει εκεί. Σήμερα, το ίδιο αυτό δίπλωμα χορηγείται ύστερα από τέσσερα έτη σπουδών, έτσι ώστε να δοθεί στους φοιτητές περισσότερος χρόνος για να αποκτήσουν πρακτική εμπειρία ως ασκούμενοι. Το πρόγραμμα σπουδών δεν έχει, ωστόσο, αλλάξει. Ο καταγγέλλων εξέφρασε την άποψη ότι ο αποκλεισμός του από το διαγωνισμό οφειλόταν στην ελλιπή ενημέρωση σχετικά με το σύστημα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης της Ελβετίας.

Σε επιστολή του προς το Διαμεσολαβητή, το Πανεπιστήμιο της Λωζάννης εξήγησε ότι μέχρι το 1996 το δίπλωμα “licence HEC” χορηγούνταν ύστερα από τρία τουλάχιστον έτη σπουδών. Έκτοτε, απαιτούνται τουλάχιστο 8 εξάμηνα και 240 διδακτικές μονάδες ECTS (ευρωπαϊκό σύστημα κατοχύρωσης μαθημάτων). Η αλλαγή αυτή έδωσε στο πανεπιστήμιο τη δυνατότητα να προσθέσει αρκετές διδακτικές ώρες, χωρίς πάντως η διαφορά σε σχέση με το προηγούμενο καθεστώς να καταστεί σημαντική. Κύριος στόχος της επέκτασης του προγράμματος ήταν να συμπεριλάβει πρακτική άσκηση σε εταιρείες, ανταλλαγές με ξένους φοιτητές και περισσότερη προσωπική εργασία (λ.χ. σε σεμινάρια). Η “licence” που κατείχε ο καταγγέλλων δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να εξομοιωθεί με τη γαλλική “licence”, πρέπει δε μάλλον να συγκριθεί με τη “maîtrise” του γαλλικού εκπαιδευτικού συστήματος. Η “licence HEC”

⁴¹ ΕΕ 1999 αριθ. C 21 Α της 26ης Ιανουαρίου 1999, σ. 12.

αναγνωρίζεται πλέον διεθνώς σήμερα. Μια συμφωνία πλαίσιο που υπογράφηκε το 1994 μεταξύ Γαλλίας και Ελβετίας αναγνώρισε της ισοδυναμίας της ελβετικής “licence” με τη γαλλική “maîtrise”. Σύμφωνα με τον πίνακα που επισυναπτόταν στην επιστολή του Πανεπιστημίου της Λωζάννης, η “licence HEC” περιλάμβανε ένα σύνολο 2310 διδακτικών ωρών το 1986 (τριετείς σπουδές) και 2338 ωρών το 1999 (τετραετείς σπουδές), ενώ η “licence” του Πανεπιστημίου των Παρισίων περιλάμβανε μόλις 1590 διδακτικές ώρες το 1999 (τριετείς σπουδές). Οι κάτοχοι “licence HEC” γίνονταν εξάλλου δεκτοί σε μεταπτυχιακά προγράμματα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια σε σχέση με την καταγγελία:

Η εξεταστική επιτροπή είχε ήδη εξηγήσει στον καταγγέλλοντα πως το γεγονός ότι είχε εργαστεί ως επικουρικός υπάλληλος για την Επιτροπή ήταν άσχετο με την υπόθεση, καθώς η θέση εκείνη ανήκε στην κατηγορία Β και δεν απαιτούσε πανεπιστημιακό δίπλωμα.

Η “licence HEC” που κατείχε ο καταγγέλλων από το 1986, δεν είναι απολύτως ισοδύναμη με τα αντίστοιχα διπλώματα που χορηγούνται μετά το 1996. Μολονότι το Βέλγιο, η Ισπανία και η Πορτογαλία χορηγούν διπλώματα που καλούνται “licences”, τα διπλώματα αυτά απαιτούν τουλάχιστον τέσσερα ή πέντε έτη σπουδών. Κατά τον ίδιο τρόπο, η “maîtrise” στη Γαλλία χορηγείται ύστερα από τέσσερα έτη σπουδών, ενώ η “licence”, που δεν κρίθηκε επαρκής ώστε να επιτρέψει τη συμμετοχή του κατόχου της στο διαγωνισμό, χορηγείται ύστερα από τρία έτη σπουδών.

Το γεγονός ότι οι κάτοχοι της “licence HEC” γίνονται δεκτοί σε μεταπτυχιακά προγράμματα κρατών μελών της ΕΕ δεν τους δίνει αυτομάτως το δικαίωμα να αναγνωρίζονται τα διπλώματά τους ως ισοδύναμα με τα αντίστοιχα εθνικά διπλώματα (όπως η γαλλική “maîtrise”). Η αναγνώριση αυτή εξαρτάται από το Υπουργείο Παιδείας του κάθε κράτους μέλους. Η συνήθης πρακτική είναι να χορηγείται η εν λόγω αναγνώριση ύστερα από την επιτυχή εξέταση του αιτούντος σε ένα ή δύο συμπληρωματικά μαθήματα.

Για τους λόγους αυτούς η εξεταστική επιτροπή, συνεκτιμώντας τις διαφορές μεταξύ των εκπαιδευτικών συστημάτων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το δίπλωμα του καταγγέλλοντα δεν του έδινε το δικαίωμα να συμμετάσχει στο συγκεκριμένο διαγωνισμό.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του και διατύπωσε τα ακόλουθα πρόσθετα σχόλια:

Καθώς η γνώμη της Επιτροπής παραλήφθηκε από το Διαμεσολαβητή μετά τη λήξη της προθεσμίας που είχε οριστεί για τη διαβίβασή της (31 Δεκεμβρίου 1999), ο Διαμεσολαβητής δεν θα έπρεπε να τη λάβει υπόψη του κατά τη λήψη της απόφασής του επί της καταγγελίας. Η απόφαση της Επιτροπής να μη δεχθεί τη συμμετοχή του στο διαγωνισμό, δεν ήταν σύμφωνη με τη Σύμβαση περί Αναγνώρισης Σπουδών και Διπλωμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης η οποία εγκρίθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1979 από μια διεθνή διάσκεψη κρατών που είχε συγκαληθεί από την UNESCO (Εκπαιδευτική, Επιστημονική και Επιμορφωτική Οργάνωση των Ηνωμένων Εθνών) ούτε με τη Σύσταση περί Αναγνώρισης Σπουδών και Διπλωμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης που ενέκρινε η UNESCO στις 13 Νοεμβρίου 1993. Η παράγραφος 11 της τελευταίας προβλέπει ότι, για να αξιολογηθεί η ισοδυναμία ενός διπλώματος που έχει αποκτηθεί σε άλλη χώρα, οι αρμόδιες αρχές οφείλουν, εκτός των άλλων, να συνεκτιμούν τα δικαιώματα που παρέχει το εν λόγω δίπλωμα στον κάτοχό του στη χώρα όπου χορη-

γείται. Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι τους τρεις τελευταίους μήνες εργαζόταν στην ομοσπονδιακή δημόσια διοίκηση της Ελβετίας, σε θέση ισοδύναμη με τις θέσεις κατηγορίας Α. Ο αποκλεισμός του καταγγέλλοντα από το διαγωνισμό θα σήμαινε ότι κανένας δημόσιος υπάλληλος της Ελβετικής Συνομοσπονδίας δεν θα μπορούσε να καταλάβει θέση υπαλλήλου κατηγορίας Α στην ΕΕ και ότι αποκλείονται όλοι οι κάτοχοι ελβετικών διπλωμάτων που είχαν χορηγηθεί πριν από το 1996. Ο καταγγέλλων υποστήριξε εξάλλου ότι, κατά τη διάρκεια των θερινών διακοπών του 1985, εργάστηκε για τρεις μήνες ως ασκούμενος σε τουρκική εταιρεία, ενώ το 1986/87, μετά τη λήψη του διπλώματός του, εργάστηκε σε καναδική εταιρεία. Επισήμανε επίσης ότι η ΕΕ και η Ελβετία επρόκειτο να συνάψουν συμφωνίες που θα προέβλεπαν, μεταξύ άλλων, την επίσημη αναγνώριση των ελβετικών διπλωμάτων στην ΕΕ και αντιστρόφως. Το γεγονός αυτό αποδείκνυε ότι το πρόβλημα της αναγνώρισης του διπλώματος ήταν αμιγώς τυπικό ζήτημα και δεν είχε σχέση με το ουσιαστικό αντίκρουσμα του διπλώματος.

Ο καταγγέλλων κατέληγε τονίζοντας ότι το 1986 οι πανεπιστημιακές σπουδές στην Ελβετία είχαν τριετή διάρκεια και ότι δεν υπήρχε δυνατότητα άλλης επιλογής.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για περαιτέρω πληροφορίες

Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε αναγκαία για το χειρισμό της καταγγελίας τη διαβίβαση και άλλων πληροφοριών. Κατά συνέπεια, ζήτησε από την Επιτροπή να παράσχει πληροφορίες σχετικά με (1) τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι το δίπλωμα του καταγγέλλοντα ήταν ανεπαρκές για να γίνει δεκτός στο συγκεκριμένο διαγωνισμό, (2) το ερώτημα εάν η “licence HEC” που χορηγείται από το Πανεπιστήμιο της Λωζάννης μετά το 1996 θα κρινόταν ανεπαρκής και (3) τον ισχυρισμό του Πανεπιστημίου της Λωζάννης ότι η συμφωνία που υπογράφηκε το 1994 μεταξύ Γαλλίας και Ελβετίας αναγνωρίζει την ελβετική “licence” ως αντίστοιχη της γαλλικής “maîtrise”.

Λίγο αργότερα ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε γίνει δεκτός στο διαγωνισμό EUR/A/151/98 που διοργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο καταγγέλλων θεώρησε ότι το γεγονός αυτό θα μπορούσε να εκληφθεί ως προηγούμενο.

Η απάντηση της Επιτροπής

Ανταποκρινόμενη στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω πληροφορίες, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Ο κανόνας που ακολουθεί η Επιτροπή για να καθορίσει εάν οι αιτούντες πληρούν τους όρους συμμετοχής στους διαγωνισμούς κατηγορίας Α που διοργανώνει, είναι ότι απαιτείται πανεπιστημιακό δίπλωμα ή ισοδύναμο δίπλωμα, δηλαδή δίπλωμα που έχει αναγνωριστεί ως ακαδημαϊκά ισοδύναμο από κράτος μέλος της ΕΕ ή έχει αναγνωριστεί από τα κράτη-μέλη της ΕΕ. Ο καταγγέλλων δεν είχε μέχρι στιγμής αποδείξει ότι το ελβετικό δίπλωμα που κατείχε από το 1986 είχε αναγνωριστεί ως ισοδύναμο με κάποιο από τα διπλώματα τη λήψη των οποίων απαιτούσε η Επιτροπή.

Η Επιτροπή έκρινε ότι δεν μπορούσε να σχολιάσει το ζήτημα της επάρκειας της ελβετικής “licence” που χορηγείται μετά το 1996, δεδομένου του ότι δεν θα μπορούσε να προκαταλάβει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής που ήταν η πρωτίστως αρμόδια για το χειρισμό των σχετικών ζητημάτων. Προσέθεσε, ωστόσο, ότι το ζήτημα του τρόπου διοργάνωσης των διαγωνισμών, ιδίως δε το ζήτημα των όρων συμμετοχής, επρόκειτο να επανεξετασθεί στο πλαίσιο της επικείμενης διοικητικής μεταρρύθμισης.

Η Επιτροπή τόνισε επίσης ότι το Πανεπιστήμιο της Λωζάννης δεν είχε ισχυρισθεί ότι η ελβετική “licence” είναι ισοδύναμη της γαλλικής “maîtrise”. Με βάση τη συμφωνία πλαίσιο του 1994, η οποία είχε συναφθεί από τη διάσκεψη των πρυτάνεων των γαλλικών πανεπιστημίων και την αντίστοιχη Διάσκεψη των Πρυτάνεων των Ελβετικών Πανεπιστημίων, η ελβετική “licence” που χορηγείται μετά από οκτώ τουλάχιστον εξάμηνα σπουδών, “αντιστοιχούσε” στη γαλλική “maîtrise”. Ωστόσο, ο σκοπός της συγκεκριμένης διάταξης ήταν να διευκολύνει την αποδοχή της ελβετικής “licence” ως πανεπιστημιακού διπλώματος που δίνει στον κάτοχό του τη δυνατότητα να συνεχίσει τις σπουδές του σε κάποιο γαλλικό πανεπιστήμιο. Η συμφωνία δεν αφορούσε την αναγνώριση της ελβετικής “licence” ως ισοδύναμης της γαλλικής “maîtrise” από το γαλλικό Υπουργείο Παιδείας. Το ίδιο ισχύει εν προκειμένω και για τη Σύμβαση και τη Σύσταση της UNESCO.

Σε ό,τι αφορά στην αποδοχή της αίτησης του καταγγέλλοντα σε διαγωνισμό του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάθε όργανο έχει την πλήρη ευθύνη της σύνταξης των προκηρύξεων των διαγωνισμών του. Εξάλλου, οι υποψήφιοι δεν πρέπει να βασίζονται στο γεγονός ότι έχουν γίνει δεκτοί σε κάποιον άλλο διαγωνισμό.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι εφόσον η απάντηση της Επιτροπής παραλήφθηκε από το Διαμεσολαβητή μετά την παρέλευση της προθεσμίας που είχε οριστεί για το σκοπό αυτό (30 Απριλίου 2000), ο τελευταίος δεν έπρεπε να τη συνεκτιμήσει κατά τη λήψη της απόφασής του επί της καταγγελίας. Ο καταγγέλλων τόνισε επίσης ότι η στάση των δύο θεσμικών οργάνων χαρακτηριζόταν από ασυνέπεια, δεδομένου ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε κάνει δεκτό το δίπλωμά του ενώ η Επιτροπή το έκρινε ανεπαρκές.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Εισαγωγικές παρατηρήσεις

1.1 Δεδομένου του ότι η γνώμη και η απάντηση της Επιτροπής στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω πληροφορίες είχαν υποβληθεί μετά την παρέλευση της προθεσμίας που είχε οριστεί για το σκοπό αυτό, ο καταγγέλλων ζήτησε από το Διαμεσολαβητή να μην τις συνεκτιμήσει κατά τη λήψη της απόφασής του επί της καταγγελίας.

1.2 Σύμφωνα με το άρθρο 195 της συνθήκης ΕΚ, στην περίπτωση που ο Διαμεσολαβητής διαπιστώσει πιθανή περίπτωση κακής διοίκησης, υποβάλλει το θέμα στο οικείο όργανο, “το οποίο διαθέτει προθεσμία τριών μηνών για να του εκθέσει τη γνώμη του”. Ωστόσο, η Συνθήκη δεν περιέχει καμία διάταξη που να υποχρεώνει το Διαμεσολαβητή να αγνοήσει τη γνώμη ενός οργάνου εάν αυτή υποβληθεί μετά την παρέλευση της εν λόγω προθεσμίας. Στην παρούσα περίπτωση, η γνώμη είχε αποσταλεί στο Διαμεσολαβητή στις 7 Ιανουαρίου 2000, δηλαδή λίγες μόλις ημέρες μετά τη λήξη της προθεσμίας, η δε Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της στο Διαμεσολαβητή για την καθυστέρηση αυτή. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν είχε λόγο να μη λάβει υπόψη τη γνώμη της Επιτροπής.

1.3 Όσον αφορά στην απάντηση στο αίτημα για περαιτέρω στοιχεία, έπρεπε να ληφθεί υπόψη το άρθρο 3 παράγραφος 2 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή⁴². Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί οφείλουν να παρέχουν στο Διαμεσολαβητή όλες τις πληροφορίες που ενδέχεται να τους ζητήσει. Εάν δεν παρασχεθεί αυτή η συνδρομή, ο Διαμεσολαβητής ενημερώνει το

⁴² Απόφαση αριθ. 94/262/EKAX, ΕΚ, Ευρώτμ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1994, σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του (ΕΕ L 113 σ. 15).

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, που προβαίνει στα κατάλληλα διαβήματα (άρθρο 3 παράγραφος 4 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή). Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής υποβάλλει αίτημα για την παροχή περαιτέρω στοιχείων εάν κρίνει ότι τα στοιχεία αυτά είναι απαραίτητα για το χειρισμό μιας καταγγελίας. Δεν έπρεπε συνεπώς να αγνοηθεί η απάντηση σε ένα τέτοιο αίτημα μόνο και μόνο επειδή παραλήφθηκε μετά την παρέλευση της προθεσμίας που τέθηκε από το Διαμεσολαβητή για την υποβολή της. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι και μόνον η καθυστέρηση στην υποβολή στοιχείων που έχει ζητήσει μπορεί να συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης. Στη συγκεκριμένη υπόθεση, ωστόσο, η απάντηση είχε αποσταλεί στις 11 Μαΐου 2000, δηλαδή λίγες μόλις ημέρες μετά τη λήξη της προθεσμίας, η δε Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της στο Διαμεσολαβητή για την καθυστέρηση αυτή. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν είχε λόγο για να μη λάβει υπόψη τη γνώμη της Επιτροπής.

2 Άνιση μεταχείριση

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή προέβη σε διάκριση εις βάρος του όταν αρνήθηκε να του επιτρέψει να λάβει μέρος στο διαγωνισμό COM/LA/1/99 με βάση το σκεπτικό ότι η “licence” που είχε αποκτήσει το 1986 στην Ελβετία δεν ήταν επαρκής για να επιτρέψει τη συμμετοχή του στο διαγωνισμό.

2.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι δεν υπήρξε άνιση μεταχείριση, εφόσον η εξεταστική επιτροπή έκρινε νομοτύπως ότι το δίπλωμα του καταγγέλλοντα δεν ήταν επαρκές για τη συμμετοχή του διαγωνισμό.

2.3 Σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού, οι υποψήφιοι έπρεπε να έχουν ολοκληρώσει ένα κύκλο πανεπιστημιακών σπουδών και να είναι κάτοχοι διπλώματος. Σε παράρτημα του “οδηγού” που συνόδευε την προκήρυξη του διαγωνισμού, περιλαμβάνονταν ενδεικτικά παραδείγματα διπλωμάτων που θεωρούνταν επαρκή. Ο εν λόγω οδηγός περιείχε στοιχεία και για τα 15 κράτη μέλη της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένης της Γαλλίας (“maîtrise ou équivalent”). Δεδομένου ότι ο καταγγέλλων είχε λάβει το δίπλωμά του στην Ελβετία, το κρίσιμο ερώτημα ήταν εάν το συγκεκριμένο δίπλωμα έπρεπε να κριθεί ισοδύναμο με κάποιο από τα διπλώματα που αναφέρονταν στον οδηγό που συνόδευε την προκήρυξη του διαγωνισμού.

2.4 Το γεγονός και μόνον ότι τα διπλώματα “licence” που χορηγούνται στο Βέλγιο, την Ισπανία και την Πορτογαλία θεωρούνταν επαρκή για τη συμμετοχή στο διαγωνισμό, δεν μπορούσε να θεωρηθεί αποφασιστικής σημασίας στο συγκεκριμένο πλαίσιο. Η Επιτροπή εξήγησε ότι τα διπλώματα αυτά προϋποθέτουν τουλάχιστον τέσσερα έτη σπουδών ενώ το δίπλωμα του καταγγέλλοντα είχε χορηγηθεί ύστερα από τρία μόνον έτη σπουδών.

2.5 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε εξάλλου ότι, το γεγονός πως ο καταγγέλλων είχε στο παρελθόν εργαστεί ως επικουρικός υπάλληλος για την Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρηθεί συναφές, δεδομένου ότι η συγκεκριμένη θέση ήταν κατηγορίας Β, ενώ ο διαγωνισμός αφορούσε θέσεις κατηγορίας ΛΑ. Ούτε το γεγονός ότι ο καταγγέλλων είχε γίνει δεκτός, με βάση το δίπλωμά του, σε διαγωνισμό κατηγορίας Α του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούσε να υποχρεώσει την Επιτροπή να θεωρήσει το δίπλωμα αυτό επαρκές για το δικό της διαγωνισμό.

2.6 Ο καταγγέλλων βασίστηκε στη Σύμβαση περί Αναγνώρισης Σπουδών και Διπλωμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης της UNESCO η οποία εγκρίθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1979 και στη Σύσταση περί Αναγνώρισης Σπουδών και Διπλωμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης που εγκρίθηκε από την UNESCO στις 13 Νοεμβρίου 1993. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι τα έγγραφα αυτά δεν υποχρέωναν την Επιτροπή να θεωρήσει το δίπλωμα του καταγγέλλοντα επαρκές για το συγκεκριμένο διαγωνισμό.

2.7 Το Πανεπιστήμιο της Λωζάννης αναφέρθηκε επίσης στη συμφωνία πλαίσιο που συνήφθη το 1994 από δύο φορείς που εκπροσωπούσαν τα πανεπιστήμια της Ελβετίας και της Γαλλίας. Βάσει της συμφωνίας αυτής, η ελβετική “licence” που χορη-

γείται ύστερα από οκτώ τουλάχιστον εξάμηνα σπουδών αντιστοιχεί στη γαλλική “maîtrise”. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ο καταγγέλλων δεν απέδειξε ότι η περίπτωση του εμπίπτει στη συμφωνία πλαίσιο του 1994. Η συμφωνία αναφέρεται στις ελβετικές “licence” που χορηγούνται ύστερα από τουλάχιστον οκτώ εξάμηνα σπουδών, ενώ το δίπλωμα του καταγγέλλοντα του είχε χορηγηθεί ύστερα από τριετείς μόνο σπουδές. Οι αναφορές του καταγγέλλοντα στην επαγγελματική εμπειρία που απέκτησε στη διάρκεια των σπουδών του (1985) και μετά την ολοκλήρωση αυτών (1986/87) δεν φαίνεται να έχουν σημασία στο πλαίσιο αυτό.

2.8 Ωστόσο, τα ανωτέρω δεν αποκλείουν το ενδεχόμενο να θεωρηθεί το δίπλωμα του καταγγέλλοντα ισοδύναμο με τη γαλλική “maîtrise” βάσει της αξίας του. Τα στοιχεία που παρέσχε το Πανεπιστήμιο της Λωζάννης επιβεβαιώνουν τον ισχυρισμό του ιδρύματος ότι η “licence” του καταγγέλλοντα δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τη γαλλική “licence”, αλλά πρέπει μάλλον να συγκριθεί με τη “maîtrise” του γαλλικού συστήματος. Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει επίσης ότι, μολονότι η ελβετική “licence” χορηγείται σήμερα ύστερα από τέσσερα έτη σπουδών, ο αριθμός των διδακτικών ωρών δεν έχει αυξηθεί σημαντικά (2338 έναντι 2310). Επομένως, δεν αποκλείεται η ελβετική “licence” που χορηγούνταν με το σύστημα που ίσχυε πριν από το 1996 να θεωρηθεί ισοδύναμη με τις “licences” που χορηγούνται σήμερα από τα ελβετικά πανεπιστήμια και οι οποίες, όπως προαναφέρθηκε, αντιστοιχούν στη “maîtrise” του γαλλικού συστήματος. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε επίσης σημαντικό το γεγονός ότι δύο άλλα κοινοτικά θεσμικά όργανα, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έκριναν το δίπλωμα του καταγγέλλοντα επαρκές για τη συμμετοχή του σε διαγωνισμό κατηγορίας Α.

2.9 Εντούτοις, έπρεπε να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η εξεταστική επιτροπή έχει κάποια διακριτική ευχέρεια σε ότι αφορά τον προσδιορισμό των διπλωμάτων που θεωρούνται «ισοδύναμα» και καθιστούν δυνατή τη συμμετοχή στο διαγωνισμό. Συνεπώς, κρούσμα κακής διοίκησης θα συνέτρεχε μόνο εάν η Επιτροπή είχε εμφανώς υπερβεί τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχαν ενδείξεις ότι αυτό είχε συμβεί στην παρούσα περίπτωση.

2.10 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ωστόσο αναγκαίο να διατυπώσει μια περαιτέρω παρατήρηση επί του θέματος.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Ο Διαμεσολαβητής επιθυμεί να δει την Επιτροπή να συνεργάζεται σε επόμενους διαγωνισμούς με τα υπόλοιπα θεσμικά όργανα και οργανισμούς της ΕΕ προκειμένου να αποφεύγεται η εφαρμογή διαφορετικών κριτηρίων για την επιλογή των διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που απαιτούνται για τη συμμετοχή σε διαγωνισμούς για ανάλογες θέσεις.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1219/99/ΜΕ κατά της
Επιτροπής των Ευρωπαϊ-
κών Κοινοτήτων*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων κατέθεσε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ένωσης τον Οκτώβριο του 1999. Η καταγγελία αφορούσε τον υπάλληλο της Επιτροπής κ. van Buitenen, ο οποίος είχε διαβιάσει εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ο καταγγέλλων δήλωνε ότι οι ενέργειες της Επιτροπής έναντι του κ. van Buitenen παραβίαζαν γενικές αρχές της νομοθεσίας των ΕΚ σχετικά με της ελευθερία της έκφρασης των υπαλλήλων. Ειδικότερα ο καταγγέλλων διατύπωνε τους εξής ισχυρισμούς:

- 1 Η Επιτροπή εσφαλμένως επέβαλε πειθαρχική επίπληξη στον κ. van Buitenen.
- 2 Ο κ. van Buitenen εσφαλμένως μετατάχθηκε από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσιονομικού Ελέγχου στη Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοίκησης.
- 3 Η Επιτροπή απειλούσε να κινήσει δικαστική διαδικασία κατά του κ. van Buitenen μετά την έκδοση βιβλίου που αφορούσε τη χρονική περίοδο κατά την οποία εργαζόταν στην Επιτροπή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάσθηκε στην Επιτροπή η οποία προέβη στις εξής δηλώσεις:

- 1 Η Επιτροπή δήλωσε ότι όταν ο κ. van Buitenen διαβίβασε έγγραφα σε φορείς εκτός Επιτροπής, παραβίασε τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων, συγκεκριμένα τις διατάξεις που εφαρμόζονται στην προστασία των δικαιωμάτων εκείνων που αποτελούν αντικείμενο πειθαρχικής και ποινικής διώξεως.
- 2 Όσον αφορά τη μετάταξη, η Επιτροπή δήλωσε ότι ο κ. van Buitenen επανεντάχθη σε νέα θέση αντίστοιχη προς τον βαθμό του και τις δεξιότητες στον χρηματοοικονομικό τομέα που διαθέτει. Ο κ. van Buitenen δεν επανατοποθετήθηκε στο τμήμα λογιστικού ελέγχου όπου εργαζόταν, επειδή μπορεί έως έναν βαθμό να είχε επέλθει κλονισμός της εμπιστοσύνης ανάμεσα στον κ. van Buitenen και τους ανωτέρους του, στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να δυσχεραίνει την καθημερινή διαχείριση.
- 3 Όσον αφορά τη δικαστική διαδικασία, η Επιτροπή προέβαλε ότι στον κ. van Buitenen δεν απαγορεύθηκε να εκφραστεί και ότι η Επιτροπή δεν αρνήθηκε να του παράσχει άδεια να προβεί σε δημοσίευση. Η Επιτροπή τον είχε συμβουλευθεί όμως να αναθεωρήσει το περιεχόμενο του βιβλίου του για να εξασφαλίσει ότι δεν περιείχε συκοφαντικές δηλώσεις. Έτσι, ο κ. van Buitenen είχε προειδοποιηθεί ότι θα έφερε αμέρεια τη ευθύνη των συνεπειών, στις οποίες θα μπορούσε να συγκαταλέγεται και υποχρέωση για την Επιτροπή να συνδράμει υπαλλήλους οι οποίοι θεωρούσαν ότι το βιβλίο τους δυσφήμιζε. Η Επιτροπή επεσήμαινε ότι όταν κατέστη υπάλληλος ο κ. van Buitenen δέχθηκε εν πλήρη ελευθερία τις υποχρεώσεις που επιβάλλει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων. Μία από τις υποχρεώσεις αυτές είναι ότι οι υπάλληλοι πρέπει να λαμβάνουν άδεια προτού δημοσιεύσουν υλικό που συνδέεται με την εργασία τους, σύμφωνα με το άρθρο 17 (2) του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Επ' αυτού η Επιτροπή παρέπεμπε στην απόφαση του Πρωτοδικείου στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-34/96 και T-163/96, *Connolly κατά Επιτροπής*, όπου το Δικαστήριο επιβεβαίωνε ότι η ως άνω απαίτηση ήταν θεμιτή και ανάλογη και ούτως συμφωνούσε πλήρως με το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση που ορίζεται συγκεκριμένα στο άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επανέλαβε συνοπτικά το περιεχόμενο της καταγγελίας του υπογραμμίζοντας ότι οι ενέργειες της Επιτροπής αντέβαιναν στην ελευθερία της έκφρασης.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η επιβολή πειθαρχικής επιπλήξεως

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή εσφαλμένως επέβαλε πειθαρχική επίπληξη στον κ. van Buitenen.

1.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι ο κ. van Buitenen είχε παραβεί τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως όταν διαβίβασε έγγραφα σε φορείς εκτός Επιτροπής.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι εναπόκειται στην αρμόδια επί των διορισμών αρχή να επιλέξει την δέουσα ποινή⁴³. Στην παρούσα περίπτωση δεν υπήρχε ένδειξη ότι η Επιτροπή δεν ενήργησε εντός της κατά νόμον αρμοδιότητάς της.

1.4 Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχε κρούσμα κακής διοικήσεως σε σχέση με αυτό το τμήμα της υποθέσεως.

2 Η επανένταξη

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι εσφαλμένως η Επιτροπή είχε μετατάξει τον κ. van Buitenen από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσιονομικού Ελέγχου στη Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοίκησης.

2.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι ο κ. van Buitenen επανεντάχθη σε άλλη θέση που αντιστοιχούσε στον βαθμό και τις δεξιότητές του στον χρηματοοικονομικό τομέα. Δεν επανεντάχθη στη προτέρα θέση του, διότι ίσως να είχε επέλθει κλονισμός της εμπιστοσύνης ανάμεσα στον κ. van Buitenen και τους ανωτέρους του.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι σε άλλη καταγγελία (1335/99/ME), η οποία επίσης αφορά ισχυρισμούς σε σχέση με την επανένταξη του κ. van Buitenen, η Επιτροπή πληροφόρησε τον διαμεσολαβητή ότι ο κ. van Buitenen δεν είχε αντίρρηση στη μετάταξη και ότι σήμερα κατέχει νέα θέση για την οποία ο ίδιος υπέβαλε αίτηση που ήταν επιτυχής.

2.4 Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχε κρούσμα κακής διοικήσεως σε σχέση με αυτό το τμήμα της υποθέσεως.

3 Η δικαστική διαδικασία

3.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή απείλησε τον κ. van Buitenen με δικαστική διαδικασία μετά τη δημοσίευση του βιβλίου του σχετικά με τη χρονική περίοδο κατά την οποία εργαζόταν για την Επιτροπή.

3.2 Η Επιτροπή εξήγησε ότι δεν είχε απαγορεύσει στον κ. van Buitenen να εκφραστεί και δεν του είχε αρνηθεί την άδεια να προβεί σε δημοσίευση. Η Επιτροπή τον είχε συμβουλευτεί να αναθεωρήσει το βιβλίο του για να εξασφαλίσει ότι δεν υπήρχαν συγκοφαντικές δηλώσεις και τον είχε ενημερώσει ότι θα έφερε την ευθύνη τυχόν συνεπειών, κατέστησε δε σαφές ότι ίσως η Επιτροπή να υποχρεωνόταν να συνδράμει τα τυχόν θυγόμενα πρόσωπα. Η Επιτροπή δήλωσε ότι, όπως επιβεβαιώθηκε από το Πρωτοδικείο, ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης συμφωνούσε με την ελευθερία της έκφρασης.

⁴³ 46/72, *Robert de Greef κατά Επιτροπής*, Συλλογή του Δικαστηρίου ΕΚ [1973] 543, παρ. 45-46, 228/83, *F κατά Επιτροπής*, Συλλογή του Δικαστηρίου ΕΚ [1985] 275, παρ. 34 και T-146/89, *Calvin Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου*, Συλλογή του Δικαστηρίου ΕΚ [1991] II-1293, παρ. 83.

3.3 Το άρθρο 17 (2) του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης ορίζει ότι ο υπάλληλος έχει την υποχρέωση να ζητήσει άδεια από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, προτού δημοσιεύσει υλικό που σχετίζεται με το έργο των Κοινοτήτων. Όσον αφορά την ελευθερία της έκφρασης, το Πρωτοδικείο αποφάσισε στις συνεδικασθείσες υποθέσεις T-34/96 και T-163/96, *Connolly κατά Επιτροπής*⁴⁴ ότι ο τρόπος με τον οποίον είχε ερμηνευθεί ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως στη συγκεκριμένη υπόθεση, δεν αποτελεί αδικαιολόγητο περιορισμό της ελευθερίας της έκφρασης. Περαιτέρω στην υπόθεση T-82/99, *Cwik κατά Επιτροπής*⁴⁵ το Δικαστήριο διαπίστωσε την ανάγκη να επιτευχθεί ορθή ισορροπία ανάμεσα στην εξασφάλιση της άσκησης ενός θεμελιώδους δικαιώματος (όπως είναι η ελευθερία της έκφρασης) και την προστασία ενός θεμιτού στόχου γενικού συμφέροντος. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι η Επιτροπή δεν έλαβε κανένα πειθαρχικό μέτρο κατά του κ. van Buitenen, απλώς του υπενθύμισε τις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Κατά συνέπεια δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή ενήργησε εσφαλμένως όταν υπενθύμισε στον κ. van Buitenen τα καθήκοντά του σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως ή γενικότερα ότι η Επιτροπή δεν επέτυχε ορθή ισορροπία ανάμεσα στο θεμελιώδες δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης και τα καθήκοντα και τις ευθύνες των υπαλλήλων.

3.4 Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχε κρούσμα κακής διοικήσεως σε σχέση με αυτό το τμήμα της υποθέσεως.

4 Συμπέρασμα

Βάσει της έρευνας που διενήργησε ο Διαμεσολαβητής στη συγκεκριμένη καταγγελία, δεν φάνηκε να υπάρχει κρούσμα κακής διοικήσεως από την Επιτροπή. Κατά συνέπεια ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υποθέσεως.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η ελευθερία της έκφρασης των υπαλλήλων της Κοινότητας είχε ήδη αποτελέσει θέμα καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή το 1996 (794/5.8.1996/EAW/SW/VK). Η καταγγελία παρουσιάζεται στην ετήσια έκθεση 1997, μέρος 3.1.5. Στην απόφασή του με ημερομηνία 5 Νοεμβρίου 1997, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν υπήρχε κρούσμα κακής διοικήσεως από το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο, την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, διατύπωσε όμως περαιτέρω παρατηρήσεις επί του ζητήματος της ελευθερίας της έκφρασης των υπαλλήλων της Επιτροπής. Τότε ο Διαμεσολαβητής δήλωνε:

Η Επιτροπή μπορεί ίσως να εξετάσει κατά πόσον πρέπει να δώσει οδηγίες στους υπαλλήλους της σχετικά με το τί θεωρεί εξισορρόπηση του ατομικού τους δικαιώματος ελευθερίας έκφρασης, που περιλαμβάνει και την ελευθερία δημοσιοποίησης πληροφοριών και ιδεών, και των καθηκόντων και ευθυνών τους ως υπαλλήλων, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 12 και 17 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Ο Διαμεσολαβητής σημείωνε επίσης την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην υπόθεση *Vogt κατά Γερμανίας*⁴⁶ όπου ορίζεται ότι όλοι οι υπάλληλοι είναι άτομα και ως άτομα έχουν δικαίωμα στην προστασία της ελευθερίας της έκφρασης όπως ορίζεται στο άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

Στο επίπεδο της Κοινότητας το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν εκδώσει αποφάσεις σχετικά με το δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης των υπαλλήλων της

⁴⁴ T-34/96 και T-163/96, *Bernard Connolly κατά Επιτροπής*, Συλλογή του Δικαστηρίου ΕΚ [1999] II-463, παρ. 149.

⁴⁵ T-82/99, *Cwik κατά Επιτροπής*, Απόφαση της 14ης Ιουλίου 2000, παρ. 52.

⁴⁶ *Vogt κατά Γερμανίας*, Απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 1995, Σειρά Α αριθ. 323.

Κοινότητας, συγκεκριμένα στις υποθέσεις C-100/88, *Oyowe κατά Επιτροπής*⁴⁷, T-34/96 και T-163/96, *Connolly κατά Επιτροπής*⁴⁸ και T-82/99, *Cwik κατά Επιτροπής*⁴⁹.

Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι μετά τις αποφάσεις των κοινοτικών δικαστηρίων έχουν υπάρξει κάποιες διευκρινίσεις όσον αφορά την ελευθερία της έκφρασης των υπαλλήλων της Κοινότητας. Παραμένουν ωστόσο άλλα ζητήματα σε σχέση με τα άρθρα 12 και 17 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, συγκεκριμένα το ζήτημα του τί θα εθεωρείτο ορθή ισορροπία ανάμεσα στο δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης του υπαλλήλου και το έννομο συμφέρον των Κοινοτήτων.

Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι η Επιτροπή έχει προσδιορίσει μερικά θέματα που σχετίζονται με αυτό στο Λευκό Βιβλίο “Μεταρρύθμιση της Επιτροπής – Μέρος II” της 1ης Μαρτίου 2000. Μολονότι δεν παραπέμπουν συγκεκριμένα στο δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης, οι Δράσεις 57 και 58 του Λευκού Βιβλίου δηλώνουν ότι η Επιτροπή σχεδιάζει την έκδοση εγχειριδίου, το οποίο να εξηγεί σαφώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των υπαλλήλων, του εσωτερικούς κανόνες για την κίνηση διαδικασιών και τις κατευθυντήριες γραμμές για την επιβολή ποινών βάσει της σοβαρότητας της παραβάσεως. Επιπλέον οι Δράσεις 59 και 60 περιέχουν την πρόθεση να διευρυνθούν οι διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως με κανόνες περί καταγγελίας δυσλειτουργιών. Οι εν λόγω διατάξεις θα παράσχουν κατά πάσαν πιθανότητα τη δυνατότητα στους υπαλλήλους να αναφέρουν αδικήματα μέσω εσωτερικών διαύλων αλλά επίσης και σε διαύλους καταγγελίας δυσλειτουργιών εκτός Επιτροπής. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι οι αποφάσεις προβλέπεται να εγκριθούν τον Μάρτιο και Απρίλιο 2001 αντιστοίχως.

Προσφάτως η Επιτροπή γνωστοποίησε στον Διαμεσολαβητή τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν προς βελτίωση της διαφάνειας και της υπηρεσίας που παρέχεται στο προσωπικό της Επιτροπής όσον αφορά τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως και άλλους διοικητικούς κανόνες. Μία περιεκτική βάση δεδομένων για το προσωπικό που εμπεριέχει αυτούς τους κανόνες πρόκειται να παρουσιασθεί συντόμως. Μακροπρόθεσμα υπάρχει σχέδιο δράσης για την απλούστευση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Φάνηκε ούτως ότι η Επιτροπή έχει επιδείξει προθυμία να εκδώσει κατευθυντήριες γραμμές στο συγκεκριμένο πεδίο και ο Διαμεσολαβητής χαιρέτησε αυτές τις πρωτοβουλίες που έλαβε η Επιτροπή. Ο Διαμεσολαβητής παρότρυνε ωστόσο την Επιτροπή να εξετάσει δεόντως τη θεμελιώδη αρχή της ελευθερίας της έκφρασης κατά την έκδοση κατευθυντηρίων γραμμών για τους υπαλλήλους της όπως διατυπώνεται επίσης στις περαιτέρω παρατηρήσεις που συνοδεύουν την απόφαση της 5ης Νοεμβρίου 1997 για την καταγγελία 794/5.8.1996/EAW/SW/VK.

Υπό το φως του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, η διακήρυξη του οποίου έγινε προσφάτως κατά τη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στη Νίκαια, ο Διαμεσολαβητής μπορεί να προβεί στο άμεσο μέλλον στην έναρξη εξετάσεως ιδία πρωτοβουλία σχετικά με τη διασφάλιση της αρχής της ελευθερίας της έκφρασης για τους υπαλλήλους των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών.

⁴⁷ C-100/88, *Oyowe κατά Επιτροπής*, Συλλογή του Δικαστηρίου ΕΚ [1989] 4285, παρ. 16.

⁴⁸ T-34/96 και T-163/96, *Bernard Connolly κατά Επιτροπής*, Συλλογή του Δικαστηρίου SC [1999] II-463, παρ. 146-155.

⁴⁹ T-82/99, *Cwik κατά Επιτροπής*, Απόφαση της 14ης Ιουλίου 2000, παρ. 47-60.

**ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ
ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΗΣ
ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΜΕ
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
157/2000/ADB κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το 1994 η εταιρεία Eilers & Wheeler (UK) Limited (στο εξής EW) εξήγαγε είκοσι τόνους συμπτυκνωμένου βουτύρου στην Ιταλία. Οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου προέβησαν σε ελέγχους και αναλύσεις του βουτύρου και πιστοποίησαν ότι πληρούσε απολύτως τις προδιαγραφές του Κανονισμού ΕΟΚ 429/90⁵⁰.

Δεκαοκτώ τόνοι πωλήθηκαν απευθείας σε καταστήματα λιανικής πώλησης στην Ιταλία, ενώ δύο τόνοι δεσμεύτηκαν από τις ιταλικές αρχές, οι οποίες διαπίστωσαν ότι το προϊόν δεν πληρούσε τις προδιαγραφές του κανονισμού ΕΟΚ 429/90. Έτσι, επιβλήθηκε πρόστιμο στην EW.

Η EW θεώρησε το πρόστιμο αυτό αδικαιολόγητο. Αμφισβήτησε τα αποτελέσματα του ελέγχου και προέβαλε ειδικότερα το επιχείρημα ότι το προϊόν είχε ελεγχθεί και εγκριθεί από τις βρετανικές αρχές. Η Ιταλία δεν έπρεπε να προβεί στη διενέργεια περαιτέρω ελέγχων. Ακολουθώντας, η EW ήλθε σε επαφή τόσο με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή όσο και το Συμβούλιο Παρέμβασης (Intervention Board Executive Agency) της κυβέρνησης του Ηνωμένου Βασιλείου (εφεξής καλούμενο Συμβούλιο Παρέμβασης).

Η καταγγέλλουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν απάντησε ούτε στην ίδια ούτε στο Συμβούλιο Παρέμβασης. Η καταγγέλλουσα εξέφρασε επίσης τη λύπη της για το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν προέβη στις δέουσες ενέργειες προκειμένου να εξασφαλίσει τη συμμόρφωση των ιταλικών αρχών με τους όρους του ανωτέρω Κανονισμού. Έτσι, την 1η Φεβρουαρίου 2000 η EW υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή διατυπώνοντας τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1 η EW υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε σε μια σειρά αιτημάτων που υπέβαλαν από τον Μάιο του 1995 τόσο η EW όσο και το Συμβούλιο Παρέμβασης.

2 Η EW υποστήριξε ότι αφότου έλαβε γνώση του προβλήματος, τον Μάιο του 1995, η Επιτροπή δεν προέβη στις δέουσες ενέργειες προκειμένου να εξασφαλίσει τη συμμόρφωση των ιταλικών αρχών με τις διατάξεις του κανονισμού 429/90.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή, της οποίας η γνώμη επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η εξής:

Ο Κανονισμός 429/90 προβλέπει τη χορήγηση ενίσχυσης στο συμπτυκνωμένο βούτυρο που προορίζεται για άμεση κατανάλωση στην Κοινότητα. Η ενίσχυση έπρεπε να καταβληθεί από το κράτος μέλος που παρήγαγε το προϊόν, δηλαδή στην παρούσα περίπτωση από το Ηνωμένο Βασίλειο. Η διαχείριση του συγκεκριμένου προγράμματος ενίσχυσης, συμπεριλαμβανομένης της επίλυσης διαφορών, εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών.

Εντούτοις, στην παρούσα περίπτωση, και ύστερα από αίτημα του Συμβουλίου Παρέμβασης, η Επιτροπή ήλθε επανειλημμένα σε επαφή με τις ιταλικές αρχές και αντάλλαξε επιστολές με το Συμβούλιο Παρέμβασης. Πραγματοποιήθηκαν επίσης συναντήσεις μεταξύ των αρμόδιων αρχών και της Επιτροπής. Η Επιτροπή επισύναψε στη γνώμη της προς το Διαμεσολαβητή την αλληλογραφία της σχετικά με το πρόβλημα της καταγγέλλουσας.

Η γνώμη της Επιτροπής σχετικά με τους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας:

⁵⁰

ΕΕ L 45, 21.02.1990, σ. 8-14

Κανονισμός (ΕΟΚ) 429/90 της Επιτροπής της 20ής Φεβρουαρίου 1990 σχετικά με τη χορήγηση βάσει δημοπρασίας ενίσχυσης στο συμπτυκνωμένο βούτυρο που προορίζεται για άμεση κατανάλωση στην Κοινότητα.

1 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η συνεργασία της με τις βρετανικές και τις ιταλικές αρχές υπήρξε στενότερη από όσο της ζητήθηκε. Εξάλλου, από το φάκελο της υπόθεσης προκύπτει ότι η καταγγέλλουσα απηύθυνε στην Επιτροπή μία μόλις επιστολή.

Παρόλα αυτά, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για την παράλειψή της να ενημερώσει απ' ευθείας την καταγγέλλουσα. Η Επιτροπή θεώρησε ότι το θέμα έπρεπε να συζητηθεί απ' ευθείας με τις εθνικές αρχές και ότι η καταγγέλλουσα τελούσε εν γνώσει των ενεργειών αυτών.

2 Η Επιτροπή αμφισβήτησε το δεύτερο ισχυρισμό της καταγγέλλουσας. Επισήμανε ότι οι διατάξεις που περιέχονται σε έναν κανονισμό είναι δεσμευτικές για όλα τα κράτη μέλη. Η Ιταλία μάλιστα εξέδωσε και εγκύκλιο για την εφαρμογή του Κανονισμού 429/90.

Μολονότι, βάσει του συγκεκριμένου κανονισμού, οι έλεγχοι στο βούτυρο πρέπει να διενεργούνται στην παραγωγό χώρα, κανένας κανόνας δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να διενεργούν και νέους συνήθεις ελέγχους στα προϊόντα διατροφής. Η Επιτροπή πιστεύει ότι δεν θα μπορούσε να προβάλει οποιαδήποτε ένσταση κατά της Ιταλίας.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην καταγγέλλουσα, καλώντας την να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Στην απάντησή της, με ημερομηνία 27 Ιουνίου 2000, η EW ευχαρίστησε τον Διαμεσολαβητή για τη συμβολή του. Εξέφρασε την ικανοποίησή της για τις πληροφορίες που περιέχονταν στη γνώμη της Επιτροπής και την ευγνωμοσύνη της για την προσοχή με την οποία η Επιτροπή χειρίστηκε την υπόθεσή της.

Η EW επισήμανε τέλος ότι το όλο πρόβλημα είχε καταδείξει ότι ο Κανονισμός 429/90 παρουσίαζε ελλείψεις σε ορισμένα σημαντικά ζητήματα, τα οποία έπρεπε να διευκρινιστούν στο μέλλον.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Παράλειψη απάντησης

1.1 Η EW υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε σε μια σειρά αιτημάτων που υπέβαλαν από τον Μάιο του 1995 τόσο η ίδια όσο και το Συμβούλιο Παρέμβασης.

1.2 Η Επιτροπή επισήμανε ότι είχε επανειλημμένα έλθει σε επαφή με τις αρμόδιες αρχές, μεταξύ αυτών και με το Συμβούλιο Παρέμβασης, εξέφρασε δε τη λύπη της για το γεγονός ότι δεν ενημέρωσε απ' ευθείας την εταιρεία EW.

1.3 Φαίνεται ότι η Επιτροπή επέδειξε ζήλο κατά το χειρισμό της υπόθεσης της EW. Η EW έλαβε γνώση των ενεργειών της Επιτροπής μέσω της έρευνας του Διαμεσολαβητή και ευχαρίστησε την Επιτροπή για τις προσπάθειές της. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

2 Παράλειψη συμμόρφωσης των ιταλικών αρχών με τις διατάξεις του Κανονισμού 429/90

2.1 Η EW υποστήριξε ότι αφότου έλαβε γνώση του προβλήματος, τον Μάιο του 1995, η Επιτροπή δεν προέβη στις δέουσες ενέργειες προκειμένου να εξασφαλίσει τη συμμόρφωση των ιταλικών αρχών με τις διατάξεις του Κανονισμού 429/90. Η Ιταλία δεν έπρεπε να διενεργεί ελέγχους για προϊόντα που είχαν λάβει έγκριση στο Ηνωμένο Βασίλειο.

2.2 Σύμφωνα με την Επιτροπή, κανένας κανόνας δεν απαγορεύει σε κάποιο κράτος μέλος να διενεργεί και νέους συνήθεις ελέγχους στα προϊόντα διατροφής. Η Ιταλία δεν είχε παραβεί τον εν λόγω Κανονισμό και δεν ήταν δυνατό να υπάρξουν ενστάσεις εναντίον της.

2.3 Οι εξηγήσεις της Επιτροπής για το συγκεκριμένο ζήτημα ήταν εύλογες. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δε διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.1.3 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
287/99/ADB κατά του
Ευρωπαϊκού Κοινοβου-
λίου και της Ευρωπαϊ-
κής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα είναι δημόσιος υπάλληλος στην Εταιρεία Εθνικών Σιδηροδρόμων της Ιταλίας. Κατά την άποψή της υπήρξε θύμα άνισης μεταχείρισης επειδή ο εργοδότης της παραβίασε το δικαίωμα ίσης αμοιβής μεταξύ ανδρών και γυναικών. Στο παρελθόν είχε προσφύγει ανεπιτυχώς στα ιταλικά δικαστήρια.

Στο πλαίσιο αυτό, η καταγγέλλουσα απευθύνθηκε στο γραφείο EUROJUS της Επιτροπής στη Ρώμη ζητώντας να πληροφορηθεί αν η απαίτησή της, η οποία είχε ως αφετηρία την ισότητα δικαιωμάτων μεταξύ ανδρών και γυναικών, θεμελιωνόταν με βάση το κοινοτικό δίκαιο. Το αίτημα παροχής των εν λόγω πληροφοριών αποσκοπούσε στην ενίσχυση των επιχειρημάτων επί των οποίων θα θεμελιωνόταν η προσφυγή κατά των αποφάσεων των ιταλικών δικαστηρίων ή, κατά περίπτωση, στην υποβολή καταγγελίας σε κοινοτικό επίπεδο. Στις 3 Απριλίου 1998, το γραφείο EUROJUS έστειλε στην καταγγέλλουσα ένα απλό φυλλάδιο που αφορούσε σε κοινοτικά προγράμματα.

Στις 24 Αυγούστου 1998, η καταγγέλλουσα υπέβαλε αναφορά σχετικά με την ανωτέρω άνιση μεταχείριση στο γραφείο πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Ρώμη καθώς και αντίγραφό της στην ακόλουθη ηλεκτρονική σελίδα: webmaster@europarl.eu.int. Στις 11 Σεπτεμβρίου 1998, ο διευθυντής του γραφείου της Ρώμης ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν ήταν αρμόδιο, τη συμβούλευσε δε να υποβάλει το αίτημά της απευθείας στην Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Στις 15 Μαρτίου 1999, με το σκεπτικό ότι η Επιτροπή δεν την ενημέρωσε δεόντως και ότι το Κοινοβούλιο δεν καταχώρισε την αναφορά της σχετικά με τις διακρίσεις με βάση το φύλο, η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η εξής:

Στις 30 Μαρτίου 1998, η καταγγέλλουσα επικοινωνήσε μέσω τηλεομοιοτυπίας με την υπηρεσία EUROJUS στη Ρώμη ζητώντας να ενημερωθεί. Εξήγησε ότι είχε προσφύγει σε εθνικό δικαστήριο κατά του εργοδότη της, ενώ είχε υποβάλει και διοικητική καταγγελία. Στην τηλεομοιοτυπία, η καταγγέλλουσα ζητούσε από την Επιτροπή:

1 να εξετάσει την υπόθεσή της·

2 να της γνωστοποιήσει τη γνώμη της επί του θέματος·

3 να κρίνει αν η διοικητική καταγγελία που είχε υποβάλει ήταν βάσιμη·

4 να την πληροφορήσει σχετικά με το αρμόδιο για την εξέταση της υπόθεσής της όργανο σε τελικό βαθμό, ενδεχομένως σε κοινοτικό επίπεδο.

Η EUROJUS απέστειλε στην καταγγέλλουσα μια επίσημη δημοσίευση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής αφιερωμένη εξ ολοκλήρου στην ισότιμη μεταχείριση ανδρών και γυναικών, η οποία περιείχε τους σχετικούς αριθμούς αναφοράς στη νομοθεσία της ΕΚ καθώς και τις διευθύνσεις των αρμόδιων αρχών.

Δεδομένου ότι η αποστολή της είναι να προσφέρει δωρεάν νομικές πληροφορίες για ζητήματα σχετικά με την ευρωπαϊκή ιθαγένεια, η EUROJUS δεν θεώρησε σκόπιμο να αποφανθεί επί της απόφασης ενός ιταλικού δικαστηρίου.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας σχετικά με τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στην καταγγέλλουσα καλώντας της να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Στην απάντησή της, η καταγγέλλουσα τόνισε ότι η τηλεομοιοτυπία της προς την Επιτροπή δεν ήταν αίτημα για ενημέρωση αλλά μια διεξοδική αναφορά με αντικείμενο τις διακρίσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Η καταγγέλλουσα επισύναψε αντίγραφο της τηλεομοιοτυπίας που είχε απευθύνει στην Επιτροπή και υποστήριξε ότι η EUROJUS θα μπορούσε να την έχει διαβιβάσει σε κάποια υπηρεσία αρμόδια για να απαντήσει στους ισχυρισμούς της.

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε επίσης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η εξής:

Η καταγγέλλουσα είχε απευθύνει επιστολή στο γραφείο πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Ρώμη. Στην απάντησή του, ο διευθυντής του γραφείου πρότεινε ευγενικά στην καταγγέλλουσα να απευθυνθεί στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, μη αντιλαμβανόμενος την πρόθεσή της να υποβάλει πράγματι αναφορά. Το σφάλμα αυτό μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι τα 5 συνημμένα έγγραφα που ανέφερε η καταγγέλλουσα στην επιστολή της δεν είχαν στην πραγματικότητα επισυναφθεί. Πάντως, η επιστολή της καταγγέλλουσας καταχωρίστηκε τελικώς ως αναφορά υπ' αριθ. 230/99.

Για να αποφευχθούν ανάλογες καταστάσεις στο μέλλον, ο προϊστάμενος τμήματος της Επιτροπής Αναφορών απέστειλε σημείωμα στο Γενικό Διευθυντή Πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Το σημείωμα, που διαβιβάστηκε επίσης σε όλα τα γραφεία πληροφοριών, ανέφερε ότι οι πολίτες πρέπει να ενημερώνονται για τις ισχύουσες διαδικασίες καθώς και για τη δυνατότητα υποβολής αναφοράς στο Κοινοβούλιο ή καταγγελίας στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή. Ιδιαίτερες οδηγίες πρέπει να παρέχονται για τις αναφορές που υποβάλλονται μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας σχετικά με τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη του Κοινοβουλίου στην καταγγέλλουσα καλώντας την να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Στην απάντησή της, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η επιστολή της αποτελούσε σαφώς αναφορά με 6 και όχι 5 επισυναπτόμενα έγγραφα. Επίσης, ήταν βέβαιη ότι τα επισυναπτόμενα έγγραφα είχαν πράγματι ταχυδρομηθεί μαζί με την επιστολή.

Τέλος, η καταγγέλλουσα ζήτησε να εξεταστεί η αναφορά της κατά προτεραιότητα.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 5 Μαΐου 2000, κατόπιν της υποβολής σχετικού αιτήματος από το Διαμεσολαβητή, οι υπηρεσίες της Επιτροπής Αναφορών ενημέρωσαν το Διαμεσολαβητή ότι η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είχε αποφασίσει να περατώσει την εξέταση της αναφοράς της καταγγέλλουσας στη συνεδρίαση της 23/24 Φεβρουαρίου 2000.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η παράλειψη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να προβεί στις ενδεικνυόμενες ενέργειες μετά την υποβολή αιτήματος της καταγγέλλουσας

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν προέβη στις ενδεικνυόμενες ενέργειες μετά την υποβολή του αιτήματός της σχετικά με υποτιθέμενες περιπτώσεις εργασιακών διακρίσεων λόγω φύλου. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι έθεσε στη διάθεση της καταγγέλλουσας λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με το θέμα που την ενδιέφερε και ότι προτίμησε να μην αποφανθεί επί της απόφασης ενός ιταλικού δικαστηρίου.

1.2 Στην επιστολή της προς την Επιτροπή, η καταγγέλλουσα ζήτησε τη νομική αξιολόγηση των ισχυρισμών της καθώς και της υποτιθέμενης σε βάρος της άνισης μεταχείρισης. Δεδομένου ότι η υπόθεση είχε ήδη κριθεί από δύο ιταλικά δικαστήρια, η υπηρεσία EUROJUS της Επιτροπής θα έπρεπε να σχολιάσει την απόφαση των δικαστηρίων αυτών.

1.3 Επιπλέον, η καταγγέλλουσα ζήτησε από την Επιτροπή πληροφορίες σχετικά με το αρμόδιο όργανο για την εξέταση της υπόθεσής της. Η Επιτροπή διαβίβασε στην καταγγέλλουσα τις πληροφορίες που είχε ζητήσει με το δημοσίευμα που της απέστειλε. Η καταγγέλλουσα αποφάσισε ακολούθως να υποβάλει αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο είναι αρμόδιο για το χειρισμό των αναφορών που άπτονται της ισότιμης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών.

1.4 Συνάγεται ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν ενεργήσει δεόντως και δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Παράλειψη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να καταχωρίσει την αναφορά της καταγγέλλουσας

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι υπέβαλε αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το οποίο παρέλειψε να την καταχωρίσει και τη συμβούλεψε να προσφύγει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παραδέχθηκε ότι οι υπηρεσίες του είχαν διαπράξει σφάλμα.

2.2 Όταν έλαβε γνώση της αναφοράς για την οποία γινόταν λόγος στην καταγγελία που είχε υποβληθεί στο Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καταχώρισε την αναφορά. Για την αποφυγή ανάλογων καταστάσεων στο μέλλον, η Επιτροπή Αναφορών δεσμεύτηκε επίσης να βελτιώσει τη διαδικασία υποβολής αναφορών, ιδίως όταν αυτές αποστέλλονται μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε συνεχιζόμενο κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης και, ως εκ τούτου, έκρινε ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε λάβει μέτρα για τη ρύθμιση του ζητήματος.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Επιπλέον, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προέβη στη λήψη μέτρων για ρύθμιση του θέματος. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.1.4 Το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο

ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
659/2000/GG κατά του
Ευρωπαϊκού Πανεπι-
στημιακού Ινστιτούτου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ιστορικό

Το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο («ΕΠΙ»), με έδρα τη Φλωρεντία, ιδρύθηκε το 1972 από τα έξι ιδρυτικά κράτη μέλη των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ιδρυτική σύμβαση του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου και εγκαινίασε τις δραστηριότητές του το 1976. Όλες οι χώρες που έγιναν μέλη της ΕΕ μετά την ίδρυση του ΕΠΙ προσχώρησαν στη σύμβαση αυτή.

Το ΕΠΙ διοικείται από έναν διευθυντή (ή πρόεδρο) που έχει την ευθύνη της διοίκησης του ινστιτούτου. Ένα ανώτατο συμβούλιο αποτελούμενο από τους αντιπροσώπους των χωρών που έχουν υπογράψει τη σύμβαση είναι υπεύθυνο για το βασικό προσανατολισμό του ινστιτούτου. Κατευθύνει τις δραστηριότητές του ΕΠΙ και εποπτεύει την εξέλιξή του. Στις συνεδριάσεις του ανωτάτου συμβουλίου μετέχει, χωρίς δικαίωμα ψήφου, ένας αντιπρόσωπος της ΕΕ. Τέλος, υπάρχει ένα ακαδημαϊκό συμβούλιο με γενικές αρμοδιότητες που άπτονται των τομέων της έρευνας και της διδασκαλίας.

Η χρηματοδότηση του ΕΠΙ προερχόταν αρχικώς αποκλειστικά από τα συμβαλλόμενα κράτη. Σήμερα, μέρος του προϋπολογισμού του (περίπου το 15,5% για το έτος 2000) χρηματοδοτείται από την ΕΕ.

Το ΕΠΙ περιλαμβάνεται σε ένα πίνακα οργανισμών κοινοτικού χαρακτήρα, ο οποίος καταρτίστηκε βάσει του άρθρου 37 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης⁵¹. Όλοι οι άλλοι οργανισμοί που αναφέρονται στον εν λόγω κατάλογο καλύπτονται από την εντολή του Διαμεσολαβητή. Εξάλλου, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση της Σύμβασης περί καταπολεμήσεως της δωροδοκίας στην οποία ενέχονται υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης⁵², το ΕΠΙ καλύπτεται από τον ορισμό της εν λόγω σύμβασης περί «οργανισμών που θεσπίζονται δυνάμει των Συνθηκών». Μετά την υπογραφή της ιδρυτικής σύμβασης του ΕΠΙ, η Κοινότητα απέκτησε αρμοδιότητες στους τομείς της εκπαίδευσης, του πολιτισμού και της έρευνας (πρβλ. άρθρο 3 σημεία (ιδ) και (ιζ) και άρθρα 149, 151 και 163 της Συνθήκης ΕΚ).

Η υπόθεση της καταγγελίας

Η καταγγέλλουσα, σουηδή υπήκοος, υπέβαλε αίτηση συμμετοχής στο διδακτορικό πρόγραμμα του Τμήματος Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών του ΕΠΙ τον Φεβρουάριο του 2000. Το τριετές αυτό πρόγραμμα έχει προπαρασκευαστικό χαρακτήρα για την υποβολή και την υποστήριξη διδακτορικής διατριβής. Σύμφωνα με το σχετικό φυλλάδιο που έχει εκδώσει το ΕΠΙ, οι υποψήφιοι επιλέγονται σε δύο στάδια. Στο πρώτο στάδιο, η επιλογή γίνεται με βάση τα στοιχεία που περιέχονται στην αίτηση. Στο δεύτερο στάδιο, η επιλογή βασίζεται στις συνεντεύξεις των ήδη προεπιλεγέντων υποψηφίων ενώπιον του διδακτικού προσωπικού του τμήματος που έχουν επιλέξει.

Όταν η αίτησή της απορρίφθηκε, η καταγγέλλουσα ζήτησε τη συνδρομή του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή (καταγγελία 428/2000). Υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα φυλετικής διάκρισης. Σε επιστολή του με ημερομηνία 5 Απριλίου 2000, ο Διαμεσολαβητής απέρριψε την καταγγελία αυτή με το σκεπτικό ότι δεν είχαν τηρηθεί οι ενδεικνυόμενες διοικητικές διαδικασίες έναντι του ΕΠΙ, όπως απαιτείται από το άρθρο 2 παράγραφος 4 του Καθεστώτος του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή⁵³.

⁵¹ Κανόνες για την κατάρτιση του πίνακα οργανισμών κοινοτικού χαρακτήρα που αναφέρεται στο δεύτερο εδάφιο του άρθρου 37 παράγραφος 1 στοιχείο β του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁵² Υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο στις 3 Δεκεμβρίου 1998, 1998 ΕΕ C 391/1.

⁵³ Απόφαση αριθ. 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113, σ. 15.

Στις 7 Απριλίου 2000, η καταγγέλλουσα απηύθυνε επιστολή στο ΕΠΙ με την οποία ζητούσε να πληροφορηθεί τους λόγους απόρριψης της αίτησής της. Στην απάντησή του με ημερομηνία 4 Μαΐου 2000, ο δόκτωρ Frijdal, προϊστάμενος της ακαδημαϊκής υπηρεσίας του ΕΠΙ, ενημέρωσε την καταγγέλλουσα ότι είχε προεδρεύσει της συνεδρίασης της επιτροπής προεπιλογής σουηδών υποψηφίων για συνέντευξη. Προσέθεσε ότι είχε επικοινωνήσει με το Τμήμα Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών προκειμένου να εξακριβώσει τους λόγους απόρριψης της καταγγέλλουσας. Ο δόκτωρ Frijdal κατέληξε ότι η επιτροπή διαπίστωσε ότι υπήρχαν επαρκέστεροι υποψήφιοι με ερευνητικό έργο που παρουσίαζε μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το τμήμα και ήταν πιο συμβατό με τις ειδικότητες των επιμέρους καθηγητών. Σε ό,τι αφορά στον ισχυρισμό της καταγγέλλουσας ότι η αίτησή της απορρίφθηκε για φυλετικούς λόγους, ο δόκτωρ Frijdal τόνισε ότι η ακαδημαϊκή επάρκεια αποτελούσε το μόνο κριτήριο επιλογής. Ο δόκτωρ Frijdal επισήμανε επίσης ότι η πλειονότητα των υποψηφίων είχε πολύ εντυπωσιακά τυπικά προσόντα και ότι, το γεγονός ότι οι περισσότεροι από αυτούς απορρίφθηκαν, είναι ενδεικτικό του εξαιρετικά ανταγωνιστικού χαρακτήρα του προγράμματος.

Στις 15 Μαΐου 2000, η καταγγέλλουσα προσέφυγε εκ νέου στο Διαμεσολαβητή υποβάλλοντας την παρούσα καταγγελία.

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι υπήρχε μεγάλη σύγχυση σχετικά με την επιτροπή προεπιλογής και την ταυτότητα των αρμοδίων για τη λήψη της σχετικής απόφασης. Επισήμανε ότι ο δόκτωρ Frijdal υποστήριξε ότι ήταν πρόεδρος της εν λόγω επιτροπής, στη συνέχεια όμως ο ίδιος ανέφερε ότι χρειάστηκε να επικοινωνήσει με το Τμήμα Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών προκειμένου να εξακριβώσει τους λόγους της απόρριψής της.

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η απάντηση του ΕΠΙ ήταν προφανώς ανεπαρκής. Στο πλαίσιο αυτό, προέβαλε τρία επιχειρήματα. Κατά πρώτο λόγο, το ΕΠΙ είχε, κατά την άποψή της, χρησιμοποιήσει ελάχιστα αντικειμενικά κριτήρια προκειμένου να απορρίψει την αίτησή της, δηλ. την επάρκεια και τη συνάφεια της ερευνητικής πρότασης. Θα ήταν δεοντολογικά ορθότερο να βασίσει την απόφαση σε πιο αντικειμενικά κριτήρια, όπως είναι τα διπλώματα ή τα αποτελέσματα εξετάσεων, οι ακαδημαϊκές συστάσεις, το βιογραφικό σημείωμα και η γνώση ξένων γλωσσών. Κατά δεύτερο λόγο, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η ερευνητική της πρόταση ήταν συμβατή με την ειδίκευση πέντε τουλάχιστον καθηγητών, τους οποίους και κατονόμασε. Τέλος, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η ποιότητα και η συνάφεια της ερευνητικής πρότασης θα είχαν σημασία μόνο κατά το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας επιλογής, δηλαδή σε περίπτωση συνέντευξης.

Η καταγγέλλουσα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αίτησή της έτυχε μεροληπτικής αντιμετώπισης και ότι το ΕΠΙ δεν προσκόμισε βάσιμες εξηγήσεις για την απόρριψή της. Φαίνεται ότι η καταγγέλλουσα εξακολουθούσε να πιστεύει ότι υπήρξε θύμα φυλετικής διάκρισης.

H ΕΡΕΥΝΑ

Σύμφωνα με το άρθρο 195 της συνθήκης ΕΚ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι επιφορτισμένος με το έργο της διερεύνησης περιπτώσεων κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών. Στην επιστολή του προς το ΕΠΙ, ο Διαμεσολαβητής εξέφρασε την άποψη ότι μπορεί βάσιμα να υποστηριχθεί ότι το ΕΠΙ πρέπει να θεωρείται ως κοινοτικός οργανισμός που καλύπτεται από την εντολή του Διαμεσολαβητή. Εξάλλου, κάλεσε το ΕΠΙ να αποστείλει τα σχόλιά του επί του συγκεκριμένου θέματος. Ο Διαμεσολαβητής εξέφρασε επίσης την ελπίδα ότι η το ΕΠΙ θα απαντούσε στους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας.

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο ΕΠΙ. Στη γνώμη του, ο πρόεδρος του ΕΠΙ ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι, καθώς το διευθύνον όργανο του ινστιτούτου, το ανώτατο συμβούλιο, δεν είχε εκφράσει γνώμη επί του θέματος, δεν επιθυμούσε να εκφέρει ο ίδιος άποψη σχετικά με το πρόβλημα της αντιμετώπισης του ΕΠΙ ως κοινοτικού οργανισμού που καλύπτεται από την εντολή του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Ο πρόεδρος του ΕΠΙ επιβεβαίωσε το περιεχόμενο της επιστολής που είχε απευθυνθεί στην καταγγέλλουσα στις 4 Μαΐου 2000. Παρέθεσε επίσης ορισμένα χωρία από τους κανόνες του κεφαλαίου 2 (Διαδικασία εισαγωγής) των «ακαδημαϊκών κανόνων και κανονισμών για το διδακτορικό πρόγραμμα» του ΕΠΙ. Σύμφωνα με το άρθρο 2.5 (1) των εν λόγω κανόνων, η επιλογή εμπίπτει στη συλλογική αρμοδιότητα του διδακτικού προσωπικού. Το άρθρο 2.5 (3) προβλέπει ότι κάθε τμήμα εξετάζει προσεκτικά την πιθανή επίβλεψη του εκάστοτε υποψηφίου, λαμβάνοντας υπόψη τα χαρακτηριστικά του τμήματος και την κατανομή του έργου της επίβλεψης μεταξύ του διδακτικού προσωπικού για το σύνολο της συγκεκριμένης περιόδου. Σύμφωνα με το άρθρο 2.6, των συνεδριάσεων της επιτροπής προεπιλογής προεδρεύει ο προϊστάμενος της ακαδημαϊκής υπηρεσίας. Το άρθρο 2.6 ορίζει επίσης ότι τα «τμήματα προβαίνουν στην προεπιλογή των υποψηφίων».

Ο πρόεδρος του ΕΠΙ επισήμανε ότι η απόφαση περί μη προεπιλογής της καταγγέλλουσας ήταν ακαδημαϊκή απόφαση, η λήψη της οποίας υπαγόταν στην αρμοδιότητα του διδακτικού προσωπικού, βασίστηκε δε στη συγκριτική αξιολόγηση της ακαδημαϊκής αξίας, της προτεινόμενης διατριβής σε σχέση με τα χαρακτηριστικά του τμήματος και της δυνατότητας του τμήματος να επιβλέψει το προτεινόμενο ερευνητικό αντικείμενο. Οι διαδικασίες του ΕΠΙ δεν προβλέπουν δυνατότητα προσφυγής κατά της εν λόγω απόφασης.

Ο πρόεδρος του ΕΠΙ δήλωσε επίσης ότι, στα 25 έτη της λειτουργίας του, το ΕΠΙ δεν κατηγορήθηκε ποτέ για απόρριψη αίτησης λόγω φυλετικών διακρίσεων και ότι είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στην ακαδημαϊκή απόφαση του διδακτικού προσωπικού επί του συγκεκριμένου θέματος. Κατά την άποψή του, η αίτηση της καταγγέλλουσας αντιμετωπίστηκε σύμφωνα με τις διαδικασίες του ΕΠΙ με καλή πίστη και δεν αγνοήθηκε.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα επέμεινε στην καταγγελία της. Χαρακτήρισε την επιστολή του ΕΠΙ προσβλητική άρνηση να αποκαλύψει οποιοδήποτε στοιχείο. Κατά την άποψή της, το ΕΠΙ όφειλε να γνωστοποιήσει τον αριθμό των καταγόμενων από άλλες χώρες Σουηδών που είχαν γίνει δεκτοί στα 25 έτη της λειτουργίας του αντί να οχυρωθεί πίσω από μια γενική δήλωση επί του θέματος.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Το πεδίο δικαιοδοσίας του Διαμεσολαβητή

1.1 Σύμφωνα με το άρθρο 195 της συνθήκης ΕΚ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι επιφορτισμένος με το έργο της διερεύνησης περιπτώσεων κακής διοίκησης στο πλαίσιο της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών.

1.2 Το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο («ΕΠΙ») ιδρύθηκε το 1972 από τα έξι ιδρυτικά κράτη μέλη των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ιδρυτική σύμβαση του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου και εγκαίνιασε τις δραστηριότητές του το 1976. Όλες οι χώρες που έγιναν μέλη της ΕΕ μετά την ίδρυση του ΕΠΙ προσχώρησαν στη σύμβαση αυτή. Τις δραστηριότητες του ΕΠΙ διευθύνει ένα ανώτατο συμβούλιο αποτελούμενο από τους αντιπροσώπους των χωρών που έχουν υπογράψει τη σύμβαση. Στις συνεδριάσεις του ανωτάτου συμβουλίου μετέχει, χωρίς δικαίωμα

ψήφου, ένας αντιπρόσωπος της ΕΕ. Η ΕΕ χρηματοδοτεί σήμερα μέρος του προϋπολογισμού του ΕΠΙ.

1.3 Καμία από τις ιδρυτικές συνθήκες των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν ορίζει τον όρο «κοινοτικός οργανισμός».

1.4 Υπάρχουν, ωστόσο, ορισμένα επιχειρήματα που συνηγορούν υπέρ της άποψης ότι ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής πρέπει να έχει το δικαίωμα να παραλαμβάνει καταγγελίες σχετικά με κρούσματα κακής διοίκησης στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του ΕΠΙ.

1.5 Το ΕΠΙ αναφέρεται σε πίνακα οργανισμών κοινοτικού χαρακτήρα, ο οποίος καταρτίστηκε βάσει του άρθρου 37 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης⁵⁴. Όλοι οι άλλοι οργανισμοί που αναφέρονται στο συγκεκριμένο πίνακα καλύπτονται από την εντολή του Διαμεσολαβητή. Εξάλλου, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση της σύμβασης περί καταπολέμησης της δωροδοκίας στην οποία ενέχονται υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης⁵⁵, το ΕΠΙ καλύπτεται από τον ορισμό της εν λόγω σύμβασης περί «οργανισμών που θεσπίζονται δυνάμει των Συνθηκών». Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι μετά την υπογραφή της ιδρυτικής σύμβασης του ΕΠΙ, η Κοινότητα απέκτησε αρμοδιότητες στους τομείς της εκπαίδευσης, του πολιτισμού και της έρευνας (πρβλ. άρθρο 3 σημεία (ιδ) και (ιζ) και άρθρα 149, 151 και 163 της Συνθήκης ΕΚ).

1.6 Στη γνώμη του, ο πρόεδρος του ΕΠΙ ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι όσον αφορά στο ενδιαφέρον ερώτημα του κατά πόσο το ΕΠΙ θα μπορούσε να θεωρηθεί κοινοτικός οργανισμός που καλύπτεται από την εντολή του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, δεν επιθυμούσε να εκφέρει άποψη, καθώς το διευθύνον όργανο του ινστιτούτου, το ανώτατο συμβούλιο, δεν είχε εκφράσει γνώμη επί του θέματος. Ο Διαμεσολαβητής δεν έλαβε καμία σχετική γνώμη από το ανώτατο συμβούλιο.

1.7 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το ΕΠΙ ήταν δυνατό να θεωρηθεί ως κοινοτικός οργανισμός καλυπτόμενος από την εντολή του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή.

2 Μεροληψία κατά τη διαδικασία

2.1 Η καταγγέλλουσα, σουηδή υπήκοος, υπέβαλε αίτηση συμμετοχής στο διδακτορικό πρόγραμμα του Τμήματος Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών του ΕΠΙ. Η αίτησή της απορρίφθηκε. Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η αίτησή της έτυχε μεροληπτικής αντιμετώπισης. Ωστόσο, ήταν σαφές ότι ο ισχυρισμός αυτός αφορούσε και την ουσία της απόφασης του ΕΠΙ.

2.2 Το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο έκρινε ότι η αίτηση της καταγγέλλουσας είχε αντιμετωπιστεί σύμφωνα με τις διαδικασίες του ΕΠΙ με καλή πίστη και ότι επρόκειτο για μια ακαδημαϊκή απόφαση, η οποία ελήφθη στο πλαίσιο άσκησης της σχετικής αρμοδιότητας του διδακτικού προσωπικού.

2.3 Τόσο από τα σχόλια της καταγγέλλουσας και του ΕΠΙ, όσο και από έγγραφα που προσκομίστηκαν από αμφότερα τα μέρη, συνάγεται ότι οι υποψήφιοι για το συγκεκριμένο πρόγραμμα επιλέγονται σε δύο στάδια. Στο πρώτο στάδιο, η επιλογή γίνεται με βάση τα στοιχεία που περιέχονται στην αίτηση. Στο δεύτερο στάδιο, η επιλογή βασίζεται στις συνεντεύξεις των προεπιλεγέντων υποψηφίων ενώπιον του διδακτικού προσωπικού του τμήματος που έχουν επιλέξει στη Φλωρεντία.

2.4 Σύμφωνα με το ΕΠΙ, η αίτηση της καταγγέλλουσας είχε εξεταστεί από την επιτροπή προεπιλογής, στην οποία προεδρεύει ο προϊστάμενος της ακαδημαϊκής

⁵⁴ Κανόνες για την κατάρτιση του πίνακα οργανισμών κοινοτικού χαρακτήρα που αναφέρεται στο δεύτερο εδάφιο του άρθρου 37 παράγραφος 1 στοιχείο β του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁵⁵ Υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο στις 3 Δεκεμβρίου 1998, 1998 ΕΕ C 391/1.

υπηρεσίας. Το ΕΠΙ υποστήριξε επίσης ότι η απόφαση περί μη προεπιλογής της καταγγέλλουσας συνιστούσε ακαδημαϊκή απόφαση, η οποία υπαγόταν στην αρμοδιότητα του διδακτικού προσωπικού, βασιζόταν δε στη συγκριτική αξιολόγηση της ακαδημαϊκής αξίας, της προτεινόμενης διατριβής σε σχέση με τα χαρακτηριστικά του τμήματος και της δυνατότητας του τμήματος να επιβλέψει το προτεινόμενο ερευνητικό αντικείμενο.

2.5 Ο Διαμεσολαβητής συμφώνησε με την άποψη του ΕΠΙ ότι η απόρριψη της αίτησης της καταγγέλλουσας συνιστούσε ακαδημαϊκή απόφαση, η οποία υπαγόταν στην αρμοδιότητα του διδακτικού προσωπικού. Οι ακαδημαϊκοί φορείς που λαμβάνουν αποφάσεις περί εισαγωγής υποψηφίων σε ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα φυσικό είναι να απολαύουν ευρείας διακριτικής ευχέρειας. Στις περιπτώσεις αυτές, ο Διαμεσολαβητής οφείλει να περιορίζει την έρευνά του στην εξέταση του ενδεχομένου υπέρβασης της νόμιμης εξουσίας του εκάστοτε εμπλεκόμενου φορέα και στην τυχόν μη συμμόρφωσή του με τους διαδικαστικούς κανόνες.

2.6 Σε ό,τι αφορά στη διαδικαστική πτυχή του ισχυρισμού της καταγγέλλουσας, η καταγγέλλουσα τόνισε ότι με την από 4ης Μαΐου 2000 επιστολή του, ο προϊστάμενος της ακαδημαϊκής υπηρεσίας την πληροφόρησε ότι είχε προεδρεύσει της συνεδρίασης της επιτροπής προεπιλογής των σπουδών υποψηφίων για συνέντευξη, προσθέτοντας όμως επίσης ότι επικοινωνήσε με το Τμήμα Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών προκειμένου να εξακριβώσει τους λόγους απόρριψης της καταγγέλλουσας. Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι υπήρχε μεγάλη σύγχυση σχετικά με την επιτροπή προεπιλογής και την ταυτότητα των αρμοδίων για τη λήψη της σχετικής απόφασης.

2.7 Σύμφωνα με το άρθρο 2.5 (1) του κεφαλαίου 2 (Διαδικασία εισαγωγής) των «ακαδημαϊκών κανόνων και κανονισμών για το διδακτορικό πρόγραμμα» του ΕΠΙ, η επιλογή εμπίπτει στη συλλογική αρμοδιότητα του διδακτικού προσωπικού. Το άρθρο 2.6 των εν λόγω κανόνων ορίζει ότι τα «τμήματα προβαίνουν στην προεπιλογή των υποψηφίων». Φαίνεται επομένως ότι η απόφαση πρόσκλησης υποψηφίων σε συνέντευξη λαμβανόταν από τα τμήματα και όχι από την επιτροπή προεπιλογής. Ωστόσο, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι τα τμήματα επέλεξαν τους υποψηφίους να κληθούν σε συνέντευξη βασιζόμενα στο αποτέλεσμα της εξέτασης των αιτήσεων από τις επιτροπές προεπιλογής. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι παράδοξο το γεγονός ότι ο προϊστάμενος της υπηρεσίας που είχε προεδρεύσει της σχετικής συνεδρίασης της επιτροπής προεπιλογής υποχρεώθηκε να επικοινωνήσει με το διδακτικό προσωπικό προκειμένου να εξακριβώσει τους λόγους απόρριψης της αίτησης της καταγγέλλουσας. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν διαπιστωνόταν παράλειψη συμμόρφωσης του ΕΠΙ με τους διαδικαστικούς κανόνες κατά την εξέταση της αίτησης της καταγγέλλουσας.

2.8 Σε ό,τι αφορά στις ουσιαστικές πτυχές του συγκεκριμένου ισχυρισμού, η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι (1) το ΕΠΙ είχε χρησιμοποιήσει ελάχιστα αντικειμενικά κριτήρια (δηλ. την επάρκεια και τη συνάφεια της ερευνητικής πρότασης) προκειμένου να απορρίψει την αίτησή της, ότι (2) η ερευνητική της πρόταση, παρά τους ισχυρισμούς του ΕΠΙ, ήταν συμβατή με την ειδίκευση επιμέρους καθηγητών στο ΕΠΙ και ότι (3) η ποιότητα και η συνάφεια της ερευνητικής της πρότασης θα είχαν σημασία μόνο στο δεύτερο στάδιο της διαδικασίας επιλογής, δηλαδή σε περίπτωση συνέντευξης. Το ΕΠΙ έκρινε ότι ενήργησε δεόντως κατά τη λήψη της απόφασης, η οποία ήταν αμυγώς ακαδημαϊκή. Η απόφαση βασίστηκε στη συγκριτική αξιολόγηση της ακαδημαϊκής αξίας, της προτεινόμενης διατριβής σε σχέση με τα χαρακτηριστικά του τμήματος και της δυνατότητας του τμήματος να επιβλέψει το προτεινόμενο ερευνητικό αντικείμενο.

2.9 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το σκεπτικό της Επιτροπής ήταν εύλογο. Κατά την άποψή του, κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η καταγγέλλουσα δεν στοιχειοθέτησε υπέρβαση των ορίων της νόμιμης εξουσίας της ΕΠΙ κατά την εξέταση της αίτησής της.

2.10 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του ΕΠΙ όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό της καταγγέλλουσας.

3 Έλλειψη βάσιμων εξηγήσεων για την απόρριψη της αίτησης

3.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι το ΕΠΙ δεν προσκόμισε βάσιμες εξηγήσεις για την απόρριψη της αίτησής της.

3.2 Στη γνώμη του, το ΕΠΙ παρέπεμψε στην επιστολή που είχε απευθύνει στην καταγγέλλουσα ο προϊστάμενος της ακαδημαϊκής υπηρεσίας του στις 4 Μαΐου 2000 και επιβεβαίωσε το περιεχόμενό της.

3.3 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι οι εξηγήσεις που περιέχονταν στην από 4ης Μαΐου 2000 επιστολή του ΕΠΙ προς την καταγγέλλουσα της παρείχαν τη δυνατότητα να κατανοήσει το σκεπτικό βάσει του οποίου απορρίφθηκε η αίτησή της από το ΕΠΙ.

3.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του ΕΠΙ όσον αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό της καταγγέλλουσας.

4 Φυλετική διάκριση

4.1 Στην αρχική της καταγγελία (καταγγελία αριθ. 428/2000), η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα φυλετικής διάκρισης. Φαίνεται ότι ο ισχυρισμός αυτός υπολάνθανε στην παρούσα καταγγελία της. Ωστόσο, η καταγγέλλουσα δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία προς επίρρωσή του.

4.2 Ο πρόεδρος του ΕΠΙ επισήμανε ότι, στα 25 έτη της λειτουργίας του, το ΕΠΙ δεν κατηγορήθηκε ποτέ για απόρριψη αίτησης λόγω φυλετικών διακρίσεων και ότι έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στην ακαδημαϊκή απόφαση του διδακτικού προσωπικού επί του συγκεκριμένου θέματος.

4.3 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η έρευνα δεν αποκάλυψε στοιχεία που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι η αίτηση της καταγγέλλουσας απορρίφθηκε με κριτήρια μη ακαδημαϊκού χαρακτήρα.

4.4 Με βάση τα ανωτέρω, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του ΕΠΙ όσον αφορά στον τρίτο ισχυρισμό της καταγγέλλουσας.

5 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.2 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΥΘΕΤΗ- ΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

3.2.1 Το Ευρω- παϊκό Κοινοβούλιο

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 78/99/ΟΝ
κατά του Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα, μια ολλανδική εταιρεία, συμμετείχε στο διαγωνισμό που προκήρυξε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για την επίπλωση των μπαρ και των εστιατορίων του κτιρίου D3 του Espace Léopold στις Βρυξέλλες (αριθ. PE MOB 97/1). Η καταγγελία αφορούσε τον τρόπο διεξαγωγής του διαγωνισμού:

Η καταγγέλλουσα υπέβαλε προσφορά στις 31 Μαΐου 1997. Στις 19 Ιουνίου 1997, η καταγγέλλουσα κλήθηκε να εκθέσει τα έπιπλα της ώστε να αξιολογηθούν από το Σώμα των Κοσμητόρων του Κοινοβουλίου, έως τις 26 Ιουνίου του 1997. Στις 25 Ιουνίου 1997, η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε ότι τα έπιπλα έπρεπε να εξακολουθήσουν να εκτίθενται έως τις 11 Ιουλίου 1997. Στις 22 Αυγούστου 1997, η καταγγέλλουσα ζήτησε να πληροφορηθεί αν είχε ληφθεί απόφαση σχετικά με το διαγωνισμό και το χρόνο κατά τον οποίο θα ήταν δυνατή η ανάκτηση των εκτιθέμενων επίπλων. Τα έπιπλα επιστράφηκαν στην καταγγέλλουσα μόλις στις 28 Αυγούστου 1997. Στις 5 Σεπτεμβρίου 1997, το Κοινοβούλιο αποφάσισε ότι η καταγγέλλουσα, μαζί με 19 άλλους υποψηφίους, έπρεπε να υποβάλουν νέες προσφορές έως τις 3 Οκτωβρίου 1997.

Στις 13 Νοεμβρίου 1997, η καταγγέλλουσα κλήθηκε να εκθέσει εκ νέου τα έπιπλα της από την 1η Δεκεμβρίου 1997 και για μέγιστο διάστημα 3 έως 5 εβδομάδων. Στις 28 Ιανουαρίου και στις 4 Φεβρουαρίου 1998 η καταγγέλλουσα απέστειλε τηλεομοιοτυπίες στο Κοινοβούλιο με τις οποίες ζητούσε να πληροφορηθεί το χρόνο επιστροφής των επίπλων της. Κλήθηκε να παρατείνει την έκθεση των επίπλων της, καθώς η απόφαση επρόκειτο να ληφθεί στις 16 Μαρτίου 1998. Τον Μάρτιο του 1998, η εταιρεία ζήτησε και πάλι να πληροφορηθεί το περιεχόμενο της απόφασης. Η απάντηση του Κοινοβουλίου ήταν ότι η απόφαση επρόκειτο να ληφθεί αργότερα, τον Απρίλιο του 1998. Τελικά, τα έπιπλα παρέμειναν εκτεθειμένα επί 23 εβδομάδες και ορισμένα από αυτά εξαφανίστηκαν, ενώ άλλα υπέστησαν φθορές. Η καταγγέλλουσα απέστειλε στο Κοινοβούλιο το λογαριασμό τόσο για τα έπιπλα που καταστράφηκαν όσο και για αυτά που εξαφανίστηκαν. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο αρνήθηκε να εξοφλήσει το λογαριασμό. Κατόπιν τούτου, η καταγγέλλουσα απηύθυνε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή υποστηρίζοντας ότι

- 1 δεν τηρήθηκε ενήμερη σχετικά με τις εξελίξεις στο διαγωνισμό και την παράταση της περιόδου έκθεσης των επίπλων (23 εβδομάδες αντί 3-5 εβδομάδων),
- 2 το Κοινοβούλιο δεν εξόφλησε το λογαριασμό για τα κατεστραμμένα και εξαφανισθέντα έπιπλα.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Κοινοβουλίου

Σε ό,τι αφορά στον πρώτο ισχυρισμό, το Κοινοβούλιο παρατήρησε ότι η καθυστέρηση στο διαγωνισμό οφειλόταν σε ποικίλους παράγοντες: τα δείγματα έπρεπε να εξεταστούν και να εγκριθούν τόσο από την επιτροπή εσωτερικού ελέγχου όσο και από το Σώμα Κοσμητόρων, καθώς τα εν λόγω έπιπλα προοριζόταν για χρήση από τους βουλευτές. Το χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας γνωστοποιήθηκε με σαφήνεια στη γραπτή απάντηση προς την BEK Plooij-Van Gorsel, με την οποία είχε έλθει σε επαφή η καταγγέλλουσα.

Οι ταυτόχρονες πολύπλοκες προσκλήσεις υποβολής προσφορών μετά την αγορά δύο νέων κτιρίων στις Βρυξέλλες και στο Στρασβούργο προκάλεσαν μεγάλο φόρτο εργασίας στο τμήμα επίπλωσης. Την κατάσταση επέτεινε η απουσία, λόγω σοβαρής ασθένειας, του υπαλλήλου που είχε αρχικά οριστεί υπεύθυνος για τον εν λόγω φάκελο. Η πλέον δυσάρεστη συνέπεια των δυσχερειών αυτών ήταν ότι οι εταιρείες, συμπεριλαμβανομένης της καταγγέλλουσας, δεν ενημερώθηκαν για τις καθυστερήσεις. Το

Κοινοβούλιο εξέφρασε τη λύπη του στην καταγγέλλουσα και ζήτησε την κατανόησή της.

Σε ό,τι αφορά στην υποτιθέμενη καθυστέρηση της πληρωμής για τις φθορές που υπέστησαν τα έπιπλα, το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι η ασφάλειά του δεν κάλυπτε τη ζημία, δεν την κάλυπτε όμως ούτε η ασφάλεια της καταγγέλλουσας, δεδομένου ότι τα έπιπλα βρισκόνταν στην κατοχή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ωστόσο, στις 27 Ιανουαρίου 1999 ο διατάκτης έδωσε οδηγίες για εξόφληση του λογαριασμού για τα κατεστραμμένα έπιπλα, το δε ποσό εισπράχθηκε από την καταγγέλλουσα στις 29 Ιανουαρίου 1999. Το τμήμα επίπλωσης του Κοινοβουλίου ήλθε ακολούθως σε τηλεφωνική επαφή με την καταγγέλλουσα, η οποία εξέφρασε την ικανοποίησή της για τη διευθέτηση του ζητήματος.

Το Κοινοβούλιο παρατήρησε τέλος ότι, με την εισαγωγή των αναγκαίων δομών που εγγυώνται ότι όλοι οι υποβάλλοντες προσφορές ενημερώνονται γραπτώς σε περίπτωση καθυστερήσεων σε κάποια πρόσκληση υποβολής προσφορών, κατάφερε να διασφαλίσει σε επαρκή βαθμό ότι δεν θα επαναληφθούν στο μέλλον ανάλογα φαινόμενα.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι το θέμα της πληρωμής για τα έπιπλα που υπέστησαν φθορές ρυθμίστηκε, με ικανοποιητικό για την ίδια τρόπο. Ωστόσο, παρατήρησε ότι δεν είχε ακόμη ενημερωθεί από το Κοινοβούλιο σχετικά με την αποδοχή ή την απόρριψη της προσφοράς της.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε στις 12 Οκτωβρίου 1999 επιστολή στο Κοινοβούλιο με την οποία ζητούσε συμπληρωματική γνώμη σχετικά με τον ισχυρισμό ότι η καταγγέλλουσα δεν είχε ακόμη ενημερωθεί για το αποτέλεσμα του διαγωνισμού, δηλαδή για την αποδοχή ή την απόρριψη της προσφοράς της.

Η δεύτερη γνώμη του Κοινοβουλίου

Το Κοινοβούλιο παρατήρησε ότι οι υποψήφιοι των οποίων οι προσφορές απορρίφθηκαν δεν ενημερώθηκαν για το αποτέλεσμα του διαγωνισμού. Έκτοτε, ελήφθησαν μέτρα προκειμένου να διασφαλιστεί ότι όλοι οι μετέχοντες σε διαγωνισμούς ενημερώνονται για την κατάληξη της προσφοράς τους. Το Κοινοβούλιο εξέφρασε τη λύπη του για το γεγονός αυτό και ζήτησε συγγνώμη από την καταγγέλλουσα. Ωστόσο, έκτοτε η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε για την τελική απόφαση.

Οι πρόσθετες παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις 20 Δεκεμβρίου 1999, η καταγγέλλουσα διαβίβασε στο Διαμεσολαβητή αντίγραφο επιστολής, με ημερομηνία 15 Νοεμβρίου 1999 και αποστολέα τις διοικητικές υπηρεσίες του Κοινοβουλίου, με την οποία το Κοινοβούλιο την πληροφορούσε ότι δεν είχε επιλεγεί η προσφορά της.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός για παράλειψη ενημέρωσης σχετικά με το διαγωνισμό και με την παράταση της έκθεσης των επίπλων

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι δεν ενημερώθηκε για τις εξελίξεις στο διαγωνισμό ούτε για την παράταση του χρόνου έκθεσης των επίπλων (23 εβδομάδες αντί των 3-5 εβδομάδων). Το Κοινοβούλιο απέδωσε την καθυστέρηση στο γεγονός ότι τα δείγματα έπρεπε να εξεταστούν και να εγκριθούν τόσο από την επιτροπή εσωτερικού ελέγχου όσο και από το Σώμα των Κοσμητόρων. Εξάλλου, οι ταυτόχρονες πολύ-

πλοκες προσκλήσεις υποβολής προσφορών για τα δύο νέα κτίρια στις Βρυξέλλες και στο Στρασβούργο προκάλεσαν μεγάλο φόρτο εργασίας στο τμήμα επίπλωσης, ο δε υπάλληλος που είχε αρχικά οριστεί υπεύθυνος για τον εν λόγω φάκελο απουσίαζε. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο εξέφρασε τη λύπη του στην καταγγέλλουσα. Σε ό,τι αφορά στην παράλειψη ενημέρωσης για το αποτέλεσμα του διαγωνισμού, το Κοινοβούλιο παρατήρησε ότι πράγματι οι συμμετέχοντες δεν είχαν ενημερωθεί για το αποτέλεσμα, επισήμανε όμως ότι έκτοτε ελήφθησαν μέτρα ώστε στο μέλλον να διασφαλίζεται η ενημέρωση όλων των συμμετεχόντων. Και επί του θέματος αυτού, το Κοινοβούλιο εξέφρασε τη λύπη του στην καταγγέλλουσα.

1.2 Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς επιβάλλουν στα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς να ενημερώνουν σε εύθετο χρόνο τους ενδιαφερομένους σχετικά με τις αποφάσεις και τα διοικητικά μέτρα που λαμβάνουν. Αν, λόγω της πολυπλοκότητας του θέματος, δεν είναι δυνατό να ληφθεί απόφαση μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα, το θεσμικό όργανο ή οργανισμός οφείλει να ενημερώνει σχετικά τους ενδιαφερομένους, το συντομότερο δυνατό.

1.3 Στην παρούσα υπόθεση, η καταγγέλλουσα υπέβαλε προσφορά στις 31 Μαΐου 1997 και ενημερώθηκε από το Κοινοβούλιο μόλις στις 15 Νοεμβρίου 1999, δηλαδή περισσότερο από δύο έτη αργότερα, ότι η προσφορά της δεν είχε επιλεγεί. Το Κοινοβούλιο δεν ενημέρωσε την καταγγέλλουσα για τις καθυστερήσεις που σημειώθηκαν στο συγκεκριμένο διαγωνισμό, όπως αυτές που αφορούσαν στη διάρκεια έκθεσης των επίπλων. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι προέβη στη δημιουργία των αναγκαίων μηχανισμών που εγγυώνται ότι όλοι οι υποβάλλοντες προσφορές ενημερώνονται γραπτώς σε περίπτωση καθυστερήσεων σε κάποια πρόσκληση υποβολής προσφορών, βεβαίωσε δε ότι στο μέλλον δεν θα παρατηρούνταν ανάλογα φαινόμενα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν απαιτούνταν περαιτέρω έρευνες σχετικά με το συγκεκριμένο σκέλος της καταγγελίας.

2 Ο ισχυρισμός περί μη εξόφλησης του λογαριασμού για τα κατεστραμμένα και εξαφανισθέντα έπιπλα

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι το Κοινοβούλιο δεν εξόφλησε το λογαριασμό για τα κατεστραμμένα και εξαφανισθέντα έπιπλα. Το Κοινοβούλιο παρατήρησε ότι στις 27 Ιανουαρίου 1999, ο διατάκτης έδωσε οδηγίες για εξόφληση του λογαριασμού για τα κατεστραμμένα έπιπλα, το δε ποσό εισπράχθηκε από την καταγγέλλουσα στις 29 Ιανουαρίου 1999. Το τμήμα επίπλωσης του Κοινοβουλίου ήλθε ακολούθως σε τηλεφωνική επαφή με την καταγγέλλουσα, η οποία εξέφρασε την ικανοποίησή της για τη διευθέτηση του ζητήματος.

2.2 Στις παρατηρήσεις της η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι το θέμα είχε διευθετηθεί με ικανοποιητικό για την ίδια τρόπο. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι το Κοινοβούλιο προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν την καταγγέλλουσα.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σχετικά με το πρώτο σκέλος της καταγγελίας, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Σε ό,τι αφορά στο δεύτερο ισχυρισμό, από τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και από τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας συνάγεται ότι το Κοινοβούλιο προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν την καταγγέλλουσα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΣΩΣΤΗ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ
ΕΞΟΔΩΝ ΜΕΤΑΚΙ-
ΝΗΣΗΣ ΓΙΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΙΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΥ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 6/2000/ΥΚ
κατά του Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα εκδήλωσε το ενδιαφέρον της να συμμετάσχει στο διαγωνισμό ΡΕ/210/LA του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου το 1998, κατά το χρόνο δε εκείνο ζούσε και εργαζόταν στην Ουγκάντα. Έτσι, γνωστοποίησε στις υπηρεσίες του Κοινοβουλίου τη διεύθυνσή της στην Ουγκάντα. Ακολούθως, η καταγγέλλουσα έλαβε την προκήρυξη συμμετοχής στο διαγωνισμό στη διεύθυνσή της στην Ουγκάντα.

Ως τόπος διαμονής της καταγγέλλουσας ορίστηκε η Ουγκάντα. Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι στις από 13ης Ιουλίου και 12ης Αυγούστου 1999 επιστολές του, το Κοινοβούλιο αρνήθηκε να αναγνωρίσει ως τόπο διαμονής της την Ουγκάντα και να της καταβάλει δεόντως τα έξοδα μετακίνησης.

Η καταγγέλλουσα αναφέρθηκε στους κανόνες επιστροφής των εξόδων μετακίνησης, οι οποίοι ήταν συνημμένοι στην προκήρυξη και όριζαν ότι

- η επιστροφή των εξόδων μετακίνησης αποτελούσε συνάρτηση της απόστασης μεταξύ του τόπου διαμονής και του τόπου διεξαγωγής του διαγωνισμού·
- ως τόπος κατοικίας οριζόταν ο τόπος στον οποίο το Κοινοβούλιο είχε αποστείλει την προκήρυξη του διαγωνισμού·
- καμία αλλαγή διεύθυνσης μετά την αποστολή της συγκεκριμένης προκήρυξης δεν ήταν δυνατό να ληφθεί υπόψη.

Η καταγγέλλουσα υπέβαλε ακολούθως καταγγελία στο Διαμεσολαβητή, υποστηρίζοντας ότι δεν της επεστράφησαν δεόντως τα έξοδα μετακίνησης.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Κοινοβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Κοινοβούλιο. Στη γνώμη του, το Κοινοβούλιο παρέπεμψε στις «Διατάξεις που αφορούν τη συμμετοχή στα έξοδα μετακίνησης και διαμονής των υποψηφίων που καλούνται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να συμμετάσχουν σε γραπτές δοκιμασίες στο πλαίσιο διαγωνισμών ή ανακοινώσεων για πλήρωση κενής θέσης». Η παράγραφος 3 ορίζει ότι: «Για τους σκοπούς του υπολογισμού της συμμετοχής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στα έξοδα μετακίνησης, ως τόπος διαμονής του υποψηφίου ορίζεται ο τόπος στον οποίο το Κοινοβούλιο αποστέλλει την προκήρυξη του διαγωνισμού. Οποιαδήποτε μεταγενέστερη αλλαγή διεύθυνσης δεν λαμβάνεται υπόψη».

Το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι καθώς η εν λόγω διεύθυνση βρισκόταν στην Ουγκάντα, αποδέχθηκε εξ ολοκλήρου την υποχρέωσή του να καταβάλει στην καταγγέλλουσα το ποσό των 180 ευρώ. Καθώς η καταγγέλλουσα είχε ήδη λάβει 60 ευρώ, έμενε ένα υπόλοιπο ύψους 120 ευρώ. Οι αρμόδιες υπηρεσίες έλαβαν οδηγίες να εξοφλήσουν το ποσό αυτό.

Το Κοινοβούλιο εξήγησε επιπλέον ότι οι υπάλληλοί του κατέβαλαν κάθε προσπάθεια προκειμένου να τηρήσουν τους κανόνες που ισχύουν για τις δραστηριότητες του οργάνου επιδεικνύοντας το δέοντα σεβασμό στην αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης, όπως ορίζεται στο άρθρο 2 του Δημοσιονομικού Κανονισμού. Στη συγκεκριμένη υπόθεση, το γεγονός ότι η καταγγέλλουσα μετέβη στις Βρυξέλλες από το Ελσίνκι και όχι από την Ουγκάντα δημιούργησε ορισμένες δυσκολίες στην έγκριση της καταβολής του μέγιστου ποσού. Πάντως, εκδόθηκαν οδηγίες προς το αρμόδιο προσωπικό ώστε να διασφαλιστεί ότι οι κανόνες που διέπουν την επιστροφή των εξόδων μετακίνησης για τη συμμετοχή στις γραπτές δοκιμασίες των κοινοτικών διαγωνισμών εφαρμόζονται πλήρως.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσαν τηλεφωνικώς με την καταγγέλλουσα στις 4 Οκτωβρίου 2000. Στη διάρκεια της συνομιλίας, η καταγγέλλουσα δήλωσε ικανοποιημένη από την έκβαση της καταγγελίας.

Στις 24 Οκτωβρίου 2000, η καταγγέλλουσα διαβίβασε σημείωμα, με το οποίο δήλωνε συμπληρωματικά ότι το ποσό που καταβλήθηκε από το Κοινοβούλιο δεν κάλυπτε εξ ολοκλήρου τα έξοδα μετακίνησής της. Θεώρησε επίσης εύλογο το αίτημα για συμμετοχή του Κοινοβουλίου στις δαπάνες διαμονής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Σωστή επιστροφή των εξόδων μετακίνησης

Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι δεν της καταβλήθηκαν δεόντως τα έξοδα μετακίνησής της, δεδομένου ότι τόπος διαμονής και εργασίας της κατά το χρόνο προκήρυξης του διαγωνισμού ήταν η Ουγκάντα. Το Κοινοβούλιο επιβεβαίωσε ότι σύμφωνα με την παράγραφο 3 της διάταξης που διέπει την επιστροφή των εξόδων μετακίνησης, ως τόπος διαμονής του υποψηφίου ορίζεται ο τόπος στον οποίο το Κοινοβούλιο αποστέλλει την προκήρυξη του διαγωνισμού, στην περίπτωση δε της καταγγέλλουσας η Ουγκάντα. Κατά συνέπεια, εξέδωσε οδηγίες για καταβολή στην καταγγέλλουσα του μέγιστου ποσού των 180 ευρώ.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το Κοινοβούλιο προέβη σε ενέργειες για διευθέτηση του ζητήματος. Ως εκ τούτου, αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.2.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΑ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1259/99/ΜΕ κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιανουάριο του 1999 ο καταγγέλλων, ενεργώντας εξ ονόματος μιας δανικής εφημερίδας, ζήτησε από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να του επιτρέψει την πρόσβαση σε μια σειρά εγγράφων. Τον Μάρτιο του 1999 ο καταγγέλλων απέστειλε επιστολή υπενθύμισης. Τον Απρίλιο και τον Μάιο του 1999, το Συμβούλιο ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι λόγω του ασυνήθιστα μεγάλου φόρτου εργασίας το αίτημά του δεν εξετάστηκε εντός της κανονικής προθεσμίας και εξέφρασε τη λύπη του για την καθυστέρηση. Το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι τα εν λόγω έγγραφα είχαν συνταχθεί από τους αρμόδιους για τη μετανάστευση υπουργούς και, επομένως, δεν ήταν έγγραφα του Συμβουλίου. Παρ' όλα αυτά, το Συμβούλιο σκόπευε να προβεί σε ανεπίσημη διαβούλευση με τα εμπλεκόμενα κράτη μέλη και να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για το αποτέλεσμα. Τον Σεπτέμβριο του 1999, ο καταγγέλλων απέστειλε νέα επιστολή στο Συμβούλιο. Τον Οκτώβριο του 1999, υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή για αδικαιολόγητη καθυστέρηση του Συμβουλίου να επιληφθεί του αιτήματός του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Συμβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο. Στη γνώμη του το Συμβούλιο υποστήριξε ότι τα αιτούμενα έγγραφα, μια σειρά από έγγραφα καλούμενα “TREVI”, δεν αποτελούσαν έγγραφα του Συμβουλίου και ότι η πρόσβαση σε αυτά δεν μπορούσε να εξεταστεί με βάση τους κανόνες του Συμβουλίου για την πρόσβαση του κοινού σε έγγραφα⁵⁶. Εντούτοις, για να διευκολυνθεί η διαδικασία, το αίτημα εξετάστηκε

⁵⁶ Απόφαση του Συμβουλίου 93/731/ΕΚ της 20ής Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου, ΕΕ 1993 L 340/43.

ανεπισήμως από τα εμπλεκόμενα κράτη μέλη. Επειδή επρόκειτο για μια ασυνήθιστη περίπτωση, αφού τα αιτούμενα έγγραφα δεν βρίσκονταν καν στις εγκαταστάσεις του Συμβουλίου ή της Γενικής Γραμματείας του, η εξέταση των εγγράφων και η διαβούλευση των κρατών μελών υπήρξε χρονοβόρα. Το Συμβούλιο επισύναψε στη γνώμη του αντίγραφο επιστολής που είχε απευθύνει στον καταγγέλλοντα τον Φεβρουάριο του 2000, με την οποία εξηγούσε τη διαδικασία που είχε ακολουθήσει και εξέφραζε τη λύπη του για την καθυστέρηση. Το Συμβούλιο παρέσχε επίσης πρόσβαση στα 10 από τα 12 έγγραφα που είχαν ζητηθεί.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη του Συμβουλίου στον καταγγέλλοντα καλώντας τον να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του, δεν έλαβε όμως γραπτή απάντηση. Ωστόσο, σε τηλεφωνική συνομιλία με τη γραμματεία του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων εξέφρασε την ικανοποίησή του για τον αριθμό των εγγράφων που τέθηκαν στη διάθεσή του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο χειρισμός του αιτήματος για πρόσβαση σε έγγραφα

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι ο χειρισμός του αιτήματος για πρόσβαση σε μια σειρά εγγράφων “TREVI” από το Συμβούλιο καθυστέρησε αδικαιολόγητα. Το Συμβούλιο εξέφρασε τη λύπη του για την καθυστέρηση και εξήγησε τους λόγους για τους οποίους η διαδικασία υπήρξε τόσο χρονοβόρα. Κατόπιν διαβούλευσης με τα κράτη μέλη χορηγήθηκε πρόσβαση σε 10 από τα 12 αιτούμενα έγγραφα. Ο καταγγέλλων εξέφρασε την ικανοποίησή του για τα έγγραφα που τέθηκαν στη διάθεσή του.

2 Συμπέρασμα

Από τη γνώμη του Συμβουλίου και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι το Συμβούλιο προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.2.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΑΚΕΡΑΙΟ ΤΟΥ ΟΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ ΣΕ ΣΥΜΒΑΣΗ

Απόφαση επί της καταγγελίας 142/99/ΒΒ κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Φεβρουάριο του 1999 οι κ.κ. C. και H. υπέβαλαν καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή για κακή διοίκηση εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής όσον αφορά την επιστροφή του οριακού κόστους. Στις 3 Αυγούστου 1994, οι καταγγέλλοντες είχαν υπογράψει μια σύμβαση έρευνας οριακού κόστους σε σχέση με τη σύμβαση STD 3 TS3-CT94-0343 “Βιοτεχνολογικές προσεγγίσεις για την πλήρη αξιοποίηση των καταλοίπων από μαλακόστρακα και οστρακόδερμα” μεταξύ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του University of Nottingham. Οι καταγγέλλοντες είχαν εισπράξει κανονική προκαταβολή 40% του οριακού τους κόστους (44 000 ECU) το 1995. Οι καταγγέλλοντες περίμεναν να τους επιστραφεί στο ακέραιο το οριακό κόστος, αντ’ αυτού όμως η ΓΔ XII τους ενημέρωσε με τηλεομοιοτυπία ότι θα τους επιστρεφόταν μόνο το 50%.

Το 1997, οι καταγγέλλοντες διαμαρτυρήθηκαν επανειλημμένα στο συντονιστή και στον οικονομικό διαχειριστή έργου, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Στις 25 Ιανουαρίου 1998 και στις 19 Φεβρουαρίου 1998 διαμαρτυρήθηκαν στη ΓΔ της Επιτροπής για την Επιστήμη, Έρευνα και Ανάπτυξη.

Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι ενώ είχαν συμμορφωθεί πλήρως με τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από το έργο, καλύφθηκε μόλις το 50% του οριακού τους κόστους.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Το ιστορικό

Οι διαπραγματεύσεις για τη σύναψη της σύμβασης άρχισαν στα τέλη Δεκεμβρίου 1994, υπεγράφη δε στις 31 Ιανουαρίου 1995 από την Επιτροπή και το University of Nottingham. Η εταιρεία των καταγγελλόντων ήταν συμμετέχων συμβαλλόμενος.

Μετά την υποβολή των σχετικών αιτημάτων από τους καταγγέλλοντες και την αποστολή της τηλεομοιοτυπίας από το University of Nottingham, η Επιτροπή προέβη στη σύνταξη τροποποίησης τον Μάρτιο του 1998. Η τροποποίηση αυτή οριστικοποιούσε τη συμμετοχή των καταγγελλόντων στη βάση συμπληρωματικών δαπανών αντί συνολικών δαπανών, αναδρομικώς από την ημέρα έναρξης του έργου, ικανοποιώντας έτσι το αίτημά τους.

Αφότου οριστικοποιήθηκε η τροποποίηση, ο υπάλληλος της Επιτροπής που ήταν υπεύθυνος για τη χρηματοοικονομική διαχείριση του συγκεκριμένου φακέλου επικοινωνήσε αρκετές φορές με το University of Nottingham – με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, τηλεομοιοτυπίες και επιστολές – προκειμένου να διευκρινιστούν οι υποβαλλόμενες δαπάνες και να ζητηθούν τα έγγραφα και οι πληροφορίες που έλειπαν για την τελική πληρωμή.

Τα 44 000 ECU στα οποία αναφέρονται οι καταγγέλλοντες, ως συνολική προβλεπόμενη δαπάνη, ήταν ένα ποσό κατ' εκτίμηση. Η εισφορά της Επιτροπής βασιζόταν στις πραγματικές δαπάνες του συμμετέχοντα. Τον Μάρτιο του 1995 η Επιτροπή κατέβαλε στο University of Nottingham προκαταβολή της τάξεως του 40% για κάθε συμμετέχοντα.

Στις 30 Μαρτίου 1998 η Επιτροπή έλαβε από τους περισσότερους εταίρους τις καταστάσεις δαπανών της τελικής περιόδου. Τα έντυπα αυτά ήταν ελλιπή και για το λόγο αυτό υπήρξε επικοινωνία με τον ανάδοχο μέσω τηλεομοιοτυπίας στις 7 Απριλίου 1998 προκειμένου να ζητηθούν διευκρινίσεις για τις καταστάσεις δαπανών που είχαν ήδη σταλεί, καθώς και τις εκκρεμείς καταστάσεις δαπανών που έπρεπε να σταλούν στην Επιτροπή.

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή παρέλαβε όλες τις απαραίτητες οικονομικές καταστάσεις στις 12 Απριλίου 1999 και αμέσως προέβη στην τελική πληρωμή που προβλεπόταν στη σύμβαση. Σε ό,τι αφορά στους καταγγέλλοντες, η πληρωμή αυτή περιλάμβανε τις προαναφερθείσες αναπροσαρμογές των δαπανών και κάλυπτε έτσι, πλέον του ποσού που ήδη είχε λάβει ο συμμετέχων, το συνολικό ποσό που έπρεπε να έχει καταβληθεί. Αυτό σήμαινε ότι στον εν λόγω συμμετέχοντα είχαν ήδη καταβληθεί όλες οι αποδεκτές δαπάνες που συνδέονταν με τη συμμετοχή του στο οριακό κόστος.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Καθώς οι καταγγέλλοντες δεν διατύπωσαν παρατηρήσεις, η γραμματεία του Διαμεσολαβητή επικοινωνήσε τηλεφωνικά μαζί τους στις 3 Μαρτίου 2000. Οι καταγγέλλοντες εξέφρασαν την απόλυτη ικανοποίησή τους για την επιστροφή του οριακού κόστους που τους βάρυνε.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η επιστροφή των οριακών δαπανών της σύμβασης STD 3 TS3-CT94-0343 “Βιο-τεχνολογικές προσεγγίσεις για την πλήρη αξιοποίηση των καταλοίπων από μαλακόστρακα και οστρακοειδή”

1.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι ενώ είχαν συμμορφωθεί πλήρως με τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από το έργο, καλύφθηκε μόλις το 50% του οριακού τους κόστους.

1.2 Η Επιτροπή έλαβε τις απαραίτητες οικονομικές καταστάσεις στις 12 Απριλίου 1999 και αμέσως μετά προέβη στην τελική πληρωμή για τη σύμβαση αυτή. Σε ό,τι αφορά τους καταγγέλλοντες, η πληρωμή αυτή περιλάμβανε τις προαναφερθείσες αναπροσαρμογές των δαπανών ώστε να καλύπτει, πλέον του ποσού που ήδη είχε λάβει ο συμμετέχων, το συνολικό ποσό που έπρεπε να έχει καταβληθεί. Αυτό σήμαινε ότι στον συγκεκριμένο συμμετέχοντα είχαν ήδη καταβληθεί όλες οι αποδεκτές δαπάνες που συνδέονταν με τη συμμετοχή του στο οριακό κόστος.

1.3 Οι καταγγέλλοντες εξέφρασαν την απόλυτη ικανοποίησή τους για την επιστροφή του οριακού κόστους που τους βάρυνε.

2 Συμπέρασμα

Από τη γνώμη της Επιτροπής και την αντίδραση των καταγγελλόντων φαίνεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν τους καταγγέλλοντες. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΚΩΝ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
521/99/GG κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων, μια γερμανική εταιρεία, είχε εργαστεί για την Επιτροπή στο πλαίσιο διαφόρων συμβάσεων δυνάμει του προγράμματος Phare της ΕΕ (συμβάσεις υπ' αριθ. 95-1224.00, 97-0450.00 και 97-0647.00). Σύμφωνα με την καταγγελία, που υποβλήθηκε τον Μάιο του 1999, η Επιτροπή δεν είχε εξοφλήσει τα ακόλουθα τιμολόγια, τα οποία ανέρχονταν στο συνολικό ποσό των 200 000 ΕΥΡΩ: 1) σύμβαση υπ' αριθ. 95-1224.00: τιμολόγια με ημερομηνία αποστολής στις 29 Ιουνίου 1998 και εξόφλησης στις 29 Αυγούστου 1998· 2) σύμβαση υπ' αριθ. 97-0450.00: τιμολόγια με ημερομηνία αποστολής στις 22 Σεπτεμβρίου 1998 και εξόφλησης στις 22 Νοεμβρίου 1998· 3) σύμβαση υπ' αριθ. 97-0647.00: τιμολόγια με ημερομηνία αποστολής στις 21 Ιανουαρίου 1999 και εξόφλησης στις 21 Μαρτίου 1999; τιμολόγια με ημερομηνία αποστολής στις 15 Απριλίου 1999 και εξόφλησης στις 15 Ιουνίου 1999.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

1 Σύμβαση υπ' αριθ. 95-1224.00: τα τιμολόγια παραλήφθηκαν στις 2 Ιουλίου 1998. Ωστόσο, καθώς περιείχαν σειρά απαιτήσεων οι οποίες δεν καλύπτονταν από τη σύμβαση αμφισβητήθηκαν αρχικά από την Επιτροπή. Απαιτήθηκε επομένως κάποιο χρονικό διάστημα προκειμένου να ελεγχθεί ο σχετικός ισχυρισμός και να επιτευχθεί φιλικός διακανονισμός των αμφισβητούμενων απαιτήσεων. Έως την επίτευξη συμφωνίας, παρακρατήθηκαν οι πληρωμές για το συνολικό ποσό, σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική. Η συμφωνία αυτή υπογράφηκε στις 26 Ιουλίου 1999 και το συμφωνηθέν ποσό καταβλήθηκε στις 29 Ιουλίου 1999.

2 Σύμβαση υπ' αριθ. 97-0450.00: τα τιμολόγια που παραλήφθηκαν πριν από τις 23 Οκτωβρίου 1998 κατέστησαν πληρωτέα μόνο μετά την έγκριση της τελικής έκθεσης. Συγκεκριμένα, λόγω του μεγάλου φόρτου εργασίας των υπηρεσιών της Επιτροπής, η τελική έκθεση εγκρίθηκε μόλις στις 27 Απριλίου 1999. Κατόπιν τούτου, η εξόφληση έγινε στις 27 Μαΐου 1999.

3 Σύμβαση υπ' αριθ. 97-0647.00: τα τιμολόγια της 21ης Ιανουαρίου 1999 παραλήφθηκαν στις 10 Φεβρουαρίου 1999, έγιναν αποδεκτά ως ανταποκρινόμενα στην πραγματικότητα ("conforme aux faits") στις 29 Απριλίου 1999 και εξοφλήθηκαν στις 25 Μαΐου 1999. Τα τιμολόγια της 15 Απριλίου 1999 παραλήφθηκαν στις 21 Απριλίου 1999 και εξοφλήθηκαν στις 15 Ιουνίου 1999.

Παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι απαιτήσεις που αμφισβητήθηκαν από την Επιτροπή και απέρρεαν από τη σύμβαση υπ' αριθ. 95-1224.00 αντιστοιχούσαν σε μικρό μόνο μέρος των τιμολογίων. Θα μπορούσε να έχει καταβληθεί το μη αμφισβητούμενο μέρος των τιμολογίων. Εξάλλου, η Επιτροπή ασχολήθηκε με το ζήτημα αυτό για περισσότερο από ένα μήνα μετά τη λήξη της περιόδου καταβολής, ο δε καταγγέλλων απέστειλε αμέσως τα έγγραφα που αποδείκνυαν τις αμφισβητούμενες απαιτήσεις. Παρόλα αυτά, η διαδικασία διακανονισμού διήρκεσε οκτώ περίπου μήνες. Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η καθυστέρηση στην καταβολή των πληρωμών είχε απειλήσει την επιβίωση της εταιρείας και προκάλεσε πρόσθετες δαπάνες λόγω φόρτου διοικητικής εργασίας και εργασίας διεκπεραίωσης των τόκων. Υποστήριξε επίσης ότι οι τόκοι που edικαιούτο βάσει των γενικών όρων που διέπουν τις συμβάσεις δεν επαρκούσαν για την κάλυψη των εν λόγω δαπανών.

Ως εκ τούτου ο καταγγέλλων απαίτησε από την Επιτροπή την καταβολή τόκων ύψους 3 356,79 ΕΥΡΩ για τις καθυστερήσεις που είχαν σημειωθεί:

1 Σύμβαση υπ' αριθ. 95-1224.00: τόκος ύψους 1 431,17 ΕΥΡΩ για καθυστέρηση 275 ημερών

2 Σύμβαση υπ' αριθ. 97-0450.00: τόκος ύψους 529,13 ΕΥΡΩ για καθυστέρηση 187 ημερών

3 Σύμβαση υπ' αριθ. 97-0647.00: τόκος ύψους 1 396,09 ΕΥΡΩ για καθυστέρηση 85 ημερών.

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της σχετικά με τις πρόσθετες απαιτήσεις του καταγγέλλοντα, η Επιτροπή εξήγησε ότι δεν ήταν δυνατό να εφαρμοσθούν επιτόκια άλλα από αυτά που αναφέρονται στους γενικούς όρους των σχετικών συμβάσεων (2,5% και 4,5% αντίστοιχα). Επισήμανε ότι κατά την άποψή της ένα συνολικό ποσό 2 364,03 ΕΥΡΩ (εκ των οποίων 1 117,78 ΕΥΡΩ είχαν ήδη καταβληθεί) ήταν αρκετό. Όσον αφορά στις σχετικές συμβάσεις, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα ειδικά σχόλια:

1 Σύμβαση υπ' αριθ. 95-1224.00: το μη αμφισβητούμενο ποσό των τιμολογίων (δηλ. 30 812,94 ΕΥΡΩ) μπορούσε να έχει εξοφληθεί εντός της νόμιμης προθεσμίας των 60 ημερών. Η Επιτροπή υπολόγισε επομένως τον τόκο επί του ποσού αυτού με επιτόκιο 2,5 % για 359 ημέρες, πρόκειται δηλαδή για ένα ποσό ύψους 757,66 ΕΥΡΩ.

2 Σύμβαση υπ' αριθ. 97-0450.00: η καθυστέρηση άρχισε να υπολογίζεται από την ημερομηνία παραλαβής των τιμολογίων, με αποτέλεσμα να ανέλθει στις 175 και 176 ημέρες. Άρα το ύψος του οφειλόμενου τόκου ανερχόταν σε 488,59 ΕΥΡΩ.

3 Σύμβαση υπ' αριθ. 97-0647.00: εφόσον οι ημέρες της καθυστέρησης άρχισαν να υπολογίζονται από την ημερομηνία παραλαβής των τιμολογίων από την Επιτροπή, ο αριθμός τους ανερχόταν σε 69 όταν η Επιτροπή κατέβαλε το ποσό των 1 117,78 ΕΥΡΩ την 1η Μαρτίου 2000. Οι ημέρες καθυστέρησης συσσωρεύονταν έως την

ημερομηνία χρέωσης του λογαριασμού της Επιτροπής, ενώ η ημερομηνία πίστωσης του λογαριασμού του αναδόχου δεν ήταν συναφής.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σε σχέση με τη δεύτερη γνώμη της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μη εξόφληση οφειλόμενων ποσών

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είχε καταβάλει διάφορα ποσά συνολικού ύψους περίπου 200 000 ΕΥΡΩ, τα οποία του όφειλε βάσει συμβάσεων που ο καταγγέλλων είχε συνάψει με την Επιτροπή.

1.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι μεταγενεστέρως εξόφλησε όλα τα οφειλόμενα ποσά.

1.3 Η Επιτροπή προέβη συνεπώς σε ενέργειες για την ικανοποίηση της συγκεκριμένης απαίτησης του καταγγέλλοντα.

2 Μη καταβολή τόκων λόγω ληξιπρόθεσμης πληρωμής

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή όφειλε να έχει καταβάλει τόκο επί του ποσού των 3 356,39 ΕΥΡΩ για τις καθυστερήσεις που είχαν σημειωθεί.

2.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι κατά τη την άποψή της το συνολικό ποσό που έπρεπε να καταβληθεί ως τόκος ανερχόταν μόλις σε 2 364,03 ΕΥΡΩ (εκ των οποίων 1 117,78 είχαν ήδη καταβληθεί). Εξέθετε επίσης στο Διαμεσολαβητή τους λόγους για τους οποίους πίστευε ότι όφειλε μόνο το μικρότερο αυτό ποσό.

2.3 Ο καταγγέλλων δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής.

2.4 Ο παρών ισχυρισμός αφορούσε τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από τις συμβάσεις που είχαν συναφθεί μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα.

2.5 Σύμφωνα με το άρθρο 195 της συνθήκης ΕΚ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής είναι εξουσιοδοτημένος να παραλαμβάνει καταγγελίες “σχετικά με περιπτώσεις κακής διοίκησης στα πλαίσια της δράσης των κοινοτικών θεσμικών οργάνων ή οργανισμών”. Ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι υφίσταται κρούσμα κακής διοίκησης όταν ένας δημόσιος οργανισμός δεν συμμορφώνεται με τους κανόνες και τις αρχές που τον δεσμεύουν⁵⁷. Συνεπώς, κρούσματα κακής διοίκησης μπορούν να διαπιστωθούν και σε σχέση με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από συμβάσεις τις οποίες συνάπτουν τα θεσμικά όργανα ή οι οργανισμοί των Κοινοτήτων.

2.6 Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι το πεδίο της αξιολόγησης που μπορεί να διενεργήσει στις περιπτώσεις αυτές είναι κατ’ ανάγκη περιορισμένο. Ειδικότερα, ο Διαμεσολαβητής πιστεύει ότι δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητές του η διαπίστωση της τυχόν αθέτησης συμβατικών όρων από κάποιο μέρος όταν υπάρχει σχετική διαμάχη. Ένα τέτοιο ζήτημα μπορεί να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά μόνο από το εκάστοτε αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο θα έχει τη δυνατότητα να ακούσει την επιχειρηματολογία των μερών επί της σχετικής εθνικής νομοθεσίας και να αξιολογήσει τα αντικρουόμενα στοιχεία επί των επίμαχων ζητημάτων.

2.7 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι στις υποθέσεις συμβατικών διαφορών είναι σκόπιμο να περιορίζει την έρευνά του στην εξέταση του κατά πόσον το εκάστοτε αρμόδιο κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός προέβη σε μια λογική και συνεκτική ανάλυση της νομικής βάσεως των ενεργειών του καθώς και των λόγων

⁵⁷ Βλέπε Ετήσια Έκθεση 1997, σελίδες 22 κ. εξ.

για τους οποίους πιστεύει ότι είναι δικαιολογημένη η ερμηνεία του περί συμβατικής θέσης. Αν συντρέχει τέτοια περίπτωση, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η έρευνά του δεν αποκάλυψε κρούσμα κακής διοίκησης. Το συμπέρασμα αυτό δεν έχει καμία συνέπεια στο δικαίωμα των μερών να παραπέμψουν την εξέταση και την επίσημη διευθέτηση της συμβατικής διαφοράς τους σε κάποιο αρμόδιο δικαστήριο.

2.8 Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή παρέθεσε με συνεκτικό και λογικό τρόπο τους λόγους για τους οποίους πίστευε ότι όφειλε στον καταγγέλλοντα μόνο το μικρότερο ποσό που είχε υπολογίσει.

2.9 Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο ισχυρισμό.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στη συγκεκριμένη καταγγελία, δεν διαπιστώθηκε περίπτωση κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΤΟΚΟΙ ΛΟΓΩ ΛΗΞΙ- ΠΡΟΘΕΣΜΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 601/99/IJH
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάιο του 1999 ο κ. Α. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΙΑΔ) κατά της Επιτροπής, ΓΔ 1Α. Υποστήριξε ότι:

(i) 172 535 ΕΥΡΩ οφειλόμενα βάσει της σύμβασης υπ' αριθ. 97/0514 στο πλαίσιο του προγράμματος Phare καταβλήθηκαν 101 ημέρες μετά την παραλαβή του τιμολογίου, ενώ η μέγιστη προθεσμία που προέβλεπε η σύμβαση ήταν 60 ημέρες·

(ii) η Επιτροπή είχε αδικώς αρνηθεί να καταβάλει τόκους ύψους 1551,63 ΕΥΡΩ τους οποίους όφειλε βάσει της σύμβασης λόγω της υπερβολικά μεγάλης καθυστέρησης.

Ο καταγγέλλων απαίτησε επίσης την πληρωμή πρόσθετων τόκων επί των μη καταβληθέντων τόκων, ο υπολογισμός των οποίων θα έπρεπε να αρχίσει την ημερομηνία κατά την οποία θα έπρεπε να έχουν καταβληθεί οι εν λόγω τόκοι.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή εξήγησε ότι το τιμολόγιο παραλήφθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1998 αλλά δεν εξοφλήθηκε αμέσως επειδή οι οικονομικές υπηρεσίες ζήτησαν από την επιχειρησιακή μονάδα που ήταν αρμόδια για τη διαχείριση έργου, να εξασφαλίσει πρόσθετες πληροφορίες από το ΕΙΑΔ, οι οποίες εστάλησαν με τηλεομοιοτυπία στις 28 Απριλίου 1998. Η εντολή για την εξόφληση δόθηκε στις 9 Ιουνίου 1998 και ο λογαριασμός της Επιτροπής χρεώθηκε στις 19 Ιουνίου 1998. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή είχε αρχικά αμφισβητήσει την απαίτηση για καταβολή τόκων λόγω καθυστέρησης πληρωμής, προκειμένου όμως να διευθετηθεί το ζήτημα με φιλικό τρόπο χωρίς να παραταθεί η διαμάχη, κατέβαλε τελικά στο ΕΙΑΔ 1628,45 ΕΥΡΩ στις 17 Ιουνίου 1999, ο δε λογαριασμός της χρεώθηκε στις 30 Ιουνίου 1999.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Πριν ο Διαμεσολαβητής λάβει τη γνώμη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων είχε ήδη ενημερώσει με επιστολή το Διαμεσολαβητή ότι η Επιτροπή συμφώνησε να καταβάλει το ποσό της απαίτησης.

Τον Ιανουάριο του 2000, το ΕΙΑΔ σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχε με τις υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή, επιβεβαίωσε ότι η εξόφληση είχε γίνει και ότι το θέμα είχε συνεπώς επιλυθεί με ικανοποιητικό τρόπο.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή υπερέβη τη συμβατική προθεσμία εξόφλησης ενός τιμολογίου στο πλαίσιο μιας σύμβασης Phare και είχε αδίκως αρνηθεί να καταβάλει τους τόκους που όφειλε λόγω της υπερβολικά μεγάλης καθυστέρησης.

2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι ρύθμισε το ζήτημα με φιλικό τρόπο, καταβάλλοντας το ποσό της απαίτησης. Ο καταγγέλλων βεβαίωσε ότι του καταβλήθηκε πράγματι το ποσό της πληρωμής και ότι το θέμα είχε συνεπώς επιλυθεί με ικανοποιητικό τρόπο.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τη γνώμη της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα, συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ: ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΜΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΧΕΙΡΙΣΜΟ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Απόφαση επί της καταγγελίας 879/99/IP κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Με την ιδιότητά τους ως πληρεξουσίων δικηγόρων της “Terminal Rinfuse Genova s.p.a.” (TRG), οι καταγγέλλοντες υπέβαλαν καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής τον Ιούλιο του 1999.

Η TRG δραστηριοποιείται ως φορέας εκμετάλλευσης τερματικού σταθμού στο λιμάνι της Savona (Ιταλία), όπου φορτοεκφορτώνει άνθρακα και στερεά χύδην φορτία, ενώ ανάλογες υπηρεσίες παρέχονται και από μια άλλη εταιρεία, την Funiviaria Alto Tirreno s.p.a. (Funiviaria), η οποία διαχειρίζεται επίσης ένα συρματοσχινώδη σιδηρόδρομο μεταφοράς άνθρακα και στερεών χύδην φορτίων σε εγκαταστάσεις αποθήκευσης εκτός του λιμένα.

Στις 8 Φεβρουαρίου 1996, οι καταγγέλλοντες υπέβαλαν καταγγελία στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εξ ονόματος της TGR, με την οποία υποστήριζαν ότι η ιταλική κυβέρνηση χορήγησε παράνομη κρατική ενίσχυση στη Funiviaria, με σκοπό να καλύψει κάποιες ζημιές της εταιρείας. Εξέφρασαν επίσης την ανησυχία τους για το σχέδιο των ιταλικών αρχών να χρηματοδοτήσουν την οικοδόμηση ενός νέου τερματικού σταθμού για τη φορτοεκφόρτωση μεγάλων ποσοτήτων χύδην υλικών στο λιμένα της Savona, καθώς κατά την άποψή τους το έργο αυτό θα ωφελούσε αποκλειστικά τη Funiviaria.

Οι καταγγέλλοντες ζήτησαν από την Επιτροπή να κηρύξει της απόφαση της ιταλικής κυβέρνησης να χορηγήσει κρατική ενίσχυση στη Funiviaria ασυμβίβαστη με το κοινοτικό δίκαιο και να διαπιστώσει αν υπήρχαν περαιτέρω σχέδια ενίσχυσης της εν λόγω εταιρείας για την κατασκευή νέου τερματικού σταθμού.

Από τον Φεβρουάριο του 1996 έως τον Ιούλιο του 1999, οι καταγγέλλοντες διατηρούσαν τακτική αλληλογραφία με τις υπηρεσίες της Επιτροπής, προσκομίζοντας πρόσθετα στοιχεία προκειμένου να υπογραμμιστεί ο επείγων χαρακτήρας μιας απόφασης επί της καταγγελίας τους.

Οι καταγγέλλοντες ζήτησαν την παρέμβαση του Διαμεσολαβητή προκειμένου να ληφθεί μια τελική απόφαση από την Επιτροπή. Θεώρησαν ότι το διάστημα που απαιτήθηκε προκειμένου η Επιτροπή να εξετάσει το φάκελο ήταν υπερβολικά μεγάλο.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε ότι, ύστερα από την προκαταρκτική αξιολόγηση όλων των στοιχείων που προσκόμισαν οι καταγγέλλοντες, ζήτησε περαιτέρω πληροφορίες από την ιταλική κυβέρνηση σχετικά με την καταγγελλόμενη χορήγηση ενίσχυσης για την κάλυψη ζημιών της Funiviaria. Η Επιτροπή υπενθύμισε επίσης στις εμπλεκόμενες αρχές την υποχρέωση για εκ των προτέρων ενημέρωση της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 88 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ.

Τον Ιούνιο του 1997, οι υπηρεσίες της Επιτροπής απέστειλαν στην ιταλική Κυβέρνηση επιστολή υπενθύμισης, στην οποία η ιταλική Κυβέρνηση απάντησε με επιστολή με ημερομηνία 11 Ιουνίου 1997. Κατόπιν τούτου, πραγματοποιήθηκαν αρκετές επαφές μεταξύ της Επιτροπής και των καταγγελλόντων, αλλά και μεταξύ της Επιτροπής και των ιταλικών αρχών, συμπεριλαμβανομένων των συναντήσεων στις 11 Δεκεμβρίου 1997 και 29 Μαΐου 1998.

Στις 28 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή ενημερώθηκε από την ιταλική κυβέρνηση για τα σχέδια πώλησης της Funiviaria. Με βάση το νέο αυτό στοιχείο, η Επιτροπή απήχθη συμπληρωματική επιστολή στις εθνικές αρχές ζητώντας να ενημερωθεί σχετικά με το έργο του νέου τερματικού σταθμού στο λιμένα της Savona. Καθώς δεν υπήρξε απάντηση, απεστάλη επιστολή υπενθύμισης στις 13 Ιανουαρίου 1999.

Εξάλλου, τον Μάρτιο του 1999 οι καταγγέλλοντες ζήτησαν να ενημερωθούν για τις τελευταίες εξελίξεις στην υπόθεση. Η ανταπόκριση στο αίτημα αυτό ήταν άμεση, καθώς στις 28 Απριλίου 1999 πραγματοποιήθηκε τηλεφωνική συνομιλία, στις 30 Απριλίου 1999 απεστάλη επιστολή και στις 20 Μαΐου 1999 υπήρξε συνάντηση επί του θέματος.

Ως προς το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε τελική απόφαση σχετικά με την καταγγελία που είχε υποβληθεί από τους καταγγέλλοντες το 1996, το όργανο υπενθύμισε κάποιους διαδικαστικούς κανόνες που πρέπει να τηρούνται στις υποθέσεις κρατικών ενισχύσεων. Αφού λάβει την καταγγελία, η Επιτροπή απευθύνει επιστολή στο εμπλεκόμενο κράτος μέλος με την οποία το ενημερώνει για τους ισχυρισμούς που διατυπώνονται στην καταγγελία και, ενίοτε, ζητά περαιτέρω πληροφορίες. Στην υπόθεση αυτή, λόγω της πολυπλοκότητας όλων των ενεχόμενων πτυχών, κρίθηκε απαραίτητη η διενέργεια εξονυχιστικής έρευνας.

Τέλος, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι οι υπηρεσίες της παρείχαν τακτικά στους καταγγέλλοντες σαφείς και ακριβείς εξηγήσεις για την πορεία της υπόθεσης, ενώ παράλληλα τους κρατούσαν ενημέρους και για τις εξελίξεις και τις δυσκολίες που παρουσιάζονταν κατά τη διάρκεια της έρευνας.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Στις παρατηρήσεις τους σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, οι καταγγέλλοντες επισήμαναν ότι θεώρησαν απαραίτητο να συναντηθούν με τους υπαλλήλους που χειρίζονταν την υπόθεση προκειμένου να λάβουν διευκρινίσεις επί ορισμένων σημείων που περιέχονταν στη γνώμη της Επιτροπής. Στις 6 Δεκεμβρίου 1999, πραγματοποιήθηκε συνάντηση στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής στις Βρυξέλλες. Κατά τη διάρκεια της συνάντησης, οι υπάλληλοι ενημέρωσαν τους καταγγέλλοντες ότι η απόφαση που είχαν συντάξει οι υπηρεσίες της Γενικής Διεύθυνσης VII - μεταφορές - είχε ήδη διαβιβαστεί στη Γενική Διεύθυνση IV - ανταγωνισμός - και στις νομικές υπηρεσίες προς εξέταση. Οι καταγγέλλοντες ευχαρίστησαν επίσης το Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειές του να επιλυθεί η διαφορά.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός για μη ικανοποιητικό χειρισμό της υπόθεσης

1.1 Οι καταγγέλλοντες, οι οποίοι είχαν υποβάλει καταγγελία ενώπιον της Ευρωπαϊκής Επιτροπής τον Φεβρουάριο του 1996, υποστήριξαν ότι η Επιτροπή δεν χειρίστηκε δεόντως την εν λόγω καταγγελία. Επισήμαναν ότι το διάστημα των τριών ετών που απαιτήθηκε προκειμένου η Επιτροπή να λάβει απόφαση επί της υπόθεσης πρέπει να θεωρηθεί υπερβολικό και να χαρακτηριστεί ως κρούσμα κακής διοίκησης.

1.2 Στη γνώμη της η Επιτροπή ανέλυσε διεξοδικά τις ενέργειες που είχαν αναληφθεί για την εξέταση της υπόθεσης. Τόνισε ότι οι υπηρεσίες της παρείχαν τακτικά στους καταγγέλλοντες όλες τις εξηγήσεις που αυτοί ζητούσαν σχετικά με την πορεία της υπόθεσής τους. Υπογράμμισε επίσης ότι το μεγάλο διάστημα που απαιτήθηκε για τη λήψη απόφασης ήταν επιβεβλημένο λόγω της πολυπλοκότητας της υπόθεσης και των επανειλημμένων αιτημάτων για ενημέρωση που υποβλήθηκαν στις ιταλικές αρχές.

1.3 Εφόσον από τις παρατηρήσεις των καταγγελλόντων φάνηκε ότι κατά τη συνάντηση με τις υπηρεσίες της Επιτροπής στις 6 Δεκεμβρίου 1999 ενημερώθηκαν ότι η απόφαση είχε συνταχθεί από τη Γενική Διεύθυνση VII και διαβιβάστηκε στη Γενική Διεύθυνση IV και στις νομικές υπηρεσίες προς εξέταση, ο Διαμεσολαβητής επικοινωνήσε με τους καταγγέλλοντες προκειμένου να βεβαιωθεί ότι ήταν ικανοποιημένοι με την έκβαση της έρευνας.

1.4 Οι καταγγέλλοντες επιβεβαίωσαν τις ανωτέρω πληροφορίες και προσέθεσαν ότι η Επιτροπή τους ενημέρωσε πως στις 22 Δεκεμβρίου 1999 είχε ληφθεί η τελική απόφαση, η οποία και διαβιβάστηκε στις αρμόδιες αρχές για να μεταφραστεί, πριν αποσταλεί στις ιταλικές αρχές και ακολούθως στους καταγγέλλοντες. Επίσης, ευχαρίστησαν το Διαμεσολαβητή για την προσπάθειά του να επιλύσει την υπόθεσή τους με ικανοποιητικό τρόπο.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις πληροφορίες που προσκόμισαν οι καταγγέλλοντες και τη γνώμη που υπέβαλε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, συνάγεται ότι η υπόθεση διευθετήθηκε από την Επιτροπή με τρόπο απολύτως ικανοποιητικό για τους καταγγέλλοντες. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΚΥΡΩΣΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ INTERREG II

Απόφαση επί της καταγγελίας 1043/99/(ΙJH)/ΜΜ (εμπιστευτική) κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή στις 9 Σεπτεμβρίου 1999 εξ ονόματος ομάδας συμφερόντων. Η καταγγελία αφορούσε το γεγονός ότι η Επιτροπή επέμενε να ζητά ατομικές επιστολές ανάληψης υποχρεώσεων από κάθε οργανισμό που μετέχει στην εν λόγω ομάδα, ως προϋπόθεση για την κατακύρωση μιας σύμβασης στο πλαίσιο του Interreg II.

Στις 23 Νοεμβρίου 1999, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής απέστειλε την καταγγελία στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητώντας τη γνώμη της, η οποία διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα στις 21 Φεβρουαρίου 2000. Η Επιτροπή ανέφερε ότι, στο διάστημα που μεσολάβησε, της υποβλήθηκαν και οι πέντε απαιτούμενες επιστολές ανάληψης υποχρεώσεων και ότι το εν λόγω έργο έλαβε κοινοτική επιδότηση.

Στις 18 Σεπτεμβρίου 2000, ο καταγγέλλων εξέφρασε τηλεφωνικά την ικανοποίησή του για την έκβαση της καταγγελίας.

Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η υπόθεση επιλύθηκε με αμοιβαία ικανοποιητικό τρόπο και περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης.

**Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΣΥΜΦΩΝΗΣΕ ΝΑ
ΑΚΥΡΩΣΕΙ
ΕΝΤΑΛΜΑ ΕΙΣΠΡΑ-
ΞΗΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 1264/99/ΙΡ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 1999, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, υπό την ιδιότητά του ως πληρεξουσίου δικηγόρου της ισπανικής εταιρείας “Zumos y Conservas de Almería, S.A.”. Η καταγγελία αφορούσε τη φερόμενη ως άδικη απόφαση της Επιτροπής να ακυρώσει τη χρηματοδοτική εισφορά της που προβλεπόταν βάσει της απόφασης C(86) 2100/525.

Η ισπανική εταιρεία “Zumos y Conservas de Almería, S.A.” συμμετείχε στο διαγωνισμό που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 355/77 του Συμβουλίου της 15ης Φεβρουαρίου 1977 περί κοινής δράσεως για τη βελτίωση των συνθηκών μεταποίησης και εμπορίας των γεωργικών προϊόντων⁵⁸. Το σχέδιό της προκρίθηκε και η Επιτροπή αποφάσισε να χορηγήσει στην εταιρεία χρηματοδοτική επιδότηση ύψους 115 342 000 ισπανικών πεσετών στο πλαίσιο του ΕΓΤΠΕ (απόφαση της Επιτροπής υπ’ αριθ. C(86) 2100/525).

Με την απόφαση υπ’ αριθ. C(94) 1181 της 6ης Ιουνίου 1994, η Επιτροπή αποφάσισε να ανακαλέσει την επιχορήγηση και ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να επιστρέψει την προκαταβολή των 63 782 712 ισπανικών πεσετών.

Ο καταγγέλλων ζήτησε από την Επιτροπή να επανεξετάσει την απόφασή της, υπογραμμίζοντας το γεγονός ότι όλες οι ενέργειες της εταιρείας ήταν σύμφωνες με τις διατάξεις του προγράμματος.

Στις 5 Οκτωβρίου 1999, ύστερα από εξέταση του φακέλου του καταγγέλλοντα, η Επιτροπή απάντησε ότι δεν υπήρχαν στοιχεία ικανά να ανατρέψουν την απόφασή της. Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε γραπτώς στο Διαμεσολαβητή. Στην καταγγελία του υποστήριξε ότι η απόφαση της Επιτροπής να του ζητήσει να επιστρέψει την προκαταβολή που του είχε καταβληθεί ήταν αδικαιολόγητη και ανεπαρκώς τεκμηριωμένη. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η απόφαση αυτή έπρεπε συνεπώς να ακυρωθεί.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στις 8 Φεβρουαρίου 2000 η Επιτροπή απέστειλε τη γνώμη της, με την οποία ενημέρωνε το Διαμεσολαβητή ότι, δεδομένων των ισχυρισμών που προέβαλε ο καταγγέλλων στην καταγγελία του στο Διαμεσολαβητή, οι υπηρεσίες της εξέταζαν εκ νέου την υπόθεση. Καθώς η εξέταση του φακέλου δεν είχε ολοκληρωθεί, η Επιτροπή δεσμεύτηκε να καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα το συντομότερο δυνατό και ακολούθως να ενημερώσει το Διαμεσολαβητή.

Στις 25 Απριλίου 2000 η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε τελικά ληφθεί απόφαση επί της συγκεκριμένης υπόθεσης.

Η Επιτροπή εξήγησε ότι ζήτησε την επιστροφή των 63 782 712 ισπανικών πεσετών κατ’ εφαρμογή της απόφασής της με ημερομηνία 6 Ιουνίου 1994 να ακυρώσει το πρόγραμμα, λόγω αδράνειας του δικαιούχου τη δεδομένη στιγμή.

Σύμφωνα με το άρθρο 19 παράγραφος 2 του Κανονισμού του Συμβουλίου (ΕΟΚ) αριθ. 355/77:

“κατά τη διάρκεια της περιόδου για την οποία χορηγείται η ενίσχυση εκ μέρους του ταμείου, η ορισθείσα για το σκοπό αυτό από το εκάστοτε κράτος μέλος αρχή ή υπηρεσία θα διαβιβάζει στην Επιτροπή, κατόπιν σχετικού αιτήματος της τελευταίας, όλα τα συνοδευτικά έγγραφα που δύνανται να αποδείξουν ότι οι οικονομικοί ή οι άλλοι όροι που έχουν τεθεί για κάθε σχέδιο έχουν εκπληρωθεί (...) Η Επιτροπή

δύναται να αποφασίσει (...) να αναστείλει, μειώσει ή διακόψει την ενίσχυση από το ταμείο: (...) εφόσον ο δικαιούχος, αντίθετα προς τους όρους που περιέχονται στην αίτησή του και στην απόφαση να του χορηγήσουν ενίσχυση, δεν άρχισε τις εργασίες εντός δύο ετών από της ημερομηνίας κοινοποίησης της εν λόγω απόφασης και δεν παρέσχε επαρκείς διαβεβαιώσεις πριν από το πέρας της εν λόγω περιόδου ότι το σχέδιο θα υλοποιηθεί. Η απόφαση θα κοινοποιείται στα εκάστοτε εμπλεκόμενα κράτη μέλη και στο δικαιούχο. (...)”

Ωστόσο, η Επιτροπή επισήμανε ότι ύστερα από προσεκτική εξέταση της υπόθεσης, διαπιστώθηκε ότι η σχετική απόφαση δεν μπορούσε να κοινοποιηθεί στο δικαιούχο. Για να τεθεί σε ισχύ μια απόφαση πρέπει να κοινοποιηθεί στο δικαιούχο. Καθώς αυτό δεν ήταν δυνατό, η Επιτροπή συμφώνησε να ακυρώσει το ένταλμα είσπραξης.

Η Επιτροπή τόνισε επίσης ότι δεν σκόπευε να προβεί σε νέα κοινοποίηση της απόφασης υπ’ αριθ. C(94) 1181 της 6ης Ιουνίου 1996 καθώς, σύμφωνα με τις ισπανικές αρχές, ο δικαιούχος είχε επανέλθει στις δραστηριότητές του.

Η Επιτροπή επισήμανε ότι εξέταζε ακόμη την πιθανότητα νέας προσφυγής για αναστολή ή μείωση της επιχορήγησης στο πλαίσιο του Κανονισμού του Συμβουλίου (ΕΟΚ) αριθ. 4253/88. Σε μια τέτοια περίπτωση, η προσφυγή θα ξεκινούσε με επιστολή της Επιτροπής προς το δικαιούχο στην οποία θα του ζητείται να σχολιάσει τις αιτιάσεις της Επιτροπής.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων χαιρέτισε την απόφαση της Επιτροπής να αποδεχθεί την ακύρωση του αιτήματος για επιστροφή της προκαταβολής των 63 782 712 ισπανικών πεσετών.

Ο καταγγέλλων ευχαρίστησε επίσης το Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειές του να επιλυθεί η υπόθεση και διατύπωσε την άποψη ότι οι στόχοι της καταγγελίας του θα επιτευχθούν πλήρως.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Με βάση τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων και τη γνώμη που υπέβαλε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, συνάγεται ότι η υπόθεση διευθετήθηκε από την Επιτροπή με τρόπο απολύτως ικανοποιητικό για τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΣΤΕΡΗΣΗ ΔΙΚΑΙΩ- ΜΑΤΟΣ ΣΥΜΜΕ- ΤΟΧΗΣ ΣΕ ΓΡΑΠΤΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Δεκέμβριο του 1999, ο κ. L. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή σχετικά με τη στέρηση του δικαιώματος συμμετοχής του στις γραπτές εξετάσεις του γενικού διαγωνισμού COM/C/3/99 που οργάνωσε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την πρόσληψη δακτυλογράφων της ολλανδικής γλώσσας (C5/C4). Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, τα σχετικά γεγονότα έχουν ως εξής:

Απόφαση επί της
καταγγελίας

1478/99/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Οι πρώτες δοκιμασίες επιλογής πραγματοποιήθηκαν στις 7 Ιουλίου 1999. Ωστόσο, στις 15 Οκτωβρίου 1999, η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα ότι δεν διέθετε την επαγγελματική εμπειρία που απαιτείται από το σημείο IV.B.2 της προκήρυξης του διαγωνισμού και ότι, επομένως, δεν είχε δικαίωμα συμμετοχής στις γραπτές εξετάσεις του διαγωνισμού. Ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στις 20 Οκτωβρίου 1999 στην εξεταστική επιτροπή πληροφορώντας την ότι, ως πτυχιούχος γραμματέας, διέθετε τριετή επαγγελματική εμπειρία, γεγονός που η εξεταστική επιτροπή μπορούσε να επαληθεύσει από τα έγγραφα που είχε επισυνάψει στην αίτησή του.

Στην επιστολή του, ο καταγγέλλων ζητούσε πρόσβαση στα αποτελέσματα που έφερε στις δοκιμασίες επιλογής, καθώς και ανάλυση των λόγων που προκάλεσαν τον αποκλεισμό του από τις γραπτές εξετάσεις. Παρ' όλα αυτά, η εξεταστική επιτροπή δεν απάντησε στην αρχική του επιστολή, καθώς και σε δύο τηλεομοιοτυπίες με ημερομηνίες 8 και 11 Νοεμβρίου 1999.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Από το μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που έστειλε ο καταγγέλλων στο Διαμεσολαβητή στις 8 Δεκεμβρίου 1999, φαίνεται ότι στις 6 Δεκεμβρίου 1999 η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού αποφάσισε τελικά να κάνει δεκτή τη συμμετοχή του καταγγέλλοντα στις γραπτές εξετάσεις, που επρόκειτο να πραγματοποιηθούν στις 21 Ιανουαρίου 2000. Ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι ήταν ικανοποιημένος με την εξέλιξη αυτή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός για στέρηση του δικαιώματος συμμετοχής στις γραπτές εξετάσεις του γενικού διαγωνισμού COM/C/3/99

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η εξεταστική επιτροπή του γενικού διαγωνισμού COM/C/3/99 με την από 15 Οκτωβρίου 1999 απόφασή της τον απέκλεισε από τις γραπτές εξετάσεις επειδή δεν διέθετε την επαγγελματική εμπειρία που απαιτούνταν με βάση την προκήρυξη του διαγωνισμού. Για το λόγο αυτό, ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στην εξεταστική επιτροπή για να προσβάλει την εν λόγω απόφαση και να ζητήσει αναλυτική παρουσίαση των λόγων που προκάλεσαν τον αποκλεισμό του από τις γραπτές εξετάσεις. Παρ' όλα αυτά, η εξεταστική επιτροπή δεν απάντησε στην επιστολή του.

1.2 Στις 8 Δεκεμβρίου 1999 ο καταγγέλλων ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού αποφάσισε τελικά να κάνει δεκτή τη συμμετοχή του καταγγέλλοντα στις γραπτές εξετάσεις που επρόκειτο να πραγματοποιηθούν στις 21 Ιανουαρίου 2000, δήλωσε δε ικανοποιημένος με την εξέλιξη αυτή.

2 Συμπέρασμα

Από το μήνυμα του καταγγέλλοντα στις 8 Δεκεμβρίου 1999 συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΑΝΕΞΟΦΛΗΤΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1527/99/MM κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Ο κ. Ρ. υπέβαλε τον Δεκέμβριο του 1999, εξ ονόματος ενός γερμανού εκδότη, καταγγελία στο Διαμεσολαβητή, με αντικείμενο υποτιθέμενες ανεξόφλητες οφειλές της Κεντρικής Βιβλιοθήκης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Σύμφωνα με την καταγγελία, η Κεντρική Βιβλιοθήκη είχε επιστρέψει άδετες συλλογές και βιβλία που είχε πράγματι παραγγείλει αλλά των οποίων την παραγγελία τελικά ακύρωσε, με μεγάλη καθυστέρηση και σε κακή κατάσταση, με αποτέλεσμα οι επιστροφές αυτές να μην μπορούν να πιστωθούν. Στις 10 Δεκεμβρίου 1999, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είχε εξοφλήσει 12 τιμολόγια ύψους 1161,59 γερμανικών μάρκων.

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή προκειμένου να διατυπώσει τη γνώμη της.

Με επιστολή του στις 2 Μαΐου 2000, ο καταγγέλλων ενημέρωσε τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή ότι το πρόβλημα είχε λυθεί, αφού η Κεντρική Βιβλιοθήκη της

Επιτροπής είχε στο μεταξύ εξοφλήσει όλες τις ανεξοφλητες πληρωμές και παρέμενε πελάτης.

Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι η υπόθεση είχε επιλυθεί με αμοιβαία ικανοποιητικό τρόπο και περάτωσε την εξέτασή της.

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΥΠΑΛ- ΛΗΛΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙ- ΤΡΟΠΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
103/2000/GG (ΕΜΠΙ-
ΣΤΕΥΤΙΚΗ) κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα ήταν σύζυγος πολιτικού υπαλλήλου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις Βρυξέλλες. Μετά το διαζύγιό της, η καταγγέλλουσα προσπάθησε να επιτύχει καταβολή των απαιτήσεων που είχε εναντίον του πρώην συζύγου της. Επικοινωνήσε συνεπώς με την Επιτροπή με σκοπό την κατάσχεση του μισθού του πρώην συζύγου της. Ωστόσο, διαπιστώθηκε ότι μικρό μόνο μέρος του εν λόγω μισθού μπορούσε να κατασχεθεί. Ο περιορισμός αυτός οφειλόταν στο γεγονός ότι η Επιτροπή έχει ορίσει το ελάχιστο ποσό που δεν μπορεί να κατασχεθεί σε περισσότερα από 1.900 ΕΥΡΩ μηνιαίως. Σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία, το ποσό που δεν θα μπορούσε να κατασχεθεί ανέρχεται σε 961,82 ΕΥΡΩ.

Η καταγγέλλουσα διατύπωσε ένσταση για την προσέγγιση που ακολούθησε η Επιτροπή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή προκειμένου η τελευταία να μπορέσει να διατυπώσει τα σχόλιά της.

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε ότι το γεγονός ότι το ελάχιστο ύψος του μισθού των πολιτικών υπαλλήλων της που δεν μπορούσε να κατασχεθεί είχε στο παρελθόν οριστεί σε επίπεδα υψηλότερα από τα αντίστοιχα της εθνικής νομοθεσίας οφειλόταν σε λάθος. Η Επιτροπή επισήμανε ότι η καταγγέλλουσα είχε προσπαθήσει να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις της στο Βέλγιο και ότι, κατά συνέπεια, έπρεπε να εφαρμοστεί η βελγική νομοθεσία και να ισχύσει το προβλεπόμενο από αυτή ελάχιστο ύψος. Ενημέρωσε εξάλλου το Διαμεσολαβητή ότι θα προέβαινε στη λήψη των απαραίτητων περαιτέρω μέτρων για την υπόθεση της καταγγέλλουσας.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα ευχαρίστησε το Διαμεσολαβητή για τις προσπάθειές του. Επιφυλάχθηκε ωστόσο να απευθυνθεί εκ νέου στο Διαμεσολαβητή σε περίπτωση μη συμμόρφωσης της Επιτροπής με τις σχετικές διατάξεις της βελγικής νομοθεσίας.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μη συμμόρφωση με την εθνική νομοθεσία

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή έχει ορίσει το ελάχιστο μέρος του μισθού των πολιτικών υπαλλήλων της που δεν μπορεί να κατασχεθεί σε περισσότερα από 1900 ΕΥΡΩ μηνιαίως, ενώ η βελγική νομοθεσία προσδιόριζε το ποσό αυτό σε 961,82 ΕΥΡΩ.

1.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι το γεγονός ότι το ελάχιστο ύψος του μισθού των πολιτικών υπαλλήλων της που δεν μπορούσε να κατασχεθεί είχε στο παρελθόν οριστεί σε επίπεδα υψηλότερα από τα αντίστοιχα της εθνικής νομοθεσίας οφειλόταν

σε λάθος. Δήλωσε επίσης ότι θα προέβαινε στη λήψη των απαραίτητων περαιτέρω μέτρων για την υπόθεση της καταγγέλλουσας.

1.3 Συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος και ότι με αυτές ικανοποίησε την καταγγέλλουσα.

2 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή σε σχέση με την παρούσα καταγγελία, συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος και ότι ικανοποίησε την καταγγέλλουσα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΠΛΗΡΩΜΗ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
171/2000/IJH κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιανουάριο του 2000, ο καταγγέλλων, κ. Ι., υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν του είχε καταβάλει τις αμοιβές και τις δαπάνες που του όφειλε για τις υπηρεσίες που είχε παράσχει στις Βρυξέλλες τον Ιούλιο του 1999 και για τις οποίες είχε αποστείλει τιμολόγιο στις 26 Ιουλίου 1999.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, οι υπηρεσίες της Επιτροπής τον πληροφόρησαν ότι η καθυστέρηση οφειλόταν σε δύο στοιχεία των οδοιπορικών, τα οποία αντιστοιχούσαν συνολικά στο 1,25% του τιμολογίου. Το πρώτο στοιχείο αφορούσε τα εισιτήρια του μετρό· η Επιτροπή ζήτησε από τον καταγγέλλοντα να της προσκομίσει χρησιμοποιημένα εισιτήρια, πράγμα που έγινε. Το δεύτερο στοιχείο αφορούσε το δρομολόγιο που ακολούθησε ο καταγγέλλων για να μεταβεί από τη Φινλανδία στις Βρυξέλλες. Ο καταγγέλλων έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε αντιληφθεί ότι οι Φινλανδοί περνούν συνήθως τον Ιούλιο σε εξοχικές κατοικίες και ότι το γεγονός αυτό εξηγεί το δρομολόγιο του για τις Βρυξέλλες.

Ο καταγγέλλων έκρινε ότι η καθυστέρηση στην πληρωμή ήταν ιδιαίτερα σοβαρή, καθώς περίπου 4000 ΕΥΡΩ, δηλ. 44,2% του τιμολογίου, αφορούσαν δαπάνες σε μετρητά.

Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία που είχε διενεργήσει ο Διαμεσολαβητής με αντικείμενο τις ληξιπρόθεσμες πληρωμές της Επιτροπής (ΟΙ/5/99/IJH) και δήλωσε ότι, κατά την άποψή του, τα προβλήματα που προέκυψαν στην υπόθεσή του πήγαζαν από το δημοσιονομικό έλεγχο στους κόλπους της Επιτροπής και ότι έπρεπε να καθιερωθεί ένα πιο αποκεντρωμένο σύστημα καταβολής των πληρωμών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η γνώμη της Επιτροπής ήταν η εξής:

“Η καταγγελία σχετικά με την πληρωμή είναι δικαιολογημένη. Η πληρωμή γνώρισε υπερβολικές καθυστερήσεις σε όλα τα στάδια της επεξεργασίας, από την υπηρεσία παραλαβής έως τις κεντρικές οικονομικές υπηρεσίες. Ένα μέρος της καθυστέρησης οφείλεται στο γεγονός ότι ο φάκελος της πληρωμής δεν ήταν σύμφωνος με τους κανόνες πληρωμής. Το γεγονός ότι έπρεπε να ζητηθούν συμπληρωματικά στοιχεία από τον καταγγέλλοντα συνέβαλε πολύ λιγότερο στην καθυστέρηση και δεν μπορεί να προβληθεί ως δικαιολογία.

Η πληρωμή έγινε στις 29 Φεβρουαρίου 2000 και η τοκοφόρος ημέρα σύμφωνα με τη Sincom 2 είναι η 9η Μαρτίου 2000. Στο δικαιούχο απεστάλη επιστολή συγγνώμης, ενώ θα του καταβληθεί και τόκος για την καθυστέρηση της πληρωμής.

Το αρμόδιο προσωπικό έλαβε συστάσεις να αφιερώνει ιδιαίτερη προσοχή στην ταχεία επεξεργασία των φακέλων πληρωμής όταν οι τελευταίοι δεν είναι από τυπική ή ουσιαστική άποψη απολύτως σύμφωνοι με τους κανονισμούς”.

Πριν ακόμη παραληφθεί η γνώμη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων είχε ήδη ενημερώσει το Διαμεσολαβητή ότι η Επιτροπή του είχε καταβάλει το οφειλόμενο ποσό. Ως εκ τούτου, κρίθηκε άσκοπο να κληθεί ο καταγγέλλων να υποβάλει παρατηρήσεις σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Καθυστερήση πληρωμής αμοιβών και δαπανών

Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η καταβολή των αμοιβών και των δαπανών του από την Επιτροπή είχε καθυστερήσει πάνω από 7 μήνες. Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η καταγγελία ήταν δικαιολογημένη και κατέβαλε το οφειλόμενο ποσό, συνοδευόμενο από τόκους και από τη συγγνώμη της προς τον καταγγέλλοντα. Συνεπώς, η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του θέματος και ικανοποίησε τον καταγγέλλοντα.

2 Αιτίες της καθυστέρησης πληρωμής

2.1 Ο καταγγέλλων σχολίασε επίσης τις αιτίες της καθυστέρησης πληρωμής στην περίπτωση του. Κατά την άποψή του, τα προβλήματα πηγάζουν από το δημοσιονομικό έλεγχο στους κόλπους της Επιτροπής και θα έπρεπε να καθιερωθεί ένα πιο αποκεντρωμένο σύστημα καταβολής των πληρωμών.

2.2 Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η πληρωμή γνώρισε υπερβολικές καθυστερήσεις σε όλα τα στάδια της επεξεργασίας, από την υπηρεσία παραλαβής έως τις κεντρικές οικονομικές υπηρεσίες.

2.3 Οι ανωτέρω απόψεις θα ληφθούν υπόψη στην έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή με αντικείμενο της ληξιπρόθεσμες πληρωμές της Επιτροπής (ΟΙ/5/99/IJH).

3 Συμπέρασμα

Με βάση τα σχόλια της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα, συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος και ότι ικανοποίησε τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩ- ΜΟΝΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
269/2000/IJH κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Φεβρουάριο του 2000, ο καθηγητής Α. κατήγγειλε ότι η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει την αμοιβή του για τις υπηρεσίες που είχε παράσχει στην αξιολόγηση των χρηματοδοτικών προτάσεων που είχαν υποβληθεί στο πλαίσιο του προγράμματος Ανθρώπινου Δυναμικού του 5ου προγράμματος-πλασίου. Η εργασία αυτή εκτελέστηκε στις Βρυξέλλες τον Σεπτέμβριο του 1999 και το τιμολόγιο απεστάλη αμέσως μόλις ο καταγγέλλων επέστρεψε στη Σουηδία. Παρά τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις περί ρύθμισης της απαίτησης, η εξόφληση δεν είχε γίνει μέχρι την ημερομηνία της καταγγελίας. Ο καταγγέλλων απαιτούσε καταβολή του οφειλόμενου ποσού καθώς και τόκων.

Στη γνώμη της, η Επιτροπή εξήγησε ότι ο καταγγέλλων κατέθεσε το τιμολόγιό του ύψους 2 032,52 ΕΥΡΩ στις 23 Σεπτεμβρίου 1999. Το τιμολόγιο διαβιβάστηκε στο οικονομικό τμήμα μόνο μετά την ολοκλήρωση της παραλαβής όλων των τιμολογίων της επιτροπής εμπειρογνομόνων. Με στόχο την επιτάχυνση της διαδικασίας, η

πρακτική αυτή τροποποιήθηκε πρόσφατα και τα τιμολόγια διαβιβάζονται πλέον στο οικονομικό τμήμα αμέσως μόλις παραληφθούν.

Το οικονομικό τμήμα έλαβε το φάκελο στις 15 Νοεμβρίου 1999. Λόγω του φόρτου εργασίας στο τέλος του οικονομικού έτους καθώς και της εισαγωγής ενός νέου μέσου επαλήθευσης και επικύρωσης των εισόδων στο καθολικό τρίτων της Επιτροπής, ο φάκελος του καταγγέλλοντα δεν είχε επικυρωθεί από το οικονομικό τμήμα ως τις 11 Ιανουαρίου 2000.

Η καθυστέρηση αυτή παρατάθηκε λόγω των πρόσθετων τεχνικών καθυστερήσεων που παρατηρήθηκαν στο νέο άνοιγμα των λογαριασμών το 2000. Η εντολή πληρωμής εγκρίθηκε τελικά στις 10 Φεβρουαρίου 2000 και απεστάλη στην τράπεζα στις 22 Φεβρουαρίου 2000.

Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της και ζήτησε συγγνώμη για τις καθυστερήσεις. Μια πρόσθετη πληρωμή ύψους 24,33 ΕΥΡΩ εγκρίθηκε στις 21 Μαρτίου 2000 εν είδει τόκου.

Πριν ακόμη παραληφθεί η γνώμη της Επιτροπής, ο καταγγέλλων είχε ήδη ενημερώσει το Διαμεσολαβητή ότι το οφειλόμενο ποσό είχε καταβληθεί και ότι το αίτημα της καταγγελίας του είχε ικανοποιηθεί. Ως εκ τούτου, κρίθηκε άσκοπο να κληθεί ο καταγγέλλων να υποβάλει παρατηρήσεις σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει την αμοιβή του για υπηρεσίες που είχε παράσχει. Απαιτούσε καταβολή του οφειλόμενου ποσού καθώς και τόκων για την καθυστέρηση.

2 Η Επιτροπή εξόφλησε το οφειλόμενο ποσό και συμφώνησε να καταβάλει τόκο για την καθυστέρηση. Εξέφρασε τη λύπη της και ζήτησε συγγνώμη από τον καταγγέλλοντα για τις καθυστερήσεις. Εξήγησε επίσης τους λόγους της καθυστέρησης και τα μέτρα που έχουν ληφθεί για την αποφυγή ανάλογων καταστάσεων στο μέλλον.

3 Συνεπώς, η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος και ικανοποίησε τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας*

*379/2000/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάρτιο του 2000, ο κ. J. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος του Gemeentelijke cultuurraad Waasmunster, με αντικείμενο την καθυστέρηση της καταβολής, από την Επιτροπή, επιδότησης ύψους 1700 € στο πλαίσιο ενός προγράμματος αδελφοποίησης πόλεων.

Στις 16 Ιουνίου 1999, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε από την Επιτροπή (ΓΔ Χ - Πληροφόρηση, Πολιτισμός και Οπτικοακουστικά Μέσα) ότι η τελευταία θα επιδοτούσε το δήμο Waasmunster με 3100 € στο πλαίσιο ενός προγράμματος αδελφοποίησης. Η Επιτροπή πληροφόρησε επίσης τον καταγγέλλοντα ότι θα χορηγούσε άλλα 1700 € για τα οδοιπορικά των προσκεκλημένων από το δήμο Kranjska Gora, τα οποία είχε καταβάλει ο βελγικός δήμος.

Στις 30 Αυγούστου 1999, ο καταγγέλλων διαβίβασε όλα τα απαιτούμενα έγγραφα στην Επιτροπή. Σύμφωνα με το επεξηγηματικό σημείωμα που αφορούσε τη χορήγηση της επιδότησης, η εξόφληση έπρεπε να γίνει εντός 60 ημερών, δηλαδή στις 30 Οκτωβρίου 1999. Τα 3100 € καταβλήθηκαν στις 30 Νοεμβρίου 1999. Ωστόσο, τα υπόλοιπα 1700 € δεν είχαν καταβληθεί ακόμη.

Ο καταγγέλλων τηλεφώνησε επανειλημμένως στην Επιτροπή. Η ΓΔ Χ απάντησε ότι ο φάκελος είχε χαθεί, ότι σύντομα το ποσό θα εξοφλείτο ή ότι είχαν μεσολαβήσει αλλαγές στο προσωπικό του οικονομικού τμήματος. Ακολούθως, στις 16 Μαρτίου 2000, ο καταγγέλλων υπέβαλε την παρούσα καταγγελία στο Διαμεσολαβητή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή παρατήρησε ότι κάποια έγγραφα που έλειπαν (η τελική έκθεση και το έντυπο αποδοχής μη επιστρεπτέας ενίσχυσης) στάλθηκαν στην Επιτροπή στις 17 Ιανουαρίου 2000. Τα έγγραφα αυτά είχαν ζητηθεί από την Επιτροπή στις 10 Δεκεμβρίου 1999 και εν τω μεταξύ, όπως ήταν φυσικό, η πληρωμή είχε ανασταλεί.

Ωστόσο, η Επιτροπή ενημέρωσε με ικανοποίηση το Διαμεσολαβητή ότι το ποσό την καταβολή του οποίου αξίωνε ο καταγγέλλων είχε στο μεταξύ καταβληθεί. Η εντολή πληρωμής δόθηκε στις 2 Μαΐου 2000 και, κατά συνέπεια, τα χρήματα έπρεπε να έχουν πιστωθεί στον τραπεζικό λογαριασμό του καταγγέλλοντα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Σε τηλεφωνική συνομιλία της 29ης Αυγούστου 2000, ο καταγγέλλων ενημέρωσε το γραφείο του Διαμεσολαβητή ότι θεωρούσε πως η υπόθεση είχε ρυθμιστεί.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός για καθυστέρηση πληρωμής 1700 € από την Επιτροπή

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει ακόμη την επιδότηση ύψους 1700 € για τα οδοιπορικά των προσκεκλημένων του δήμου Kransjska Gora, παρόλο που στις 30 Αυγούστου 1999 της είχαν αποσταλεί όλα τα απαιτούμενα έγγραφα, επίσης δε, σύμφωνα με το επεξηγηματικό σημείωμα, ότι η εξόφληση έπρεπε να γίνει εντός 60 ημερών από την παραλαβή των εγγράφων αυτών.

1.2 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι κάποια έγγραφα που έλειπαν (η τελική έκθεση και το έντυπο αποδοχής μη επιστρεπτέας ενίσχυσης) στάλθηκαν στην Επιτροπή μόλις στις 17 Ιανουαρίου 2000. Ωστόσο, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι το ποσό που απαιτούσε ο καταγγέλλων είχε στο μεταξύ καταβληθεί και ότι η εντολή πληρωμής δόθηκε στις 2 Μαΐου 2000. Ο καταγγέλλων ενημέρωσε το γραφείο του Διαμεσολαβητή ότι θεωρούσε πως η υπόθεση είχε ρυθμιστεί.

2 Συμπέρασμα

Από τα σχόλια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και από την αντίδραση του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι η Επιτροπή κατέβαλε το οφειλόμενο ποσό των 1700 € και, επομένως, προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος, οι οποίες ικανοποίησαν τον καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΣΥΜΦΩ- ΝΙΑΣ ΣΕ ΣΥΜΒΑ- ΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
491/2000/ADB κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα είναι Γαλλίδα. Εργάστηκε ως λογίστρια για την αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο Τσαντ με σύμβαση τοπικού υπαλλήλου από την 1/11/1988. Το 1998, η καταγγέλλουσα δέχθηκε αρχικά επίπληξη και, κατόπιν, απολύθηκε τον Μάρτιο του 1999. Φέρεται ότι έχασε κάποια έγγραφα, η δε υπηρεσία της την υποπτεύθηκε για στενές σχέσεις με εταιρεία που συμμετείχε σε πρόσκληση υποβολής προσφορών για συμβάσεις του Ευρωπαϊκού Ταμείου Ανάπτυξης.

Η καταγγέλλουσα διαφώνησε με τους λόγους και τις συνθήκες της απόλυσής της. Δεδομένου ότι τόσο οι προσπάθειες διά της διοικητικής οδού όσο και η διαδικασία συμβιβασμού που προβλέπεται στη σύμβαση εργασίας απέβησαν άκαρπες, υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή υποστηρίζοντας τα εξής:

- 1 Ο προϊστάμενος της αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, στο Τσαντ διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.
- 2 Η Επιτροπή δεν τήρησε την ενδεικνυόμενη πειθαρχική διαδικασία.
- 3 Η καταγγέλλουσα υπήρξε θύμα μεροληπτικής μεταχείρισης και αντιμετώπιστηκε άδικα.
- 4 Η Επιτροπή αρνήθηκε να απαντήσει στην καταγγέλλουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας διαιτησίας που προβλέπεται στη σύμβαση εργασίας της, παρέλειψε δε να προβεί σε φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης.

Η καταγγέλλουσα ζήτησε την αποκατάστασή της στη θέση που κατείχε στην Επιτροπή και την επαναξιολόγηση της θέσης της. Επιπλέον, ζήτησε να της καταβληθούν οι μισθοί που αντιστοιχούσαν στο χρόνο παύσης της καθώς και αποζημίωση για πρόκληση βλάβης. Σε περίπτωση που η Επιτροπή απέρριπτε το αίτημα περί αποκατάστασής της στη θέση της, πρότεινε οικονομικό διακανονισμό.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η Επιτροπή ενημέρωσε τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή ότι επιτεύχθηκε συμφωνία μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής. Αμφότερα τα μέρη προέβησαν σε παραχωρήσεις και την 1η Ιουνίου 2000 υπογράφηκε επίσημος διακανονισμός. Ο εν λόγω διακανονισμός έθεσε τέλος σε όλες τις ενέργειες που απέρρεαν από τη σύμβαση εργασίας μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η καταγγέλλουσα δεν διατύπωσε παρατηρήσεις.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Στις 22 Νοεμβρίου 2000, οι υπηρεσίες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ήλθαν σε επαφή με το δικηγόρο της καταγγέλλουσας στη Τζαμένα. Ο τελευταίος επιβεβαίωσε ότι είχε επιτευχθεί ικανοποιητική συμφωνία μεταξύ της καταγγέλλουσας και της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Συνθήκες και παρακολούθηση της απόλυσής της καταγγέλλουσας

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η απόλυσή της από την αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο Τσαντ ήταν άδικη και ότι η Επιτροπή δεν είχε εφαρ-

μόσει τις δέουσες διαδικασίες. Κατόπιν τούτου, αιτήθηκε την καταβολή αποζημίωσης.

1.2 Η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι την 1η Ιουνίου 2000 επιτεύχθηκε συμφωνία με την καταγγέλλουσα.

1.3 Οι υπηρεσίες του Διαμεσολαβητή ήλθαν σε επαφή με το δικηγόρο της καταγγέλλουσας που επιβεβαίωσε ότι η καταγγέλλουσα θεωρούσε την υπόθεση λήξασα.

2 Συμπέρασμα

Από τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και από εκείνη του δικηγόρου της καταγγέλλουσας συνάγεται ότι η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν την καταγγέλλουσα. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.2.4 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΑΝΤΙΝΤΑΜΠΙΝΓΚ: ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1487/99/IJH κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Δεκέμβριο του 1999, η εταιρεία νομικών συμβούλων Clifford Chance υπέβαλε καταγγελία εξ ονόματος της N. Ltd κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής. Η N. Ltd, που εδρεύει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι μια πλήρως ελεγχόμενη θυγατρική ιαπωνικής εταιρείας που εξάγει ηλεκτρολυτικούς πυκνωτές αλουμινίου μεγάλου μεγέθους (ΗΠΑΜΜ).

Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα τα γεγονότα έχουν ως εξής:

Το 1992, επιβλήθηκε ένας οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ΗΠΑΜΜ προελεύσεως Ιαπωνίας βάσει του Κανονισμού 3482/92. Το 1997, η Επιτροπή εγκαινίασε μια διαδικασία αντιντάμπινγκ κατά των εισαγωγών ΗΠΑΜΜ από τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ταϊλάνδη. Συγχρόνως, η Επιτροπή άρχισε να επανεξετάζει τους υπάρχοντες δασμούς επί των ΗΠΑΜΜ από την Ιαπωνία.

Στις 26 Ιανουαρίου 1999, η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο να επιβάλει οριστικούς δασμούς στους ΗΠΑΜΜ από τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ταϊλάνδη. Το Συμβούλιο απέρριψε την πρόταση και έτσι οι ισχύοντες προσωρινοί δασμοί έπαυσαν να ισχύουν στις 28 Φεβρουαρίου 1999.

Στις 21 Μαΐου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε την N. Ltd για την πρόθεσή της να εισηγηθεί στο Συμβούλιο την περάτωση της επανεξέτασης των δασμών αντιντάμπινγκ που είχαν επιβληθεί από τον Κανονισμό 3482/92 χωρίς λήψη μέτρων. Αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα την ανάκληση των δασμών επί των εξαγωγών ΗΠΑΜΜ από την Ιαπωνία. Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η συνέχιση της επιβολής δασμών στις εξαγωγές ΗΠΑΜΜ από την Ιαπωνία χωρίς την επιβολή αντίστοιχων δασμών στους ΗΠΑΜΜ από τις ΗΠΑ και την Ταϊλάνδη θα συνιστούσε παράνομη δυσμενή διάκριση.

Η Επιτροπή επανέλαβε την πρόθεση αυτή σε επιστολή της με ημερομηνία 27 Οκτωβρίου 1999. Όμως, κατά το χρόνο υποβολής της καταγγελίας η μεν Επιτροπή δεν είχε ακόμη εισηγηθεί στο Συμβούλιο την περάτωση της διαδικασίας επανεξέτασης, το δε Συμβούλιο δεν είχε καλέσει την Επιτροπή να καταθέσει πρόταση.

Στην καταγγελία προς τον Διαμεσολαβητή, η N. Ltd. υποστήριξε ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο δεν προέβησαν στη λήψη των αναγκαίων και ενδεικνυόμενων μέτρων για την περάτωση της επανεξέτασης των δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ΗΠΑΜΜ από την Ιαπωνία, με αποτέλεσμα να παρατηρηθεί υπερβολική καθυστέρηση και παράνομες δυσμενείς διακρίσεις.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή προκειμένου να διατυπώσουν τη γνώμη τους.

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή επισήμανε ότι στις 13 Δεκεμβρίου 1999 ενέκρινε πρόταση για Κανονισμό του Συμβουλίου ο οποίος έθετε τέλος στην αμφισβητούμενη επανεξέταση των δασμών αντιντάμπινγκ. Η πρόταση αυτή υποβλήθηκε επισήμως στο Συμβούλιο την ίδια εκείνη μέρα (έγγραφο COM (1999) 668 τελικό). Με επιστολή της 13ης Δεκεμβρίου 1999, η N. Ltd ενημερώθηκε για την εξέλιξη αυτή και έλαβε αντίγραφο της πρότασης. Η επανεξέταση περατώθηκε επισήμως με τον Κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 173/2000 του Συμβουλίου⁵⁹, της 24ης Ιανουαρίου 2000.

Σύμφωνα με την Επιτροπή, η επανεξέταση διενεργήθηκε με τη δέουσα προσοχή και αυστηρά σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους και κανονισμούς. Εξάλλου, η N. Ltd., ως ενδιαφερόμενο μέρος, ήταν διαρκώς ενήμερη σε όλα τα στάδια προετοιμασίας για τα πορίσματα των θεσμικών οργάνων και την προταθείσα δράση.

Στις 21 Μαΐου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε τα ενδιαφερόμενα μέρη για την πρότασή της να περατωθεί η επανεξέταση με το σκεπτικό της αποφυγής διακρίσεων. Στις 31 Μαΐου και στις 22 Ιουνίου 1999, ένας άλλος Ιάπωνας εξαγωγέας έθεσε ζήτημα αναδρομικής περάτωσης από την ημερομηνία έναρξης των διακρίσεων. Η απαίτηση αυτή έθεσε νέα και δύσκολα δικαιολογιακά ζητήματα. Η απαίτηση για αναδρομική ισχύ έγινε τελικά δεκτή και τα ενδιαφερόμενα μέρη, συμπεριλαμβανομένης της N. Ltd., ενημερώθηκαν σχετικά στις 27 Οκτωβρίου 1999.

Ακόμη και αν η Επιτροπή είχε χρησιμοποιήσει το έγγραφο της 21ης Μαΐου 1999 για την πρότασή της προς το Συμβούλιο, η αμφισβητούμενη επανεξέταση θα μπορούσε να περατωθεί, το συντομότερο, τον Σεπτέμβριο του 1999 (αν ληφθούν υπόψη οι εσωτερικοί μηχανισμοί λήψης αποφάσεων της Επιτροπής και του Συμβουλίου). Συνεπικτώντας την απαίτηση περί αναδρομικής ισχύος, τα θεσμικά όργανα περάτωσαν την επανεξέταση τον Ιανουάριο του 2000, η σχετική όμως απόφαση προσέλαβε αναδρομική ισχύ από τις 28 Φεβρουαρίου 1999. Η απόφαση αυτή παρέχει στην N. Ltd. τη δυνατότητα να διεκδικήσει την επιστροφή καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ για διάστημα 10 μηνών. Με άλλα λόγια, ο επιπλέον χρόνος που χρειάστηκαν τα θεσμικά όργανα είχε ως αποτέλεσμα τη λήψη σημαντικά πιο ευνοϊκής απόφασης για την N. Ltd. Εξάλλου, δεδομένης της πολυπλοκότητας των διακυβευόμενων θεμάτων, της διαδικασίας διαβούλευσης που επιβάλλεται από το βασικό Κανονισμό και των απαιτούμενων μεταφράσεων της πρότασης της Επιτροπής, σε εποχές έντονης πολιτικής δραστηριότητας (ενημέρωση της Προγράμματος Δράσης 2000) και, ως εκ τούτου, μεγάλου όγκου εγγράφων προς μετάφραση, ο επιπλέον χρόνος που χρειάστηκε η Επιτροπή για να εγκρίνει την πρότασή της (περίπου 3 μήνες) πρέπει να θεωρηθεί μάλλον βραχύς.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή απέρριψε τους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας και έκρινε ότι, εφόσον εγκρίθηκε Κανονισμός, με τον οποίο περατώθηκε η επανεξέταση, η καταγγελία ήταν πλέον άνευ αντικειμένου.

Η γνώμη του Συμβουλίου

Η γνώμη του Συμβουλίου περιλάμβανε τις ακόλουθες προκαταρκτικές παρατηρήσεις:

“η παρούσα καταγγελία επιδιώκει την επανεξέταση μιας δράσης του Συμβουλίου στον τομέα των μέτρων αντιντάμπινγκ (και, συνεπώς, της εμπορικής πολιτικής δυνάμει του άρθρου 133 της Συνθήκης ΕΚ). Όταν εγκρίνεται ένας κανονισμός στο

πλαίσιο του βασικού κανονισμού περί δασμών αντιντάμπινγκ⁶⁰ (με βάση πρόταση της Επιτροπής), το Συμβούλιο δεν ενεργεί σε διοικητικό αλλά σε νομοθετικό επίπεδο. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο θεωρεί ότι η παρούσα καταγγελία είναι στην ουσία νομικής και όχι διοικητικής φύσεως.

Από την άποψη αυτή, το Συμβούλιο επιθυμεί να επισημάνει ότι οι καταγγέλλοντες είχαν αρχικά απευθύνει ειδοποίηση στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή (με ημερομηνία 18 Οκτωβρίου 1999) ως προκαταρκτική ενέργεια εν όψει της άσκησης δικαστικής προσφυγής δυνάμει του άρθρου 232 της συνθήκης ΕΚ⁶¹

Όσον αφορά στο περιεχόμενο της καταγγελίας, το Συμβούλιο επισημάνει ότι αν και είναι αλήθεια ότι, βάσει του άρθρου 208 ΕΚ, το Συμβούλιο δύναται να ζητήσει από την Επιτροπή να διεξαγάγει έρευνες και να υποβάλει τις κατάλληλες προτάσεις, είναι σαφές ότι δεν υποχρεούται να το κάνει (“δύναται”). Το Συμβούλιο επισημάνει επίσης ότι ακόμη και αν ζητηθεί από την Επιτροπή να υποβάλει πρόταση στο πλαίσιο της συγκεκριμένης διάταξης, η Επιτροπή δεν υποχρεούται νομικά να το πράξει.

Εν πάση περιπτώσει, δυνάμει του βασικού Κανονισμού περί αντιντάμπινγκ, ο οποίος ορίζει τους όρους και τις διαδικασίες επιβολής των δασμών αντιντάμπινγκ, υπάρχει σαφής διαχωρισμός αρμοδιοτήτων μεταξύ Επιτροπής και Συμβουλίου. Η Επιτροπή είναι αρμόδια για την έναρξη και διεξαγωγή της διαδικασίας επανεξέτασης, αλλά και για την υποβολή προτάσεων στο Συμβούλιο, είτε για περάτωση της διαδικασίας επανεξέτασης είτε για διατήρηση των υφιστάμενων δασμών.

Το Συμβούλιο δύναται να ενεργήσει μόνο κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, η υποβολή δε της σχετικής προτάσεως από την Επιτροπή προϋποθέτει ότι η τελευταία έχει περατώσει την έρευνα επανεξέτασης. Από την άποψη αυτή, το Συμβούλιο επισημάνει επίσης ότι η συνεχιζόμενη επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ, όσο εκκρεμεί η έρευνα επανεξέτασης, απορρέει άμεσα από το άρθρο 11 παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο του βασικού Κανονισμού περί αντιντάμπινγκ.

Το Συμβούλιο επισημάνει επίσης ότι η επίμαχη επανεξέταση περατώθηκε με τον Κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 173/2000 του Συμβουλίου. Το Συμβούλιο θεώρησε, επομένως, ότι είχε λάβει τα αναγκαία μέτρα ώστε να αποκατασταθεί η καταγγέλλουσα, συνεπώς δε ότι η καταγγελία ήταν άνευ αντικειμένου.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η γνώμη της Επιτροπής, που παραλήφθηκε πριν από τη γνώμη του Συμβουλίου, διαβιβάστηκε στην καταγγέλλουσα. Στις παρατηρήσεις της σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, η καταγγέλλουσα παραδέχθηκε ότι η περάτωση της επανεξέτασης του καθεστώτος αντιντάμπινγκ με τον Κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 173/2000 του Συμβουλίου ικανοποιούσε τις απαιτήσεις της. Η καταγγέλλουσα εξέφρασε επίσης τις ευχαριστίες της στο Διαμεσολαβητή για την έγκαιρη διεκπεραίωση της καταγγελίας καθώς και στην Επιτροπή για το ενδιαφέρον που είχε δείξει κατά τη διατύπωση της γνώμης της επί της καταγγελίας.

Λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων της καταγγέλλουσας σχετικά με τη γνώμη της Επιτροπής, κρίθηκε άσκοπο να διαβιβαστεί στην καταγγέλλουσα η γνώμη του Συμβουλίου για ενδεχόμενες παρατηρήσεις.

⁶⁰

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 384/96 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1995 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, 1996 ΕΕ L56/1.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αρμοδιότητα του Διαμεσολαβητή να χειριστεί την καταγγελία

1.1 Ούτε το Συμβούλιο ούτε η Επιτροπή αμφισβήτησαν την αρμοδιότητα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή να χειριστεί την καταγγελία. Ωστόσο, το Συμβούλιο παρατήρησε ότι “Όταν εγκρίνεται ένας κανονισμός στο πλαίσιο του βασικού κανονισμού περί αντιντάμπινγκ⁶¹, το Συμβούλιο δεν ενεργεί σε διοικητικό αλλά σε νομοθετικό επίπεδο. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο θεωρεί ότι η παρούσα καταγγελία είναι στην ουσία νομικής και όχι διοικητικής φύσης”. Το Συμβούλιο επισήμανε επίσης ότι οι καταγγέλλοντες είχαν αρχικά απευθύνει ειδοποίηση στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή ως προκαταρκτική ενέργεια εν όψει της άσκησης δικαστικής προσφυγής δυνάμει του άρθρου 232 ΕΚ.

1.2 Σε ό,τι αφορά στην παρατήρηση περί της νομοθετικής φύσης της δραστηριότητας του Συμβουλίου σχετικά με το αντιντάμπινγκ, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει πως είναι γνωστό, ότι η τυπική κατηγοριοποίηση των κοινοτικών πράξεων σε Κανονισμούς ή Αποφάσεις δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά ότι έχουν, αντίστοιχα, νομοθετικά ή διοικητικά χαρακτηριστικά. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί ότι η εν γένει πιθανότητα κρουσμάτων κακής διοίκησης στη δραστηριότητα του Συμβουλίου όσον αφορά στο αντιντάμπινγκ μπορεί να εξαιρεθεί για λόγους αρχής.

1.3 Όσον αφορά την παρατήρηση σχετικά με τη “νομική” φύση της καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής παραπέμπει στο άρθρο 195 ΕΚ, το οποίο αποκλείει τη διεξαγωγή έρευνας αν τα υποτιθέμενα γεγονότα είναι ή υπήρξαν αντικείμενο νομικών διαδικασιών. Αν οι νομικές διαδικασίες κινηθούν μετά την έναρξη έρευνας από το Διαμεσολαβητή, ο τελευταίος περατώνει την εξέτασή του και αρχειοθετεί το πόρισμα των ερευνών που έχει διεξάγει μέχρι τότε χωρίς να προβεί σε περαιτέρω ενέργειες, σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 7 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή. Καμία από τις ανωτέρω διατάξεις δεν ισχύει στην παρούσα περίπτωση.

1.4 Όσον αφορά την παρατήρηση ότι οι καταγγέλλοντες είχαν απευθύνει ειδοποίηση στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή ως προκαταρκτική ενέργεια εν όψει δικαστικής προσφυγής δυνάμει του άρθρου 232 ΕΚ⁶², ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει ότι μια τέτοια ειδοποίηση δεν συνιστά από μόνη της έναρξη δικαστικής προσφυγής αλλά, μάλλον, μια αναγκαία προκαταρκτική ενέργεια για την άσκηση δικαστικής προσφυγής. Ο Διαμεσολαβητής υπενθυμίζει επίσης ότι, με βάση το καθεστώς που καθιερώνεται από τη Συνθήκη, η απλή πιθανότητα δικαστικής προσφυγής δεν αποκλείει τη διεξαγωγή έρευνας από το Διαμεσολαβητή.

1.5 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι οι όροι του παραδεκτού που ορίζονται στο άρθρο 232 αφορούν αποκλειστικά τις προσφυγές σε κοινοτικά δικαστήρια. Το παραδεκτό των καταγγελιών που υποβάλλονται στο Διαμεσολαβητή δεν διέπεται από το άρθρο 232, αλλά από το άρθρο 195 ΕΚ και από το Καθεστώς του Διαμεσολαβητή.

1.6 Σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 4 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, της καταγγελίας πρέπει να προηγούνται οι δέουσες διοικητικές ενέργειες ενώπιον των αρμόδιων θεσμικών οργάνων και οργανισμών. Όταν καθορίζει αν πληρούνται η προϋπόθεση αυτή, ο Διαμεσολαβητής πάντα λαμβάνει υπόψη ότι η αποστολή του είναι να εξασφαλίζει πως το αρμόδιο θεσμικό όργανο ή οργανισμός έχει τη δυνατότητα να διορθώσει τη συμπεριφορά του, ή τουλάχιστον να παράσχει εξηγήσεις, πριν υποβληθεί καταγγελία στο Διαμεσολαβητή. Για να καταλήξει στην απόφασή του

⁶¹ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 384/96 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1995 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, 1996 ΕΕ L56/1.

⁶² Η σχετική παράγραφος του οποίου προβλέπει:

“Η προσφυγή αυτή είναι παραδεκτή μόνον αν το εν λόγω όργανο κληθεί προηγουμένως να ενεργήσει. Αν αυτό το όργανο δεν λάβει θέση εντός δύο μηνών από την πρόσκληση, η προσφυγή δύναται να ασκηθεί εντός νέας προθεσμίας δύο μηνών.”

σχετικά με το παραδεκτό της παρούσας καταγγελίας, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η συγκεκριμένη προϋπόθεση θα είχε πληρωθεί, ακόμη και αν η καταγγέλλουσα δεν είχε ειδοποιήσει τα αρμόδια όργανα βάσει του άρθρου 232 ΕΚ.

2 Ο ισχυρισμός για υπερβολική καθυστέρηση που είχε ως αποτέλεσμα παράνομη δυσμενή διάκριση

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο δεν προέβησαν στη λήψη των αναγκαίων και ενδεικνυόμενων μέτρων για την περάτωση της επανεξέτασης των δασμών αντνιτάμπινγκ στις εισαγωγές ΗΠΑΜΜ προελεύσεως Ιαπωνίας, με αποτέλεσμα να παρατηρηθεί υπερβολική καθυστέρηση και παράνομη δυσμενής διάκριση.

2.2 Η Επιτροπή και το Συμβούλιο απάντησαν διεξοδικά στους ισχυρισμούς της καταγγέλλουσας και θεώρησαν ότι, δεδομένης της έγκρισης του Κανονισμού 173/2000 του Συμβουλίου⁶³ με τον οποίο περατώνεται η επανεξέταση, η καταγγελία ήταν πλέον άνευ αντικειμένου.

2.3 Η καταγγέλλουσα παραδέχθηκε ότι η περάτωση της επανεξέτασης του καθεστώτος αντνιτάμπινγκ με τον ανωτέρω Κανονισμό ικανοποιούσε τις απαιτήσεις της.

3 Συμπέρασμα

Από τις γνώμες του Συμβουλίου και της Επιτροπής και τις παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας, συνάγεται ότι τα δύο όργανα προέβησαν σε ενέργειες για τη διευθέτηση του ζητήματος που ικανοποίησαν την καταγγέλλουσα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.3 ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΥΧΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η εταιρεία Porignon SARL διεξήγαγε μελέτη βάσει σύμβασης με το Υπουργείο Γεωργίας του Μαρόκου και με κοινοτική χρηματοδότηση. Το τιμολόγιο για τη σύμβαση στάλθηκε στον ανάδοχο τον Απρίλιο του 1998 αλλά η πραγματική του εξόφληση από την Επιτροπή πραγματοποιήθηκε τον Απρίλιο του 1999. Έτσι, οι καταγγέλλοντες, ιδιοκτήτες της Porignon SARL, αποφάσισαν να υποβάλουν καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή ώστε να εξασφαλίσουν την καταβολή τόκων για την καθυστέρηση. Οι καταγγέλλοντες ζήτησαν να τους καταβληθεί το 10% (δηλαδή 1706, 57 €) της τελικής τραπεζικής μεταφοράς που διενεργήθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΟΚΩΝ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

Η ΕΡΕΥΝΑ

Απόφαση επί της καταγγελίας

390/99/ADB κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή εξήγησε ότι η πρώτη αιτία της καθυστέρησης ήταν η αρχική απόφαση του Μαροκινού Υπουργείου Γεωργίας να αμφισβητήσει το τιμολόγιο. Αργότερα, το Υπουργείο αποφάσισε να αποδεχθεί το τιμολόγιο και ζήτησε την εξόφλησή του από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Το αίτημα εγκρίθηκε από την αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ραμπάτ και διαβιβάστηκε στις Βρυξέλλες στις 11 Νοεμβρίου 1998.

Καθ' όν χρόνο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έπρεπε να διεκπεραιώσει το αίτημα πληρωμής, το αντίστοιχο κονδύλιο του προϋπολογισμού είχε εξαντληθεί. Νέες πιστώσεις από τον προϋπολογισμό του 1999 αποδεσμεύθηκαν στα τέλη Φεβρουαρίου 1999. Το αίτημα πληρωμής καταχωρίστηκε στις 8 Μαρτίου 1999 και οι καταγγέλλοντες εξοφλήθηκαν στις 6 Απριλίου 1999.

⁶³ 2000 ΕΕ L 22/1

Η Επιτροπή τόνισε ότι η καταβολή τόκων στις καθυστερούμενες πληρωμές αποτελεί πάγια πολιτική της. Ωστόσο, θεωρούσε ότι στην παρούσα περίπτωση, η απαίτηση για καταβολή τόκου απέρρεε από τη σύμβαση μεταξύ της Porignon SARL και του Μαροκινού Υπουργείου Γεωργίας και ότι, επομένως, έπρεπε να διαβιβαστεί στο τελευταίο. Εξάλλου, το ζήτημα των τόκων υπερημερίας δεν ήταν δυνατό να εξεταστεί στη βάση των αιτημάτων που είχαν διατυπωθεί από τους καταγγέλλοντες.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Οι καταγγέλλοντες θεώρησαν ότι η Επιτροπή ευθυνόταν για την καθυστέρηση που είχε σημειωθεί μεταξύ της ημερομηνίας παραλαβής του αιτήματος πληρωμής (11 Νοεμβρίου 1998) και της ημερομηνίας κατά την οποία πραγματοποιήθηκε τελικά η πληρωμή (6 Απριλίου 1999). Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεσμεύεται να διεκπεραιώνει τις πληρωμές εντός 2 μηνών, οι καταγγέλλοντες ζήτησαν να τους καταβληθεί τόκος για το διάστημα μεταξύ 11ης Ιανουαρίου 1999 και 6ης Απριλίου 1999.

Οι καταγγέλλοντες στήριξαν την εκτίμησή τους για το οφειλόμενο ποσό (δηλαδή το 1% επί της συνολικής συμβατικής τιμής ανά εβδομάδα καθυστέρησης) στη σύμβαση που είχε υπογραφεί με τις Μαροκινές αρχές.

Οι προσπάθειες του Διαμεσολαβητή για επίτευξη φιλικού διακανονισμού

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της γνώμης και των παρατηρήσεων, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε απαντήσει πλήρως στους ισχυρισμούς των καταγγελλόντων.

Η Επιτροπή δεσμεύεται να διεκπεραιώνει τις πληρωμές εντός 60 ημερών. Στην παρούσα περίπτωση, οι καταγγέλλοντες δεν απέδειξαν ότι η Επιτροπή έπρεπε να θεωρηθεί υπεύθυνη για την καθυστέρηση που σημειώθηκε λόγω των ενεργειών του Μαροκινού Υπουργείου. Ωστόσο, το προσωρινό συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή ήταν ότι η Επιτροπή έπρεπε να θεωρηθεί υπεύθυνη για το διάστημα που μεσολάβησε μετά την παραλαβή του αιτήματος πληρωμής. Επομένως, το γεγονός ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να καταβάλει τόκο για το διάστημα που υπερέβη τις 60 ημέρες μετά την παραλαβή του αιτήματος πληρωμής, φαινόταν να στοιχειοθετεί κρούσμα κακής διοίκησης.

Η Επιτροπή δεν δεσμευόταν από τους όρους της σύμβασης μεταξύ των μαροκινών αρχών και των καταγγελλόντων. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε τον υπολογισμό του καταβλητέου στους καταγγέλλοντες τόκου, με βάση την πρόταση της Επιτροπής στο υπηρεσιακό σημείωμα SEC(97)1205⁶⁴, δηλαδή σύμφωνα με τις διατάξεις εφαρμογής⁶⁵ του δημοσιονομικού κανονισμού της 21ης Δεκεμβρίου 1977.

⁶⁴ III., παρ. 9, "(...) Το επιτόκιο καθορίζεται ακριβώς όπως το επιτόκιο που ισχύει για τους οφειλότες προς την Επιτροπή (Άρθρο 94 του κανονισμού περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του δημοσιονομικού κανονισμού) (...)")

⁶⁵ Κανονισμός (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΚ) αριθ. 3418/93 της Επιτροπής της 9ης Δεκεμβρίου 1993 περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του δημοσιονομικού κανονισμού της 21ης Δεκεμβρίου 1977, ΕΕ L315, 16.12.1993, σελ. 1-24

Άρθρο 94

1. Κάθε απαίτηση που δεν έχει επιστραφεί εμπρόθεσμα συνεπάγεται καταβολή τόκων:
 - για τις απαιτήσεις σε ECU, με το επιτόκιο που εφαρμόζεται από το Ευρωπαϊκό ταμείο νομισματικής συνεργασίας στις συναλλαγές του σε ECU (10), προσαυξημένο κατά μιάμιση μονάδα,
 - για τις απαιτήσεις σε εθνικό νόμισμα, με το τριμηνιαίο διατραπεζικό επιτόκιο χορήγησης στη συγκεκριμένη αγορά προσαυξημένο κατά μιάμιση μονάδα.
2. Το επιτόκιο είναι αυτό που ισχύει κατά το μήνα της ημερομηνίας λήξης της προθεσμίας επιστροφής της απαίτησης.
3. Το ποσό των επιτοκίων υπολογίζεται από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας που καθορίζεται στην εντολή είσπραξης έως την ημέρα επιστροφής του συνόλου της οφειλής.

Η Επιτροπή αποδέχθηκε την πρόταση του Διαμεσολαβητή. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της, το ποσό που έπρεπε να καταβληθεί ήταν 195,67 €. Στις 29 Ιουνίου 2000 οι καταγγέλλοντες έκαναν δεκτή την πρόταση της Επιτροπής.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η άρνηση της Επιτροπής να καταβάλει τόκους λόγω καθυστερημένης πληρωμής

1.1 Οι καταγγέλλοντες αποφάσισαν να υποβάλουν καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή προκειμένου να εξασφαλίσουν την καταβολή τόκων λόγω καθυστερημένης πληρωμής. Οι καταγγέλλοντες ζήτησαν να τους καταβληθεί το 10% της τελικής τραπεζικής μεταφοράς που πραγματοποίησε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

1.2 Η Επιτροπή αρνήθηκε να καταβάλει τόκο με βάση την εκτίμηση των καταγγελλόντων, η οποία βασιζόταν στη σύμβαση που είχε υπογραφεί μεταξύ των καταγγελλόντων και των μαροκινών αρχών.

1.3 Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή μπορούσε να κριθεί υπεύθυνη μόνο για καθυστερήσεις που οφείλονταν σε δικές της ενέργειες. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν δεσμευόταν από τις συμβατικές κυρώσεις που προβλέπονταν σε περίπτωση καθυστερημένης εκπλήρωσης της σύμβασης.

1.4 Έτσι, επιδιώκοντας φιλικό διακανονισμό, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5 του Καθεστώτος του, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή να υπολογίσει τον τόκο που έπρεπε να καταβληθεί με βάση το υπηρεσιακό της σημείωμα περί καθυστερημένων πληρωμών (SEC(97)1205).

1.5 Η Επιτροπή αποδέχθηκε ακολούθως την πρόταση του Διαμεσολαβητή και συμφώνησε να καταβάλει τόκους υπερμερείας. Οι καταγγέλλοντες συμφώνησαν να τους καταβληθεί το ποσό που πρότεινε η Επιτροπή.

2 Συμπέρασμα

Μετά από την έρευνα του Διαμεσολαβητή, επιτεύχθηκε συμφωνία για φιλικό διακανονισμό μεταξύ της Επιτροπής και των καταγγελλόντων. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ Η ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΠΕΡΑ- ΤΩΘΗΚΕ ΜΕ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑ- ΤΗΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΗ

3.4.1 Το Ευρω- παϊκό Κοινοβούλιο

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ - ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΗΜΕ- ΡΗΣΙΑ ΑΠΟΖΗ- ΜΙΩΣΗ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 288/99/ΜΕ
κατά του Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Μάρτιο του 1999 η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Η καταγγέλλουσα είχε εργαστεί στη μεταφραστική υπηρεσία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για έναν περίπου χρόνο αλλά κατόπιν εγκατέλειψε τη θέση της. Στην καταγγελία της προέβαλλε κυρίως τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

Με επιστολή της 5ης Δεκεμβρίου 1997, προτάθηκε στην καταγγέλλουσα να εργαστεί στο Κοινοβούλιο, η δε πρόταση έγινε δεκτή. Η επιστολή ανέφερε ότι η αποζημίωσή της καταγγέλλουσας, σύμφωνα με τους όρους και τους περιορισμούς του άρθρου 69 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, θα ανερχόταν σε 2 206 βελγικά φράγκα ημερησίως για τις πρώτες δεκαπέντε ημέρες και σε 1 027 βελγικά φράγκα εφεξής. Ωστόσο, η καταγγέλλουσα ισχυρίζεται ότι δεν έλαβε ποτέ την ημερήσια αποζημίωση που αναφερόταν στην επιστολή. Η καταγγέλλουσα υπέβαλε καταγγελία στο Κοινοβούλιο βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η οποία απορρίφθηκε. Η καταγγέλλουσα επισύναψε στην καταγγελία της αντίγραφα των επιστολών που είχε ανταλλάξει με το Κοινοβούλιο. Από τις επιστολές αυτές συναγόταν ότι το Κοινοβούλιο αναφερόταν στο ύψος της ημερήσιας αποζημίωσης που ισχύει για τους υπάλληλους οι οποίοι δικαιούνται οικογενειακό επίδομα. Ωστόσο, η καταγγέλλουσα δεν είχε δικαίωμα λήψης οικογενειακού επιδόματος, οπότε η διοίκηση του Κοινοβουλίου εφάρμοσε χαμηλότερο μισθολόγιο. Σύμφωνα με το Κοινοβούλιο, από τη νομολογία του Δικαστηρίου συναγόταν ότι η παροχή πληροφοριών που δεν συνάδουν με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, δεν δημιουργεί νόμιμη προσδοκία δεσμευτική για το Κοινοβούλιο. Το Κοινοβούλιο εξέφρασε τη λύπη του για το λάθος. Η καταγγέλλουσα δήλωσε ότι ενεργούσε καλή τη πίστει, καθώς δεν είχε στην κατοχή της το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και συνεπώς δεν μπορούσε να ελέγξει την ακρίβεια των στοιχείων που περιείχε η επιστολή. Η καταγγέλλουσα ζήτησε να της καταβληθεί η αποζημίωση που της είχαν υποσχεθεί.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ύστερα από προσεκτική εξέταση της καταγγελίας και των εγγράφων που προσκόμισε σχετικά η καταγγέλλουσα, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι εκ πρώτης όψεως διαπιστωνόταν κρούσμα κακής διοίκησης. Έκρινε επίσης ότι υπήρχαν ακόμη περιθώρια να αποκατασταθεί η κακή διοίκηση και, ως εκ τούτου, απηύθυνε επιστολή στο Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή⁶⁶, με σκοπό την αναζήτηση φιλικού διακανονισμού στην καταγγελία. Καθώς ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η άποψη του Κοινοβουλίου είχε ήδη διευκρινιστεί στις επιστολές που ανταλλάχθηκαν με την καταγγέλλουσα, ζήτησε από το Κοινοβούλιο να οργανώσει μια συνάντηση με σκοπό να συζητηθούν οι δυνατότητες φιλικού διακανονισμού. Στις 29 Ιουνίου 1999 πραγματοποιήθηκε συνάντηση μεταξύ του Διαμεσολαβητή και των υπηρεσιών του Κοινοβουλίου. Στη συνάντηση κατέστη σαφές ότι ούτε οι εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου μπορούσαν να επιδιώξουν εξ ονόματος του Κοινοβουλίου την επίτευξη φιλικού διακανονισμού, ούτε οι εκπρόσωποι του Διαμεσολαβητή να διαπραγματευθούν εξ ονόματος της καταγγέλλουσας. Στο πλαίσιο της συνάντησης συμφωνήθηκε ότι οι εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου θα διερευνούσαν τις δυνατότητες επίτευξης φιλικού διακανονισμού και θα ενημέρωναν το Διαμεσολαβητή.

⁶⁶

“Στο μέτρο του δυνατού, ο διαμεσολαβητής αναζητεί, από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξαλείψει τις περιπτώσεις κακής διοίκησης και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα.”

Η γνώμη του Κοινοβουλίου

Μετά τη συνάντηση του Ιουνίου του 1999 το Κοινοβούλιο διαβίβασε τη γνώμη του στο Διαμεσολαβητή τον Δεκέμβριο του 1999. Στη γνώμη του, το Κοινοβούλιο ανέφερε ότι τελούσε εν γνώσει του γεγονότος πως η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε εσφαλμένα για το ύψος της ημερήσιας αποζημίωσής της στην πρόταση εργασίας. Ωστόσο, η επιστολή ανέφερε επίσης ότι η ημερήσια αποζημίωση θα καταβαλλόταν σύμφωνα με τους περιορισμούς του άρθρου 69 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Σύμφωνα με τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων, τα στοιχεία ή οι εξαγγελίες που δεν είναι σύμφωνες με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης δεν μπορούν να δημιουργήσουν νόμιμη προσδοκία. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι παρασχέθηκαν εσφαλμένες πληροφορίες δεν μπορούσε να οδηγήσει στην καταβολή αποζημίωσης λόγω παράβασης των εν λόγω διατάξεων. Ως εκ τούτου, το Κοινοβούλιο έκρινε ότι από νομική άποψη δεν θεμελιωνόταν δικαίωμα της καταγγέλλουσας να εισπράξει ποσό μεγαλύτερο από αυτό που της είχε καταβληθεί. Ελλείψει νομικής βάσης, αν το Κοινοβούλιο κατέβαλε στην καταγγέλλουσα κάποιο ποσό που δεν μπορούσε να απαιτηθεί βάσει συγκεκριμένης διάταξης, η ενέργεια αυτή θα συνιστούσε παράβαση της αρχής του κράτους δικαίου. Το Κοινοβούλιο δεν μπορούσε επομένως να προτείνει φιλικό διακανονισμό της υπόθεσης. Ωστόσο, διαβεβαίωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε προβεί στη λήψη μέτρων ώστε να αποτραπούν ανάλογες καταστάσεις στο μέλλον.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της, η καταγγέλλουσα επέμεινε στην καταγγελία της. Υπογράμμισε επίσης ότι θα έπρεπε να μπορεί να εμπιστευτεί την ακρίβεια των στοιχείων που περιλαμβάνονταν στην προσφορά εργασίας και ότι δεν είχε τη δυνατότητα να επαληθεύσει τα στοιχεία που περιλαμβάνονταν στην επιστολή, καθώς δεν είχε λάβει αντίγραφο του εν λόγω διατάξεων.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η άρνηση του Κοινοβουλίου να καταβάλει την ημερήσια αποζημίωση που αναφερόταν στην πρόταση εργασίας

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι στην από 5ης Δεκεμβρίου 1997 επιστολή υπήρχε εξαγγελία για ένα ορισμένο ύψος ημερήσιας αποζημίωσης με την ανάληψη των καθηκόντων της στη μεταφραστική υπηρεσία του Κοινοβουλίου. Ωστόσο, όπως ισχυρίστηκε, η ημερήσια αποζημίωση την οποία ανέφερε η επιστολή δεν της καταβλήθηκε ποτέ.

1.2 Το Κοινοβούλιο παραδέχθηκε ότι είχε παράσχει ανακριβή στοιχεία σχετικά με την ημερήσια αποζημίωση της καταγγέλλουσας. Ωστόσο, ανέφερε ότι η καταγγέλλουσα γνώριζε πως η ημερήσια αποζημίωσή της θα καταβαλλόταν σύμφωνα με τους περιορισμούς που ορίζονται στο άρθρο 69 του Καθεστώτος το οποίο εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

1.3 Το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν επανειλημμένα διακηρύξει ότι δεν είναι δυνατό να γίνεται επίκληση της αρχής της νόμιμης προσδοκίας στην περίπτωση ενεργειών που συνιστούν καταφανή παράβαση των υφιστάμενων κανόνων. Κατά συνέπεια, και όπως έχει επίσης αποφανθεί με σαφήνεια το Δικαστήριο, οι εξαγγελίες που δεν λαμβάνουν υπόψη τις ισχύουσες διατάξεις, δεν είναι δυνατό να δημιουργήσουν νόμιμη προσδοκία στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο, ακόμη και εάν αποδειχθεί ότι πράγματι έχουν διατυπωθεί⁶⁷. Πρέπει συνεπώς να συναχθεί ότι η

⁶⁷

Υπόθεση 67/84 *Sideradria κατά Επιτροπής* [1985] Συλλογή 3983, παράγραφος 21, υπόθεση 162/84 *Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου* [1986] 481, παράγραφος 6, υπόθεση T-123/89 *Chomel κατά Επιτροπής* [1990] II-131, παράγραφος 28 και συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94, T-234/94 *Industrias Pesqueras Campos και άλλοι κατά Επιτροπής* [1996] Συλλογή II-247, παράγραφος 76.

καταγγέλλουσα δεν είχε δικαίωμα να απαιτήσει καταβολή της ημερησίας αποζημίωσης σύμφωνα με την εξαγγελία του Κοινοβουλίου, καθώς το ποσό αυτό δεν ήταν σύμφωνο με το άρθρο 69 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

1.4 Ασχέτως του γεγονότος ότι η καταγγέλλουσα δεν είχε δικαίωμα να απαιτήσει καταβολή ποσού από το Κοινοβούλιο, η καλή διοικητική συμπεριφορά υπαγορεύει την παροχή σαφών και κατανοητών πληροφοριών. Κατά συνέπεια, οι πληροφορίες που παρέχονται πρέπει να είναι ακριβείς. Στην παρούσα υπόθεση αποδείχθηκε ότι το Κοινοβούλιο παρέσχε στην καταγγέλλουσα ανακριβείς πληροφορίες. Κατά συνέπεια το Κοινοβούλιο δεν ενήργησε σύμφωνα με τις αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε στο Κοινοβούλιο κριτική παρατήρηση.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε απαραίτητο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Παρά το ότι η καταγγέλλουσα δεν είχε δικαίωμα να απαιτήσει καταβολή ποσού από το Κοινοβούλιο, η καλή διοικητική συμπεριφορά υπαγορεύει την παροχή σαφών και κατανοητών πληροφοριών. Κατά συνέπεια, οι πληροφορίες που παρέχονται πρέπει να είναι ακριβείς. Στην παρούσα υπόθεση αποδείχθηκε ότι το Κοινοβούλιο παρέσχε στην καταγγέλλουσα ανακριβείς πληροφορίες. Συνεπώς το Κοινοβούλιο δεν ενήργησε σύμφωνα με τις αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΤΥΠΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙ- ΣΜΟΥ

*Απόφαση επί των
συνεξετασθεισών
καταγγελιών
1260/98/(ΟΝ)ΒΒ και
1305/98/(ΟΝ)ΒΒ κατά
του Ευρωπαϊκού Κοι-
νοβουλίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Νοέμβριο του 1998 ο κ. Ρ. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή με αντικείμενο το γενικό διαγωνισμό PE/83/A. Το Δεκέμβριο του 1998 ο κ. Α. υπέβαλε ανάλογη καταγγελία. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να ερευνήσει από κοινού τις δύο καταγγελίες.

Οι καταγγέλλοντες κατήγγειλαν την άρνηση του Κοινοβουλίου να κάνει δεκτές τις αιτήσεις συμμετοχής τους στο γενικό διαγωνισμό PE/83/A (για ελληνόφωνο διοικητικό υπάλληλο στη Γενική Γραμματεία)⁶⁸ που οργανώθηκε από το Κοινοβούλιο. Στις 9 Οκτωβρίου 1998, το Κοινοβούλιο ενημέρωσε τους καταγγέλλοντες ότι οι αιτήσεις τους είχαν αποκλειστεί, επειδή η επαγγελματική τους εμπειρία δεν κρίνονταν κατάλληλη για την άσκηση των καθηκόντων που αναφέρονταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Οι καταγγέλλοντες απέστειλαν στην εξεταστική επιτροπή επιστολές υπέρ της επανεξέτασης των αποφάσεών της. Ωστόσο, στις 16 και 17 Νοεμβρίου 1998, η επιτροπή κοινοποίησε την απόφασή της απευθύνοντας και στους δύο καταγγέλλοντες την ίδια τυποποιημένη επιστολή, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τα συγκεκριμένα επιχειρήματα που προέβαλαν στις επιστολές τους.

Οι καταγγέλλοντες προέβαλαν τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

Η εξεταστική επιτροπή απέρριψε τις αιτήσεις τους αυθαίρετα και χωρίς να εξηγήσει επαρκώς το λόγο στον καθένα ατομικά:

- στην περίπτωση της καταγγελίας υπ' αριθ. 1260/98/(ΟΝ)ΒΒ, η εξεταστική επιτροπή απέρριψε την αίτηση του καταγγέλλοντα επειδή δεν διέθετε διετή τουλάχισ-

⁶⁸ ΕΕ C 77 Α της 12ης Ματίου 1998.

στον επαγγελματική εμπειρία, η οποία έπρεπε να έχει αποκτηθεί μετά την ολοκλήρωση των πανεπιστημιακών σπουδών του, επιπέδου αναλόγου με τα καθήκοντα που αναφέρονται στο Μέρος II της προκήρυξης του διαγωνισμού (Μέρος III.B.2). Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η επιτροπή υποτίμησε τη δεκαετή επαγγελματική του εμπειρία ως υπαλλήλου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και ως μεταφραστή στη μεταφραστική υπηρεσία.

- στην περίπτωση της καταγγελίας υπ' αριθ. 1305/98/(OV)BB, η εξεταστική επιτροπή απέρριψε την αίτηση του καταγγέλλοντα για τους ίδιους ακριβώς λόγους, επικαλούμενη το Μέρος III.B.2 της προκήρυξης. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η επιτροπή δεν είχε συνεκτιμήσει την επαγγελματική του εμπειρία ως τεχνικού υπαλλήλου. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η επιτροπή δεν είχε προσδιορίσει με σαφήνεια σε τι ακριβώς συνίστατο η έλλειψη επαγγελματικής εμπειρίας του.

Η εξεταστική επιτροπή απάντησε με μια τυποποιημένη επιστολή στα διαφορετικά επιχειρήματα που προέβαλαν οι καταγγέλλοντες με τις ατομικές προσφυγές τους με ημερομηνίες 14 Οκτωβρίου 1998 και 2 Νοεμβρίου 1998.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Κοινοβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο στη γνώμη του διατύπωσε συνοπτικά τα ακόλουθα σχόλια:

Καθώς το Κοινοβούλιο δεν είχε προβλέψει δοκιμασίες προεπιλογής για το διαγωνισμό, πριν από την οργάνωση των γραπτών δοκιμασιών και σύμφωνα με το άρθρο 5 του παραρτήματος III του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η εξεταστική επιτροπή εξέτασε τις αιτήσεις με βάση τις απαιτήσεις που ορίζονταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού και βάσει αυτών συνέταξε κατάλογο των υποψηφίων που είχαν γίνει δεκτοί στο γενικό διαγωνισμό PE/83/A.

Όσον αφορά στην καταγγελία του κ. Ρ., η εξεταστική επιτροπή έκρινε ότι η επαγγελματική του εμπειρία ως μεταφραστή δεν μπορούσε, για τους σκοπούς του συγκεκριμένου διαγωνισμού, να συνυπολογιστεί ως επαγγελματική εμπειρία επιπέδου αναλόγου με τη φύση της εργασίας που περιγράφεται στο Μέρος II της προκήρυξης του διαγωνισμού. Η απόφαση αυτή ίσχυε εξίσου για όλους τους υποψηφίους με αυτά τα χαρακτηριστικά. Συνεπώς, η αίτηση δεν απορρίφθηκε αυθαίρετα.

Όσον αφορά στην καταγγελία του κ. Α., μετά την άσκηση της προσφυγής του, έλαβε επιστολή που αναφερόταν ρητά στις απαιτήσεις της εργασίας η οποία περιγραφόταν στο Μέρος II της προκήρυξης του διαγωνισμού και αποτελούσε την απάντηση της εξεταστικής επιτροπής στα λεπτομερή στοιχεία που είχε προσκομίσει ο καταγγέλλων.

Το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι μόλις πρόσφατα είχε λάβει αντίγραφο της απόφασης του Διαμεσολαβητή στην υπόθεση της καταγγελίας 850/3.9.96/IJH/FIN/KT/BB, η οποία αποφαινόταν ότι η εξεταστική επιτροπή οφείλει να παρέχει ιδιαίτερες εξηγήσεις σε κάθε υποψήφιο που υποβάλλει σχετικό αίτημα. Ο Διαμεσολαβητής έλαβε τη διαβεβαίωση ότι η θέση αυτή θα γνωστοποιούνταν στις μελλοντικές εξεταστικές επιτροπές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Οι καταγγέλλοντες επέμειναν στις καταγγελίες τους.

*Η ΑΠΟΦΑΣΗ***1 Η εξεταστική επιτροπή απέρριψε τις αιτήσεις των καταγγελλόντων για συμμετοχή στο γενικό διαγωνισμό PE/83/A αυθαίρετα και χωρίς να εξηγήσει επαρκώς το λόγο στον καθένα ατομικά**

1.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η εξεταστική επιτροπή απέρριψε τις αιτήσεις τους αυθαίρετα και χωρίς να εξηγήσει επαρκώς το λόγο στον καθένα ατομικά.

1.2 Όπως έχουν επανειλημμένα υποστηρίξει τα Κοινοτικά Δικαστήρια, παρά το γεγονός ότι η εξεταστική επιτροπή έχει ένα βαθμό διακριτικής ευχέρειας κατά την αξιολόγηση των τυπικών προσόντων και της πρακτικής εμπειρίας των υποψηφίων σε διαγωνισμούς που βασίζονται σε τυπικά προσόντα και δοκιμασίες, δεσμεύεται εντούτοις από τη διατύπωση της προκήρυξης του διαγωνισμού. Βασικός σκοπός μιας προκήρυξης διαγωνισμού, σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, είναι αφενός μεν να παράσχει στους ενδιαφερόμενους την ακριβέστερη δυνατή πληροφόρηση σχετικά με τους όρους επιλεξιμότητας για τη θέση, ώστε να έχουν τη δυνατότητα να κρίνουν αν θα πρέπει να υποβάλουν αίτηση, αφετέρου δε να αναφέρει τα σημαντικά για τις διαδικασίες της εξεταστικής επιτροπής δικαιολογητικά έγγραφα, ώστε να επισυνάπτονται στην αίτηση⁶⁹.

Εξάλλου, όταν η εξεταστική επιτροπή αποφασίζει να μην κάνει δεκτή τη συμμετοχή ενός υποψηφίου στις δοκιμασίες, οφείλει να προσδιορίσει με ακρίβεια τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού που κρίνει ότι δεν πληρούνται από τον συγκεκριμένο υποψήφιο⁷⁰.

1.3 Η προκήρυξη του διαγωνισμού PE/83/A περιείχε όλους τους όρους που έπρεπε να πληρούν οι υποβάλλοντες αίτηση. Ένας από τους όρους που προβλέπονταν στο μέρος III.B.2.β της προκήρυξης ήταν η διετής τουλάχιστον επαγγελματική εμπειρία, η οποία έπρεπε να έχει αποκτηθεί μετά την περάτωση πανεπιστημιακών σπουδών αντίστοιχων με τα καθήκοντα που αναφέρονται στο Μέρος II της προκήρυξης του διαγωνισμού.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι, από τα στοιχεία που προσκόμισαν οι καταγγέλλοντες και το Κοινοβούλιο, συναγόταν ότι η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να μην κάνει δεκτές τις αιτήσεις των καταγγελλόντων, επειδή δεν πληρούσαν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις, ήταν σύμφωνη με την προκήρυξη του διαγωνισμού.

1.5 Όσον αφορά στην υποχρέωση της εξεταστικής επιτροπής να προσδιορίσει με ακρίβεια τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού που έκρινε ότι δεν πληρούνταν από τους υποψηφίους, ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι, στις επιστολές της με ημερομηνία 9 Οκτωβρίου 1998 και 16 και 17 Νοεμβρίου 1998, η εξεταστική επιτροπή αναφέρθηκε στα καθήκοντα που περιγράφονται στο Μέρος II της προκήρυξης και εξήγησε στους καταγγέλλοντες τους λόγους αποκλεισμού τους από το διαγωνισμό.

2 Η εξεταστική επιτροπή απάντησε με τυποποιημένη επιστολή στα διαφορετικά επιχειρήματα που προέβαλαν οι καταγγέλλοντες στις ξεχωριστές προσφυγές τους προς την εξεταστική επιτροπή του γενικού διαγωνισμού PE/83/A

2.1 Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η εξεταστική επιτροπή δεν απάντησε στα διαφορετικά επιχειρήματα που προέβαλαν στις ατομικές προσφυγές τους ενώπιόν της.

⁶⁹ Υπόθεση T – 158/89 *Van Hecken κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής* [1991] Συλλογή II-1341.

⁷⁰ Συνεχδικαζόμενες υποθέσεις 4, 19 and 28/78 *Salerno και άλλοι κατά Επιτροπής* [1978] Συλλογή 2403 και υπόθεση T – 108/84 *De Santis κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου* [1985] Συλλογή 947.

2.2 Η εξεταστική επιτροπή απηύθυνε στους καταγγέλλοντες τυποποιημένες επιστολές στις 16 και στις 17 Νοεμβρίου 1998.

2.3 Στο πλαίσιο των διαγωνισμών, κάθε απόφαση εξεταστικής επιτροπής σχετικά με την απόρριψη ενός υποψηφίου, πρέπει να αναφέρει τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού που δεν πληρούνται⁷¹. Αν υπάρχει μεγάλος αριθμός υποψηφίων, η εξεταστική επιτροπή δύναται σε πρώτη φάση να περιοριστεί στη συνοπτική αναφορά των λόγων απόρριψης και στην ενημέρωση των υποψηφίων σχετικά με τα κριτήρια και το αποτέλεσμα της επιλογής⁷². Ωστόσο, η εξεταστική επιτροπή οφείλει στη συνέχεια να παράσχει εξηγήσεις σε κάθε υποψήφιο που υποβάλλει ρητώς σχετικό αίτημα⁷³.

2.4 Στις από 14ης Οκτωβρίου 1998 και 2ας Νοεμβρίου 1998 επιστολές τους, οι καταγγέλλοντες ζήτησαν ρητώς από την εξεταστική επιτροπή να αξιολογήσει εκ νέου την επαγγελματική τους εμπειρία για το διαγωνισμό PE/83/A. Η εξεταστική επιτροπή απάντησε στις 16 και 17 Νοεμβρίου 1998 με πανομοιότυπες τυποποιημένες επιστολές, οι οποίες ανέφεραν απλώς ότι, αφού εξέτασε το θέμα στη συνεδρίασή της στις 12 Νοεμβρίου 1998, η εξεταστική επιτροπή μπορούσε απλώς να επιβεβαιώσει την αρχική της απόφαση να μην κάνει δεκτούς τους καταγγέλλοντες στο γενικό διαγωνισμό PE/83/A, επειδή η επαγγελματική εμπειρία τους δεν αντιστοιχούσε στα καθήκοντα που περιγράφονται στο Μέρος II της προκήρυξης του διαγωνισμού.

2.5 Οι τυποποιημένες απαντήσεις που απέστειλε η εξεταστική επιτροπή στους καταγγέλλοντες, δεν παρείχαν επαρκείς διευκρινίσεις ώστε οι καταγγέλλοντες να μπορέσουν να κατανοήσουν τους παράγοντες στους οποίους βασίστηκε η απόφαση της επιτροπής επί των προσφυγών τους και να καταστεί δυνατή η επανεξέταση των λόγων για τους οποίους ελήφθη η απόφαση. Η απάντηση δεν παρείχε, επομένως, στους καταγγέλλοντες επαρκείς εξηγήσεις για την απόρριψη των αιτήσεων τους.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε απαραίτητο να διατυπωθεί η εξής κριτική παρατήρηση:

Στο πλαίσιο διαγωνισμών, κάθε απόφαση εξεταστικής επιτροπής σχετική με την απόρριψη ενός υποψηφίου, πρέπει να αναφέρει τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού που δεν πληρούνται. Αν υπάρχει μεγάλος αριθμός υποψηφίων, η εξεταστική επιτροπή δύναται σε πρώτη φάση να περιοριστεί στη συνοπτική αναφορά των λόγων απόρριψης και στην ενημέρωση των υποψηφίων σχετικά με τα κριτήρια και το αποτέλεσμα της επιλογής. Ωστόσο, η εξεταστική επιτροπή οφείλει στη συνέχεια να παράσχει εξηγήσεις σε κάθε υποψήφιο που υποβάλλει ρητώς σχετικό αίτημα.

Οι τυποποιημένες απαντήσεις που απέστειλε η εξεταστική επιτροπή στους καταγγέλλοντες δεν παρείχαν επαρκείς διευκρινίσεις ώστε να μπορέσουν οι καταγγέλλοντες να κατανοήσουν τους παράγοντες στους οποίους βασίστηκε η απόφαση της επιτροπής επί των προσφυγών τους και να καταστεί δυνατή η επανεξέταση των λόγων για τους οποίους ελήφθη η απόφαση. Η απάντηση δεν παρείχε, επομένως, στους καταγγέλλοντες επαρκείς εξηγήσεις για την απόρριψη των αιτήσεων τους.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

⁷¹ Συνεχδικαζόμενες υποθέσεις 4, 19 και 28/78 *Salerno κατά Επιτροπής* [1978] Συλλογή 2403, παρ. 26-29

⁷² Υπόθεση 225/82 *Verzyck κατά Επιτροπής* [1983] Συλλογή 1991.

⁷³ Υπόθεση T-55/91 *Olivier Fascilla κατά Κοινοβουλίου* [1992] Συλλογή II-1757, παράγραφος 34-35.

3.4.2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΚΕΠΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΜΕ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Απόφαση επί της καταγγελίας 1011/99/ΒΒ κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο καταγγέλλων είχε υποβάλει αίτηση συμμετοχής στο γενικό διαγωνισμό Council/LA/385 (μεταφραστές της φινλανδικής γλώσσας)⁷⁴ που οργανώθηκε από το Συμβούλιο. Η αίτηση του καταγγέλλοντα αποκλείστηκε από το διαγωνισμό επειδή δεν πληρούσε τον όρο που περιλαμβανόταν στο σημείο III Β, β της προκήρυξης του διαγωνισμού, δηλαδή δεν ανέφερε στην αίτησή του ούτε “εξαιρετική” γνώση της γαλλικής ούτε “πολύ καλή” γνώση της αγγλικής γλώσσας, ενώ ο αιτών δεν διέθετε ούτε επαρκή επαγγελματική εμπειρία με σημαντική χρήση της γαλλικής γλώσσας. Η αξιολόγηση αυτή βασίστηκε στα δικαιολογητικά που επισύναψε ο καταγγέλλων στην αίτησή του.

Ο καταγγέλλων ζήτησε να επανεξεταστεί η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής ισχυριζόμενος ότι είχαν γίνει λάθη στο χειρισμό της αίτησής του. Η επιτροπή απάντησε ότι μετά τη νέα αξιολόγηση της αίτησής του διαπιστώθηκε πως είχε “πολύ καλή” γνώση της αγγλικής γλώσσας, όχι όμως και “εξαιρετική” γνώση της γαλλικής· κατά συνέπεια, επέμεινε στην προηγούμενη απόφασή της.

Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι έγινε εσφαλμένη αξιολόγηση των γλωσσικών του δεξιοτήτων καθώς και της επαγγελματικής του εμπειρίας με βάση την αίτησή συμμετοχής του στο γενικό διαγωνισμό Council/LA/385. Υποστήριξε επίσης ότι το σκεπτικό της εξεταστικής επιτροπής στην επιστολή απόρριψης διακρινόταν για την ασάφειά του και δεν ήταν σύμφωνο με την προκήρυξη του διαγωνισμού.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Συμβουλίου

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στο Συμβούλιο προκειμένου να διατυπώσει τη γνώμη του. Σε αυτή το Συμβούλιο επισήμανε ότι οι ειδικοί όροι επιλεξιμότητας στο γενικό διαγωνισμό Council/LA/385 απαιτούσαν « *άπταιστο χειρισμό της φινλανδικής γλώσσας, εξαιρετική γνώση της γαλλικής ή της αγγλικής γλώσσας, πολύ καλή γνώση της άλλης εκ των δύο αυτών γλωσσών και επαρκή γνώση μίας ή περισσότερων εκ των άλλων επίσημων γλωσσών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή της γερμανικής, δανικής, ισπανικής, ελληνικής, ιταλικής, ολλανδικής και πορτογαλικής γλώσσας* ». Επιπλέον, οι υποψήφιοι έπρεπε να προσκομίσουν δικαιολογητικά που να αποδεικνύουν ότι πληρούν τις συγκεκριμένες απαιτήσεις.

Από τα δικαιολογητικά που προσκόμισε ο καταγγέλλων προέκυψε ότι δεν πληρούσε τις απαιτήσεις. Όπως εξήγησε η εξεταστική επιτροπή στις επιστολές της 22ας Απριλίου και, πιο αναλυτικά, της 31ης Μαΐου 1999, τα δικαιολογητικά που είχε προσκομίσει ο καταγγέλλων, μολοντί αποδείκνυαν επαρκώς την “πολύ καλή” γνώση της αγγλικής, δεν αρκούσαν για να αποδείξουν ότι διέθετε εξαιρετική γνώση της γαλλικής, την οποία είχε επιλέξει ως βασική γλώσσα για τη διεξαγωγή της εξέτασής του.

Προκειμένου να αποδείξουν την “εξαιρετική” γνώση είτε της αγγλικής είτε της γαλλικής γλώσσας, η εξεταστική επιτροπή θεωρούσε ότι οι υποψήφιοι για θέσεις μεταφραστών στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, έπρεπε να αποδείξουν ότι διέθεταν εκπαιδευτικό υπόβαθρο που συνίστατο τουλάχιστον στην παρακολούθηση πλήρους προγράμματος σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην εκάστοτε γλώσσα. Ο καταγγέλλων δεν είχε διδαχθεί τη γαλλική γλώσσα, ούτε καν στο γυμνάσιο. Η μόνη σχέση του καταγγέλλοντα με τη γαλλική γλώσσα εντοπιζόταν στο γεγονός ότι είχε εργαστεί σε επιστημονική ερευνητική μονάδα της Γαλλίας στο διάστημα μεταξύ Απριλίου 1993 και Ιουλίου 1994. Φαίνεται, ωστόσο, ότι η γαλλική γλώσσα δεν κατείχε κεντρική θέση στην άσκηση των καθηκόντων του, όπως αποδει-

⁷⁴ ΕΕ C 302 Α της 1ης Οκτωβρίου 1998.

κνύεται, λόγου χάρη, από το γεγονός ότι οι δημοσιεύσεις του καταγγέλλοντα είχαν γίνει στα αγγλικά. Το ίδιο ισχύει και για την επαγγελματική εμπειρία του υποψηφίου στο Κέντρο Μετάφρασης του Λουξεμβούργου. Ως εκ τούτου, η εξεταστική επιτροπή έκρινε ότι η επαγγελματική εμπειρία του υποψηφίου δεν ήταν αρκετή για να αποδείξει ότι διέθετε το απαιτούμενο επίπεδο επάρκειας στη γαλλική γλώσσα για τη μετάφραση απαιτητικών κειμένων από τη συγκεκριμένη γλώσσα στη φινλανδική.

Σύμφωνα με το Συμβούλιο, η αξιολόγηση της αίτησης του καταγγέλλοντα δεν ήταν ασαφής, ούτε αντέφασκε με την προκήρυξη που είχε δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα.

Ως γενική παρατήρηση, τονίστηκε ότι η εξεταστική επιτροπή ενεργεί με πλήρη ανεξαρτησία. Ως εκ τούτου, ο Γενικός Γραμματέας, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, δεν δύναται να ανατρέψει τις αποφάσεις της εξεταστικής επιτροπής, εκτός εάν υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις για λήψη παράνομων αποφάσεων που πλήττουν τη νομιμότητα του διαγωνισμού στο σύνολό του. Σύμφωνα με το Συμβούλιο, τα κριτήρια που εφαρμόστηκαν και οι διαδικασίες που τηρήθηκαν στην παρούσα περίπτωση δεν έδωσαν ενδείξεις για κάτι τέτοιο.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Επισήμανε ότι το Συμβούλιο ανέφερε στη γνώμη του πως οι αιτήσεις έπρεπε να αποδεικνύουν ένα εκπαιδευτικό υπόβαθρο, που συνίστατο τουλάχιστον στην παρακολούθηση πλήρους προγράμματος σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην αγγλική και στη γαλλική γλώσσα. Αυτό δεν αναφερόταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Η εξεταστική επιτροπή θα μπορούσε να αξιολογήσει τις γλωσσικές ικανότητες των υποψηφίων οργανώνοντας μια γλωσσική δοκιμασία.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός περί εσφαλμένης αξιολόγησης της αίτησης του καταγγέλλοντα για συμμετοχή του στο γενικό διαγωνισμό Council/LA/385 καθώς και περί ασαφούς σκεπτικού που δεν συμφωνούσε με την προκήρυξη του διαγωνισμού

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι έγινε εσφαλμένη αξιολόγηση των γλωσσικών του δεξιοτήτων καθώς και της επαγγελματικής του εμπειρίας με βάση την αίτησή συμμετοχής του στο γενικό διαγωνισμό Council/LA/385. Υποστήριξε επίσης ότι το σκεπτικό της εξεταστικής επιτροπής στην επιστολή απόρριψης ήταν ασαφές και δεν συμφωνούσε με την προκήρυξη του διαγωνισμού.

1.2 Οι ειδικοί όροι επιλεξιμότητας για το γενικό διαγωνισμό Council/LA/385 απαιτούσαν « άπταιστο χειρισμό της φινλανδικής γλώσσας, εξαιρετική γνώση της γαλλικής ή της αγγλικής γλώσσας, πολύ καλή γνώση της άλλης εκ των δύο αυτών γλωσσών και επαρκή γνώση μίας ή περισσότερων εκ των άλλων επίσημων γλωσσών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή της γερμανικής, δανικής, ισπανικής, ελληνικής, ιταλικής, ολλανδικής και πορτογαλικής γλώσσας ». Επιπλέον, οι υποψήφιοι έπρεπε να προσκομίσουν δικαιολογητικά που να αποδεικνύουν ότι πληρούν τις συγκεκριμένες απαιτήσεις.

1.3 Για να μπορέσουν να τεκμηριώσουν την “εξαιρετική” γνώση είτε της αγγλικής είτε της γαλλικής γλώσσας, η εξεταστική επιτροπή θεωρούσε ότι οι υποψήφιοι για θέσεις μεταφραστών στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, έπρεπε να αποδείξουν ότι διέθεταν εκπαιδευτικό υπόβαθρο που να συνίσταται τουλάχιστον στην παρακολούθηση πλήρους προγράμματος σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην εκάστοτε γλώσσα. Ωστόσο, ο καταγγέλλων δεν είχε διδαχθεί τη γαλλική γλώσσα, ούτε καν στο γυμνάσιο. Εξάλλου, η εξεταστική επιτροπή έκρινε ότι η επαγγελματική εμπειρία του υποψηφίου δεν ήταν αρκετή για να αποδείξει ότι διέθετε το απαιτούμενο επίπεδο επάρκειας στη γαλλική γλώσσα.

1.4 Σύμφωνα με τη νομολογία των Κοινοτικών Δικαστηρίων, οι εξεταστικές επιτροπές έχουν ευρεία διακριτική ευχέρεια. Κατά την άσκηση της ευχέρειας αυτής, οι εξεταστικές επιτροπές οφείλουν να σέβονται το νομικό πλαίσιο των δραστηριοτήτων τους, όπως αυτό ορίζεται στην προκήρυξη του διαγωνισμού.

1.5 Οι κανόνες καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την παροχή της ακριβέστερης δυνατής πληροφόρησης σχετικά με τους όρους επιλεξιμότητας σε μια θέση. Οι πληροφορίες αυτές πρέπει να παρέχουν στους υποψηφίους τη δυνατότητα να κρίνουν αν νομιμοποιούνται να υποβάλουν αίτηση και να αναφέρονται στα σημαντικά για τις διαδικασίες της εξεταστικής επιτροπής δικαιολογητικά, ώστε τα τελευταία να επισυνάπτονται στην αίτηση⁷⁵. Η προκήρυξη ενός διαγωνισμού έχει ως στόχο να ενημερώνει έγκυρα όσους επιθυμούν να υποβάλουν αίτηση στο συγκεκριμένο διαγωνισμό σχετικά με τις απαιτήσεις και τους όρους που πρέπει να πληρούνται. Στην παρούσα περίπτωση, η προκήρυξη του διαγωνισμού δεν ανέφερε σαφώς την απαίτηση για υποβολή εγγράφων που να πιστοποιούν “εκπαιδευτικό υπόβαθρο που συνίσταται τουλάχιστον στην παρακολούθηση πλήρους προγράμματος σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης”. Υπό τις συνθήκες αυτές, η εξεταστική επιτροπή δεν παρέσχε στον καταγγέλλοντα σαφείς και ακριβείς πληροφορίες σχετικά με την ανάγκη πιστοποίησης της γνώσης της αγγλικής και της γαλλικής γλώσσας τουλάχιστον μέσω της παρακολούθησης πλήρους προγράμματος σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ως εκ τούτου, η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής προκάλεσε αμφιβολίες στον καταγγέλλοντα ως προς το αν οι γλωσσικές ικανότητες και η επαγγελματική του εμπειρία είχαν αξιολογηθεί σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού, το γεγονός δε αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε απαραίτητο να διατυπωθεί η εξής κριτική παρατήρηση:

Οι κανόνες καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την παροχή της ακριβέστερης δυνατής πληροφόρησης σχετικά με τους όρους επιλεξιμότητας για μια θέση. Οι πληροφορίες αυτές πρέπει να παρέχουν στους υποψηφίους τη δυνατότητα να κρίνουν αν νομιμοποιούνται να υποβάλουν αίτηση και να αναφέρονται στα σημαντικά για τις διαδικασίες της εξεταστικής επιτροπής δικαιολογητικά, ώστε τα τελευταία να επισυνάπτονται στην αίτηση. Η προκήρυξη ενός διαγωνισμού έχει ως στόχο να ενημερώνει έγκυρα όσους επιθυμούν να υποβάλουν αίτηση στο συγκεκριμένο διαγωνισμό σχετικά με τις απαιτήσεις και τους όρους που πρέπει να πληρούνται. Στην παρούσα περίπτωση, η προκήρυξη του διαγωνισμού δεν ανέφερε σαφώς την απαίτηση για υποβολή εγγράφων που να πιστοποιούν “εκπαιδευτικό υπόβαθρο που να συνίσταται τουλάχιστον στην παρακολούθηση πλήρους προγράμματος σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης”. Υπό τις συνθήκες αυτές, η εξεταστική επιτροπή δεν παρέσχε στον καταγγέλλοντα σαφείς και ακριβείς πληροφορίες σχετικά με την ανάγκη πιστοποίησης της γνώσης της αγγλικής και της γαλλικής γλώσσας τουλάχιστον μέσω της παρακολούθησης πλήρους προγράμματος σπουδών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ως εκ τούτου, η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής προκάλεσε αμφιβολίες στον καταγγέλλοντα ως προς το αν οι γλωσσικές ικανότητες και η επαγγελματική του εμπειρία είχαν αξιολογηθεί σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού, το γεγονός δε αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

⁷⁵

Υπόθεση T-158/89, Van Hecken κατά ΟΚΕ, [1991] Συλλογή II-1341.

3.4.3 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΠΛΗΡΩΜΗ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΣΥΜΒΑΣΗΣ TACIS

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 161/98/ΜΕ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Φεβρουάριο του 1998, μια εταιρεία συμβούλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων είχε συνάψει σύμβαση Tacis με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για τη σύσταση Συμβουλευτικής Μονάδας Επισιτιστικής και Γεωργικής Πολιτικής στο Ουζμπεκιστάν. Το έργο ήταν προγραμματισμένο να ολοκληρωθεί στο τέλος Αυγούστου 1997. Συμφωνήθηκε ότι ήταν ανάγκη να εκδοθεί προσθήκη με σκοπό την τρίμηνη παράταση της σύμβασης. Τον Ιούλιο του 1997, η Επιτροπή εξέδωσε την προσθήκη στη σύμβαση. Η Επιτροπή υπέγραψε την προσθήκη και στη συνέχεια την έστειλε στον καταγγέλλοντα προς υπογραφή. Ωστόσο, η προσθήκη δεν περιείχε καμία αναφορά σε πρόσθετη πληρωμή, όπως είχε ζητήσει ο καταγγέλλων. Έτσι, ο καταγγέλλων επικοινωνήσε αρκετές φορές με την Επιτροπή μέσω τηλεομοιοτυπίας για το συγκεκριμένο ζήτημα. Μετά την υποβολή των σχετικών ερωτημάτων εκ μέρους του, η Επιτροπή επικοινωνήσε τηλεφωνικά μαζί του. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, ο αρμόδιος υπάλληλος της Επιτροπής του είπε ότι η καταβολή πρόσθετης πληρωμής ήταν δυνατή και, λόγω έλλειψης χρόνου μέχρι τη λήξη της αρχικής σύμβασης, τον συμβούλευσε να προσθέσει δια χειρός την κατάλληλη τροποποίηση στην υπάρχουσα προσθήκη και στη συνέχεια να την υπογράψει και να την επιστρέψει στην Επιτροπή. Με βάση την προσθήκη αυτή, ο καταγγέλλων απέστειλε τιμολόγια τον Σεπτέμβριο του 1997, ζητώντας να πληρωθεί. Καθώς δεν εκδόθηκε εντολή πληρωμής εντός των 60 συμβατικών ημερών, ο καταγγέλλων επικοινωνήσε κατ' επανάληψη με την Επιτροπή, ζητώντας αφενός το οφειλόμενο ποσό και αφετέρου πληροφορίες σχετικά με την έγκριση των τιμολογίων του. Μόνο τον Ιανουάριο του 1998 (περίπου 130 ημέρες αργότερα) και αφού προηγήθηκαν αρκετά αιτήματα για πληρωμή ή/και ενημέρωση για τις εξελίξεις, η Επιτροπή γνωστοποίησε στον καταγγέλλοντα ότι τα τιμολόγια που είχαν κατατεθεί το Σεπτέμβριο του 1997 απορρίφθηκαν επισήμως. Η αιτία της απόρριψής τους ήταν ότι ο καταγγέλλων είχε μία μόνο εναπομένουσα ευκαιρία έκδοσης τιμολογίων, στο τέλος του έργου, και επομένως τα τιμολόγια του Σεπτεμβρίου έπρεπε να κατατεθούν εκ νέου στο τέλος του έργου.

Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι κανένα τιμολόγιο βάσει του συμβολαίου δεν είχε εξοφληθεί εντός της προθεσμίας ειδοποίησης των 60 συμβατικών ημερών και υπέβαλε έναν πίνακα ο οποίος κατέγραφε τις καθυστερήσεις. Ο πίνακας κατέγραφε καθυστερήσεις έως και 223 ημερών. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι οι πληροφορίες που του είχαν παρασχεθεί σχετικά με τον τρόπο διεκδίκησης των τόκων ήταν αντιφατικές, ανεπαρκείς και συγκεχυμένες. Αναφορικά με το ζήτημα αυτό, ο καταγγέλλων επισύναψε αλληλογραφία η οποία αποδείκνυε ότι, όταν ο καταγγέλλων δεν κατάφερε να επιτύχει την καταβολή τόκων, ζήτησε διευκρινίσεις από την Επιτροπή. Όμως, όπως υποστήριξε, οι συμβουλές που του δόθηκαν ήταν αντιφατικές. Το αποτέλεσμα ήταν, όπως τουλάχιστον πίστευε ο ίδιος, ότι δεν μπόρεσε να διεκδικήσει τόκους για καθυστερημένη πληρωμή στη διάρκεια της σύμβασης.

Ο καταγγέλλων απαίτησε να του καταβληθούν όλες οι εκκρεμείς αμοιβές και οι τόκοι καθώς και αποζημίωση.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή διατύπωσε συνοπτικά τα εξής:

Σε ό,τι αφορά στα προγράμματα Tacis, οι συμβάσεις συνάπτονται σύμφωνα με ένα πρότυπο, το οποίο αποτελείται από τη σύμβαση και τους "Γενικούς Όρους". Κάθε σύμβαση περιλαμβάνει επίσης ειδικές κατευθυντήριες γραμμές για την παρουσίαση και την κατάθεση των τιμολογίων.

Σύμφωνα με το άρθρο 13 της σύμβασης, κάθε τροποποίηση της σύμβασης πρέπει να συμφωνείται δεόντως και γραπτώς, συμπεριλαμβανομένων των τροποποιήσεων του προβλεπόμενου χρονοδιαγράμματος πληρωμών. Το άρθρο 46 των Γενικών Όρων ορίζει ότι οι τροποποιήσεις αυτές πρέπει να αποτελούν αντικείμενο συμπληρωματικής συμφωνίας υπογεγραμμένης και από τα δύο συμβαλλόμενα μέρη.

Το άρθρο 6 της σύμβασης προβλέπει ένα συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα πληρωμών, σύμφωνα με το οποίο η τελική πληρωμή καθίσταται απαιτητή μόνο μετά την έγκριση της τελικής έκθεσης του αναδόχου. Οι υπηρεσίες της ΓΔ 1Α έχουν επίσης λάβει οδηγίες να μην αποδέχονται, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων, τροποποιήσεις επί των αρχικά συμφωνημένων όρων πληρωμής, στις δε “προσθήκες στις συμβάσεις” της ΓΔ 1Α ορίζεται περαιτέρω ότι οι τροποποιήσεις στο χρονοδιάγραμμα πληρωμών δεν δύνανται να αυξήσουν τον αριθμό των προβλεπόμενων πληρωμών. Κατά συνέπεια, η Οικονομική Διεύθυνση ΣΤ΄ αρνήθηκε να προχωρήσει σε πληρωμές μη προβλεπόμενες από το αρχικό χρονοδιάγραμμα πληρωμών.

Σε ό,τι αφορά τα τιμολόγια που κατατέθηκαν από τον καταγγέλλοντα τον Σεπτέμβριο του 1997, η Επιτροπή εξήγησε ότι η αρχική σύμβαση έληξε στις 18 Ιουλίου 1997 αλλά έλαβε δύο παρατάσεις (προσθήκες υπ’ αριθ. 4 και 5) έως τις 18 Δεκεμβρίου 1997 προκειμένου να διασφαλιστεί η ορθή περάτωση του έργου. Ωστόσο, σύμφωνα με τις “προσθήκες στις συμβάσεις”, το αίτημα για πρόσθετη, ξεχωριστή πληρωμή δεν έγινε αποδεκτό. Η Επιτροπή απέρριψε τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα ότι τον συμβούλευσε τηλεφωνικώς να τροποποιήσει μονομερώς το κείμενο της προσθήκης υπ’ αριθ. 4, ιδίως μέσω του υπαλλήλου που κατονόμασε ο καταγγέλλων, ο οποίος κατά το χρόνο εκείνο απουσίαζε σε διακοπές.

Σε ό,τι αφορά στην καταβολή τόκων, η Επιτροπή επισήμανε ότι το άρθρο 31 των Γενικών Όρων προβλέπει προθεσμία εξόφλησης 60 ημερών από την παραλαβή του αιτήματος πληρωμής. Αν ξεπεραστεί το χρονικό αυτό όριο, ο ανάδοχος δικαιούται να λάβει τόκους υπερήμερίας. Ωστόσο, οι τόκοι υπερήμερίας συνιστούν συμβατική απαίτηση και επομένως διέπονται από το χρονοδιάγραμμα πληρωμών της σύμβασης. Αν δεν υπάρχουν οφειλές για τιμολόγια που έχουν υποβληθεί εκτός του συμφωνημένου χρονοδιαγράμματος, δεν υπολογίζεται τόκος υπερήμερίας. Εξάλλου, το άρθρο 31 των Γενικών Όρων ορίζει ότι η Επιτροπή δεν ευθύνεται για καθυστερήσεις που είναι δυνατό να αποδοθούν σε παραλείψεις και ανεπάρκειες του ίδιου του αναδόχου στην παρουσίαση των τιμολογίων. Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι όλες οι απαιτήσεις για αμοιβές και άμεσα έξοδα σε σχέση με το εν λόγω έργο είχαν καταβληθεί εξ ολοκλήρου, ενώ ένα τιμολόγιο, που είχε κατατεθεί εκ νέου τον Απρίλιο του 1998 αφού διορθώθηκε, τελούσε υπό διεκπεραίωση.

Σε ό,τι αφορά στην απαίτηση του καταγγέλλοντα για αποζημίωση, η Επιτροπή έκρινε ότι το εν λόγω ζήτημα δεν ήταν συναφές και ότι, εν πάση περιπτώσει, ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε καμία απόδειξη για την πρόκληση ζημίας.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η χειρόγραφη τροποποίηση στην προσθήκη υπ’ αριθ. 4 ήταν το άμεσο αποτέλεσμα προφορικής συμβουλής που του δόθηκε από την Επιτροπή. Αν δεν είχε λάβει τις οδηγίες αυτές από πρόσωπο που εκπροσωπούσε την Επιτροπή, ο καταγγέλλων δεν θα προέβαινε στην ενέργεια αυτή.

Σε ό,τι αφορά την καθυστέρηση των πληρωμών, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στο θέμα αυτό αλλά μόνο στις παραλείψεις και στις ανεπάρκειες των αναδόχων. Το γεγονός ότι οι τόκοι για ληξιπρόθεσμη πληρωμή θεωρήθηκαν στη συνέχεια αναμενόμενοι σήμαινε ότι η Επιτροπή παραδεχόταν ότι είχε αθετήσει τους συμβατικούς όρους. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν έδωσε εξηγήσεις για τις επανειλημμένες καθυστερήσεις στη διεκπεραίωση των πληρωμών τόκων.

Σε ό,τι αφορά στον ισχυρισμό για αντιφατικά, ανεπαρκή και συγκεχυμένα στοιχεία σχετικά με τον τρόπο διεκδίκησης των τόκων, ο καταγγέλλων τόνισε ότι η Επιτροπή δεν έκανε καμία σχετική αναφορά.

Η δήλωση της Επιτροπής ότι όλες οι απαιτήσεις για αμοιβές και άμεσα έξοδα είχαν καταβληθεί εξ ολοκλήρου ήταν εσφαλμένη, καθώς το τελευταίο τιμολόγιο του καταγγέλλοντα παρέμενε εκκρεμές. Έπρεπε δε να καταβληθεί εκ νέου εξαιτίας της άρνησης της Επιτροπής να εφαρμόσει συμφωνημένες αλλαγές σε προσθήκη της σύμβασης.

Σε ό,τι αφορά στην απαίτηση για αποζημίωση, ο καταγγέλλων θεώρησε ότι η καταβολή αποζημίωσης αφορούσε την καταβολή τόκου για την καθυστερημένη πληρωμή των τιμολογίων που υποβλήθηκαν τον Σεπτέμβριο του 1997 και απορρίφθηκαν, την αδυναμία του καταγγέλλοντα να διεκδικήσει τόκους για τους 18 πρώτους μήνες της σύμβασης λόγω συγκεχυμένης πληροφόρησης και το σημαντικό χρονικό διάστημα το οποίο χρειάστηκε το προσωπικό του καταγγέλλοντα για την παρακολούθηση των προθεσμιών και των συγκεχυμένων πληροφοριών από την Επιτροπή.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Κατόπιν προσεκτικής εξέτασης της γνώμης της Επιτροπής και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να ζητήσει από την Επιτροπή περαιτέρω στοιχεία όσον αφορά πρώτον, τις τυχόν γραπτές οδηγίες που διέθετε η Επιτροπή για τον τρόπο με τον οποίο το προσωπικό της οφείλει να αντιμετωπίζει από τηλεφώνου τους αναδόχους και δεύτερον, το τυχόν πρότυπο ενημερωτικό φυλλάδιο, ή κάτι παρεμφερές, που διαθέτει η Επιτροπή για την πληροφόρηση των αναδόχων σχετικά με τους όρους που διέπουν την καταβολή τόκων και τις διαδικασίες που χρησιμοποιούνται για την απαίτηση τόκων. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να σχολιάσει τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα.

Στην απάντησή της η Επιτροπή ανέφερε ότι οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα είχαν επικεντρωθεί στο αίτημα για πρόσθετη πληρωμή. Η Επιτροπή επανέλαβε ότι δεν είχε στη διάθεσή της αποδείξεις για το ότι κάποιο πρόσωπο συμβούλευσε τηλεφωνικώς τον καταγγέλλοντα να γράψει διά χειρός τροποποίηση στην προσθήκη υπ' αριθ. 4. Η Επιτροπή προσκόμισε επίσης επιστολή του υπαλλήλου που είχε συνομιλήσει με τον καταγγέλλοντα, στην οποία δηλωνόταν ότι δεν είχε δώσει ανάλογη συμβουλή. Η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν διέθετε γραπτές οδηγίες για τον τρόπο με τον οποίο οφείλει το προσωπικό της να αντιμετωπίζει από τηλεφώνου τους διάφορους αναδόχους, διέθετε όμως ειδικές οδηγίες για τον τρόπο χειρισμού των αιτημάτων για πρόσθετες πληρωμές. Σε ό,τι αφορά την πληροφόρηση των αναδόχων σχετικά με την καταβολή τόκων, η Επιτροπή παρέπεμψε στο άρθρο 31 των Γενικών Όρων (οι οποίοι αποτελούν μέρος της σύμβασης) και στο άρθρο 30 της αναθεωρημένης έκδοσης των Γενικών Όρων, υποστηρίζοντας ότι ήταν πολύ διαφωτιστικά. Εξάλλου, η Επιτροπή επικαλέστηκε ένα φύλλο οδηγιών, το οποίο παρέχεται στους αναδόχους και αφορά τον τρόπο παρουσίασης των τιμολογίων.

Η δεύτερη γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα. Στις περαιτέρω παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επανέλαβε ότι η χειρόγραφη τροποποίηση ήταν άμεσο αποτέλεσμα προφορικής συμβουλής που του δόθηκε από υπάλληλο της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε αποδεικτικά έγγραφα, τόνισε, ωστόσο, ότι διαψεύδει τη δήλωση του υπαλλήλου της Επιτροπής και, πέραν τούτου, ότι η ύπαρξη ενός υπηρεσιακού σημειώματος της Επιτροπής με οδηγίες για τον τρόπο χειρισμού των αιτημάτων πρόσθετης πληρωμής δεν αποδείκνυε ότι η συνιστώμενη διαδικασία είχε πράγματι εφαρμοστεί. Ο καταγγέλλων τόνισε ότι τα άρθρα που εξηγούν τις διαδικασίες για την απαίτηση τόκων δεν είναι διαφωτιστικά αλλά, αντίθετα, προκαλούν σύγχυση. Η Επιτροπή δεν απάντησε σε αυτό τον ισχυρισμό περί κακής διοίκησης. Το τελευταίο τιμολόγιο δεν είχε ακόμη καταβληθεί στον καταγγέλλοντα, η δε Επιτροπή δεν αναφέρθηκε σε κανένα από τα ζητήματα που συνδέονται με την αποζημίωση.

Σε τηλεφωνική συνομιλία τον Οκτώβριο του 1999 μεταξύ του καταγγέλλοντα και των υπηρεσιών του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι το τελευταίο εκκρεμές τιμολόγιο είχε εξοφληθεί. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν είχε καταβάλει το ποσό που είχε συμφωνηθεί γραπτώς τον Μάρτιο του 1998, αλλά ένα μειωμένο ποσό βάσει μεταγενέστερων υπολογισμών. Ο καταγγέλλων δέχτηκε ότι το μειωμένο ποσό ήταν σύμφωνο με τους κανονισμούς της Επιτροπής, θεώρησε όμως απαράδεκτο το γεγονός ότι ενώ η Επιτροπή τον είχε ενημερώσει επισήμως ότι θα εισέπραττε ένα ορισμένο ποσό, στη συνέχεια προχώρησε σε μείωση του ποσού αυτού.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αίτημα για πρόσθετη πληρωμή

1.1 Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή εξέδωσε την υπ' αριθ. 4 προσθήκη στη σύμβαση, την υπέγραψε και στη συνέχεια την έστειλε στον καταγγέλλοντα προς υπογραφή. Ωστόσο, επειδή η προσθήκη δεν περιείχε καμία αναφορά σε πρόσθετη πληρωμή όπως είχε ζητήσει ο καταγγέλλων, επικοινωνήσε με την Επιτροπή. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι τον συμβούλευσαν τηλεφωνικώς να προσθέσει διά χειρός την κατάλληλη τροποποίηση πάνω στην υπάρχουσα προσθήκη και στη συνέχεια να την υπογράψει και να την επιστρέψει στην Επιτροπή. Με βάση τη χειρόγραφη τροποποίηση στην υπ' αριθ. 4 προσθήκη, ο καταγγέλλων κατέθεσε τιμολόγια τον Σεπτέμβριο του 1997.

1.2 Η Επιτροπή αρνήθηκε να εξοφλήσει τα τιμολόγια με το σκεπτικό ότι δεν αποδεχόταν τη χειρόγραφη τροποποίηση. Εξάλλου, αρνήθηκε ότι συμβούλευσε τηλεφωνικώς τον καταγγέλλοντα να προσθέσει μονομερώς κάποια τροποποίηση. Επικαλέστηκε δήλωση του συγκεκριμένου υπαλλήλου και σημείωμα της ΓΔ 1Α το οποίο περιείχε κανόνες που αφορούν τις τροποποιήσεις συμβάσεων.

1.3 Η σύμβαση μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα περιλάμβανε μεταξύ άλλων το χρονοδιάγραμμα πληρωμών και τον αριθμό των πληρωμών. Σύμφωνα με το άρθρο 13 της σύμβασης, κάθε τροποποίηση της σύμβασης πρέπει να συμφωνείται γραπτώς. Σύμφωνα με το άρθρο 46 του Παραρτήματος Ε (Γενικοί όροι για συμβάσεις παροχής υπηρεσιών χρηματοδοτούμενες με κεφάλαια TACIS) της σύμβασης, οι διατάξεις της σύμβασης και οι προσθήκες αυτής μπορούν να τροποποιούνται μόνο με συμπληρωματική συμφωνία υπογεγραμμένη και από τα δύο συμβαλλόμενα μέρη.

1.4 Προκειμένου να διασφαλιστεί η ορθή περάτωση του έργου, εκδόθηκε η προσθήκη υπ' αριθ. 4 ώστε να παραταθεί το έργο και να τροποποιηθεί η ανάλυση των τιμών. Υπογράφηκε από την Επιτροπή και στη συνέχεια απεστάλη στον καταγγέλλοντα προς υπογραφή. Ωστόσο, προτού το υπογράψει, ο καταγγέλλων πρόσθεσε χειρόγραφη τροποποίηση, σύμφωνα με την οποία ήταν δυνατή η κατάθεση ενδιάμεσου τιμολογίου για πληρωμή τον Αύγουστο του 1997.

1.5 Σε ό,τι αφορά τη χειρόγραφη τροποποίηση, η Επιτροπή προσκόμισε σημείωμα του υπαλλήλου που είχε συνομιλήσει με τον καταγγέλλοντα με τη δήλωση ότι ο υπάλληλος δεν συμβούλευσε τον καταγγέλλοντα να προχωρήσει μονομερώς σε τροποποίηση της προσθήκης. Ο καταγγέλλων διέψευσε αυτή τη δήλωση. Η Επιτροπή προσκόμισε επίσης σημείωμα σχετικό με τις προσθήκες συμβάσεων που συνάπτονται από τη ΓΔ 1Α. Το σημείωμα ανέφερε ότι οι τροποποιήσεις στο χρονοδιάγραμμα πληρωμών δεν ήταν δυνατό να αυξήσουν τον αριθμό των προβλεπόμενων πληρωμών. Ο καταγγέλλων αντέτεινε ότι η ύπαρξη ενός υπηρεσιακού σημειώματος δεν αποδείκνυε ότι η συνιστώμενη διαδικασία είχε πράγματι εφαρμοστεί. Κατά συνέπεια, τα στοιχεία για το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης είναι αντιφατικά. Με βάση τα ανωτέρω, και λαμβανομένου υπόψη ότι σύμφωνα με τους κανόνες της σύμβασης δεν υπήρξε επίσημη τροποποίηση για πρόσθετη πληρωμή, ο καταγγέλλων δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή τον συμβούλευσε να προσθέσει μονομερώς την τροποποίηση στην προσθήκη 4.

1.6 Συνεπώς, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

2 Καθυστερήση πληρωμών

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι όλες οι πληρωμές βάσει της σύμβασης ήταν καθυστερημένες και δεν είχαν εξοφληθεί εντός των 60 συμβατικών ημερών, κατέθεσε δε πίνακα που περιλάμβανε καθυστερήσεις έως και 223 ημερών. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης στη συνέχεια ότι η Επιτροπή δεν έδωσε καμία εξήγηση για τις καθυστερήσεις.

2.2 Η Επιτροπή δεν σχολίασε το συγκεκριμένο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα σε καμία από τις δύο γνώμες της, περιορίστηκε δε στην παράθεση των πληρωμών που είχαν μεσολαβήσει.

2.3 Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν να ενεργεί κανείς σύμφωνα με τους συμβατικούς όρους και να προβαίνει στις συμφωνηθείσες πληρωμές μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή δεν σχολίασε τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα σχετικά με την καθυστέρηση των πληρωμών. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, μολονότι οι πληρωμές έχουν πλέον γίνει, τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων δείχνουν σαφώς ότι σημειώθηκαν αδικαιολόγητες καθυστερήσεις. Το γεγονός αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης, Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε κριτική παρατήρηση κατά της Επιτροπής.

3 Ενημέρωση σχετικά με τον τρόπο διεκδίκησης των τόκων

3.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι οι πληροφορίες που είχε παράσχει η Επιτροπή σχετικά με τον τρόπο διεκδίκησης των τόκων ήταν αντιφατικές, ανεπαρκείς και συγκεχυμένες, με αποτέλεσμα να δυσκολευτεί να διεκδικήσει τόκους λόγω καθυστερημένης πληρωμής. Αναφορικά με το ζήτημα αυτό, ο καταγγέλλων επισύναψε σχετική αλληλογραφία με την Επιτροπή.

3.2 Η Επιτροπή δεν σχολίασε διεξοδικά τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα περί αντιφατικών και συγκεχυμένων πληροφοριών αλλά παρέπεμψε στο άρθρο 31 των Γενικών Όρων (οι οποίοι αποτελούν μέρος της σύμβασης) και στο άρθρο 30 της αναθεωρημένης έκδοσης των γενικών όρων, υποστηρίζοντας ότι ήταν πολύ διαφορετικά. Εξάλλου, η Επιτροπή επικαλέστηκε ένα φύλλο οδηγιών για τον τρόπο παρουσίασης των τιμολογίων.

3.3 Το άρθρο 31 των Γενικών Όρων αφορά το “Χρονοδιάγραμμα Πληρωμών”. Ορίζει ότι οι πληρωμές γίνονται μέσα σε 60 ημέρες από την παραλαβή του αιτήματος πληρωμής. Η παράγραφος 5 του άρθρου 31 αναφέρεται στους τόκους, ορίζοντας:

“Σε περίπτωση παρέλευσης των προθεσμιών για τις πληρωμές, χωρίς να έχουν προκύψει απαιτήσεις από τη σύμβαση, ο ανάδοχος έχει αυτομάτως και χωρίς προειδοποίηση δικαίωμα είσπραξης τόκου ο οποίος υπολογίζεται αναλογικά με βάση τον αριθμό ημερολογιακών ημερών καθυστέρησης της πληρωμής με το προεξοφλητικό επιτόκιο της εκδότριας τράπεζας του κράτους στο οποίο ο ανάδοχος έχει ζητήσει να γίνει η πληρωμή”

Το άρθρο 31 των Γενικών Όρων προβλέπει επομένως ότι ο ανάδοχος, στη συγκεκριμένη περίπτωση ο καταγγέλλων, δικαιούται να εισπράξει τόκο εάν παρέλθουν οι προθεσμίες για την πραγματοποίηση των πληρωμών.

3.4 Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την παροχή πληροφοριών κατόπιν διατύπωσης σχετικού αιτήματος. Ο καταγγέλλων ζήτησε διευκρινίσεις από την Επιτροπή για τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να διεκδικήσει την καταβολή τόκου και σε δύο τουλάχιστον περιπτώσεις η Επιτροπή παρέσχε αντιφατικές πληροφορίες. Η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στη συγκεκριμένη πτυχή της

καταγγελίας σε καμία από τις δύο γνώμες που υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι αποδείχθηκε ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος ότι, όταν διατύπωσε εύλογο σχετικό αίτημα, η Επιτροπή δεν παρέσχε σαφείς πληροφορίες εντός εύλογου χρονικού διαστήματος. Το γεγονός αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε κριτική παρατήρηση κατά της Επιτροπής.

4 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή σε σχέση με την παρούσα καταγγελία κρίθηκε απαραίτητο να διατυπωθούν οι κατωτέρω κριτικές παρατηρήσεις:

Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν να ενεργεί κανείς σύμφωνα με τους συμβατικούς όρους και να καταβάλλει τις πληρωμές μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή δεν σχολίασε τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα σχετικά με την καθυστέρηση της πληρωμής. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι, μολονότι οι πληρωμές έχουν πλέον γίνει, τα στοιχεία που προσκόμισε ο καταγγέλλων δείχνουν σαφώς ότι σημειώθηκαν καθυστερήσεις για τις οποίες δεν υπάρχει δικαιολογία. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την παροχή πληροφοριών κατόπιν διατύπωσης σχετικού αιτήματος. Ο καταγγέλλων ζήτησε διευκρινίσεις από την Επιτροπή για τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να διεκδικήσει την καταβολή τόκου και σε δύο τουλάχιστον περιπτώσεις η Επιτροπή παρέσχε αντιφατικές πληροφορίες. Η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στη συγκεκριμένη πτυχή της καταγγελίας σε καμία από τις δύο γνώμες που υπέβαλε στο Διαμεσολαβητή. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι αποδείχθηκε ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος, δηλαδή το ότι, όταν διατύπωσε εύλογο σχετικό αίτημα, η Επιτροπή δεν παρέσχε σαφείς πληροφορίες εντός εύλογου χρονικού διαστήματος. Το γεγονός αυτό συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΑΡΝΗΣΗ ΧΡΗΜΑ- ΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΤΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
540/98/(XD)ADB κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα, η εταιρεία SYSTEMS EUROPE S.A. (εφεξής καλούμενη SE), κατακυρώθηκε ως ανάδοχος της σύμβασης προμήθειας SEM/03/608/010 η οποία υπογράφηκε στο πλαίσιο ενός προγράμματος στήριξης για τον ηλεκτρισμό της Συρίας με χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (στοιχεία προσφοράς 1B/0028). Η σύμβαση υπογράφηκε από τη SE και τη συριακή κυβέρνηση στις 11 Σεπτεμβρίου 1997 και επικυρώθηκε από την Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Συρία (εφεξής καλούμενη Αντιπροσωπεία) στις 18 Σεπτεμβρίου 1997.

Στις 20 Οκτωβρίου 1997, η Αντιπροσωπεία ενημέρωσε τη SE ότι η Γενική Διεύθυνση 1B (εφεξής καλούμενη ΓΔ 1B) της Επιτροπής δεν μπορούσε να εγκρίνει τη σύμβαση στην παρούσα φάση. Η SE δεν έπρεπε να προχωρήσει στις εργασίες πριν εξασφαλίσει την έγκριση αυτή. Η εταιρεία αποφάσισε να μην αναστείλει τις εργασίες για τους εξής λόγους:

- η SE είχε ήδη αρχίσει τις εργασίες και κινητοποιήσει σημαντικό ανθρώπινο δυναμικό·
- το χρονοδιάγραμμα ήταν ιδιαίτερα απαιτητικό (τα διάφορα στάδια του έργου έπρεπε να ολοκληρωθούν αντιστοίχως 4,5 και 6 μήνες μετά την υπογραφή της σύμβασης)·

- η ενδεχόμενη παύση των εργασιών θα προκαλούσε σημαντικά προβλήματα·
- τα πιθανά τυπικά ελαττώματα της διαδικασίας υποβολής προσφορών έπρεπε να είχαν γνωστοποιηθεί στην Επιτροπή πριν από την επικύρωση της σύμβασης.

Στις 12 Ιανουαρίου 1998 η Αντιπροσωπεία ενημέρωσε εγγράφως τη SE ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να εγκρίνει τη χρηματοδότηση της σύμβασης και ότι θα ζητούσε από τις συριακές αρχές την ακύρωσή της. Αυτό συνέβη στις 19 Ιανουαρίου 1998. Ωστόσο, σύμφωνα με τη σύμβαση, έως την ημερομηνία αυτή έπρεπε να είχε ήδη ολοκληρωθεί σημαντικό μέρος των έργων. Η SE υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε το αίτημά της για ακύρωση της σύμβασης.

Μετά το αίτημα της SE για παροχή εξηγήσεων, ένας υπάλληλος της Επιτροπής δήλωσε ότι η SE δεν έφερε ευθύνη για τις συνθήκες που προκάλεσαν την ακύρωση. Όπως φαίνεται, η κατάσταση αυτή υπήρξε αποτέλεσμα υπηρεσιακών ασφαμάτων στο εσωτερικό του οργάνου. Η Επιτροπή βεβαίωσε ότι δεν αμφισβητούσε την ποιότητα της εργασίας της SE και ότι η εταιρεία θα εξακολουθούσε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο των πιθανών προμηθευτών.

Έχοντας υποστεί σημαντική οικονομική ζημία και δεδομένων των ανυπολόγιστων συνεπειών για την επαγγελματική της εικόνα, η SE προσπάθησε ανεπιτυχώς να εξασφαλίσει την καταβολή αποζημίωσης και υπέβαλε, τελικά, καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή.

Η καταγγέλλουσα διατύπωσε τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- 1 Η SE υποστήριξε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνήθηκε να χρηματοδοτήσει μια σύμβαση που είχε επικυρωθεί ανεπιφύλακτα από την Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Συρία.
- 2 Η SE υποστήριξε ότι δεν πληροφορήθηκε τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή ζήτησε την ακύρωση της σύμβασης και ότι στερήθηκε του δικαιώματος υπεράσπισης των θέσεών της.
- 3 Η SE υποστήριξε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνήθηκε να επωμιστεί την ευθύνη ακύρωσης της σύμβασης και να καταβάλει αποζημίωση στη SE.

H ΕΠΕΥΝΑ

H γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Η γνώμη της Επιτροπής επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η εξής:

Η πρόσκληση για υποβολή προσφορών δημοσιεύθηκε από τις συριακές αρχές στο πλαίσιο ενός χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου που υπογράφηκε μεταξύ της Συρίας και της ΕΟΚ. Πριν από τη χρηματοδότηση μιας σύμβασης η Επιτροπή διενεργεί ελέγχους επί της διαδικασίας υποβολής προσφορών.

Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι μείζονες παρατυπίες καθιστούσαν άκυρη τη συγκεκριμένη διαδικασία υποβολής προσφορών. Οι δύο μόνον υποβαλόντες προσφορά (ELECTRICITE DE FRANCE και SE) συμμετείχαν στο συριακό έργο ως σύμβουλοι. Δεδομένης της πιθανότητας να έχουν συμμετάσχει στην κατάρτιση της πρόσκλησης για την υποβολή προσφορών, η Επιτροπή υποπτεύθηκε ότι ενδεχομένως υπήρχε σύγκρουση συμφερόντων.

Εξάλλου, η έκθεση των συριακών αρχών δεν περιλάμβανε σύγκριση τιμών. Τέλος, πριν και κατά τη διάρκεια της διαδικασίας υποβολής προσφορών η SE είχε κληθεί δύο φορές για διαπραγματεύσεις με τις συριακές αρχές, το γεγονός δε αυτό θα μπορούσε να εκληφθεί, κατά την άποψη της Επιτροπής, ως ένδειξη σύγκρουσης συμφερόντων.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή ενημέρωσε τις συριακές αρχές ότι αδυνατούσε να χρηματοδοτήσει τη σύμβαση. Οι συριακές αρχές αποφάσισαν με δική τους πρωτοβουλία να ακυρώσουν τη σύμβαση, θα μπορούσαν όμως να τη χρηματοδοτήσουν με δικά τους κεφάλαια χωρίς τη βοήθεια της Ένωσης. Μετά την ακύρωση της σύμβασης, το διοικητικό συμβούλιο της SE ενημερώθηκε για τους λόγους της ακύρωσης.

Η Επιτροπή αποποιήθηκε κάθε ευθύνη. Υποστήριξε ότι οι απαιτήσεις για αποζημίωση έπρεπε να απευθυνθούν στον αντισυμβαλλόμενο της SE, δηλαδή στις συριακές αρχές.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στην καταγγέλλουσα καλώντας την να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Στην απάντησή της με ημερομηνία 28 Οκτωβρίου 1998, η SE υποστήριξε ότι η γνώμη της Επιτροπής περιείχε σφάλματα τόσο σε νομικό επίπεδο όσο και σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά. Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Η σύμβαση συνάφθηκε πράγματι μεταξύ της SE και των συριακών αρχών, επικυρώθηκε όμως από την Αντιπροσωπεία. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή κατέστη συμβαλλόμενο μέρος και δεσμεύτηκε να χρηματοδοτήσει το έργο. Εξάλλου, οι συριακές αρχές αποφάσισαν να ακυρώσουν τη σύμβαση ύστερα από ρητή απαίτηση της Επιτροπής και όχι, όπως ψευδώς ισχυρίστηκε η Επιτροπή, με δική τους πρωτοβουλία. Ως εκ τούτου, η SE έκρινε ότι είχε ζημιωθεί από τη μονομερή απόφαση της Επιτροπής να αθετήσει τη δέσμευσή της.

Τα πραγματικά περιστατικά που συνδέονται με τη διαδικασία υποβολής προσφορών και που η Επιτροπή χαρακτήρισε ως παρατυπίες ήταν γνωστά στο σύνολό τους στην Επιτροπή πριν από την επίσημη επικύρωση της σύμβασης. Ως εκ τούτου, δεν ακύρωναν τη συγκατάθεση της Επιτροπής για χορήγηση χρηματοδοτικής ενίσχυσης.

Η SE υπήρξε πράγματι σύμβουλος στο πρόγραμμα, δεν μετέσχε όμως ποτέ στο σκέλος του προγράμματος για το οποίο κατακυρώθηκε ως ανάδοχος της σύμβασης. Επίσης, η SE δεν πραγματοποίησε συναντήσεις με τις αρμόδιες για το διαγωνισμό συριακές αρχές με σκοπό να διαπραγματευθεί μαζί τους, αλλά απλώς για να παράσχει τεχνικές πληροφορίες σχετικά με τη διεξαγωγή του.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

1 Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να τον ενημερώσει εάν τελούσε εν γνώσει των υποτιθέμενων παρατυπιών πριν από την επικύρωση.

Η συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή επανέλαβε ότι δεν είχε ποτέ προβεί σε υπογραφή ή ακύρωση σύμβασης με την SE. Η Αντιπροσωπεία θεώρησε ότι πληρούνταν οι όροι για τη χορήγηση χρηματοδοτικής βοήθειας. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1997 επικύρωσε προσωρινά τη σύμβαση, μολονότι υπήρχαν ήδη υποψίες για ύπαρξη παρατυπιών. Ακολούθως, ο φάκελος διαβιβάστηκε στη ΓΔ 1B της Επιτροπής για τη λήψη τελικής απόφασης. Στις 20 Οκτωβρίου 1997 ζητήθηκε από τη SE να μη προβεί στην έναρξη εργασιών πριν λάβει την τελική έγκριση. Τόσο η SE όσο και οι συριακές αρχές πληροφορήθηκαν την άρνηση της ΓΔ 1B να χρηματοδοτήσει το έργο στις 12 Ιανουαρίου 1998.

Οι συμπληρωματικές παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η SE είχε τη δυνατότητα να σχολιάσει τη συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής. Υποστήριξε ότι δεν είχε ενημερωθεί για τον υποτιθέμενο προσωρινό χαρακτήρα της επικύρωσης της Αντιπροσωπείας. Πίστευε ως εκ τούτου καλή τη πίστει, ότι η Αντιπροσωπεία ήταν εξουσιοδοτημένη να ενεργεί δεσμευτικά για την Επιτροπή. Η έλλειψη διαφάνειας όσον αφορά στο μερισμό των ευθυνών σε τέτοιου είδους διαδι-

κασίες είχε ήδη διαπιστωθεί από το Ελεγκτικό Συνέδριο το 1991⁷⁶. Η επικύρωση της Αντιπροσωπείας είχε νομικές συνέπειες έναντι της SE, ενώ η αποχώρησή της στη συνέχεια δημιούργησε μια κατάσταση που παραβίαζε τη γενική αρχή της προστασίας της καλής πίστης. Επιπλέον, η Επιτροπή προέβη σε μια ενέργεια με δυσμενείς επιπτώσεις για τη SE, χωρίς να την αιτιολογήσει και χωρίς να δώσει στη SE την ευκαιρία να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

2 Προκειμένου να διευκρινιστεί η διαδικασία λήψης αποφάσεων στη συγκεκριμένη περίπτωση και να καθοριστεί η αρχή που λαμβάνει τις αποφάσεις στους κόλπους της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με τη νομική βάση της διαδικασίας που ακολουθήθηκε. Ζήτησε επίσης να ενημερωθεί για τις καθυστερήσεις στη διαδικασία αυτή.

Η συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή πληροφόρησε το Διαμεσολαβητή ότι σύμφωνα με το δημοσιονομικό κανονισμό της ΕΕ, τίτλος IX, εξωτερικές ενισχύσεις, ήταν υπεύθυνη για το σύνολο της διαδικασίας κατακύρωσης που διενεργήθηκε από τον τοπικό ανάδοχο (στη συγκεκριμένη περίπτωση την PEGTE⁷⁷). Η συμφωνία χρηματοδότησης μιας σύμβασης υλοποιείται με την “επικύρωσή” της. Η ευθύνη για τη λήψη της απόφασης αυτής κατανέμεται μεταξύ της Αντιπροσωπείας και της έδρας της Επιτροπής στις Βρυξέλλες (δηλαδή της ΓΔ 1B). Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως ορίζεται στις οδηγίες της ΓΔ 1B της 30ής Σεπτεμβρίου 1996⁷⁸ σχετικά με τις συμβάσεις προμήθειας άνω των 137 000 ECU η επικύρωση έπρεπε να γίνει από την Αντιπροσωπεία κατόπιν ρητής εξουσιοδότησης των Βρυξελλών. Στην πραγματικότητα, η Αντιπροσωπεία επικύρωσε τη σύμβαση πριν διαβιβάσει το φάκελο στη ΓΔ 1B/E2 στις Βρυξέλλες και πριν λάβει την εξουσιοδότηση των Βρυξελλών.

Σε ό,τι αφορά στην καθυστέρηση της διαδικασίας στην οποία αναφέρθηκε ο Διαμεσολαβητής, η Επιτροπή επανέλαβε ότι η SE είχε ειδοποιηθεί να μην προβεί στην έναρξη των εργασιών ένα μήνα μετά την επικύρωση της σύμβασης. Το χρονικό διάστημα (4 μήνες) που απαιτήθηκε για την ανάλυση μιας τόσο πολύπλοκης υπόθεσης και για τη λήψη της απόφασης για μη χρηματοδότηση της σύμβασης, δεν θεωρήθηκε υπερβολικό από την Επιτροπή.

Τέλος, η Επιτροπή πληροφόρησε το Διαμεσολαβητή ότι “[αμφισβητούσε] τα επιχειρήματα του καταγγέλλοντα σχετικά με την οικονομική της ευθύνη για δήθεν παραβίαση της αρχής της προστασίας της καλής πίστης και θα τα αντικρούσει εν ευθέτω χρόνω”.

Οι συμπληρωματικές παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Η SE ενημερώθηκε για τη συμπληρωματική γνώμη της Επιτροπής. Επέμεινε στον ισχυρισμό της και δήλωσε ότι η άρνηση χρηματοδότησης της σύμβασης φαινόταν αυθαίρετη. Η SE υπεραμύνθηκε της άποψής αυτής, αναφέροντας ότι δυο εταιρείες που βρίσκονταν σε ανάλογη θέση, μπόρεσαν να συμμετάσχουν σε πρόσκληση για υποβολή προσφορών, στο πλαίσιο του ίδιου προγράμματος. Παρά την προηγούμενη συμμετοχή τους στο πρόγραμμα για τη Συρία, δεν υπήρξαν υποψίες για σύγκρουση συμφερόντων.

3 Η Επιτροπή αρνήθηκε να απαντήσει στα επιχειρήματα της SE σχετικά με την οικονομική της ευθύνη στο πλαίσιο της έρευνας του Διαμεσολαβητή. Ως εκ τούτου,

⁷⁶ Ειδική έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου αριθ. 3/91

⁷⁷ Public Establishment for Generation and Transmission of Electrical Energy (PEGTE) Δημόσιος Φορέας για την Παραγωγή και Διανομή Ηλεκτρικής Ενέργειας

⁷⁸ Σημείωμα προς τους κκ. Anacoreta, Defraigne, Frossati, Rhein, Επιμεφαλής Μονάδος και Επιμεφαλής Αντιπροσωπείας: “Συμβάσεις παροχής υπηρεσιών, έργου και προμηθειών, συμπεριλαμβανομένων επί τόπου αγορών, εξ ονόματος του αποδέκτη στο πλαίσιο συμφωνιών χρηματοδότησης ή επιχορήγησης “- 30 Σεπτεμβρίου 1996

ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να επανεξετάσει τη θέση της ή να τον ενημερώσει για τους λόγους της άρνησής της.

Η τελική γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή επαναβεβαίωσε τη θέση της ως προς την καταγγελία. Έδωσε λεπτομερείς εξηγήσεις σχετικά με τους λόγους που οδήγησαν τη ΓΔ ΙΒ να κρίνει ότι υπήρξε σύγκρουση συμφερόντων. Επίσης, τόνισε ότι η κατάσταση των εταιρειών που συμμετείχαν σε μια δεύτερη πρόσκληση υποβολής προσφορών, αντίθετα με τους ισχυρισμούς της SE, παρουσίαζε σημαντικές διαφορές.

Οι τελικές παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις τελικές παρατηρήσεις της, η SE επανέλαβε ότι η Επιτροπή αρνήθηκε και πάλι να απαντήσει στα επιχειρήματα της σχετικά με την οικονομική της ευθύνη. Η SE αμφισβήτησε επίσης εν μέρει τις εξηγήσεις που έδωσε η Επιτροπή στην τελευταία γνώμη της.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Άρνηση χρηματοδότησης σύμβασης παρά την ανεπιφύλακτη επικύρωσή της

1.1 Η SE υποστήριξε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνήθηκε να χρηματοδοτήσει μια σύμβαση που είχε ωστόσο επικυρωθεί ανεπιφύλακτα από την Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Συρία.

1.2 Η Επιτροπή αντέτεινε ότι η σύμβαση δεν μπορούσε να χρηματοδοτηθεί λόγω παρατυπιών στη διαδικασία υποβολής προσφορών.

1.3 Στη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή δήλωσε ότι οι υποτιθέμενες παρατυπίες, οι οποίες αποτέλεσαν το έναυσμα για την άρνησή της να χρηματοδοτήσει τη σύμβαση, ήταν γνωστές πριν από την επικύρωση. Η Επιτροπή υποστήριξε εντούτοις ότι η επικύρωση είχε προσωρινό χαρακτήρα. Τέλος, στην τρίτη γνώμη της, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι η Αντιπροσωπεία δεν είχε ενεργήσει σύμφωνα με την ισχύουσα εσωτερική διαδικασία.

1.4 Ο Διαμεσολαβητής διαπίστωσε ότι η σύμβαση που επικυρώθηκε δεν ανέφερε ότι η επικύρωση αυτή από την Αντιπροσωπεία ήταν προσωρινή. Μια προσεκτική εξέταση της ισχύουσας εσωτερικής διαδικασίας⁷⁹ που προσκόμισε η Επιτροπή αποκάλυψε ότι στην περίπτωση αυτή, υπεύθυνη για την επικύρωση της σύμβασης ήταν η ΓΔ ΙΒ-Ε/2⁸⁰ και όχι η Αντιπροσωπεία. Η διαδικασία δεν προβλέπει δυνατότητα προσωρινής επικύρωσης.

1.5 Στη διάρκεια της έρευνας η Επιτροπή εξήγησε ότι η συμφωνία χρηματοδότησης μιας σύμβασης υλοποιείται με την επικύρωσή της. Κανένα στοιχείο στο φάκελο δεν υποδεικνύει ότι η SE είχε γνώση της εσωτερικής διαδικασίας επικύρωσης της Επιτροπής. Εξάλλου δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι η SE μπορούσε ενδεχομένως να γνωρίζει ότι η Αντιπροσωπεία δεν είχε συμμορφωθεί με τη διαδικασία αυτή.

1.6 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι στις 20 Οκτωβρίου 1997, η Αντιπροσωπεία ζήτησε από τη SE να μην προβεί στην εκτέλεση των έργων πριν ληφθεί η επίσημη από-

⁷⁹ Παράρτημα XV – Συμβάσεις προμηθειών – Αξία συμβάσεως άνω των ECU 137 000 - Σημείωμα προς τους κκ. Anacoreta, Defraigne, Frossati, Rhein, Επικεφαλής Μονάδος και Επικεφαλής Αντιπροσωπείας: “Συμβάσεις παροχής υπηρεσιών, έργων και προμηθειών, συμπεριλαμβανομένων επί τόπου αγορών, εξ ονόματος του αποδέκτη στο πλαίσιο συμφωνιών χρηματοδότησεως ή επιχορηγήσεως “- 30 Σεπτεμβρίου 1996

⁸⁰ “Διαδικασία (...)”

7. Η αντιπροσωπεία αποστέλλει έκθεση αποτιμήσεως με παρατηρήσεις στην Μονάδα ΙΒ-Ε/2.

8. Η Μονάδα ΙΒ-Ε/2 επικυρώνει τη σύναψη συμβάσεως.

9. Η σύμβαση υπογράφεται από την αναθέτουσα αρχή και εν συνεχεία από τον επιλεγέντα προσφέροντα. (...)”

φαση της ΓΔ 1B. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι το γεγονός αυτό συνέβη μετά την υπογραφή της σύμβασης στις 11 Σεπτεμβρίου 1997 και την επικύρωσή της στις 18 Σεπτεμβρίου 1997 και αφού η SE είχε δεσμευθεί από συμβατικές υποχρεώσεις, κυρίως με μικρές προθεσμίες εκπλήρωσης. Η SE ενημερώθηκε για την επίσημη άρνηση της Επιτροπής να χρηματοδοτήσει τη σύμβαση, μόλις στις 12 Ιανουαρίου 1998.

1.7 Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν τη συνέπεια των θεσμικών οργάνων. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή δεν εφάρμοσε την εσωτερική της διαδικασία και, μολονότι γνώριζε το ενδεχόμενο να έχουν σημειωθεί παρατυπίες, δεν προέβη στη διενέργεια του συνόλου των σχετικών ελέγχων πριν από την επικύρωση της σύμβασης. Κανένα στοιχείο στο φάκελο δεν υποδεικνύει ότι ο καταγγέλλων όφειλε να γνωρίζει πως η Επιτροπή δεν είχε ακολουθήσει την ορθή διαδικασία επικύρωσης. Κατά συνέπεια, η SE νομιμοποιείτο να θεωρήσει ότι ήταν κάτοχος μιας πλήρως επικυρωμένης σύμβασης, με χρηματοδότηση της Επιτροπής. Επομένως, οι ενέργειες της Επιτροπής συνιστούσαν κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Παράλειψη ενημέρωσης της καταγγέλλουσας και στέρηση του δικαιώματος υπεράσπισης των θέσεών της

2.1 Η SE υποστήριξε ότι δεν πληροφορήθηκε τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή ζήτησε την ακύρωση της σύμβασης και ότι στερήθηκε του δικαιώματος υπεράσπισης των θέσεών της.

2.2 Σύμφωνα με την Επιτροπή, η SE ενημερώθηκε ότι το αίτημα ακύρωσης οφειλόταν σε παρατυπίες στη διαδικασία υποβολής προσφορών.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι τέσσερις μήνες μετά την επικύρωση της σύμβασης από την Αντιπροσωπεία, η Επιτροπή πληροφόρησε τη SE ότι θα ζητούσε την ακύρωσή της χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις. Στο στάδιο αυτό, η SE πληροφορήθηκε ότι δεν ευθυνόταν για τη διαδικασία που κατέληξε στο εν λόγω αίτημα ακύρωσης.

2.4 Φαίνεται ότι η SE πληροφορήθηκε τους πραγματικούς λόγους που προκάλεσαν το αίτημα της Επιτροπής για ακύρωση της σύμβασης (δηλαδή την ενδεχόμενη σύγκρουση συμφερόντων) μέσω της έρευνας του Διαμεσολαβητή. Εξάλλου, μολονότι η άρνηση της Επιτροπής ήταν εν μέρει αποτέλεσμα ενεργειών της SE (δηλαδή των υποτιθέμενων διαπραγματεύσεων με τις συριακές αρχές και της σύγκρουσης συμφερόντων), δεν δόθηκε στη SE η ευκαιρία να υπερασπίσει τις θέσεις της.

2.5 Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την αμεροληψία και το σεβασμό των νομίμων προσδοκιών που ενδέχεται να προκαλέσουν οι ενέργειες του εκάστοτε θεσμικού οργάνου. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή ήλθε επανειλημμένα σε άμεση επαφή με τη SE. Λειτουργήσε ως συνομιλητής και, ως εκ τούτου, προκάλεσε τη νόμιμη προσδοκία της καταγγέλλουσας. Η SE είχε το δικαίωμα να προσδοκά ότι θα πληροφορηθεί τους πραγματικούς λόγους που προκάλεσαν την απόφαση της Επιτροπής. Επιπλέον, για λόγους αμεροληψίας, έπρεπε να δοθεί στη SE η ευκαιρία να σχολιάσει τους ισχυρισμούς σχετικά με τις παρατυπίες που οφείλονταν σε ενέργειές της. Το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν της έδωσε την ευκαιρία αυτή συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Η οικονομική ευθύνη της Επιτροπής

3.1 Η SE υποστήριξε ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνήθηκε να επωμιστεί την ευθύνη ακύρωσης της σύμβασης και να καταβάλει αποζημίωση στη SE. Στην πορεία της έρευνας του Διαμεσολαβητή, η καταγγέλλουσα προέβαλε αρκετά νομικά επιχειρήματα σχετικά με την οικονομική ευθύνη που απέρρεε από την επικύρωση της σύμβασης. Η Επιτροπή παρέλειψε δύο φορές να αναφερθεί στα σημεία αυτά και δήλωσε ότι “θα τα αντικρούσει εν ευθέτω χρόνω”.

3.2 Η Επιτροπή αρνήθηκε να συζητήσει τα επιχειρήματα της καταγγέλλουσας σχετικά με την οικονομική ευθύνη της. Επομένως, η Επιτροπή δεν παρέσχε στο Διαμεσολαβητή μια συνεκτική και εύλογη ερμηνεία της νομικής βάσης των ενεργειών της και των λόγων για τους οποίους πίστευε ότι η θέση της στο ζήτημα της ευθύνης

ήταν δικαιολογημένη. Η Επιτροπή έδωσε την εντύπωση ότι ήταν πρόθυμη να εκθέσει τα σχετικά επιχειρήματα ενώπιον δικαστηρίου.

3.3 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την έρευνά του επικαλούμενος το δικαίωμα των μερών να προσφύγουν, για την επίλυση της μεταξύ τους διαφοράς, ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι εξής κριτικές παρατηρήσεις:

Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς επιτάσσουν τη συνέπεια των θεσμικών οργάνων. Στην παρούσα περίπτωση η Επιτροπή δεν εφάρμοσε την εσωτερική της διαδικασία και, μολονότι γνώριζε το ενδεχόμενο να έχουν σημειωθεί παρατυπίες, δεν προέβη στη διενέργεια όλων των σχετικών ελέγχων πριν από την επικύρωση της σύμβασης. Κανένα στοιχείο στο φάκελο δεν υποδεικνύει ότι ο καταγγέλλων όφειλε να γνωρίζει πως η Επιτροπή δεν είχε ακολουθήσει την ορθή διαδικασία επικύρωσης. Επομένως η SE νομιμοποιείτο να θεωρήσει ότι ήταν κάτοχος μιας πλήρως επικυρωμένης σύμβασης με χρηματοδότηση της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, οι ενέργειες της Επιτροπής συνιστούσαν κρούσμα κακής διοίκησης.

Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την αμεροληψία και το σεβασμό της νόμιμης προσδοκίας που ενδέχεται να προκαλέσουν οι ενέργειες του εκάστοτε θεσμικού οργάνου. Στην παρούσα περίπτωση η Επιτροπή ήλθε επανειλημμένα σε άμεση επαφή με τη SE. Λειτουργήσε ως συνομιλητής και, ως εκ τούτου, προκάλεσε τη νόμιμη προσδοκία της καταγγέλλουσας. Η SE είχε το δικαίωμα να προσδοκά ότι θα πληροφορηθεί τους πραγματικούς λόγους που προκάλεσαν την απόφαση της Επιτροπής. Επιπλέον, για λόγους αμεροληψίας, έπρεπε να δοθεί στη SE η ευκαιρία να σχολιάσει τους ισχυρισμούς σχετικά με τις παρατυπίες που οφειλόταν σε ενέργειές της. Το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν της έδωσε την ευκαιρία αυτή, συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι στη διάρκεια της έρευνας του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή αρνήθηκε να αναφερθεί στο ζήτημα της ευθύνης της, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης διατυπώνοντας τις ανωτέρω κριτικές παρατηρήσεις.

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΡΝΗΣΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗΣ ΣΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΟΜΑΔΑΣ ΕΜΠΕΙΡ- ΟΓΝΩΜΟΝΩΝ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1346/98/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Δεκέμβριο του 1998, ο κ. G. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή ισχυριζόμενος ότι από το 1997 η Επιτροπή (ΓΔ VII - Μεταφορές) δεν είχε απαντήσει σε αλληλογραφία του που αφορούσε στην ερμηνεία του Κανονισμού (ΕΚ) 2812/94 της Επιτροπής της 18ης Νοεμβρίου 1994 σχετικά με την εσωτερική ναυσιπλοΐα⁸¹. Ο καταγγέλλων απευθύνθηκε γραπτώς στην Επιτροπή στις 30 Ιουλίου και στις 8 Σεπτεμβρίου 1997 σχετικά με τη θέση που είχε λάβει η Επιτροπή ως προς την ερμηνεία του Κανονισμού.

Στις 27 Οκτωβρίου 1998, μετά από προηγούμενη παρέμβαση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή απάντησε στην από 2 Σεπτεμβρίου 1998 επιστολή του καταγγέλλοντα. Ωστόσο, ο καταγγέλλων δεν έμεινε ικανοποιημένος από την απάντηση επειδή η Επιτροπή έκανε αναφορά στα πρακτικά ομάδας εμπειρογνομόνων (σχετικά με τη διαρθρωτική εξυγίανση της εσωτερικής ναυσιπλοΐας), η πρόσβαση στα οποία δεν επιτράπηκε στον καταγγέλλοντα λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα τους. Στις 6 Νοεμβρίου 1998, ο καταγγέλλων συναντήθηκε με υπαλλήλους της ΓΔ VII της Επιτροπής που του παρέδωσαν έγγραφα (κείμενα κανονισμών), όχι όμως και τα σχετικά πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων.

⁸¹ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2812/94 της Επιτροπής της 18ης Νοεμβρίου 1994 για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1101/89 του Συμβουλίου όσον αφορά την προσαρμογή των όρων που ισχύουν για τη θέση σε λειτουργία νέας μεταφορικής ικανότητας στην εσωτερική ναυσιπλοΐα.

Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή ισχυριζόμενος ότι 1) η Επιτροπή είχε παραλείψει να απαντήσει στην επιστολή του σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού (ΕΚ) 2812/94 της 18ης Νοεμβρίου 1994 και 2) ότι δεν του επιτράπηκε η πρόσβαση στα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων, λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πρακτικών αυτών.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Σε ό,τι αφορά στον ισχυρισμό για παράλειψη απάντησης στην επιστολή του καταγγέλλοντα σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού (ΕΚ) 2812/94 της 18ης Νοεμβρίου 1994, η Επιτροπή ανέτρεξε στα γεγονότα που προηγήθηκαν της καταγγελίας και έκανε τα ακόλουθα σχόλια:

Στις 10 Μαρτίου 1997, ο οργανισμός Dutch Breaker's Fund επισκέφθηκε τη ΓΔ VII και την πληροφόρησε ότι ο καταγγέλλων είχε υποβάλει καταγγελία στον Ολλανδό Διαμεσολαβητή για κακό χειρισμό της υπόθεσής του από τον εν λόγω οργανισμό το 1994. Μετά τη συνάντηση εκείνη, το ολλανδικό Υπουργείο Μεταφορών υπέβαλε ερώτημα στην Επιτροπή με την από 13 Μαρτίου 1997 επιστολή του σχετικά με τη σημασία και το σκοπό της μεταβατικής περιόδου των έξι μηνών που προβλέπονται από το άρθρο 2 του Κανονισμού.

Με σημείωμα της 24ης Μαρτίου 1997, η ΓΔ VII συμβουλευθήκε τη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού, καθώς και για το σχέδιο απάντησης στις ολλανδικές αρχές. Η Νομική Υπηρεσία απάντησε με σημείωμα της 10ης Απριλίου 1997 και η ΓΔ VII έστειλε την απάντηση στο διευθυντή του Dutch Breaker's Fund στις 6 Μαΐου 1997.

Τρεις μήνες αργότερα, ο καταγγέλλων απέστειλε τηλεομοιοτυπία στη ΓΔ VII στις 30 Ιουλίου 1997 καθώς και δύο σημειώματα υπόμνησης στις 3 Αυγούστου και 8 Σεπτεμβρίου 1997. Ωστόσο, η ΓΔ VII είχε συμφωνήσει με τις ολλανδικές αρχές να αναβάλλει κάθε απάντηση προς τον καταγγέλλοντα μέχρι να λάβει το επίσημο αίτημα για ενημέρωση από τον Ολλανδό Διαμεσολαβητή, προκειμένου να δώσει ολοκληρωμένες και αιτιολογημένες απαντήσεις επί του φακέλου.

Η ΓΔ VII απάντησε στις 5 Δεκεμβρίου 1997 στην από 24 Οκτωβρίου 1997 επιστολή του Ολλανδού Διαμεσολαβητή. Η ΓΔ VII θεώρησε ότι είχε απαντήσει τη δεδομένη χρονική στιγμή σε όλες τις ερωτήσεις του καταγγέλλοντα σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού. Η ΓΔ VII έλαβε ωστόσο νέα επιστολή από τον καταγγέλλοντα, με ημερομηνία 30 Ιουλίου 1998, με την οποία ο καταγγέλλων έθετε ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού στην οποία είχε προβεί η ΓΔ VII με την επιστολή της προς τον Ολλανδό Διαμεσολαβητή. Στις 13 Αυγούστου 1998, η ΓΔ VII έδωσε απάντηση στα 5 ερωτήματα του καταγγέλλοντα.

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1998, ο καταγγέλλων έστειλε νέα επιστολή στη ΓΔ VII με την οποία έθετε και πάλι παρεμφερή ερωτήματα. Ο καταγγέλλων έστειλε επίσης τηλεομοιοτυπία στις 26 Οκτωβρίου 1998. Με επιστολή της στις 27 Οκτωβρίου 1998, η ΓΔ VII απάντησε σε όλα τα σχετικά με την ερμηνεία ερωτήματα.

Μετά την υποβολή της καταγγελίας στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, η ΓΔ VII εξασκολούθησε να λαμβάνει επιστολές από τον καταγγέλλοντα, στις οποίες και απάντησε στις 9 Δεκεμβρίου 1998 και στις 29 Ιανουαρίου 1999. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι δεν σημειώθηκε παράλειψη απάντησης εκ μέρους της ΓΔ VII σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού.

Σε ό,τι αφορά στην άρνηση πρόσβασης στα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων σχετικά με τη διαρθρωτική αναδιοργάνωση της εσωτερικής ναυσιπλοΐας, η Επιτροπή έκανε τα ακόλουθα σχόλια:

Με την από 28 Οκτωβρίου 1998 τηλεομοιοτυπία, ο καταγγέλλων ζήτησε από τη ΓΔ VII όλα τα πρακτικά των συνεδριάσεων της ομάδας εμπειρογνομόνων από τον Δεκέμβριο του 1994 και μιας συνεδρίασης στα γραφεία της ΓΔ VII.

Στις 6 Νοεμβρίου 1998, πραγματοποιήθηκε συνάντηση της ΓΔ VII και του καταγγέλλοντα στις Βρυξέλλες, όπου ο τελευταίος παρέλαβε πλήρη φάκελο με όλα τα σημειώματα σχετικά με την ενιαία εφαρμογή του Κανονισμού 1101/89, καθώς και δύο σειρές πρακτικών της ομάδας εμπειρογνομόνων με τα συμπεράσματα της ομάδας σχετικά με τη σύνταξη του Κανονισμού (ΕΚ) 2812/94. Επίσης, η ΓΔ VII τον πληροφόρησε ότι λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα των εγγράφων, αλλά και σταθμίζοντας από τη μία το συμφέρον του καταγγέλλοντα να παραλάβει τα έγγραφα και από την άλλη το συμφέρον του θεσμικού οργάνου να διαφυλάξει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των διαβουλεύσεων του, δεν ήταν εφικτό να του παραδοθούν όλα τα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων, καθώς σε καμία από τις συνεδριάσεις δεν είχε μελετηθεί η υπόθεσή του, η οποία είχε αντιμετωπιστεί απευθείας από το Dutch Breaker's Fund.

Αργότερα, σε μια σειρά μηνυμάτων που ανταλλάχθηκαν μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου ανάμεσα στον καταγγέλλοντα και τη ΓΔ VII, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι, κατ' εφαρμογή του Κώδικα περί της πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής, ο οποίος εγκρίθηκε από την Επιτροπή στις 8 Φεβρουαρίου 1994, η Επιτροπή παρέχει πρόσβαση μόνο στα δικά της έγγραφα. Όταν το αίτημα αφορά έγγραφο τρίτου, όπως για παράδειγμα επιστολή από κράτος μέλος, ο αιτών θα πρέπει να απευθύνεται στο συντάκτη του εγγράφου. Όσον αφορά τα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων, η ΓΔ VII, σε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 13ης Νοεμβρίου 1998, επέστησε την προσοχή του καταγγέλλοντα στις αρχές και στις παραπομπές του Κώδικα περί της πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46/58 της 18ης Φεβρουαρίου 1994 και L 247/45 της 28ης Σεπτεμβρίου 1996).

Με βάση τις παραπάνω παρατηρήσεις, η Επιτροπή συμπέρανε ότι δεν ήταν δυνατό να παρασχεθεί πρόσβαση σε όλα τα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων, η οποία αποτελείται από επαγγελματικές οργανώσεις. Η Επιτροπή επισύναψε αντίγραφα όλων των επιστολών, τηλεομοιοτυπιών και μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που είχε στείλει στον καταγγέλλοντα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή υποστήριζε μια ερμηνεία του Κανονισμού που ήταν ευνοϊκή για τις ολλανδικές αρχές, όχι όμως για τον ίδιο. Ο καταγγέλλων έκανε επίσης την παρατήρηση ότι η ερμηνεία της Επιτροπής δεν μπορούσε να στηριχθεί με νομικά επιχειρήματα και ότι οι υπάλληλοι της Επιτροπής είχαν εσφαλμένη πληροφόρηση από τους υπαλλήλους του Dutch Breaker's Fund.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός για παράλειψη εκ μέρους της ΓΔ VII της Επιτροπής να δώσει απάντηση στα διάφορα ερωτήματα του καταγγέλλοντα

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή δεν απάντησε σε αλληλογραφία του, με την οποία έθετε ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού (ΕΚ) 2812/94 της Επιτροπής της 18ης Νοεμβρίου 1994. Η Επιτροπή, αναφερόμενη στις διάφορες επιστολές που έστειλε στον καταγγέλλοντα και τις οποίες επισύναπτε στη γνώμη της, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι δεν σημειώθηκε παράλειψη απάντησης εκ μέρους της ΓΔ VII σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού.

1.2 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι, από τις διάφορες επιστολές που η Επιτροπή επισύναψε στη γνώμη της, φάνηκε ότι η ΓΔ VII είχε σε αρκετές περιπτώσεις απαντήσει σε διάφορα ερωτήματα του καταγγέλλοντα. Συγκεκριμένα, η ΓΔ VII είχε στείλει απαντήσεις στον καταγγέλλοντα στις 13 Αυγούστου και στις 27 Οκτωβρίου 1998, καθώς και μετά την υποβολή της καταγγελίας στο Διαμεσολαβητή, στις 9 Δεκεμβρίου 1998 και στις 29 Ιανουαρίου 1999.

1.3 Στην από 13 Αυγούστου 1998 απάντησή της, η ΓΔ VII απάντησε σε 5 ερωτήματα που είχαν τεθεί από τον καταγγέλλοντα σχετικά με την ερμηνεία που η ΓΔ VII είχε δώσει στον Κανονισμό 1101/89 όπως αυτός τροποποιήθηκε με τον Κανονισμό 2812/94 με την από 5 Δεκεμβρίου 1997 επιστολή της προς την κ. L. De Bruin, την αναπληρώτρια του Ολλανδού Διαμεσολαβητή.

1.4 Ο Κανονισμός 2812/94 προβλέπει ένα μεταβατικό μέτρο σχετικά με τον λεγόμενο κανόνα “παλαιό για καινούργιο” και θέτει τρεις προϋποθέσεις⁸². Σύμφωνα με το άρθρο 2 του Κανονισμού, η σχέση 1:1 (αντί για 1,5:1) ανάμεσα στην παλαιά και τη νέα χωρητικότητα εξακολουθεί να ισχύει για σκάφη η ναυπήγηση των οποίων έχει φτάσει σε ένα ορισμένο στάδιο και τα οποία δρομολογούνται εντός έξι μηνών από την έναρξη ισχύος του Κανονισμού (δηλ. από τις 9 Ιουνίου 1995). Στην από 13 Αυγούστου 1998 επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα, η ΓΔ VII απάντησε ότι, με την καθιέρωση του μεταβατικού αυτού μέτρου, σκοπός του νομοθέτη ήταν να μη ζημιωθούν οι πλοιοκτήτες που είχαν επενδύσει στη ναυπήγηση ενός σκάφους με κατασκευαστικό κόστος “παλαιό για καινούργιο” 1:1, κάτι που θα συνέβαινε με την άμεση επιβολή της σχέσης 1,5:1 ενώ η ναυπήγηση του σκάφους θα ήταν ακόμη σε εξέλιξη. Η ΓΔ VII πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα ότι το Breaker’s Fund μπορούσε να εκτιμήσει την κατάσταση ναυπήγησης και δρομολόγησης μόνον πριν από την ημερομηνία της 9ης Ιουνίου 1995. Επίσης, η ΓΔ VII απάντησε στον καταγγέλλοντα ότι, αν το σκάφος παρέμενε στο ναυπηγείο, δεν δρομολογούνταν πριν από τις 9 Ιουνίου 1995 και επομένως δεν πληρούσε μία από τις προϋποθέσεις για το μεταβατικό μέτρο.

1.5 Κατόπιν νέας επιστολής του καταγγέλλοντα στις 2 Σεπτεμβρίου 1998, η ΓΔ VII απάντησε στις 27 Οκτωβρίου 1998 και επιβεβαίωσε τη θέση της, όπως αυτή είχε διαβιβαστεί με την από 5 Δεκεμβρίου 1997 επιστολή της προς την αναπληρώτρια του Ολλανδού Διαμεσολαβητή και με την από 13 Αυγούστου 1998 επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα. Στις 9 Δεκεμβρίου 1998 και στις 29 Ιανουαρίου 1999, η ΓΔ VII έστειλε δύο ακόμη επιστολές στον καταγγέλλοντα σχετικά με τις έννοιες “σκάφος υπό κατασκευή” και “πλοιοκτήτης”.

1.6 Από τα παραπάνω, ο Διαμεσολαβητής συμπέρανε ότι η Επιτροπή είχε απαντήσει επαρκώς στα ερωτήματα του καταγγέλλοντα σχετικά με την ερμηνεία του Κανονισμού, παρέχοντας τις απαραίτητες πληροφορίες που αποτελούσαν τη βάση για την ερμηνεία. Ως εκ τούτου, όσον αφορά στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης.

1.7 Σε ό,τι αφορά στην ερμηνεία που έδωσε η Επιτροπή, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι δεν μπορούσε να στηριχθεί με νομικά επιχειρήματα και ότι ήταν ευνοϊκή για τις ολλανδικές αρχές, όχι όμως για τον ίδιο. Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ότι η ΓΔ VII, πριν απαντήσει στο Dutch Breaker’s Fund στις 6 Μαΐου 1997, είχε προη-

82

Το άρθρο 2 του κανονισμού 2812/94 ορίζει ότι: “Για τα σκάφη, ως προς τα οποία ο πλοιοκτήτης μπορεί να αποδείξει ότι ήταν υπό κατασκευή κατά την ημερομηνία δημοσίευσης του παρόντος κανονισμού,

ότι, οι εργασίες που είχαν ήδη πραγματοποιηθεί κατά την ημερομηνία δημοσίευσης του παρόντος κανονισμού αντιπροσωπεύουν τουλάχιστον τη χρήση του 20 % της ποσότητας του αναγκαίου χάλυβα ή τη χρήση 50 τόνων,

ότι η παράδοση και η δρομολόγηση του σκάφους πρόκειται να πραγματοποιηθούν εντός έξι μηνών από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού,

οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 8 παράγραφος 1 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1101/89, όπως αυτοί είχαν εφαρμοστεί πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, εξακολουθούν να εφαρμόζονται κατόπιν σχετικής αιτήσεως που προβλέπεται στις αρχές του ταμείου στο οποίο υπάγεται το σκάφος”.

γουμένως συμβουλευτεί τη Νομική Υπηρεσία για την ερμηνεία του Κανονισμού ζητώντας τη γνώμη της για το σχέδιο απάντησης της επιστολής που επρόκειτο να σταλεί στο Dutch Breaker's Fund. Ο Διαμεσολαβητής επιθυμεί ωστόσο να επισημάνει ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο είναι η ανώτατη αρχή σε ζητήματα εφαρμογής και ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου.

2 Ο ισχυρισμός για άρνηση πρόσβασης στα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι δεν του επιτράπηκε η πρόσβαση στα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων σχετικά με τη διαρθρωτική εξυγίανση της εσωτερικής ναυσιπλοΐας. Η Επιτροπή επισήμανε ότι ο καταγγέλλων, που είχε ζητήσει πρόσβαση σε όλα τα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων από τον Δεκέμβριο του 1994, είχε συναντηθεί με εκπροσώπους της ΓΔ VII στις 6 Νοεμβρίου 1998 και είχε παραλάβει πλήρη φάκελο με όλα τα σημειώματα σχετικά με την ενιαία εφαρμογή του Κανονισμού 1101/89, καθώς και δύο σειρές πρακτικών της ομάδας εμπειρογνομόνων με τα συμπεράσματα της ομάδας για τη σύνταξη του Κανονισμού 2812/94.

2.2 Σε ό,τι αφορά στα υπόλοιπα πρακτικά, η Επιτροπή επικαλέστηκε αρχικά ότι λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα τους, αλλά και σταθμίζοντας από τη μία το συμφέρον του καταγγέλλοντα να παραλάβει τα έγγραφα και από την άλλη το συμφέρον του θεσμικού οργάνου να διαφυλάξει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των διαβουλεύσεων του, δεν ήταν εφικτό να του παραδοθούν όλα τα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων, καθώς σε καμία από τις συνεδριάσεις δεν είχε μελετηθεί η υπόθεσή του, η οποία είχε αντιμετωπιστεί απευθείας από το Dutch Breaker's Fund. Αργότερα, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι, κατ' εφαρμογή του Κώδικα περί της πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής, η Επιτροπή παρέχει πρόσβαση μόνο στα δικά της έγγραφα. Όταν το αίτημα αφορά έγγραφο τρίτου, ο αιτών θα πρέπει να απευθύνεται στο συντάκτη του εγγράφου.

2.3 Από τις πρόσθετες πληροφορίες που ο καταγγέλλων έστειλε στο Διαμεσολαβητή στις 19 Ιανουαρίου 1999, φάνηκε ότι δόθηκε τελικά στον καταγγέλλοντα πρόσβαση στα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων. Στην από 13 Ιανουαρίου 1999 επιστολή του προς την Επιτροπή, ο καταγγέλλων πληροφόρησε τη ΓΔ VII ότι, βάσει του ολλανδικού Νόμου περί Διαφάνειας στη Διοίκηση, του δόθηκε πρόσβαση σε όλα τα πρακτικά από το 1994 στο ολλανδικό Υπουργείο Μεταφορών. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν απαραίτητη η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών για το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

2.4 Ο Διαμεσολαβητής προέβη ωστόσο στις ακόλουθες παρατηρήσεις σχετικά με τους λόγους που επικαλέστηκε η Επιτροπή προκειμένου να αρνηθεί στον καταγγέλλοντα την πρόσβαση στα εν λόγω πρακτικά. Οι αρχές της χρηστής διοίκησης υπαγορεύουν ότι, όταν μια απόφαση επηρεάζει αρνητικά ένα πρόσωπο, πρέπει να δηλώνονται οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται, *με ρητή αναφορά στα σχετικά γεγονότα και στη νομική βάση της απόφασης*⁸³. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ωστόσο ότι η Επιτροπή είχε στην πραγματικότητα προβάλει, σε διάφορες ευκαιρίες, ποικίλους λόγους για την άρνηση πρόσβασης στον καταγγέλλοντα.

2.5 Η Επιτροπή παρατήρησε αρχικά ότι δεν μπορούσε να παράσχει πρόσβαση στα έγγραφα λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα τους, αλλά και επειδή είχε σταθμίσει από τη μία το συμφέρον του καταγγέλλοντα να παραλάβει τα έγγραφα και από την άλλη το συμφέρον του θεσμικού οργάνου να διαφυλάξει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των διαβουλεύσεων του, καθώς και επειδή σε καμία από τις συνεδριάσεις δεν είχε μελετηθεί η υπόθεση του καταγγέλλοντα. Ωστόσο, αργότερα, στο από 14 Νοεμβρίου 1998 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, η Επιτροπή παρουσίασε ένα ακόμη επιχείρημα για την άρνηση πρόσβασης, σύμφωνα με το οποίο μπορούσε να παράσχει

83

Βλ. άρθρο 18 του Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή.

πρόσβαση μόνο στα δικά της έγγραφα, ενώ για έγγραφα που προέρχονται από τρίτο, ο αιτών θα πρέπει να απευθύνεται στο συντάκτη του εγγράφου.

2.6 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι λόγοι, εξεταζόμενοι συνολικά, δεν αρκούσαν για να εξηγήσουν την απόρριψη του αιτήματος του καταγγέλλοντα για πρόσβαση στα πρακτικά της ομάδας εμπειρογνομόνων. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε την ακόλουθη κριτική παρατήρηση.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για το δεύτερο μέρος της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της χρηστής διοίκησης υπαγορεύουν ότι, όταν μια απόφαση επηρεάζει αρνητικά ένα άτομο, πρέπει να δηλώνονται οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται, με ρητή αναφορά στα σχετικά γεγονότα και στη νομική βάση της απόφασης⁸⁴. Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει ωστόσο ότι η Επιτροπή προέβαλε στην πραγματικότητα ποικίλους λόγους, σε διάφορες ευκαιρίες, για την άρνηση πρόσβασης στον καταγγέλλοντα.

Η Επιτροπή παρατήρησε αρχικά ότι δεν μπορούσε να παράσχει πρόσβαση στα έγγραφα λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα τους, αλλά και επειδή είχε σταθμίσει από τη μία το συμφέρον του καταγγέλλοντα να παραλάβει τα έγγραφα και από την άλλη το συμφέρον του θεσμικού οργάνου να διαφυλάξει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των διαβουλεύσεων του, καθώς και επειδή σε καμία από τις συνεδριάσεις δεν είχε μελετηθεί η υπόθεση του καταγγέλλοντα. Ωστόσο, αργότερα, στο από 14 Νοεμβρίου 1998 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, η Επιτροπή παρουσίασε ένα ακόμη επιχειρημα για την άρνηση πρόσβασης, σύμφωνα με το οποίο μπορούσε να παράσχει πρόσβαση μόνο στα δικά της έγγραφα, ενώ για έγγραφα που προέρχονται από τρίτο, ο αιτών θα πρέπει να απευθύνεται στο συντάκτη του εγγράφου.

Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παράθεση διαφορετικών λόγων για μια απόφαση σε διάφορες ευκαιρίες είναι μια πρακτική που ενδέχεται να προκαλέσει σύγχυση στον πολίτη και δεν εκθέτει τους πραγματικούς λόγους για μια απόφαση. Συνιστά επομένως κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ωστόσο ότι ο καταγγέλλων απέκτησε τελικά πρόσβαση στις ζητούμενες πληροφορίες, δεν κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών για το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

⁸⁴

Βλ. άρθρο 18 του Κώδικα Χρηστής Διοικητικής Συμπεριφοράς του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΑΝ ΝΑ ΠΡΟΣΚΟΜΙΣΟΥΝ ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΚ ΩΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ

Απόφαση επί της καταγγελίας 198/99/(PD) JMA κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η καταγγέλλουσα υπέβαλε αίτηση συμμετοχής στο γενικό διαγωνισμό EUR/A/123, αλλά η εξεταστική επιτροπή αρνήθηκε να κάνει δεκτή τη συμμετοχή της στις δοκιμασίες. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής την ενημέρωσαν με επιστολή τους στις 25 Φεβρουαρίου 1998 ότι δεν πληρούσε τα κριτήρια που είχαν οριστεί για τη συμμετοχή υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού της Κοινότητας στο διαγωνισμό. Η επιστολή εξηγούσε ότι η καταγγέλλουσα δεν είχε συμμορφωθεί με τις απαιτήσεις των σημείων IV.3 και X.1 της προκήρυξης του διαγωνισμού, καθώς δεν είχε επισυνάψει κανένα δικαιολογητικό έγγραφο. Σε νέα επιστολή των υπηρεσιών της με ημερομηνία 16 Απριλίου 1998, η Επιτροπή εξήγησε ότι η καταγγέλλουσα δεν είχε συμπεριλάβει στην αίτησή της κανένα δικαιολογητικό που να αποδεικνύει ότι ήταν υπάλληλος της Κοινότητας.

Με επιστολή της με ημερομηνία 12 Μαρτίου 1998 η καταγγέλλουσα αμφισβήτησε τον αποκλεισμό της, επισημαίνοντας ότι τα σημεία IV.3 και X.1 της προκήρυξης αφορούσαν όρους που εφαρμόζονταν σε όλους τους υποψήφιους, ενώ οι ειδικοί όροι που ίσχυαν για τους κοινοτικούς υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό περιλαμβάνονταν ως παράρτημα στην προκήρυξη. Η καταγγέλλουσα εξήγησε ότι ο μόνος όρος που δεν πληρούσε, ήταν το όριο ηλικίας. Όμως, όπως αναφερόταν στο σημείο 1 του παραρτήματος της προκήρυξης, οι κοινοτικοί υπάλληλοι εξαιρούνταν της απαίτησης αυτής. Εξάλλου, η καταγγέλλουσα ισχυριζόταν ότι η επιστολή της Επιτροπής δεν εξηγούσε με σαφήνεια τους λόγους για τους οποίους απορρίφθηκε η αίτησή της.

Στην καταγγελία της προς το Διαμεσολαβητή, η καταγγέλλουσα πρόσθεσε ότι άλλοι υποψήφιοι σε ανάλογη κατάσταση έγιναν δεκτοί στις δοκιμασίες και ότι, επομένως, ο αποκλεισμός της συνιστούσε κρούσμα διακρίσεως εκ μέρους της Επιτροπής. Η καταγγέλλουσα θεώρησε παράλογο να ζητεί η Επιτροπή στοιχεία για την επαγγελματική κατάσταση των ίδιων των υπαλλήλων της, ειδικά όταν, ως εργοδότης, μπορούσε να έχει εύκολα πρόσβαση στα στοιχεία αυτά.

Η καταγγέλλουσα επισύναψε στην καταγγελία της αντίγραφο επιστολής της Επιτροπής προς έναν άλλο υποψήφιο. Η επιστολή πληροφορούσε τον υποψήφιο ότι είχε γίνει δεκτός στις δοκιμασίες του διαγωνισμού και όριζε νέα προθεσμία για την υποβολή πρόσθετων εγγράφων, που θα αποδείκνυαν ότι ήταν υπάλληλος της ΕΚ. Επισύναψε επίσης αντίγραφο της προκήρυξης ενός διαγωνισμού (COM/A/11-12/98) που είχε δημοσιευθεί στην ΕΕ C 97 Α της 31ης Μαρτίου 1998 και στην οποία περιλαμβάνονταν ανάλογες διατάξεις για τους κοινοτικούς υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της ΕΚ. Εντούτοις, το κείμενο ήταν πιο σαφές και όριζε αναλυτικά τα συγκεκριμένα στοιχεία που έπρεπε να προσκομίσουν οι υπάλληλοι της ΕΚ, προκειμένου να αποδείξουν την επαγγελματική τους κατάσταση.

Η καταγγέλλουσα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απόφαση της Επιτροπής να την αποκλείσει από το διαγωνισμό ήταν παράνομη και συνιστούσε διάκριση, καθώς

- (i) το σημείο 5 του παραρτήματος της προκήρυξης του διαγωνισμού δεν ανέφερε ότι έπρεπε να επισυναφθούν πρόσθετα έγγραφα, αλλά απλώς ότι οι υπάλληλοι της ΕΚ και το λοιπό προσωπικό όφειλαν “να προσκομίσουν όλα τα απαραίτητα στοιχεία”·
- (ii) άλλοι υποψήφιοι σε ανάλογη κατάσταση είχαν γίνει δεκτοί στο διαγωνισμό και τους είχε χορηγηθεί πρόσθετος χρόνος για να παράσχουν τα πρόσθετα στοιχεία.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέλυσε το ιστορικό της υπόθεσης. Η καταγγέλλουσα υπέβαλε αίτηση συμμετοχής στο γενικό διαγωνισμό EUR/A/123 που οργάνωσαν από κοινού η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ελεγκτικό Συνέδριο⁸⁵.

Το Σημείο III της προκήρυξης του διαγωνισμού καθόριζε τους όρους που ίσχυαν γενικά για το σύνολο των υποψηφίων: το σημείο III Α συμπεριλάμβανε τους γενικούς όρους, το σημείο III Β αναφερόταν σε ορισμένους ειδικούς όρους, ενώ το σημείο III.Γ παρέθετε τους όρους που αφορούσαν ειδικά τους κοινοτικούς υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό, όπως προσδιορίζονται στο Παράρτημα. Στη δεύτερη αυτή περίπτωση, η διάταξη προέβλεπε μια σειρά εξαιρέσεων που αφορούσαν το όριο ηλικίας, την επαγγελματική εμπειρία και τους τίτλους σπουδών. Το σημείο 5 του παραρτήματος ορίζει ότι *“οι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού[...] που υποβάλλουν αίτηση συμμετοχής στο διαγωνισμό οφείλουν να προσκομίσουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για να αποδειχθεί ότι πληρούν τους όρους αρχαιότητας που αναφέρονται στα άρθρα 1, 2 και 3”*.

Η Επιτροπή εξήγησε ότι ο οδηγός για τους υποψηφίους που μετέχουν στο διαγωνισμό, ο οποίος δημοσιεύθηκε μαζί με την προκήρυξη του διαγωνισμού, ανέφερε πως οι υποψήφιοι δεν θα γίνονταν δεκτοί παρά μόνον αν προσκόμιζαν μαζί με την αίτησή τους τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

Μολονότι η καταγγέλλουσα διαβίβασε στην επιτροπή κρίσης στις 12 Μαρτίου 1998 κάποια πρόσθετα έγγραφα σχετικά με την επαγγελματική της θέση ως υπαλλήλου της ΕΚ, τα έγγραφα αυτά δεν ήταν δυνατό να ληφθούν υπόψη, καθώς είχαν σταλεί μετά την παρέλευση της προθεσμίας υποβολής αιτήσεων, όπως ορίζεται στο σημείο IV.3 της προκήρυξης.

Όσον αφορά στη νέα προθεσμία που δόθηκε σε άλλους υπαλλήλους και μέλη του λοιπού προσωπικού της ΕΚ που είχαν υποβάλει επίσης αίτηση συμμετοχής στο διαγωνισμό, η Επιτροπή επισήμανε ότι η δυνατότητα αυτή παραχωρήθηκε από την επιτροπή κρίσης μόνο στους κοινοτικούς υπαλλήλους και τα μέλη του λοιπού προσωπικού που είχαν ήδη προσκομίσει μια *prima facie* απόδειξη της υπηρεσιακής τους κατάστασης.

Η Επιτροπή κατέληγε επισημαίνοντας ότι, επειδή στην αίτηση δεν είχε επισυναφθεί κανένα στοιχείο που θα μπορούσε να δώσει στην εξεταστική επιτροπή τη δυνατότητα να επαληθεύσει ότι η καταγγέλλουσα είναι υπάλληλος της ΕΚ, δεν ήταν δυνατό να μην εφαρμοσθούν τα γενικά κριτήρια ηλικίας και, ως εκ τούτου, η αίτησή της έπρεπε να κηρυχθεί μη παραδεκτή.

Σε μια ξεχωριστή σελίδα που συνόδευε τη γνώμη της Επιτροπής και είχε εμπιστευτικό χαρακτήρα, η Επιτροπή επισύναψε ορισμένα πρόσθετα στοιχεία για το Διαμεσολαβητή. Τα στοιχεία αφορούσαν το συνολικό αριθμό των υποψηφίων και, μεταξύ αυτών, όσων ήταν υπάλληλοι της ΕΚ. Αναφερόταν επίσης στον αριθμό των κοινοτικών υπαλλήλων που αποκλείστηκαν από τις δοκιμασίες του διαγωνισμού επειδή δεν είχαν παράσχει επαρκείς αποδείξεις για την υπηρεσιακή τους κατάσταση, των υπαλλήλων και των μελών του λοιπού προσωπικού που προσέβαλαν την απόφαση, καθώς και των υπαλλήλων που έγιναν κατ' αρχήν δεκτοί υπό τον όρο ότι θα υπέβαλαν στην Επιτροπή πρόσθετα στοιχεία για την υπηρεσιακή τους κατάσταση.

⁸⁵

EE C 288 A της 23.09.1997, σ.15

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στην καταγγέλλουσα καλώντας την να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Στην απάντησή της, η καταγγέλλουσα επέμεινε γενικά στα επιχειρήματα που είχε ήδη αναπτύξει στην αρχική καταγγελία.

Η καταγγέλλουσα τόνισε ότι είχε συμπεριλάβει στην απάντησή της όλες τις απαιτούμενες πληροφορίες, καθώς και τα στοιχεία που αφορούσαν την υπηρεσιακή της κατάσταση ως υπαλλήλου της ΕΚ, όπως τον ατομικό της αριθμό, την υπηρεσιακή διεύθυνση και τον αριθμό τηλεφώνου. Επισημάνε ότι τα στοιχεία που παρέθετε αποδείκνυαν επαρκώς ότι πληρούσε τους όρους του παραρτήματος της προκήρυξης του διαγωνισμού. Όσον αφορά στον οδηγό για τους υποψηφίους που είχε δημοσιευθεί μαζί με την προκήρυξη, η καταγγέλλουσα θεώρησε ότι ο οδηγός, αντίθετα με την προκήρυξη, ήταν απλώς ένα ενημερωτικό έντυπο χωρίς νομική αξία.

Κατά την άποψη της καταγγέλλουσας, το σημείο 5 της γνώμης της Επιτροπής ήταν αντιφατικό. Η Επιτροπή είχε επισημάνει ότι έκανε δεκτούς μόνον τους κοινοτικούς υπαλλήλους και τα μέλη του λοιπού προσωπικού που είχαν προσκομίσει *prima facie* αποδεικτικά στοιχεία όπως αντίγραφο “της βεβαίωσης κοινοποίησης, αντίγραφο της πράξης μονιμοποίησης, αντίγραφο της σύμβασης, τελευταίο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών ή αντίγραφο ταυτότητας”. Η καταγγέλλουσα επισημάνε ότι αυτά ήταν τα ίδια ακριβώς στοιχεία που η Επιτροπή είχε συνεκτιμήσει για να κάνει προσωρινά δεκτούς στο διαγωνισμό ορισμένους υπαλλήλους και μέλη του λοιπού προσωπικού της ΕΚ, οι οποίοι έπρεπε να προσκομίσουν σε μεταγενέστερο στάδιο πρόσθετες αποδείξεις για την επαγγελματική τους κατάσταση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Στοιχεία που όφειλαν να προσκομίσουν οι κοινοτικοί υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού που υπέβαλαν αίτηση συμμετοχής στο διαγωνισμό EUR/A/123

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι είχε εσφαλμένα εξαιρεθεί από το γενικό διαγωνισμό EUR/A/123 καθώς, ως κοινοτική υπάλληλος, είχε προσκομίσει τα στοιχεία που όριζε το σημείο 5 του παραρτήματος της προκήρυξης του διαγωνισμού. Κατά την άποψή της, τα στοιχεία που διαβίβασε μαζί με την αίτηση, συγκεκριμένα ο ατομικός αριθμός, η υπηρεσιακή διεύθυνση, η τρέχουσα θέση και υπηρεσία, ήταν αρκετά προκειμένου η Επιτροπή να ελέγξει αν πληρούσε τους απαιτούμενους όρους αρχαιότητας.

1.2 Κατά την ερμηνεία της Επιτροπής, όταν το σημείο 5 του παραρτήματος αναφερόταν σε “όλα τα απαραίτητα στοιχεία”, εννοούσε ορισμένα έγγραφα που από τη φύση τους συνιστούν απόδειξη της απαιτούμενης αρχαιότητας. Στα έγγραφα αυτά περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων η βεβαίωση κοινοποίησης, το αντίγραφο της πράξης μονιμοποίησης, το αντίγραφο της σύμβασης ή και το τελευταίο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών.

Για να υποστηρίξει την ερμηνεία της, η Επιτροπή επισημάνε ότι ο οδηγός για τους υποψηφίους που μετέχουν στο διαγωνισμό, ο οποίος δημοσιεύθηκε μαζί με την προκήρυξη του διαγωνισμού, ανέφερε ότι οι υποψήφιοι δεν θα γίνονταν δεκτοί, εάν δεν προσκόμιζαν μαζί με την αίτησή τους τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

1.3 Τα κοινοτικά δικαστήρια έχουν επανειλημμένως αποφανθεί ότι η προκήρυξη ενός διαγωνισμού αποτελεί τόσο τη νομική βάση όσο και τη βάση αξιολόγησης για την εξεταστική επιτροπή⁸⁶. Ο σκοπός της προκήρυξης είναι να παράσχει στους ενδιαφερόμενους την ακριβέστερη δυνατή πληροφόρηση σχετικά με τους όρους επιλε-

⁸⁶ Βλ., T-158/89, *Van Hecke κατά ΟΚΕ* [1991] Συλλογή II-1341 παρ. 23; T-54/91, *Almeida Antunes κατά Κοινοβουλίου* [1992] Συλλογή R II-1739, παράγραφος 39.

ξιμότητας για τη θέση, ώστε να έχουν τη δυνατότητα να κρίνουν, πρώτον, εάν νομιμοποιούνται να υποβάλουν αίτηση, και δεύτερον, ποιά είναι τα σημαντικά για τις διαδικασίες της εξεταστικής επιτροπής δικαιολογητικά που πρέπει να επισυναφθούν στην αίτηση.

1.4 Οι όροι που ίσχυαν για τους υποψήφιους στο γενικό διαγωνισμό EUR/A/123 περιλαμβάνονταν στο σημείο III της προκήρυξης του διαγωνισμού. Για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ίσχυαν ειδικοί όροι που αναφέρονταν στο παράρτημα της προκήρυξης. Για να μπορεί κάποιος να επωφεληθεί από τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο συγκεκριμένο παράρτημα, το σημείο 5 όριζε ότι:

“οι υπάλληλοι [...] που υποβάλλουν αίτηση συμμετοχής στο διαγωνισμό οφείλουν να προσκομίσουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για να αποδειχθεί ότι πληρούν τους όρους αρχαιότητας που αναφέρονται στα άρθρα 1, 2 και 3”.

1.5 Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε ότι, όπως διευκρίνισε η καταγγέλλουσα χωρίς να την αντικρούσει η Επιτροπή, η διατύπωση αντίστοιχων διατάξεων σε επόμενους διαγωνισμούς έχει τροποποιηθεί και είναι πλέον πιο ακριβής όσον αφορά στο είδος των στοιχείων που οφείλουν να παράσχουν οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της ΕΕ προκειμένου να αποδείξουν την επαγγελματική τους κατάσταση. Έτσι, η Επιτροπή ζητεί πλέον από τους κοινοτικούς υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό να επισυνάψουν στην αίτησή τους ορισμένα έγγραφα όπως το αντίγραφο της πράξης μονιμοποίησης ή το αντίγραφο της σύμβασης και το τελευταίο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών.

Αντιθέτως, η προκήρυξη του διαγωνισμού EUR/A/123, που αποτελούσε τη μοναδική νομική βάση για το συγκεκριμένο διαγωνισμό, ζητούσε από τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της ΕΚ να προσκομίσουν απλώς τα απαραίτητα στοιχεία, ώστε να μπορούν να επαληθευτούν οι απαιτήσεις αρχαιότητας. Ο όρος «στοιχεία» είναι γενικός όρος, μπορεί δε να περιλαμβάνει έγγραφα ή αντίγραφα αυτών, αλλά και πράγματα που έχουν ειπωθεί, ακουστεί ή διαπιστωθεί.

1.6 Η καταγγέλλουσα είχε προσκομίσει μαζί με την αίτησή της στοιχεία που αφορούσαν τη σταδιοδρομία της ως κοινοτικής υπαλλήλου. Δεδομένης της φύσης των στοιχείων αυτών, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής μπορούσαν εύκολα να επαληθεύσουν την αρχαιότητά της στις υπηρεσίες του οργάνου.

Ο Διαμεσολαβητής γνωρίζει ότι το έργο της υπηρεσίας προσωπικού της Επιτροπής δεν είναι να διαβιβάζει στις εξεταστικές επιτροπές τον πλήρη φάκελο ορισμένων υποψηφίων σε διαγωνισμούς, καθώς αυτό θα συνεπαγόταν μεγάλο φόρτο εργασίας, όπως δε έχουν κρίνει τα κοινοτικά δικαστήρια, αντιστρατεύεται την αρχή της ορθής διοίκησης⁸⁷. Ωστόσο, στην παρούσα περίπτωση, οι υπηρεσίες της Επιτροπής καλούνταν απλώς να επαληθεύσουν ορισμένα στοιχεία, όπως αυτά ορίζονταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού.

1.7 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, με την προσκόμιση των στοιχείων που αφορούσαν τον ατομικό αριθμό, την υπηρεσιακή διεύθυνση, την τρέχουσα θέση και την υπηρεσία της, η καταγγέλλουσα είχε παράσχει τα απαιτούμενα στο παράρτημα της προκήρυξης του διαγωνισμού στοιχεία.

Κατά συνέπεια, η άρνηση της Επιτροπής να κάνει δεκτή τη συμμετοχή της καταγγέλλουσας στο διαγωνισμό, συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Βάσει του συμπεράσματος του Διαμεσολαβητή σε σχέση με το ανωτέρω θέμα, δεν κρίθηκε αναγκαίο να εξεταστεί ο δεύτερος ισχυρισμός της καταγγέλλουσας, ότι δηλαδή είχε υπάρξει θύμα δυσμενούς διάκρισης σε σχέση με τους άλλους κοινοτικούς υπαλλήλους που έγιναν δεκτοί στο διαγωνισμό.

⁸⁷

Υπόθεση T-133/89, Jean-Louis Burban κατά Κοινοβουλίου [1990], Συλλογή-II-245, παράγραφος 31.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι εξής κριτικές παρατηρήσεις:

Η καταγγέλλουσα προσκόμισε μαζί με την αίτησή της, στοιχεία που αφορούσαν τη σταδιοδρομία της ως κοινοτικής υπαλλήλου. Οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής μπορούσαν εύκολα να επαληθεύσουν την αρχαιότητά της στις υπηρεσίες του οργάνου.

Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι με την προσκόμιση των στοιχείων που αφορούσαν τον ατομικό αριθμό, την υπηρεσιακή διεύθυνση, την τρέχουσα θέση και την υπηρεσία της, η καταγγέλλουσα είχε παράσχει τα απαιτούμενα στο παράρτημα της προκήρυξης του διαγωνισμού στοιχεία.

Κατά συνέπεια, η άρνηση της Επιτροπής να κάνει δεκτή τη συμμετοχή της καταγγέλλουσας στο διαγωνισμό, συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Αφού μελέτησε τα στοιχεία εμπιστευτικού χαρακτήρα που συμπεριέλαβε στη γνώμη της η Επιτροπή, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το υλικό αυτό δεν είχε άμεση σχέση με το αντικείμενο της καταγγελίας και επομένως δεν το έλαβε υπόψη στη λήψη της απόφασής του.

Όσον αφορά στο συγκεκριμένο υλικό, ο Διαμεσολαβητής δεν κατέστη δυνατό να κατανοήσει το σκεπτικό βάσει του οποίου η Επιτροπή το χαρακτήρισε ως εμπιστευτικού χαρακτήρα. Ο Διαμεσολαβητής δεν συμμερίστηκε τη γνώμη της Επιτροπής ότι η δημοσιοποίηση στατιστικών πληροφοριών σχετικά με τον αριθμό των υποψηφίων που έγιναν δεκτοί στο διαγωνισμό, τον αριθμό των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της ΕΚ που δεν έγιναν δεκτοί στις γραπτές δοκιμασίες επειδή δεν προσκόμισαν επαρκείς αποδείξεις για την υπηρεσιακή τους κατάσταση ή αυτών που προσέβαλαν τη συγκεκριμένη απόφαση θα μπορούσε με οποιοδήποτε τρόπο να πλήξει το απόρρητο των εργασιών της εξεταστικής επιτροπής.

**ΜΗ ΕΠΙΛΕΞΙΜΟ-
ΤΗΤΑ ΓΙΑ ΦΟΙΤΗ-
ΤΙΚΗ ΘΕΣΗ
ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 890/99/ΒΒ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούλιο του 1999, ο κ. L. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή εξ ονόματος της κόρης του σχετικά με την απόφαση της ΓΔ ΙΧ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Προσωπικό και Διοίκηση). Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης το γεγονός ότι η επιλεξιμότητα για φοιτητικές θέσεις απασχόλησης κατά τις θερινές διακοπές στην Επιτροπή αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο των παιδιών των υπαλλήλων της Επιτροπής. Τον Μάιο του 1999, η κόρη του καταγγέλλοντα είχε υποβάλει αίτηση για φοιτητική θέση απασχόλησης κατά τις θερινές διακοπές στην Επιτροπή, δεν ήταν όμως επιλέξιμη, καθώς οι εν λόγω θερινές θέσεις εργασίας προορίζονται για παιδιά υπαλλήλων της Επιτροπής. Ο καταγγέλλων είναι υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε επίσης ότι δεν έλαβε απάντηση στην τηλεομοιοτυπία που απέστειλε στις 10 Ιουνίου 1999 στη ΓΔ ΙΧ. Στην τηλεομοιοτυπία αυτή, ο καταγγέλλων ζητούσε από τη ΓΔ ΙΧ να διερευνήσει τον τρόπο πρόσληψης προσωπικού για θερινές θέσεις εργασίας στην Επιτροπή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της η Επιτροπή προέβη, συνοπτικά, στις ακόλουθες παρατηρήσεις:

(i) Οι φοιτητικές θέσεις απασχόλησης αναγγέλλονταν μέσω εσωτερικών διαύλων πληροφόρησης για το προσωπικό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Αληθεύει ότι η Επιτροπή προορίζει φοιτητικές θέσεις απασχόλησης κατά τις θερινές διακοπές για παιδιά υπαλλήλων της Επιτροπής. Η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της που με τον τρόπο αυτό αποκλείονται παιδιά υπαλλήλων άλλων θεσμικών οργάνων. Ωστόσο, η Επιτροπή πίστευε ότι κάθε αλλαγή στην εν λόγω πρακτική θα ήταν αδικαιολόγητη και αντίθετη με τις αρχές της αναλογικότητας και της οικονομικής αποδοτικότητας.

Λαμβάνοντας υπόψη τον περιορισμένο αριθμό των θέσεων (περίπου 60 τον Ιούλιο και 60 τον Αύγουστο), το άνοιγμα σε ολόκληρο το προσωπικό των οργάνων της Κοινότητας θα οδηγούσε σε μεγάλο αριθμό αιτήσεων και στην αναίτια απογοήτευση των υποψηφίων.

Η ημερήσια αποζημίωση (1500 βελγικά φράγκα) είναι κατώτερη των όρων που ισχύουν στη βελγική αγορά, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να εκληφθεί ως προνομιακή μεταχείριση των υπαλλήλων της Επιτροπής.

Η περιορισμένη πρόσβαση μειώνει τα έξοδα και τις διοικητικές απαιτήσεις που συνδέονται με τη διαδικασία. Αυτό δεν θα ίσχυε αν το σύστημα ήταν ανοικτό σε όλους τους φοιτητές της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στο παρόν στάδιο, η Επιτροπή δεν έχει καμία πρόθεση να τροποποιήσει τους κανόνες επιλεξιμότητας για τις λίγες φοιτητικές θέσεις απασχόλησης στις υπηρεσίες της. Η Επιτροπή πιστεύει ότι εναπόκειται σε κάθε θεσμικό όργανο να αποφασίζει αν θα προσφέρει φοιτητικές θέσεις απασχόλησης και με ποιον τρόπο θα το κάνει. Η εναλλακτική λύση θα ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, να εγκαταλειφθεί η προσφυγή σε αυτό το είδος των υπηρεσιών.

(ii) Σε ό,τι αφορά στην τηλεομοιοτυπία της 10ης Ιουνίου 1999, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι ο καταγγέλλων δεν έλαβε επίσημη απάντηση που να επιβεβαιώνει σε ανώτερο επίπεδο την αρνητική απάντηση που είχε λάβει την ίδια εκείνη ημέρα τηλεφωνικώς.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Θεώρησε ότι οι εξηγήσεις που δόθηκαν από την Επιτροπή παρουσίαζαν αντιφάσεις. Αν η αποζημίωση είναι περιορισμένη, οι μόνοι φοιτητές που θα ενδιαφέρονταν θα ήταν όσοι διαμένουν στην περιοχή Βρυξελλών. Δεν θα παρουσιαζόταν εξάλλου ανάγκη να οργανωθεί μεγάλη επιχείρηση για την πρόσληψη.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Μη επιλεξιμότητα για φοιτητική θέση απασχόλησης στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι αποτελούσε κρούσμα κακής διοίκησης το γεγονός ότι η επιλεξιμότητα για φοιτητικές θέσεις απασχόλησης κατά τις θερινές διακοπές στην Επιτροπή αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο των παιδιών των υπαλλήλων της Επιτροπής.

1.2 Στη γνώμη της η Επιτροπή δήλωσε ότι πράγματι προσφέρει φοιτητικές θέσεις απασχόλησης κατά τις θερινές διακοπές για παιδιά υπαλλήλων της. Η Επιτροπή

εξέφρασε τη λύπη της που με τον τρόπο αυτό αποκλείονται παιδιά υπαλλήλων άλλων θεσμικών οργάνων. Ωστόσο, η Επιτροπή εξέφρασε την άποψη ότι κάθε αλλαγή στην εν λόγω πρακτική θα ήταν αδικαιολόγητη και αντίθετη προς τις αρχές της αναλογικότητας και της οικονομικής αποδοτικότητας.

1.3 Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την τήρηση της αρχής της ισότιμης μεταχείρισης από την Επιτροπή στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων της. Πολίτες που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση πρέπει να τυγχάνουν ανάλογης μεταχείρισης. Αν η μεταχείριση παρουσιάζει κάποια διαφοροποίηση, η Επιτροπή πρέπει να διασφαλίζει ότι αυτή δικαιολογείται από τα αντικειμενικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης περίπτωσης. Η εξάρτηση της επιλεξιμότητας για εργασία επί πληρωμή σε δημόσιο οργανισμό από σχέσεις συγγένειας παραβιάζει την αρχή της ισότιμης μεταχείρισης.

1.4 Η γνώμη της Επιτροπής αναφέρθηκε στις αρχές της αναλογικότητας και της οικονομικής αποδοτικότητας. Ωστόσο, οι αρχές αυτές δεν είναι συναφείς σε μια υπόθεση πρακτικής διακρίσεων από δημόσιο οργανισμό που διαχειρίζεται δημόσιο χρήμα.

1.5 Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το γεγονός πως η Επιτροπή ως δημόσιος οργανισμός που διαχειρίζεται δημόσιο χρήμα προσφέρει φοιτητικές θέσεις απασχόλησης κατά τις θερινές διακοπές αποκλειστικά σε παιδιά υπαλλήλων της, συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Ο ισχυρισμός για παράλειψη απάντησης

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι δεν έλαβε απάντηση από τις υπηρεσίες της Επιτροπής στην τηλεομοιοτυπία του της 10ης Ιουνίου 1999.

2.2 Στη γνώμη της η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι ο καταγγέλλων δεν έλαβε επίσημη απάντηση που να επιβεβαιώνει σε ανώτερο επίπεδο την αρνητική απάντηση που είχε λάβει την ίδια εκείνη ημέρα τηλεφωνικώς.

2.3 Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν ότι οι πολίτες που απευθύνουν γραπτώς αιτήματα προς τις διοικητικές υπηρεσίες της Επιτροπής θα πρέπει να λαμβάνουν απάντηση εντός εύλογου χρόνου. Ωστόσο, η Επιτροπή απάντησε στην από 10 Ιουνίου 1999 τηλεομοιοτυπία του καταγγέλλοντα την ίδια εκείνη ημέρα τηλεφωνικώς και εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι ο καταγγέλλων δεν έλαβε επίσημη γραπτή απάντηση. Ως εκ τούτου, οι έρευνες του Διαμεσολαβητή δεν κατέδειξαν κρούσμα κακής διοίκησης σε σχέση με τη συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Διαμεσολαβητή σχετικά με την παρούσα καταγγελία, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την τήρηση της αρχής της ισότιμης μεταχείρισης από την Επιτροπή στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων της. Πολίτες που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση πρέπει να τυγχάνουν ανάλογης μεταχείρισης. Αν η μεταχείριση παρουσιάζει κάποια διαφοροποίηση, η Επιτροπή πρέπει να διασφαλίζει ότι αυτή δικαιολογείται από τα αντικειμενικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης περίπτωσης. Η εξάρτηση της επιλεξιμότητας για εργασία επί πληρωμή σε δημόσιο οργανισμό από σχέσεις συγγένειας παραβιάζει την αρχή της ισότιμης μεταχείρισης.

Η γνώμη της Επιτροπής αναφέρθηκε στις αρχές της αναλογικότητας και της οικονομικής αποδοτικότητας. Ωστόσο, οι αρχές αυτές δεν είναι συναφείς σε μια υπόθεση πρακτικής διακρίσεων από δημόσιο οργανισμό που διαχειρίζεται δημόσιο χρήμα.

Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή ως δημόσιος οργανισμός που διαχειρίζεται δημόσιο χρήμα προσφέρει φοιτητικές θέσεις απασχόλησης κατά τις θερινές διακοπές αποκλειστικά σε παιδιά υπαλλήλων της, συνιστά κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου του ότι η καταγγελία αφορούσε μεμονωμένη περίπτωση στο παρελθόν, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημ. Μετά τη διατύπωση κριτικής παρατήρησης από τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την προσφορά θερινών θέσεων απασχόλησης σε παιδιά υπαλλήλων της, η Επιτροπή αποφάσισε να καταργήσει πλήρως το σύστημα. Οι υπάλληλοι αποφάνθηκαν ότι η εργασία μπορούσαν να διεκπεραιώνονται αποδοτικότερα και φθηνότερα από το προσωπικό πλήρους απασχόλησης.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΕ Η ΕΥΡΩ- ΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 1305/99/IP
(ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΗ) κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Νοέμβριο του 1999, ο X υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σχετικά με τον αποκλεισμό του από το διαγωνισμό EUR/B/136 επειδή το δίπλωμά του δεν πληρούσε τους όρους του διαγωνισμού.

Ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτηση για το διαγωνισμό EUR/B/136 (ΕΕ 1998 C 146 A/10) που οργάνωσε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την κατάρτιση ενός εφεδρικού πίνακα βοηθών (B5/B4) στην Πληροφορική/Τηλεπικοινωνίες.

Στις 14 Ιουνίου 1999, ο καταγγέλλων ειδοποιήθηκε από την εξεταστική επιτροπή ότι, μετά τον έλεγχο των υποψηφιοτήτων, η υποψηφιότητά του είχε απορριφθεί με την αιτιολογία ότι τα προσόντα του ήταν ανεπαρκή σε σχέση με τα απαιτούμενα από την προκήρυξη του διαγωνισμού προσόντα, ειδικότερα δε με τη “διετή συμπληρωματική κατάρτιση στην επεξεργασία δεδομένων ή/και στις τηλεπικοινωνίες”, όπως ορίζεται στο σημείο III.B.2.

Τον Ιούλιο του 1999, ο καταγγέλλων, ο οποίος θεώρησε τον αποκλεισμό του αυτό άδικο και μεροληπτικό, ζήτησε από την εξεταστική επιτροπή να επανεξετάσει την υποψηφιότητά του. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι είχε περατώσει σπουδές δεύτερου κύκλου μέσης εκπαίδευσης (πέντε χρόνια) και ήταν κάτοχος του *Diploma di Ragioniere perito commerciale e programmatore*, το οποίο απαιτούσε την απόκτηση σοβαρών γνώσεων πληροφορικής επιστήμης. Ως εκ τούτου, ο X ζήτησε από την Επιτροπή να λάβει υπόψη ότι το σχετικό δίπλωμα μπορούσε να εκληφθεί τόσο ως ένα γενικό δίπλωμα δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης όσο και ως διετής συμπληρωματική κατάρτιση.

Με την από 3 Σεπτεμβρίου 1999 επιστολή του, ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα ότι μετά την επανεξέταση της αίτησής του, δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να ανατρέψουν την αρχική απόφαση της επιτροπής.

Καθώς η ετυμηγορία της εξεταστικής επιτροπής δεν τον ικανοποίησε, ο καταγγέλλων απηύθυνε ακόμη μια επιστολή προς την Επιτροπή στις 14 Σεπτεμβρίου 1999, με την οποία ζητούσε να ενημερωθεί για τις δυνατότητες υποβολής επίσημης καταγγελίας κατά της εν λόγω απόφασης. Η εξεταστική επιτροπή απάντησε στον καταγγέλλοντα με επιστολή στις 20 Σεπτεμβρίου 1999, η οποία επιβεβαίωνε το περιεχόμενο της πρότερης αλληλογραφίας. Καμία αναφορά δεν γινόταν στο αίτημα του καταγγέλλοντα να πληροφορηθεί τις δυνατότητες του να προσβάλει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής.

Στις 8 και στις 28 Οκτωβρίου 1999, ο καταγγέλλων έστειλε νέες επιστολές στην Επιτροπή υπογραμμίζοντας το επείγον της ζητούμενης πληροφορίας, χωρίς όμως να

λάβει καμία απάντηση. Έτσι, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Διαμεσολαβητή, η οποία περιείχε τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1 Ο αποκλεισμός του καταγγέλλοντα από το διαγωνισμό EUR/B/136 που οργάνωσε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ήταν άδικος.

2 Η παράλειψη της Επιτροπής να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για τις δυνατότητες προσβολής της οριστικής απόφασης της εξεταστικής επιτροπής, παρά τα επανειλημμένα αιτήματά του, εμπόδισε τον καταγγέλλοντα να ασκήσει τα δικαιώματά του.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο ιστορικό της υπόθεσης, παραπέμποντας στην ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ των υπηρεσιών της και του καταγγέλλοντα.

Επισήμανε ότι ο καταγγέλλων δεν ήταν κάτοχος του προβλεπόμενου στην προκήρυξη του διαγωνισμού διπλώματος και ως εκ τούτου αποκλείστηκε.

Στο σημείο III.B.2 η προκήρυξη προέβλεπε ότι:

“2. Τίτλοι, διπλώματα και επαγγελματική πείρα

Οι υποψήφιοι πρέπει να έχουν ολοκληρώσει σπουδές δεύτερου κύκλου μέσης εκπαίδευσης (και να έχουν αποκτήσει δίπλωμα), καθώς και διετή τουλάχιστον συμπληρωματική κατάρτιση στην επεξεργασία δεδομένων ή/και στις τηλεπικοινωνίες (και να έχουν αποκτήσει δίπλωμα αναγνωρισμένο από αρμόδιο οργανισμό), και να διαθέτουν τουλάχιστον διετή επαγγελματική πείρα στους τομείς που καλύπτονται από το διαγωνισμό”.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό για αδυναμία παρακολούθησης τέτοιων σπουδών στην Ιταλία, η Επιτροπή παρατήρησε ότι στην πραγματικότητα υπήρχε η σχετική δυνατότητα, παραθέτοντας σχετικά παραδείγματα. Επισύναψε μάλιστα κάποια στοιχεία σχετικά με το συνολικό αριθμό των αιτήσεων που έλαβε για το διαγωνισμό EUR/B/136 και τον αριθμό των υποψηφίων ανά εθνικότητα που είχαν γίνει δεκτοί για τις δοκιμασίες. Οι 165 από το σύνολο των 1375 υποψηφίων είχαν την ιταλική υπηκοότητα.

Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η εξεταστική επιτροπή είχε τηρήσει δεόντως τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού, από τους οποίους δεν μπορούσε να παρεκκλίνει. Επιπλέον, η Επιτροπή τόνισε ότι, ακόμη και αν αναγνώριζε τη σχετική επαγγελματική πείρα του καταγγέλλοντα, η πείρα αυτή δεν θα μπορούσε ποτέ να θεωρηθεί ότι υποκαθιστά τα απαιτούμενα διπλώματα.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα και τον κάλεσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις του.

Σε ό,τι αφορά τον αποκλεισμό του από το διαγωνισμό, ο καταγγέλλων εξέφρασε την ανησυχία του για το γεγονός ότι αρχικά είχε γίνει δεκτός και μόνο σε μεταγενέστερο στάδιο αποκλείστηκε από το διαγωνισμό.

Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι το θεσμικό όργανο επικαλέστηκε μέρος μόνο της αλληλογραφίας με την Επιτροπή. Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή επισύναψε στη γνώμη της προς το Διαμεσολαβητή μόνον αντίγραφα των επιστολών που οι υπηρεσίες της είχαν στείλει στον καταγγέλλοντα, όχι όμως και τις τηλεμοιτυπίες και τις επιστολές που είχε απευθύνει ο καταγγέλλων στο θεσμικό όργανο.

Επιπλέον, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι με την από 20 Σεπτεμβρίου 1999 επιστολή της η Επιτροπή δεν απάντησε σε όλα τα ζητήματα που είχε θέσει στην από 14 Σεπτεμβρίου 1999 επιστολή του. Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα για τις δυνατότητές του να προσβάλει μια αρνητική απόφαση της εξεταστικής επιτροπής μόλις με την από 7 Δεκεμβρίου επιστολή της, αφού δηλαδή επελήφθη της υποθέσεως ο Διαμεσολαβητής. Με την επιστολή αυτή η Επιτροπή αναφερόταν στην από 8 Οκτωβρίου 1999 επιστολή του καταγγέλλοντα, ενημερώνοντάς τον ότι το χρονικό περιθώριο για υποβολή ένστασης βάσει του άρθρου 90 του Καταστατικού ή προσφυγής στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, είχε ήδη εξαντληθεί.

Ο καταγγέλλων επιβεβαίωσε ότι ζήτησε πληροφορίες σχετικά με τις δυνατότητες προσβολής της απόφασης στις 14 Σεπτεμβρίου, όταν ακόμη η υποβολή ένστασης ήταν δυνατή. Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων θεώρησε ότι, λόγω της παράλειψης της Επιτροπής να μεριμνήσει για το αίτημα πληροφόρησης, ο ίδιος στερήθηκε τη δυνατότητα άσκησης των δικαιωμάτων του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ο ισχυρισμός για άδικο αποκλεισμό από το διαγωνισμό

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι ήταν άδικη η απόρριψη από την εξεταστική επιτροπή της αίτησής του για συμμετοχή στο διαγωνισμό EUR/B/136 με το αιτιολογικό ότι δεν διέθετε τα απαιτούμενα διπλώματα βάσει της προκήρυξης του διαγωνισμού.

1.2 Η Επιτροπή δήλωσε ότι η εξεταστική επιτροπή βάσισε την απόφασή της αποκλειστικά στις προϋποθέσεις που παρατίθενται στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Εφόσον ο καταγγέλλων δεν τις πληρούσε, η αίτησή του δεν μπορούσε να γίνει δεκτή.

1.3 Όπως έχουν αποφανθεί επανειλημμένα τα Κοινοτικά Δικαστήρια, μολονότι η εξεταστική επιτροπή ενός διαγωνισμού που στηρίζεται σε προσόντα και δοκιμασίες έχει την ευχέρεια να αξιολογεί τα προσόντα και την πρακτική πείρα των υποψηφίων, δεν πάύει να δεσμεύεται από τη διατύπωση των όρων της προκήρυξης του διαγωνισμού. Ο βασικός σκοπός της προκήρυξης ενός διαγωνισμού, σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, είναι να δώσει στους ενδιαφερόμενους την ακριβέστερη δυνατή πληροφόρηση σχετικά με τις προϋποθέσεις επιλεξιμότητας για τη θέση, ώστε να έχουν τη δυνατότητα να κρίνουν αν θα πρέπει να υποβάλουν αίτηση και ποιά δικαιολογητικά είναι σημαντικά για τις διαδικασίες της εξεταστικής επιτροπής, ώστε να επισυναφθούν στην αίτηση⁸⁸.

Επιπλέον, όταν η εξεταστική επιτροπή αποφασίζει να μην κάνει δεκτό στις δοκιμασίες έναν υποψήφιο, είναι απαραίτητο να αναφέρει ακριβώς ποιοί είναι οι όροι στην προκήρυξη του διαγωνισμού τους οποίους θεωρεί ότι δεν πληρεί ο υποψήφιος⁸⁹.

1.4 Η προκήρυξη του διαγωνισμού EUR/B/136 ανέφερε όλες τις αναγκαίες προϋποθέσεις που όφειλαν να πληρούν οι αιτούντες. Μία από τις προϋποθέσεις που προβλέπονταν βάσει του τίτλου III B.2 της προκήρυξης ήταν η ολοκλήρωση σπουδών δευτέρου κύκλου μέσης εκπαίδευσης, καθώς και η διετής τουλάχιστον συμπληρωματική κατάρτιση στην επεξεργασία δεδομένων ή/και στις τηλεπικοινωνίες και η απόκτηση διπλώματος αναγνωρισμένου από αρμόδιο οργανισμό. Ο καταγγέλλων δεν προσκόμισε καμία απόδειξη ότι διέθετε τα προσόντα αυτά.

⁸⁸ Υπόθεση T – 158/89 *Van Hecken κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής* [1991] Συλλογή II-1341

⁸⁹ Συνεχδικαζόμενες υποθέσεις 4, 19 και 28/78 *Salerno και άλλοι κατά Επιτροπής* [1978] Συλλογή 2403 Υπόθεση 108/84 *De Santis κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου* [1985] Συλλογή 947

1.5 Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι, από τα στοιχεία που υποβλήθηκαν από τον καταγγέλλοντα και από την Επιτροπή, φάνηκε πως η εξεταστική επιτροπή είχε ενεργήσει σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού όταν αποφάσισε να απορρίψει την αίτηση του καταγγέλλοντα με την αιτιολογία ότι δεν πληρούσε τις σχετικές προϋποθέσεις.

1.6 Όσον αφορά την υποχρέωση της εξεταστικής επιτροπής να αναφέρει ακριβώς τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού που έκρινε ότι δεν πληρεί ο υποψήφιος, ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι στις από 14 Ιουνίου, 3 και 20 Σεπτεμβρίου και 7 Δεκεμβρίου 1999 επιστολές της, η εξεταστική επιτροπή παρέπεμπε συγκεκριμένα στο σημείο III.B 2 και αιτιολογούσε στον καταγγέλλοντα τον αποκλεισμό του από το διαγωνισμό.

1.7 Επιπλέον, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ότι οι υποψήφιοι μπορούσαν να αποκλειστούν από το διαγωνισμό σε οποιοδήποτε στάδιο του διαγωνισμού, σύμφωνα με το σημείο IV.6 της προκήρυξης του διαγωνισμού EUR/B/136: “*αν τυχόν η εξεταστική επιτροπή ανακαλύψει σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας ότι τα στοιχεία στο έντυπο της αίτησης είναι ανακριβή ή δεν συμφωνούν με τα δικαιολογητικά, ο υποψήφιος αποκλείεται*”.

1.8 Με βάση τα παραπάνω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δε διαπιστωνόταν κρούσμα κακής διοίκησης από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή όσον αφορά το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

2 Η παράλειψη της Επιτροπής να πληροφορήσει τον καταγγέλλοντα για τις δυνατότητες προσβολής της απόφασης

2.1 Ο καταγγέλλων επισήμανε ότι, με επιστολή του στις 14 Σεπτεμβρίου 1999, ζήτησε από την Επιτροπή να τον ενημερώσει για τις δυνατότητες προσβολής της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής να τον αποκλείσει από το διαγωνισμό EUR/B/136. Εντούτοις, στην από 20 Σεπτεμβρίου 1999 απάντησή της, η Επιτροπή επιβεβαίωσε απλώς τον αποκλεισμό του, χωρίς καμία αναφορά στο αίτημά του ως προς τις δυνατότητες προσβολής της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής.

2.2 Στη γνώμη της σχετικά με την καταγγελία, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό αυτό.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής είχε εξετάσει προσεκτικά όλη την αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα. Από τα συνοδευτικά έγγραφα φάνηκε ότι στην από 14 Σεπτεμβρίου 1999 επιστολή του (που απεστάλη με τηλεομοιοτυπία και με απλό ταχυδρομείο) ο καταγγέλλων είχε ζητήσει από την Επιτροπή να τον ενημερώσει σχετικά με τις δυνατότητες προσβολής της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής, με σκοπό να υποβάλει καταγγελία στις αρμόδιες αρχές:

“...fa presente che è intenzione di X ricorrere ad un'autorità ... in grado di esprimersi sull'oggetto del contenzioso. X richiede quindi gentilmente che vengano fornite, nel più breve tempo possibile, informazioni il più possibile dettagliate sull'organo al quale presentare istanza, sulla procedura e tempestività dell'intervento”

2.4 Καθώς με την από 20 Σεπτεμβρίου 1999 επιστολή της η Επιτροπή δεν απάντησε στο αίτημα του καταγγέλλοντα, ο X απηύθυνε μια ακόμη επιστολή στο θεσμικό όργανο στις 8 Οκτωβρίου 1999 (η οποία απεστάλη επίσης με τηλεομοιοτυπία και με απλό ταχυδρομείο), όταν υπήρχε ακόμη η δυνατότητα υποβολής καταγγελίας στην αρμόδια αρχή. Πράγματι, η σχετική προθεσμία έληγε, όπως αργότερα επισήμανε η Επιτροπή στην από 7 Δεκεμβρίου 1999 επιστολή της, στις 28 Σεπτεμβρίου 1999.

2.5 Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν στη διοίκηση να απαντά δεόντως στα ερωτήματα των πολιτών και να τους παρέχει την ακριβέστερη δυνατή πληροφόρηση. Στην παρούσα υπόθεση, δεν χωρεί καμία αμφιβολία για το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ανταποκρίθηκε στο συγκεκριμένο αίτημα του καταγγέλ-

λοντα που υποβλήθηκε με τις δύο επιστολές του στις 14 Σεπτεμβρίου και στις 8 Οκτωβρίου 1999, στις οποίες η Επιτροπή έπρεπε να απαντήσει.

Ενημερώνοντας τον καταγγέλλοντα για τις δυνατότητες προσβολής της απόφασης μόνο μετά τη λήξη της σχετικής προθεσμίας, και παρό τη διατύπωση του αιτήματος δύο φορές, η Επιτροπή δεν του έδωσε την ευκαιρία να υποβάλει καταγγελία κατά της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής, εφόσον αυτό επιθυμούσε να πράξει. Η συγκεκριμένη συμπεριφορά της Επιτροπής συνιστά επομένως κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή για την παρούσα καταγγελία, θεωρήθηκε απαραίτητο να διατυπωθεί η ακόλουθη κριτική παρατήρηση:

Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν στη διοίκηση να απαντά δεόντως στα ερωτήματα των πολιτών και να τους παρέχει την ακριβέστερη δυνατή πληροφόρηση. Στην παρούσα υπόθεση, δεν χωρεί καμία αμφιβολία για το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ανταποκρίθηκε στο συγκεκριμένο αίτημα που υποβλήθηκε από τον καταγγέλλοντα με τις δύο επιστολές του στις 14 Σεπτεμβρίου και στις 8 Οκτωβρίου 1999, στις οποίες η Επιτροπή έπρεπε να απαντήσει.

Ενημερώνοντας τον καταγγέλλοντα για τις δυνατότητες προσβολής της απόφασης μόνο μετά τη λήξη της σχετικής προθεσμίας, και παρό τη διατύπωση του αιτήματος δύο φορές, η Επιτροπή δεν του έδωσε την ευκαιρία να υποβάλει καταγγελία κατά της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής, εφόσον αυτό επιθυμούσε να πράξει. Η συγκεκριμένη συμπεριφορά της Επιτροπής συνιστά επομένως κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η συγκεκριμένη πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες που συνδέονταν με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημ. Στις 29 Ιουνίου 2000, η Επιτροπή έστειλε πρόσθετα σχόλια επί της κριτικής παρατήρησης που διατύπωσε ο Διαμεσολαβητής. Η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε αποφασίσει να συμπεριλάβει τη σχετική πληροφόρηση για τον τρόπο προσβολής αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής στον Οδηγό προς τους υποψηφίους που δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα για εσωτερικούς και εξωτερικούς διαγωνισμούς.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 90 ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
1479/99/(ΟΝ)/ΜΜ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Οκτώβριο του 1999, ο κ. S. υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή σχετικά με την παράλειψη της Επιτροπής να απαντήσει στην προσφυγή του βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή παρέθεσε το σκεπτικό της απόρριψης της προσφυγής του καταγγέλλοντα και υποστήριξε ότι δεν είχε παραβιάσει τα δικαιώματα του καταγγέλλοντα ή κάποιον κανονισμό. Σύμφωνα με το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, η παράλειψη απάντησης συνιστά σιωπηρή απόφαση απόρριψης της προσφυγής. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί υπεύθυνη για κακή διοικητική συμπεριφορά έναντι του καταγγέλλοντα.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην πρόοδο της καριέρας του καταγγέλλοντα

1.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι παρά τα προσόντα του, η κατάστασή του παρέμεινε στάσιμη από το 1994 και ότι ήταν ο μεγαλύτερος σε ηλικία υπάλληλος στο βαθμό του στο Ινστιτούτο Περιβάλλοντος (Ι.Π).

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο καταγγέλλων πήρε προαγωγή το 1996 και συνεπώς ήταν αναληθής ο ισχυρισμός του ότι η κατάστασή του παρέμεινε στάσιμη από το 1994. Επιπλέον, μέσος όρος αρχαιότητας στο βαθμό Β3 στο Μικτό Κέντρο Έρευνας (Μ.Κ.Ε) ήταν 5,37 έτη, επομένως η καθυστέρηση στην καριέρα του δεν μπορεί να θεωρηθεί εξαίρεση. Επίσης, του είχε προταθεί προαγωγή το 1999, την οποία τελικά δεν έλαβε υπόψη του.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ο καταγγέλλων δεν υποστήριξε επαρκώς με τα στοιχεία που παρέθεσε τον ισχυρισμό του. Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέλυσε τους λόγους για τους οποίους δεν θεωρούσε την καθυστέρηση στην καριέρα του καταγγέλλοντα υπερβολική. Με βάση τα παραπάνω, δεν φαίνεται να υπήρξε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής σε ότι αφορά τον πρώτο ισχυρισμό του καταγγέλλοντα.

2 Παράλειψη απάντησης στην προσφυγή του καταγγέλλοντα βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης

2.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι δεν έλαβε απάντηση στην προσφυγή που είχε καταθέσει στις 19 Αυγούστου 1998 βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης.

2.2 Η Επιτροπή έκρινε ότι η παράλειψη απάντησης δεν συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης, καθώς σύμφωνα το άρθρο 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η παράλειψη απάντησης ενός τεσσάρων μηνών μετά την υποβολή κάποιου αιτήματος, συνεπάγεται απόρριψη του αιτήματος. Η Επιτροπή εξέφρασε την άποψη ότι η παράλειψη απάντησης προβλέπεται στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης και ότι, κατά συνέπεια, δεν παραβίασε ούτε τα δικαιώματα του καταγγέλλοντα ούτε κάποιον κανονισμό.

2.3 Σύμφωνα με το άρθρο 90 παράγραφος 1 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρχή κοινοποιεί στον ενδιαφερόμενο την αιτιολογημένη απόφασή της εντός τεσσάρων μηνών. Η εν λόγω πρακτική συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς. Αν η αρχή δεν ακολουθήσει τη διαδικασία αυτή, αν δηλαδή δεν συμμορφωθεί με τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς, ο ενδιαφερόμενος προστατεύεται από πρόσθετες καθυστερήσεις με την εφαρμογή του κανόνα ότι η παράλειψη απάντησης ισοδυναμεί με αρνητική απόφαση. Ο κανόνας αυτός στοχεύει να παράσχει στους πολίτες τη δυνατότητα ενός ένδικου μέσου, ακόμη και όταν μια αρχή δεν τηρεί τις νομικές υποχρεώσεις της. Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπει στην εκάστοτε αρχή να καταστρατηγεί τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς κατά την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της.

2.4 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παράλειψη της Επιτροπής να απαντήσει στην προσφυγή του καταγγέλλοντα δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης με ημερομηνία 19 Αυγούστου 1998 συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης. Κατά την άποψή του, η Επιτροπή γνωστοποίησε μεν το σκεπτικό της απόρριψης της προσφυγής του καταγγέλλοντα, δεν ζήτησε όμως συγγνώμη για το γεγονός ότι παρέλειψε να απαντήσει νωρίτερα. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε αναγκαίο να διατυπώσει σχετική επίκριση.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη επίκριση:

Σύμφωνα με το άρθρο 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, η αρχή κοινοποιεί στον ενδιαφερόμενο την αιτιολογημένη απόφασή της εντός τεσσάρων μηνών. Η εν λόγω πρακτική συνάδει με τις αρχές της χρηστής διοίκησης. Αν η αρχή δεν ακολουθήσει τη διαδικασία αυτή, αν δηλαδή δεν συμμορφωθεί με τις αρχές της χρηστής διοίκησης, ο ενδιαφερόμενος προστατεύεται από πρόσθετες καθυστερήσεις με την εφαρμογή του κανόνα ότι η παράλειψη απάντησης ισοδυναμεί με αρνητική απόφαση. Ο κανόνας αυτός στοχεύει να παράσχει στους πολίτες τη δυνατότητα ενός ένδικου μέσου, ακόμη και όταν μια αρχή δεν τηρεί τις νομικές υποχρεώσεις της. Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπει στην εκάστοτε αρχή να καταστρατηγεί τις αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς κατά την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της.

Δεδομένου ότι η παρούσα πτυχή της υπόθεσης αφορούσε συγκεκριμένα γεγονότα του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος επί φιλικής βάσεως. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΠΟΥ ΧΟΡΗΓΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Απόφαση επί της καταγγελίας 422/2000/GG κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούνιο/Ιούλιο του 1997, η καταγγέλλουσα, μια ομοσπονδία προάσπισης των συμφερόντων των ατόμων με ειδικές ανάγκες, υπέβαλε αίτηση επιδότησης ενός σεμιναρίου και δύο σειρών μαθημάτων για άτομα με ειδικές ανάγκες (έργο 97/E3/Π/047). Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό που κατατέθηκε από την καταγγέλλουσα, οι δαπάνες για το σεμινάριο ήταν 14 300 € και οι δαπάνες για τις δύο σειρές μαθημάτων υπολογίζονταν σε 50 560 €. Η καταγγέλλουσα ζήτησε επιδότηση 45 400 €, δηλαδή το 70 % των συνολικών προβλεπόμενων δαπανών. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα, το αίτημά της έγινε δεκτό από την Επιτροπή.

Στις αρχές του 1998, η καταγγέλλουσα έλαβε 22 700 €, δηλ. το ήμισυ της συνολικής επιδότησης των 45 400 €. Η καταγγέλλουσα ενημέρωσε ακολούθως την Επιτροπή ότι οι πραγματικές δαπάνες ήταν χαμηλότερες του αναμενομένου και είχαν ανέλθει μόλις στο ποσό των 36 323 €. Κατά συνέπεια, η καταγγέλλουσα ανέμενε την είσπραξη ακόμη 2 726 € από την Επιτροπή (δηλ. 70 % των 36 323 € αφαιρουμένων των 22 700 € που είχαν ήδη εισπραχθεί). Αντ' αυτού, στις αρχές του 1999, η καταγγέλλουσα έλαβε ένα τιμολόγιο χωρίς ημερομηνία στη γαλλική γλώσσα, το οποίο δεν περιείχε καμία αναφορά στο έργο. Το τιμολόγιο αφορούσε σε ένα «πραγματικό μερίδιο» ύψους 21 078,30 € (που αντιπροσώπευε ποσοστό 89,7943 % επί των «πραγματικών δαπανών») και αφαιρούσε το ποσό αυτό από το ποσό που είχε ήδη καταβληθεί από την Επιτροπή. Από την καταγγέλλουσα ζητήθηκε να επιστρέψει τη διαφορά των 1 621,69 €.

Ύστερα από ερώτημα της καταγγέλλουσας σχετικά με το τιμολόγιο αυτό, η Επιτροπή εξήγησε σε επιστολή της με ημερομηνία 16 Μαρτίου 1999 ότι ο υπολογισμός ήταν ορθός. Σύμφωνα με την Επιτροπή, όταν υπογράφηκε η σύμβαση είχε συμφωνηθεί να αγνοηθούν οι δαπάνες των 14 300 € για την διοργάνωση του σεμιναρίου. Ως αποτέλεσμα, για το συγκεκριμένο κονδύλι είχαν προστεθεί οι λέξεις “montant rejeté”, ο δε εκπρόσωπος της καταγγέλλουσας είχε υπογράψει τη συγκεκριμένη σελίδα της σύμβασης.

Ακολούθως, η καταγγέλλουσα επέστρεψε το σχετικό ποσό, έθεσε όμως σε διάφορες ευκαιρίες (ιδίως με επιστολή της με ημερομηνία 15 Ιουνίου 1999) τα ακόλουθα ερωτήματα: γιατί είχε χρησιμοποιηθεί η περιγραφή «Μαθήματα κατάρτισης και σεμινάριο για [άτομα με ειδικές ανάγκες]»; γιατί η πρώτη καταβολή της επιδότησης είχε βασιστεί στο συνολικό εκτιμώμενο κόστος του έργου; γιατί η Επιτροπή είχε θέσει μεταγενεστέρως θέμα σεμιναρίου, εφόσον το σεμινάριο δεν αποτελούσε καν μέρος του έργου; Η καταγγέλλουσα ζητούσε επίσης αντίγραφο της σελίδας για την οποία γινόταν λόγος στην από 16ης Μαρτίου 1999 επιστολή της Επιτροπής.

Σε μια σύντομη επιστολή με ημερομηνία 11 Ιανουαρίου 2000, η Επιτροπή επαναβεβαίωσε τη θέση της, επισημαίνοντας ότι είχε δεχτεί την εκτίμηση των δαπανών των 50 560 € για τις δύο σειρές μαθημάτων μόνο για λόγους υπολογισμού της επιδότησης.

Στην καταγγελία της στον Διαμεσολαβητή, η καταγγέλλουσα διατύπωσε τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1 Η Επιτροπή όφειλε να έχει καταβάλει ένα πρόσθετο ποσό 2 726 € στην καταγγέλλουσα αντί να ζητήσει την επιστροφή του ποσού των 1 621,69 €.

2 Η Επιτροπή δεν είχε παράσχει επαρκείς εξηγήσεις ως προς τον λόγο για τον οποίο έπρεπε να επιστραφεί το ποσόν των 1 621,69 €.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι είχε συμφωνήσει να χορηγήσει επιδότηση ύψους έως και 45 400 €, οι δε δαπάνες του έργου υπολογίζονταν σε 50 560 €. Μια πρώτη δόση που αντιστοιχούσε στο 50 % του ποσού αυτού καταβλήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 4 του συμφωνητικού. Το συμφωνητικό, υπογεγραμμένο από αμφότερα τα μέρη, αφορούσε την περίοδο από 16 Ιουνίου 1997 έως 16 Μαΐου 1998. Μόνον οι δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν κατά τη συγκεκριμένη περίοδο ελήφθησαν υπόψη για τον προσδιορισμό του συνόλου των πραγματικών δαπανών. Το σεμινάριο είχε προγραμματιστεί για τις 30-31 Μαΐου 1997, δηλ. εκτός της καλυπτόμενης περιόδου. Κατά συνέπεια, οι δαπάνες για το σεμινάριο είχαν αφαιρεθεί από τις δαπάνες που ελήφθησαν υπόψη.

Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι οι εκτιμήσεις του προϋπολογισμού που παρουσιάζονταν στο παράρτημα II του συμφωνητικού αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος του. Στη σχετική σελίδα, οι δαπάνες για το σεμινάριο είχαν αποκλειστεί με την προσθήκη των λέξεων ‘montant rejeté’ στο σχετικό κονδύλι. Ο εκπρόσωπος της καταγγέλλουσας είχε τότε υπογράψει τη συγκεκριμένη σελίδα της σύμβασης.

Η Επιτροπή προσκόμισε αντίγραφο του συμφωνητικού αναφέροντας ότι το πρωτότυπο βρισκόταν στην κατοχή της.

Η Επιτροπή υποστήριξε ότι είχε εξηγήσει στην καταγγέλλουσα τα γεγονότα αυτά σε διάφορες ευκαιρίες.

Οι παρατηρήσεις της καταγγέλλουσας

Στις παρατηρήσεις της η καταγγέλλουσα επέμεινε στην καταγγελία της και επισήμανε ότι το αντίγραφο του συμφωνητικού που είχε προσκομίσει η Επιτροπή, δεν αποδείκνυε ότι είχε υπογραφεί από τον εκπρόσωπό της.

Περαιτέρω έρευνες

Δεδομένου ότι στο αντίγραφο του συμφωνητικού που προσκόμισε η Επιτροπή δεν φαινόταν η υπογραφή του εκπροσώπου της καταγγέλλουσας, ο Διαμεσολαβητής εξέτασε τον φάκελο. Με την ευκαιρία αυτή, οι εκπρόσωποι του Διαμεσολαβητή είδαν ιδίους όψεις το πρωτότυπο συμφωνητικό στο οποίο είχε αναφερθεί η Επιτροπή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η παράλειψη της Επιτροπής να καταβάλει το πρόσθετο ποσό των 2 726 €

1.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή όφειλε να της καταβάλει το πρόσθετο ποσό των 2 726 €, αντί να ζητήσει την επιστροφή του ποσού των 1 621,69 €.

1.2 Η Επιτροπή υποστήριξε ότι είχε συμφωνήσει να χορηγήσει επιδότηση ύψους έως και 45 400 €, οι δε δαπάνες του έργου είχαν υπολογιστεί σε 50 560 €. Σύμφωνα με την Επιτροπή, οι δαπάνες του σεμιναρίου δεν ήταν δυνατό να συμπεριληφθούν, αφού το σεμινάριο είχε προγραμματιστεί για τις 30-31 Μαΐου 1997, ενώ βάσει του συμφωνητικού, που αφορούσε την περίοδο από 16 Ιουνίου 1997 έως 16 Μαΐου 1998, μόνο δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν στην περίοδο εκείνη λαμβάνονταν υπόψη. Τέλος, η Επιτροπή υποστήριξε ότι οι δαπάνες για το σεμινάριο είχαν αποκλειστεί, αφού στη σχετική σελίδα της σύμβασης είχαν προστεθεί οι λέξεις ‘montant rejeté’, ο δε εκπρόσωπος της καταγγέλλουσας είχε υπογράψει τη σελίδα αυτή.

1.3 Μια αυτοψία του πρωτότυπου συμφωνητικού ανάμεσα στον καταγγέλλοντα και την Επιτροπή οδήγησε τον Διαμεσολαβητή στο συμπέρασμα ότι η θέση της Επιτροπής ήταν μάλλον ορθή. Το συμφωνητικό αυτό έφερε ημερομηνία 27 Νοεμβρίου 1997 και είχε υπογραφεί από την κ. C. W. εκ μέρους της καταγγέλλουσας. Όλες οι σελίδες του συμφωνητικού και των παραρτημάτων του είχαν μονογραφηθεί, οι δε μονογραφές φαινόταν να αποτελούνται από τα αρχικά “CW”.

1.4 Σύμφωνα με το άρθρο 3 του συμφωνητικού, η Επιτροπή συμφώνησε να χορηγήσει επιδότηση ύψους έως και 45 400 €, οι δε δαπάνες του έργου υπολογίζονταν σε 50 560 €. Το ποσό της επιδότησης ήταν ανάλογο προς τις εκτιμώμενες δαπάνες του έργου και θα μειωνόταν ανάλογα εάν οι πραγματικές δαπάνες ήταν χαμηλότερες από τις εκτιμώμενες δαπάνες. Το άρθρο 2 του συμφωνητικού προέβλεπε ότι μόνον οι δαπάνες που θα πραγματοποιούνταν κατά την περίοδο για την οποία ίσχυε το συμφωνητικό (από 16 Ιουνίου 1997 έως 16 Μαΐου 1998) θα λαμβάνονταν υπόψη για τον προσδιορισμό των δαπανών. Ωστόσο, σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα που περιλαμβάνεται στο παράρτημα I του συμφωνητικού, το σεμινάριο είχε προγραμματιστεί για τις 30-31 Μαΐου 1997.

1.5 Οι εκτιμήσεις του προϋπολογισμού περιλαμβάνονταν στο παράρτημα II του συμφωνητικού που αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος του (βλ. άρθρο 3 του συμφωνητικού). Στη δεύτερη σελίδα του παραρτήματος, οι λέξεις “*éléments considérés*” είχαν προστεθεί δίπλα στο ποσό των 50 560 € για τις δύο σειρές μαθημάτων και οι λέξεις “*éléments rejetés*” δίπλα στο ποσό των 14 300 € για το σεμινάριο. Η αντίστοιχη σελίδα στο αντίγραφο του συμφωνητικού που εξέτασε ο Διαμεσολαβητής φαινόταν να είναι φωτοαντίγραφο. Η σελίδα αυτή (όπως και όλες οι άλλες σελίδες του συμφωνητικού και των παραρτημάτων) είχαν μονογραφηθεί με στυλό διαρκείας. Από αυτό κατέστη φανερό ότι οι ανωτέρω λέξεις είχαν προστεθεί πριν μονογραφηθεί η σελίδα.

1.6 Υπό τις συνθήκες αυτές ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η θέση που υιοθετήθηκε από την Επιτροπή φαινόταν να συνάδει με τους όρους του συμφωνητικού.

1.7 Βάσει των ανωτέρω, μάλλον δεν υφίσταται κρούσμα κακής διοίκησης ως προς τον πρώτο ισχυρισμό που προβλήθηκε από την καταγγέλλουσα.

2 Παράλειψη παροχής επαρκών εξηγήσεων

2.1 Η καταγγέλλουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε παραλείψει να παράσχει επαρκείς εξηγήσεις ως προς τον λόγο για τον οποίο είχε ζητήσει την επιστροφή του ποσού των 1 621,69 €.

2.2 Η Επιτροπή απάντησε ότι είχε εξηγήσει τα σχετικά γεγονότα επανειλημμένα στην καταγγέλλουσα.

2.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η Επιτροπή είχε πράγματι εκθέσει σε επιστολή της 16ης Μαρτίου 1999 τον κύριο λόγο για τον οποίο είχε ζητήσει από την καταγγέλλουσα να επιστρέψει μέρος της επιδότησης. Η επιστολή αυτή επισήμαινε ότι, όταν υπογράφηκε η σύμβαση, συμφωνήθηκε να αποκλειστούν οι δαπάνες ύψους 14 300 € για την οργάνωση του σεμιναρίου και ότι, ως αποτέλεσμα, είχαν προστεθεί οι λέξεις ‘montant rejeté’ στο σχετικό κονδύλι. Η Επιτροπή εξήγησε επίσης ότι ο εκπρόσωπος της καταγγέλλουσας είχε τότε υπογράψει τη συγκεκριμένη σελίδα της σύμβασης.

2.4 Πρέπει να σημειωθεί, εντούτοις, ότι η καταγγέλλουσα έθεσε ακολούθως αρκετά ερωτήματα σχετικά με τους λόγους που οδήγησαν στην απόφαση της Επιτροπής με την από 15ης Ιουνίου 1999 επιστολή της και ζήτησε συγκεκριμένα αντίγραφο της σελίδας του συμφωνητικού στην οποία είχε αναφερθεί η Επιτροπή. Φαίνεται ότι η μόνη γραπτή απάντηση στην επιστολή αυτή, ήταν μια σύντομη επιστολή με ημερομηνία 11 Ιανουαρίου 2000 στην οποία η Επιτροπή απλώς επαναβεβαίωνε τη θέση της, χωρίς να αναφερθεί σε κανένα από τα ερωτήματα που είχε θέσει η καταγγέλλουσα με την επιστολή της στις 15 Ιουνίου 1999. Φαίνεται επίσης ότι η καταγγέλλουσα δεν έλαβε ποτέ το αντίγραφο της σελίδας που είχε ζητήσει με την επιστολή της εκείνη.

2.5 Οι κανόνες της καλής διοικητικής πρακτικής υπαγορεύουν ότι οι διοικητικές υπηρεσίες οφείλουν να δίδουν επαρκείς απαντήσεις στις επιστολές που λαμβάνουν μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, η υποχρέωση αυτή δεν τηρήθηκε στην παρούσα περίπτωση, καθώς η Επιτροπή απάντησε εγγράφως στην επιστολή της καταγγέλλουσας περισσότερο από έξι μήνες μετά την αποστολή της, δεν απάντησε στα ερωτήματα που έθετε και δεν απέστειλε το έγγραφο που είχε ζητήσει η καταγγέλλουσα.

2.6 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ο χειρισμός της από 15ης Ιουνίου 1999 επιστολής της καταγγέλλουσας από την Επιτροπή, συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε σκόπιμο να διατυπώσει κριτική παρατήρηση επί του θέματος.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε σκόπιμο να διατυπωθεί η εξής επίκριση:

Οι κανόνες της καλής διοικητικής πρακτικής υπαγορεύουν ότι οι διοικητικές υπηρεσίες οφείλουν να δίδουν επαρκείς απαντήσεις στις επιστολές που λαμβάνουν μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, η υποχρέωση αυτή δεν τηρήθηκε στην παρούσα περίπτωση, καθώς η Επιτροπή απάντησε εγγράφως στην επιστολή της καταγγέλλουσας έξι μήνες μετά την αποστολή της, δεν απάντησε στα ερωτήματα που έθετε και δεν απέστειλε το έγγραφο που είχε ζητήσει η καταγγέλλουσα.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεδεμένες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΑΙΤΗ- ΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
500/2000/ΙΡ (εμπιστευ-
τική) κατά της Ευρωπαϊ-
κής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το Δίκτυο Επιχειρηματικής Συνεργασίας (εφεξής καλούμενο BC-NET) συστήθηκε με απόφαση του Συμβουλίου της 3ης Νοεμβρίου 1986⁹⁰, με σκοπό να συμβάλει στην ενίσχυση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων μέσω διακρατικών συμφωνιών συνεργασίας. Μέλη του δικτύου είναι ιδιωτικοί σύμβουλοι, εμπορικά και βιομηχανικά επιμελητήρια, επαγγελματικές οργανώσεις, ομάδες συμβούλων, τράπεζες ή μέλη άλλων δικτύων.

Στις 13 Ιανουαρίου 2000, ο καταγγέλλων, ιταλός δικηγόρος, απέστειλε τηλεομοιοτυπία στη γραμματεία του BC-NET ζητώντας να του αποσταλεί το έντυπο για να υποβάλει αίτηση κατόπιν προσκλήσεως που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 3ης Ιουλίου 1999⁹¹. Η προθεσμία που οριζόταν στην Επίσημη Εφημερίδα, η οποία έπρεπε να τηρηθεί, ήταν η 31η Δεκεμβρίου 2001. Όμως, στην απάντησή της με ημερομηνία 25 Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η συγκεκριμένη πρόσκληση για το BC-NET είχε κλείσει.

Καθώς η Επιτροπή δεν υπέδειξε στην απάντησή της τη νομική διάταξη στην οποία βασίστηκε η απόφαση περί επίσπευσης της προθεσμίας, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε εγγράφως στο θεσμικό όργανο στις 21 Μαρτίου 2000. Στις 22 Μαρτίου 2000, έλαβε επιστολή με το ίδιο περιεχόμενο με εκείνη της 25ης Φεβρουαρίου 2000.

Κατόπιν τούτου, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή με την οποία υποστήριζε ότι: (i) η απόφαση της Επιτροπής να ορίσει την προθεσμία πριν από την αρχικά προβλεπόμενη στην Επίσημη Εφημερίδα της 3ης Ιουλίου 1999 ημερομηνία έπρεπε να γνωστοποιηθεί στους πιθανούς υποψήφιους με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα, (ii) η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει δεόντως το αίτημά του της 13ης Ιανουαρίου 2000.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή προκειμένου να διατυπώσει τη γνώμη της. Η Επιτροπή επισήμανε ότι η τηλεομοιοτυπία του καταγγέλλοντα με ημερομηνία 13 Ιανουαρίου 2000, με την οποία ζητούσε το έντυπο αίτησης για το BC-NET, καταχωρίστηκε στις 24 Ιανουαρίου 2000.

Στις 25 Φεβρουαρίου, οι υπηρεσίες της Γενικής Διεύθυνσης Επιχειρήσεων απάντησαν στον καταγγέλλοντα. Η Επιτροπή εξήγησε ότι είχε ήδη κινηθεί διαδικασία επανεξέτασης της δομής και της λειτουργίας του Γραφείου Συνεργασίας Επιχειρήσεων (BRE) και του BC-NET. Ο στόχος ήταν να εξετασθούν τρόποι σύσφιγξης των σχέσεων μεταξύ BRE, BC-NET και ευρωπαϊκών κέντρων πληροφόρησης, καθώς και άλλων δικτύων που δραστηριοποιούνται υπέρ των μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Εφόσον μέσα στο 2000 αναμένονταν σημαντικές τροποποιήσεις στη δομή και στην οργάνωση των δικτύων BRE και BC-NET, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν θα εξέταζε καμία νέα αίτηση συμμετοχής στο δίκτυο και ότι το πρόγραμμα είχε ολοκληρωθεί.

Όσον αφορά στο παράπονο του καταγγέλλοντα ότι έπρεπε να του γνωστοποιηθεί η απόφαση σύντμησης της προθεσμίας για την υποβολή αιτήσεων στο πρόγραμμα BC-NET, η Επιτροπή τόνισε ότι η απόφαση είχε δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα στις 18 Φεβρουαρίου 2000⁹². Επισήμανε επίσης ότι αν ο καταγγέλλων είχε υποβάλει σχετικό αίτημα, θα είχε ενημερωθεί δεόντως.

⁹⁰ ΕΕ C 287, 14.11.1986

⁹¹ ΕΕ S 127, 03.07.1999

⁹² ΕΕ S 34, 18.02.2000

Όσον αφορά στους λόγους που προκάλεσαν τον τερματισμό του προγράμματος, η Επιτροπή εξήγησε ότι η απάντηση που δόθηκε στον καταγγέλλοντα ήταν η σταθερότυπη επιστολή που απεστάλη σε όλους τους υποψηφίους που εκδήλωσαν ενδιαφέρον (“...*qui se sont manifestés après...*”) μετά τον τερματισμό του προγράμματος.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Ο Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Επιτροπής στον καταγγέλλοντα και τον κάλεσε να διατυπώσει παρατηρήσεις.

Ο καταγγέλλων τόνισε ότι η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στη σχετική δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της 18ης Φεβρουαρίου 2000 σε καμία από τις επιστολές της προς τον ίδιο, αλλά μόνο στην απάντησή της προς το Διαμεσολαβητή.

Όσον αφορά στην εξήγηση της Επιτροπής ότι η απάντηση που δόθηκε στον καταγγέλλοντα στις 25 Φεβρουαρίου 2000 ήταν η σταθερότυπη επιστολή που απεστάλη σε όλους τους υποψηφίους που εκδήλωσαν ενδιαφέρον (“...*qui se sont manifestés après...*”) μετά τον τερματισμό του προγράμματος, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι εκδήλωσε το ενδιαφέρον του περισσότερο από ένα μήνα πριν από τον καθορισμό της νέας προθεσμίας. Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός της Επιτροπής δεν ήταν δυνατό να ισχύει στην περίπτωσή του. Αντιθέτως, λόγω της αμέλειας της Επιτροπής, έχασε την ευκαιρία να υποβάλει εγκαίρως την αίτησή του και, ενδεχομένως, να επιλεγεί.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η απόφαση της Επιτροπής να ορίσει νέα προθεσμία

1.1 Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η απόφαση της Επιτροπής να ορίσει την προθεσμία πριν από την αρχικά προβλεπόμενη στην Επίσημη Εφημερίδα της 3ης Ιουλίου 1999 έπρεπε να γνωστοποιηθεί στους πιθανούς υποψηφίους με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα.

1.2 Η Επιτροπή εξήγησε ότι η εν λόγω απόφαση είχε δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα στις 18 Φεβρουαρίου 2000. Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι στην από 25ης Φεβρουαρίου 2000 απαντητική επιστολή της προς τον καταγγέλλοντα δεν τον ενημέρωσε για τη λήψη της απόφασης. Ωστόσο, η Επιτροπή επισήμανε ότι, στη μεταγενέστερη αλληλογραφία του, ο καταγγέλλων δεν ζήτησε ρητώς να του διαβιβασθούν οι σχετικές πληροφορίες.

1.3 Εφόσον η Επιτροπή δημοσίευσε την απόφασή της στην Επίσημη Εφημερίδα της 18ης Φεβρουαρίου 2000, καθιστώντας την προσιτή σε όλους τους πιθανούς υποψηφίους, ο Διαμεσολαβητής δεν διαπίστωσε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σε σχέση με το συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης.

2 Η διεκπεραίωση του αιτήματος του καταγγέλλοντα από την Επιτροπή

2.1 Στις 13 Ιανουαρίου 2000, ο καταγγέλλων ζήτησε από την Επιτροπή να του αποστείλει το σχετικό έντυπο ώστε να υποβάλει αίτηση για το πρόγραμμα BC-NET που είχε δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα της 3ης Ιουλίου 1999 με προθεσμία υποβολής προτάσεων έως την 31η Δεκεμβρίου 2001.

2.2 Στη γνώμη της, η Επιτροπή ανέφερε ότι η απάντηση που διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα στις 25 Φεβρουαρίου 2000 ήταν η σταθερότυπη επιστολή που απεστάλη σε όλους τους υποψηφίους που εκδήλωσαν ενδιαφέρον μετά τον τερματισμό του προγράμματος.

2.3 Ο καταγγέλλων υποστήριξε στις παρατηρήσεις του ότι όταν ζήτησε το έντυπο της αίτησης από τις υπηρεσίες της Επιτροπής, η προθεσμία δεν είχε λήξει. Στην πραγματικότητα, η απόφαση τερματισμού του προγράμματος ελήφθη περισσότερο από ένα μήνα αργότερα.

2.4 Οι αρχές της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν ότι οι δημόσιες διοικητικές υπηρεσίες οφείλουν να απαντούν δεόντως στα ερωτήματα των πολιτών σε εύθετο χρόνο. Η Επιτροπή απάντησε στο αίτημα του καταγγέλλοντα της 13ης Ιανουαρίου όταν το πρόγραμμα για το οποίο ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτηση είχε ήδη τερματιστεί, στις 25 Φεβρουαρίου 2000.

2.5 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι όταν ο καταγγέλλων υπέβαλε το αίτημά του, το πρόγραμμα εφαρμοζόταν ακόμη και έπρεπε, ως εκ τούτου, να του δοθεί η δυνατότητα να υποβάλει την αίτησή του.

2.6 Υπό το πρίσμα της χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς, η Επιτροπή όφειλε, επομένως, να έχει διεκπεραιώσει το αίτημα ώστε να μπορέσει κατόπιν ο καταγγέλλων να υποβάλει την αίτησή του. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι οι ενέργειες της Επιτροπής στο συγκεκριμένο σκέλος της υπόθεσης συνιστούσαν κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τις έρευνες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθεί η ακόλουθη επίκριση:

Υπό το πρίσμα της καλής διοικητικής συμπεριφοράς, η Επιτροπή όφειλε, να έχει διεκπεραιώσει το αίτημα ώστε να μπορέσει κατόπιν ο καταγγέλλων να υποβάλει την αίτησή του.

Δεδομένου ότι η παρούσα πτυχή της υπόθεσης αφορούσε συγκεκριμένα γεγονότα του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.4 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

**ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ
ΑΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΟΥ
ΕΠΑΓΕΤΑΙ ΔΙΑΚΡΙ-
ΣΕΙΣ ΣΕ Ο,ΤΙ
ΑΦΟΡΑ ΣΤΗΝ
ΙΣΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΩΝ
ΠΤΥΧΙΩΝ
ΝΟΜΙΚΗΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 408/99/VK
κατά του Δικαστηρίου*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Απρίλιο του 1999 ο κ. Σ. υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή κατά του Δικαστηρίου με αντικείμενο τον αποκλεισμό του από το διαγωνισμό CJ/LA/30 για την κατάρτιση εφεδρικού καταλόγου γλωσσομαθών νομικών με μητρική γλώσσα την ελληνική. Η προκήρυξη του διαγωνισμού δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα (C303 Α της 2ας Οκτωβρίου 1998) και στην εφημερίδα “Το Βήμα”. Σε ό,τι αφορά στην κατάρτιση των υποψηφίων, οι όροι του διαγωνισμού απαιτούσαν “πλήρη νομική κατάρτιση πιστοποιούμενη από δίπλωμα ελληνικού πανεπιστημίου ή ισοδύναμο δίπλωμα νομικής”.

Ο διαγωνισμός περιλάμβανε δύο στάδια. Το πρώτο συνίστατο σε μια διαδικασία επιλογής με βάση τους τίτλους σπουδών. Οι υποψήφιοι που θα επιλέγονταν στο στάδιο αυτό θα είχαν τη δυνατότητα να συμμετάσχουν στο επόμενο στάδιο, δηλαδή στις γραπτές εξετάσεις. Ο καταγγέλλων δήλωσε ότι κατέθεσε την αίτησή του επισυνάπτοντας τα σχετικά πιστοποιητικά. Στις 5 Φεβρουαρίου 1999, έλαβε επιστολή από το τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου η οποία του ζητούσε να προσκομίσει βεβαίωση από το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α. (ελληνικό Διαπανεπιστημιακό Κέντρο Αναγνώρισης Τίτλων Σπουδών Αλλοδαπής) έως τις 24 Φεβρουαρίου 1999. Η βεβαίωση της αναγνώρισης του διπλώματος νομικής της αλλοδαπής ως ισοδύναμου με το ελληνικό πτυχίο νομικής έπρεπε να είχε εκδοθεί πριν από την 13η Νοεμβρίου 1998.

Ο καταγγέλλων αμφισβήτησε την απόφαση αυτή με επιστολή του στις 15 Φεβρουαρίου 1999. Στην επιστολή του ανέφερε ότι παρόλο που τα πανεπιστημιακά του διπλώματα προέρχονταν από κρατικά πανεπιστήμια κρατών μελών της Ένωσης, δεν είχε μέχρι τότε επιδιώξει την αναγνώριση της ισοδυναμίας τους από το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α. Καθώς την εποχή εκείνη παρακολουθούσε μεταπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών στο Πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ, δεν είχε παραστεί ανάγκη να κινήσει τη σχετική διαδικασία.

Το τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου έστειλε απαντητική επιστολή στις 8 Μαρτίου 1999. Στην επιστολή αυτή, το Δικαστήριο υποστήριξε ότι ο καταγγέλλων δεν μπορούσε να γίνει δεκτός επειδή δεν είχε προσκομίσει την απαιτούμενη βεβαίωση από το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α.

Κατόπιν τούτου, ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτηση επανεξέτασης της αίτησής του. Στην επιστολή του ανέφερε ότι, με απόφαση του Δικαστηρίου, η Ελλάδα είχε καταδικαστεί επειδή δεν εφάρμοζε την οδηγία 89/48 σχετικά με την αναγνώριση των διπλωμάτων από χώρες της ΕΕ⁹³. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το Δικαστήριο δεν συμμορφωνόταν με τις ίδιες του τις αποφάσεις κατά την πρόσληψη προσωπικού από το ίδιο. Ο καταγγέλλων υποστήριξε επίσης ότι ούτε οι γενικές ούτε οι ειδικές διατάξεις του διαγωνισμού απαιτούσαν να προσκομιστεί βεβαίωση ισοδυναμίας των τίτλων σπουδών των υποψηφίων που προέρχονταν από άλλα κράτη μέλη, η απαίτηση δε αυτή αφορούσε ρητά τους υποψηφίους τρίτων χωρών.

Σύμφωνα με τον καταγγέλλοντα, το Δικαστήριο δεν απάντησε στην επιστολή του.

Κατόπιν τούτου, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στο Διαμεσολαβητή.

Σε ό,τι αφορά στους “όρους και τις διατάξεις” του διαγωνισμού, όπως δημοσιεύθηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα, ο καταγγέλλων υποστήριξε στην καταγγελία του προς το Διαμεσολαβητή ότι η ισοδυναμία των ξένων τίτλων σπουδών με το ελληνικό πτυχίο νομικής αποτελούσε πράγματι προαπαιτούμενο για τη συμμετοχή στο διαγωνισμό, δεν υφίστατο όμως απαίτηση για *πραγματική υποβολή* βεβαίωσης ισοδυναμίας από το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α. Εξάλλου, υποστήριξε ότι σύμφωνα με την παράγραφο Β.3 α & β του Οδηγού για τους υποψηφίους, η αναγγελία του διαγωνισμού απευθυνόταν στους πολίτες και των 15 κρατών μελών και έπρεπε να καλύπτει το σύνολο των εκπαιδευτικών συστημάτων διαφόρων βαθμίδων όλων των κρατών μελών, το οποίο διακρίνεται για την ποικιλία του. Ο καταγγέλλων θεώρησε ότι η πρακτική του Δικαστηρίου ήταν άδικη και επαγόταν διακρίσεις.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Δικαστηρίου

Στη γνώμη του το Δικαστήριο προέβη στα ακόλουθα σχόλια όσον αφορά στις διάφορες πτυχές της καταγγελίας:

Σύμφωνα με το άρθρο 22 του εσωτερικού κανονισμού του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο θα συγκροτήσει μεταφραστική υπηρεσία στελεχωμένη από ειδικούς με επαρκή νομική κατάρτιση και βαθιά γνώση αρκετών επισήμων γλωσσών του Δικαστηρίου.

Με βάση την εμπειρία του, το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι ανάγκες του στον τομέα αυτό καλύπτονται πληρέστερα από άτομα με βαθιά γνώση του νομικού συστήματος ενός κράτους μέλους, καθώς και της ορολογίας που συνδέεται με το εν λόγω νομικό σύστημα.

Για τον λόγο αυτό, η προκήρυξη του διαγωνισμού απαιτούσε από τους υποψηφίους πλήρη νομική κατάρτιση, πιστοποιούμενη από ελληνικό πτυχίο ή ισοδύναμο δίπλωμα νομικής.

Κατά τη συγκριτική εξέταση διπλωμάτων άλλων από το ελληνικό πτυχίο, η εξεταστική επιτροπή έπρεπε να διαπιστώσει εάν οι γνώσεις και τα προσόντα που πιστοποιούνταν από τα εν λόγω διπλώματα αντιστοιχούσαν στις γνώσεις και στα προσόντα που απαιτούνταν για την απόκτηση ελληνικού πτυχίου.

⁹³

Υπόθεση C-365/93, *Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας*, [1995] Συλλογή I-499.

Η εξεταστική επιτροπή θεώρησε ότι το πλέον αντικειμενικό και αξιόπιστο κριτήριο ήταν μια βεβαίωση από την αρμόδια για την αναγνώριση των τίτλων σπουδών αλλοδαπής ελληνική αρχή, το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α.

Ως εκ τούτου, το τμήμα προσωπικού κάλεσε τον καταγγέλλοντα με επιστολή στις 5 Φεβρουαρίου 1999, να υποβάλει βεβαίωση από το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α. Εφόσον δεν την έλαβε, η εξεταστική επιτροπή απέρριψε την αίτηση του καταγγέλλοντα.

Ωστόσο, η προκήρυξη του εν λόγω διαγωνισμού δεν απαιτούσε ρητά την προσκόμιση σχετικής βεβαίωσης προκειμένου να δοθεί στην εξεταστική επιτροπή η δυνατότητα να αξιολογήσει αν διπλώματα νομικής άλλα από το ελληνικό πτυχίο, θα μπορούσαν να θεωρηθούν ισοδύναμα με αυτό. Έτσι, η εξεταστική επιτροπή όφειλε να εξετάσει αν τα διπλώματα που υποβλήθηκαν από τον καταγγέλλοντα μπορούσαν να θεωρηθούν ισοδύναμα με το ελληνικό πτυχίο χρησιμοποιώντας και άλλα κριτήρια.

Τέλος, το Δικαστήριο ανέφερε ότι υποψήφιοι των οποίων η συμμετοχή σε διαγωνισμό δεν γίνεται δεκτή, δύνανται να εφεσιβάλουν τη σχετική απόφαση στο Πρωτοδικείο σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης ή να υποβάλουν καταγγελία σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2 του εν λόγω κανονισμού.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Ισχυρισμός ότι η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να μην δεχθεί τα διπλώματα του καταγγέλλοντα ως ισοδύναμα με το ελληνικό πτυχίο νομικής ήταν άδικη και επαγόταν διακρίσεις

1.1 Ο καταγγέλλων θεώρησε ότι δεν έπρεπε να αποκλειστεί από τον διαγωνισμό με το σκεπτικό ότι δεν διέθετε βεβαίωση από το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α., την αρμόδια για την αναγνώριση τίτλων σπουδών αλλοδαπής ελληνική αρχή. Καθώς το κριτήριο αυτό δεν αναφερόταν ούτε στους γενικούς ούτε στους ειδικούς όρους του διαγωνισμού, ο καταγγέλλων προέβαλε τον ισχυρισμό ότι η απόφαση ήταν άδικη και επαγόταν διακρίσεις.

1.2 Το Δικαστήριο επιβεβαίωσε ότι ο διαγωνισμός αφορούσε πολίτες και των 15 κρατών μελών και ότι τα διπλώματα των κρατών μελών έπρεπε να λαμβάνονται υπόψη. Καθώς ο διαγωνισμός αφορούσε γλωσσομαθείς νομικούς, με μητρική γλώσσα την ελληνική, η εξεταστική επιτροπή έπρεπε να διαπιστώσει εάν οι γνώσεις και τα προσόντα που πιστοποιούνταν από τα διπλώματα αυτά αντιστοιχούσαν στις γνώσεις και στα προσόντα που απαιτούνται για τη λήψη του σχετικού ελληνικού πτυχίου. Προκειμένου να έχει στη διάθεσή της ένα πιο αντικειμενικό και αξιόπιστο κριτήριο σύγκρισης, η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να καλέσει τους υποψήφιους κατόχους διπλωμάτων άλλων κρατών μελών να προσκομίσουν τη βεβαίωση του ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α.. Εφόσον δεν έλαβε την εν λόγω βεβαίωση, η εξεταστική επιτροπή απέκλεισε τον καταγγέλλοντα από τον διαγωνισμό.

1.3 Στη γνώμη του το Δικαστήριο δέχτηκε ότι η προκήρυξη του εν λόγω διαγωνισμού δεν απαιτούσε ρητά από τους υποψηφίους να υποβάλουν τέτοια βεβαίωση από το ΔΙ.Κ.Α.Τ.Σ.Α. και ότι επομένως η εξεταστική επιτροπή όφειλε να έχει εξετάσει την τυχόν ισοδυναμία των διπλωμάτων που υποβλήθηκαν από τον καταγγέλλοντα με το ελληνικό πτυχίο, χρησιμοποιώντας και άλλα κριτήρια. Ως εκ τούτου, η εξεταστική επιτροπή δεν χειρίστηκε δεόντως την αίτηση του καταγγέλλοντα, το γεγονός δε αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

2 Παράλειψη απάντησης στην επιστολή του καταγγέλλοντα

2.1 Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι δεν έλαβε καμία απάντηση στην επιστολή που απηύθυνε στο Δικαστήριο με θέμα την επανεξέταση της αίτησής του.

2.2 Στη γνώμη του, το Δικαστήριο δεν εξήγησε το λόγο της παράλειψής του να απαντήσει στην επιστολή του καταγγέλλοντα. Το Δικαστήριο αναφέρθηκε επίσης στη δυνατότητα του καταγγέλλοντα να υποβάλει καταγγελία βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ωστόσο, δεν εξήγησε το λόγο για τον οποίο δεν αντιμετώπισε την επιστολή του καταγγέλλοντα ως τέτοια καταγγελία. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν αντιμετώπισε δεόντως την αίτηση του καταγγέλλοντα, το γεγονός δε αυτό συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

3 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή επί της παρούσας καταγγελίας, κρίθηκε αναγκαίο να διατυπωθούν οι ακόλουθες κριτικές παρατηρήσεις.

Η εξεταστική επιτροπή όφειλε να έχει εξετάσει την τυχόν ισοδυναμία των διπλωμάτων που υποβλήθηκαν από τον καταγγέλλοντα με το ελληνικό πτυχίο, χρησιμοποιώντας και άλλα κριτήρια. Η παράλειψη της εξεταστικής επιτροπής να αντιμετωπίσει δεόντως την αίτηση του καταγγέλλοντα συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Το Δικαστήριο δεν εξήγησε το λόγο της παράλειψής του να απαντήσει στην επιστολή του καταγγέλλοντα. Το Δικαστήριο αναφέρθηκε επίσης στη δυνατότητα του καταγγέλλοντα να υποβάλει καταγγελία βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Ωστόσο, δεν εξήγησε τον λόγο για τον οποίο δεν αντιμετώπισε την επιστολή του καταγγέλλοντα ως τέτοια καταγγελία. Η παράλειψη του Δικαστηρίου να αντιμετωπίσει δεόντως την αίτηση του καταγγέλλοντα συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης.

Δεδομένου ότι η ανωτέρω πτυχή της υπόθεσης αφορούσε διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.4.5 Ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος

ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙ΄ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

Απόφαση επί της καταγγελίας 608/98/ΜΕ κατά του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Ιούνιο του 1998, ο καταγγέλλων υπέβαλε καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Κατά τα λεγόμενά του, ο καταγγέλλων συμμετείχε σε δημόσιο διαγωνισμό δι΄ υποβολής προσφορών που διοργάνωσε ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος (ΕΟΠ) το 1996 και ειδοποιήθηκε τηλεφωνικώς ότι κέρδισε το διαγωνισμό. Ο ΕΟΠ είχε ζητήσει διευκρινίσεις σχετικά με τη φορολογική του έδρα, δηλαδή τις Νήσους της Μάγχης, και τον αριθμό κοινωνικής ασφάλισής του, προκειμένου να καταρτίσει τη σύμβαση. Διαρκώντας του έτους, ο καταγγέλλων ενημερώθηκε με επιστολή από τον ΕΟΠ ότι ο διαγωνισμός είχε κατακυρωθεί σε κάποιον άλλο. Ο καταγγέλλων αναζήτησε ματαίως κάποια εξήγηση. Τελικά του προσφέρθηκε ως αντιστάθμισμα μια άλλη σύμβαση, η σύνταξη μιας έκθεσης για τον ΕΟΠ. Ωστόσο και η προσφορά αυτή δεν ευδοχώθηκε. Επίσης, ζήτησε κάποια έγγραφα σχετικά με τη διαδικασία του διαγωνισμού, τα έγγραφα όμως που του έστειλε ο ΕΟΠ δεν είχαν σχέση με τα επίμαχα σημεία.

Στην καταγγελία του προς τον Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων προέβαλε τρεις ισχυρισμούς. Πρώτον, υποστήριξε ότι τον Σεπτέμβριο του 1996 είχε ειδοποιηθεί από τον ΕΟΠ ότι κέρδισε το διαγωνισμό, αργότερα όμως τον πληροφόρησαν ότι η σύμβαση είχε κατακυρωθεί σε άλλο πρόσωπο. Δεύτερον, ισχυρίστηκε ότι ο ΕΟΠ υποσχέθηκε πως θα του προσέφερε μια μικρότερη σύμβαση κατόπιν συμφωνίας, πράγμα που δεν

έγινε ποτέ. Τέλος, ανέφερε ότι ο ΕΟΠ απέρριψε αδικαιολόγητα το αίτημά του για πρόσβαση σε έγγραφα σχετικά με τον διαγωνισμό.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στον ΕΟΠ. Στη γνώμη του, ο ΕΟΠ δήλωσε ότι η αίτηση του καταγγέλλοντα ελήφθη δεόντως υπόψη. Ωστόσο διέψευσε τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντα περί ειδοποίησής του ότι είχε κερδίσει τον διαγωνισμό. Στο στάδιο της προεπιλογής εξετάστηκε το ενδεχόμενο κατακύρωσης μιας σύμβασης στον καταγγέλλοντα. Ωστόσο, μετά τη διενέργεια περαιτέρω ποιοτικού ελέγχου όσον αφορά τον καταγγέλλοντα, ο ΕΟΠ αποφάσισε να κατακυρώσει τη σύμβαση σε κάποιον άλλο. Επιπλέον, προκλήθηκε κάποια σύγχυση σχετικά με την έδρα της εταιρείας του καταγγέλλοντα, λόγω της καταχώρισής της στα οικεία μητρώα των Νήσων της Μάγχης. Όσο για τον δεύτερο ισχυρισμό, ο ΕΟΠ αντέτεινε ότι δεν είχε δεσμευθεί ποτέ να προσφέρει στον καταγγέλλοντα μια μικρότερη σύμβαση. Αναφορικά με τον τρίτο ισχυρισμό, ο ΕΟΠ επισήμανε ότι είχε παράσχει στοιχεία στον καταγγέλλοντα σε δύο περιπτώσεις.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του.

Περαιτέρω έρευνες

Κατόπιν προσεκτικής εξέτασης της γνώμης του ΕΟΠ και των παρατηρήσεων του καταγγέλλοντα, ο Διαμεσολαβητής προέβη σε περαιτέρω έρευνες. Το κυριότερο στοιχείο που περιλαμβανόταν στη γνώμη του ΕΟΠ, ήταν ότι ο ΕΟΠ είχε έλθει σε επαφή με τον καταγγέλλοντα για να ελέγξει τη νομική βάση της εταιρείας του καταγγέλλοντα και να συλλέξει όλα τα απαιτούμενα στοιχεία για τη συμπλήρωση του φακέλου σε περίπτωση σύναψης σύμβασης με τον καταγγέλλοντα. Επίσης στον ΕΟΠ είχε προκαλέσει σύγχυση η δήλωση του γνωστού “φορολογικού παραδείσου” των Νήσων της Μάγχης ως τόπου κατοικίας του καταγγέλλοντα. Οι λόγοι για τους οποίους ο διαγωνισμός δεν κατακυρώθηκε στον καταγγέλλοντα σχετίζονταν με τις επαφές που είχε ο ΕΟΠ με την Επιτροπή, ιδίως με τις ΓΔ ΧΙΙ και ΓΔ ΧΙΙΙ, από τις οποίες είχε προκύψει ότι το είδος των υπηρεσιών που ο καταγγέλλων είχε παράσχει στο παρελθόν δεν ήταν εκείνο πραγματικά που αναζητούσε ο ΕΟΠ. Οι επαφές με την Επιτροπή είχαν γίνει αποκλειστικά διά τηλεφώνου.

Σε ό,τι αφορά στη δεύτερη γνώμη του ΕΟΠ, ο καταγγέλλων εξακολούθησε να επιμένει στην καταγγελία του. Τόνισε ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο ΕΟΠ επιτρεπόταν να έρθει σε επαφή μαζί του μόνο σε περίπτωση κατακύρωσης της σύμβασης σε αυτόν, καθώς και ότι η εγγραφή του στα σχετικά φορολογικά μητρώα των Νήσων της Μάγχης ουδέποτε είχε αποτελέσει πρόβλημα κατά τη σύναψη των παλαιότερων συμβάσεών του με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Όσο για τη ΓΔ ΧΙΙ, ο καταγγέλλων δεν είχε εργαστεί σε αυτή από την εποχή που ήταν υπάλληλός της, το 1982. Κατά το χρόνο εκείνο, ο διευθυντής για τον οποίο εργαζόταν, μέλος σήμερα του διοικητικού συμβουλίου του ΕΟΠ, δεν συμπαθούσε τον καταγγέλλοντα. Αφού υπέβαλε τις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εξακολούθησε να διαβιβάζει στοιχεία, ιδίως σε σχέση με τις προσπάθειες που κατέβαλε από τον Ιανουάριο του 2000 προκειμένου να εξασφαλίσει πρόσβαση σε ορισμένα νέα έγγραφα του ΕΟΠ.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Η επιλογή που ακολούθησε τη διαδικασία του διαγωνισμού δι' υποβολής προσφορών, ο ισχυρισμός για ειδοποίηση του καταγγέλλοντα και το σκεπτικό της απόφασης

Σε ό,τι αφορά στον ισχυρισμό αυτό, ο Διαμεσολαβητής έκρινε απαραίτητο να απευθύνει τις εξής δύο κριτικές παρατηρήσεις στον ΕΟΠ:

Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν την παροχή σαφούς και κατανοητής πληροφόρησης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο ΕΟΠ ήρθε σε επαφή με τον καταγγέλλοντα και τον άφησε να πιστέψει ότι η σύμβαση θα κατακυρωνόταν σ' εκείνον, χωρίς στην πραγματικότητα να έχει ληφθεί καμία τελική απόφαση. Ως εκ τούτου, ο ΕΟΠ δεν ενήργησε σύμφωνα με τις αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς.

Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν να αναφέρεται το σκεπτικό μιας απόφασης. Η έκθεση των λόγων πρέπει να είναι ικανοποιητική, σαφής και επαρκής, επιπλέον δε πρέπει να επισημαίνει τα κύρια γεγονότα, ισχυρισμούς και αποδεικτικά στοιχεία. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, σε τρεις διαφορετικές ευκαιρίες, ο ΕΟΠ προέβαλε διαφορετικό σκεπτικό. Διαπιστώθηκε ακόμη ότι ο ΕΟΠ στήριξε την απόφασή του σε πληροφορίες που συγκέντρωσε μετά την υποβολή των προσφορών. Ο ΕΟΠ έδειξε αδυναμία να προσκομίσει επίσημα στοιχεία σχετικά με τις πληροφορίες που είχε συλλέξει ή πρακτικά των επαφών του, μολοντί η αξία των συγκεκριμένων πληροφοριών ήταν μεγάλη για την τελική του απόφαση. Φαίνεται ότι ο ΕΟΠ δεν εξέθεσε με σαφήνεια το σκεπτικό της απόφασής του, επιπλέον δε ότι δεν θεμελίωσε την απόφασή του σε επίσημα στοιχεία. Ως εκ τούτου, ο ΕΟΠ δεν ενήργησε σύμφωνα με τις αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς.

2 Ο ισχυρισμός για προσφορά μικρότερης σύμβασης ως αντισταθμίسمatos

Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι ο καταγγέλλων δεν μπόρεσε να προσκομίσει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για τη θεμελίωση του εν λόγω ισχυρισμού.

3 Αίτημα για πρόσβαση σε έγγραφα

Όσον αφορά τον ισχυρισμό αυτό, ο Διαμεσολαβητής έκρινε απαραίτητο να απευθύνει την εξής κριτική παρατήρηση στον ΕΟΠ:

Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν τη σύννομη δράση των κοινοτικών οργάνων και την εφαρμογή των κανόνων και των διαδικασιών που προβλέπονται από την κοινοτική νομοθεσία. Το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα του ΕΟΠ διέπεται από την απόφαση της 21ης Μαρτίου 1997 σχετικά με την πρόσβαση του κοινού σε έγγραφα του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος⁹⁴. Ο ΕΟΠ δεν προσκόμισε στον Διαμεσολαβητή κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι είχε όντως τηρήσει τους δικούς του κανόνες για την πρόσβαση στα έγγραφα.

Επειδή ο καταγγέλλων επισήμανε στον Διαμεσολαβητή ότι είχε προσπαθήσει να εξασφαλίσει πρόσβαση σε κάποια νέα έγγραφα μετά τον Ιανουάριο του 2000, ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι το ζήτημα της πρόσβασης στα έγγραφα αυτά βρισκόταν εκτός του πεδίου της τρέχουσας έρευνας, με αποτέλεσμα να μη τύχει εξέτασης στο πλαίσιο της παρούσας απόφασης. Ο Διαμεσολαβητής παρατήρησε επίσης ότι ο ΕΟΠ είχε την ευθύνη της εφαρμογής των κανόνων του σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα και την κοινοποίηση των αποτελεσμάτων στον καταγγέλλοντα.

Δεδομένου ότι οι ανωτέρω πτυχές της υπόθεσης αφορούσαν διαδικασίες συνδεόμενες με συγκεκριμένα περιστατικά του παρελθόντος, δεν κρίθηκε σκόπιμο να επιδιωχθεί φιλικός διακανονισμός του ζητήματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Παρατήρηση: Το πλήρες κείμενο της απόφασης για την παρούσα καταγγελία (12 σσ.) διατίθεται στην ηλεκτρονική σελίδα του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>), ή από τη γραμματεία του Διαμεσολαβητή.

3.5 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΔΕΚΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΣΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

ΟΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

Τον Μάιο και τον Ιούλιο του 1998, ο Χ υπέβαλε καταγγελία (507/98/OV) στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή που αφορούσε σε παράλειψη ενημέρωσης εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το διαγωνισμό σχεδίου (αριθ. 96/S 195-116670) για εργασίες στο Κτίριο Leopold του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις Βρυξέλλες. Στις 13 Μαΐου 1998 (515/98/OV), 1 Ιουνίου 1998 (576/98/OV) και 29 Απριλίου 1998 (818/98/OV) αντίστοιχα, κατατέθηκαν παρόμοιες καταγγελίες από άλλα πρόσωπα. Για τους σκοπούς της έρευνας, οι τέσσερις καταγγελίες συνεξετάστηκαν.

3.5.1 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ

Η Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή για το 1999 περιέχει λεπτομέρειες των αποφάσεων και του σχεδίου σύστασης που έγινε προς το Κοινοβούλιο στις 17 Δεκεμβρίου 1999, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή⁹⁵. Το σχέδιο σύστασης είχε ως εξής:

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ

Για λόγους χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς, το Κοινοβούλιο πρέπει να ζητήσει συγγνώμη από τους καταγγέλλοντες για την αδικαιολόγητη καθυστέρηση να τους ενημερώσει σχετικά με την έκβαση του διαγωνισμού καθώς και για την παράλειψή του να απαντήσει στις διάφορες επιστολές των καταγγελλόντων με τις οποίες ζητούσαν ρητώς πληροφορίες για τα αποτελέσματα του διαγωνισμού.

*Απόφαση επί των
συνεξετασθεισών
καταγγελιών
507/98/OV (ΕΜΠΙ-
ΣΤΕΥΤΙΚΗ),
515/98/OV,
576/98/OV και
818/98/OV κατά του
Ευρωπαϊκού Κοινοβου-
λίου*

Ο Διαμεσολαβητής πληροφόρησε το Κοινοβούλιο ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, έπρεπε να αποστείλει αναλυτική γνώμη πριν από τις 31 Μαρτίου 2000, η δε αναλυτική γνώμη μπορούσε να συνίσταται σε αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή και σε περιγραφή του τρόπου εφαρμογής του.

Η αναλυτική γνώμη του Κοινοβουλίου

Στις 9 Μαρτίου 2000, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέστειλε την αναλυτική γνώμη. Ο Πρόεδρος ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι το Κοινοβούλιο έκανε δεκτό το σχέδιο σύστασης και ότι είχε στείλει μια επιστολή συγγνώμης στους διάφορους καταγγέλλοντες. Το περιεχόμενο των επιστολών αυτών έχει ως εξής:

“Μετά την καταγγελία που υποβάλατε στο Διαμεσολαβητή σχετικά με το διαγωνισμό για το σχεδιασμό της εισόδου VIP στο κτίριο D1 και της εισόδου στο κτίριο D1 από το κτίριο D3, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επιθυμεί να σας πληροφορήσει ότι, για λόγους χρηστής διαχείρισης, η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού, η οποία είχε υιοθετήσει στις 17 Απριλίου 1997 την άποψη ότι κανένα από τα υποβληθέντα σχέδια δεν ήταν κατάλληλο, έλαβε την απόφαση να επανεξετάσει το πόρισμά της. Μια δεύτερη αξιολόγηση διενεργήθηκε τον Φεβρουάριο του 1998, τα δε αποτελέσματά της εκτέθηκαν στην επίσημη ειδοποίηση επικύρωσης με ημερομηνία 29 Μαΐου 1998. Η ειδοποίηση αυτή διαβιβάστηκε στους μετέχοντες στο διαγωνισμό στις 17 Ιουνίου και στις 4 Αυγούστου 1998.

Εντούτοις, σύμφωνα με τη σύσταση που διαβιβάστηκε από το Διαμεσολαβητή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 17 Δεκεμβρίου 1999, το Κοινοβούλιο αναγνωρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας του διαγωνισμού υπήρξε πολύ μακρά και ότι η συνακόλουθη καθυστέρηση στην ανακοίνωση των αποτελεσμάτων ήταν απαράδεκτη. Για

95

Ετήσια Έκθεση 1999 σελίδα 220.

το λόγο αυτό, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επιθυμεί να σας εκφράσει την πλέον ειλικρινή του συγγνώμη.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αναγνωρίζει επίσης ότι οι από τηλεφώνου απαντήσεις που δόθηκαν από τα αρμόδια τμήματά του σε γραπτά αιτήματα μετεχόντων στο διαγωνισμό δεν συνιστούν τον ενδεδειγμένο τρόπο απάντησης και ότι, δεδομένης της μακράς διάρκειας της διαδικασίας, η παράλειψή του να αποστείλει γραπτή βεβαίωση παραλαβής των διαφόρων επιστολών με τις οποίες ζητούσατε συγκεκριμένες πληροφορίες για τα αποτελέσματα του διαγωνισμού αποτελεί αντιεπαγγελματική συμπεριφορά εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου”.

Κατόπιν προσεκτικής εξέτασης της αναλυτικής γνώμης του Κοινοβουλίου, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι τα περιγραφόμενα μέτρα ήταν ικανοποιητικά για την εφαρμογή του σχεδίου σύστασης.

Οι καταγγέλλοντες δεν προέβησαν σε καμία παρατήρηση σχετικά με την αναλυτική γνώμη του Κοινοβουλίου.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Στις 17 Δεκεμβρίου 1999, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στο Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του:

Για λόγους χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς, το Κοινοβούλιο πρέπει να ζητήσει συγγνώμη από τους καταγγέλλοντες για την αδικαιολόγητη καθυστέρηση να τους ενημερώσει για την έκβαση του διαγωνισμού, καθώς και για την παράλειψή του να απαντήσει στις διάφορες επιστολές των καταγγελλόντων με τις οποίες ζητούσαν ρητώς πληροφορίες για τα αποτελέσματα του διαγωνισμού.

2 Στις 9 Μαρτίου 2000, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή για την αποδοχή του σχεδίου σύστασης και επισύναψε αντίγραφα των επιστολών συγγνώμης προς τους διάφορους καταγγέλλοντες. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης.

3.5.2 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τα σημαντικότερα περιστατικά που επικαλείται ο καταγγέλλων στην καταγγελία που υπέβαλε τον Μάιο του 1997 μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Ο καταγγέλλων υπέβαλε αίτηση για θέση απασχόλησης στην Επιτροπή και του προσφέρθηκε μια θέση στη Γενική Διεύθυνση V, που εδρεύει στο Λουξεμβούργο. Η Επιτροπή πληροφόρησε τον καταγγέλλοντα ότι για δημοσιονομικούς λόγους θα πληρωνόταν από ιδιωτική εταιρεία που είχε συνάψει σύμβαση με την Επιτροπή, ακόμη δε, ότι η εν λόγω σύμβαση θα έληγε κατ’ αρχήν στο τέλος του έτους εντός του οποίου θα άρχιζε η απασχόλησή του. Η σύμβαση παραδόθηκε στον καταγγέλλοντα από την ιδιωτική εταιρεία στα γραφεία της Επιτροπής. Στη σύμβαση αυτή η εταιρεία εμφανιζόταν ως ο εργοδότης. Δεν γινόταν αναφορά ούτε στο είδος της εργασίας ούτε στο χώρο στον οποίο θα εκτελούνταν αυτή, αναγραφόταν όμως ότι τα καθήκοντα του εργαζομένου θα καθορίζονταν απευθείας από την Επιτροπή. Ο καταγγέλλων άρχισε να εργάζεται τον Απρίλιο του 1994. Λίγους μήνες αργότερα, μετά από αναδιάρθρωση των εμπλεκόμενων υπηρεσιών, ανατέθηκε στον καταγγέλλοντα εργασία που αφορούσε στον έλεγχο της μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο της Οδηγίας αριθ. 92/29/ΕΟΚ, καθώς και στον χειρισμό νομικών και άλλων συναφών θεμάτων.

Τον Δεκέμβριο του 1994 προτάθηκε στον καταγγέλλοντα η σύναψη νέας σύμβασης τριμήνιας διάρκειας (Ιανουάριος-Μάρτιος 1995). Η σύμβαση ήταν ανάλογη με την

ΠΑΡΑΝΟΜΗ
ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Απόφαση επί της
καταγγελίας
398/97/(VK)/GG κατά
της Ευρωπαϊκής Επιτρο-
πής

πρώτη που είχε υπογράψει. Εντούτοις, ως εργοδότης αναφερόταν άλλη εταιρεία, με την οποία ο καταγγέλλων ουδέποτε είχε έρθει σε επαφή έως τη στιγμή εκείνη. Τρεις μήνες αργότερα, η ίδια εταιρεία πρότεινε στον καταγγέλλοντα τη σύναψη πανομοιότυπης σύμβασης διάρκειας εννέα μηνών.

Στις αρχές του 1996 ο καταγγέλλων έλαβε το κείμενο νέας σύμβασης. Για πρώτη φορά, η σύμβαση δεν ανέφερε πουθενά την Επιτροπή, ανέφερε δε ως τόπο εργασίας την έδρα της εταιρείας (Senningerberg στο Λουξεμβούργο). Παρ' όλα αυτά, ο καταγγέλλων διατήρησε το γραφείο του στην Επιτροπή.

Ο καταγγέλλων λάμβανε τις οδηγίες που σχετίζονταν με την εργασία του αποκλειστικά από την Επιτροπή. Η εργασία που έκανε ήταν ενταγμένη στο καθημερινό έργο της μονάδας. Ο ρόλος των εταιρειών με τις οποίες είχε συνάψει τις ανωτέρω συμβάσεις περιοριζόταν στην καταβολή του μισθού του, των φόρων και των ασφαλιστικών εισφορών, καθώς και στην ταχυδρομική παραλαβή των πινάκων ημερών αδείας που του έστελνε ταχυδρομικώς.

Όταν ο καταγγέλλων έθεσε το πρόβλημα της νομιμότητας της απασχόλησής του στη Διεύθυνση, ενημερώθηκε ότι η σύμβασή του δεν επρόκειτο να παραταθεί. Ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στο Γενικό Διευθυντή της ΓΔ V και στον Πρόεδρο της Επιτροπής, όμως χωρίς αποτέλεσμα.

Βάσει των ανωτέρω, ο καταγγέλλων προέβαλε τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

Η απασχόλησή του θα έπρεπε να θεωρηθεί παράνομη το αργότερο από τον Νοέμβριο του 1994 και εξής. Ενώ επισήμως εργαζόταν ως υπάλληλος εταιρείας η οποία είχε συνάψει σύμβαση παροχής υπηρεσιών με την Επιτροπή, στην πραγματικότητα εκτελούσε καθήκοντα που θα έπρεπε να εκτελούνται από το προσωπικό της Επιτροπής. Το καθεστώς που χρησιμοποιήθηκε για την απασχόλησή του είχε επιλεγεί με σκοπό να παρακαμφθεί η εφαρμογή του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης ή του καθεστώτος που ισχύει για το λοιπό προσωπικό. Επομένως, η Επιτροπή είχε παραβεί το κοινοτικό δίκαιο όσον αφορά στην απασχόλησή του. Επίσης, η Επιτροπή είχε παραβεί το εργατικό δίκαιο του Λουξεμβούργου.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Στη γνώμη της η Επιτροπή υποστήριξε ότι είχαν προταθεί στον καταγγέλλοντα διάφορες συμβάσεις ορισμένου χρόνου από εταιρείες εκτός της Επιτροπής, με σκοπό την παροχή στην Επιτροπή “ειδικής πρόσθετης τεχνικής εμπειρογνομosύνης” προκειμένου να ενισχυθεί στην εκτέλεση του έργου της σύμφωνα με τις διατάξεις του “κώδικα δεοντολογίας” της⁹⁶. Οι εταιρείες αυτές ενεργούσαν εντελώς ανεξάρτητα. Ο καταγγέλλων δεν απασχολούνταν από την Επιτροπή.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων επέμεινε στην καταγγελία του. Αναγνώρισε την ορθότητα των διατάξεων του “κώδικα δεοντολογίας” της Επιτροπής, επέμεινε όμως ότι αυτές δεν είχαν τηρηθεί στην προκειμένη περίπτωση. Δεν είχε απασχοληθεί ως “ελεύθερος επαγγελματίας”, κατείχε όμως εκ των πραγμάτων θέση υπαλλήλου της Επιτροπής. Κατά την άποψή του η απάντηση της Επιτροπής δεν έθιξε τα ουσιαστικά ερωτήματα.

⁹⁶

Κώδικας δεοντολογίας σχετικά με τους Γενικούς Κανόνες που διέπουν τις σχέσεις μεταξύ των τμημάτων της Επιτροπής και ορισμένων κατηγοριών προσωπικού, όπως εγκρίθηκε τον Οκτώβριο του 1994.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Βάσει των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι απαιτούνταν περαιτέρω πληροφορίες από την Επιτροπή προκειμένου να χειριστεί την παρούσα υπόθεση. Οι πληροφορίες αυτές ζητήθηκαν τον Ιανουάριο του 1999.

Η απάντηση της Επιτροπής στο πρώτο αίτημα του Διαμεσολαβητή για την παροχή περαιτέρω πληροφοριών

Απαντώντας στο αίτημα για την παροχή περαιτέρω πληροφοριών, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Mulfinger*⁹⁷, η νομιμότητα μιας απευθείας σύμβασης δυνάμει του εθνικού δικαίου κρίνεται από το εάν η εργασία που ανατίθεται στον εργαζόμενο είναι μόνιμη εργασία, σημαντική για τη λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών της Κοινότητας. Ωστόσο, ο καταγγέλλων είχε απλώς παράσχει “αποσπασματική συνδρομή”⁹⁸. Με βάση τις γενικές διατάξεις για τις σχέσεις ανάμεσα στην Επιτροπή και ορισμένες κατηγορίες προσωπικού, η εργασία που εκτελούσε ο καταγγέλλων απαιτούσε προσωρινή και συγκεκριμένη πραγματογνωμοσύνη, απόλυτα σύμφωνη με τα Μέρη II και III του κώδικα δεοντολογίας του Οκτωβρίου 1994. Οι όροι εργασίας βάσει της σύμβασης είχαν εξωτερικό χαρακτήρα. Δεν υπήρχε σχέση εργοδότη/εργαζόμενου ανάμεσα στην Επιτροπή και τον καταγγέλλοντα. Οι σχετικές διατάξεις του εργατικού δικαίου του Λουξεμβούργου ίσχυαν για την εταιρεία που απασχολούσε τον καταγγέλλοντα και όχι για την Επιτροπή.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής στο πρώτο αίτημα για την παροχή περαιτέρω πληροφοριών

Στις παρατηρήσεις του σχετικά με την επιστολή της Επιτροπής, ο καταγγέλλων επέμεινε στον ισχυρισμό του ότι η Επιτροπή είχε χρησιμοποιήσει ιδιωτικές εταιρείες με σκοπό να παρακάμψει την εφαρμογή του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης. Εξέφρασε την άποψη ότι ο έλεγχος της μεταφοράς των οδηγιών δεν ήταν έργο προσωρινού χαρακτήρα. Ο καταγγέλλων επέμεινε ότι οι όροι εργασίας του δεν είχαν ποτέ εξωτερικό χαρακτήρα.

Ο καταγγέλλων υπέβαλε επίσης αντίγραφα ορισμένων εγγράφων.

Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να απευθύνει δεύτερο αίτημα για την παροχή περαιτέρω πληροφοριών στην Επιτροπή. Το αίτημα αυτό απεστάλη τον Ιούνιο του 1999.

Η απάντηση της Επιτροπής στο δεύτερο αίτημα του Διαμεσολαβητή για την παροχή περαιτέρω πληροφοριών

Στην απάντησή της στο δεύτερο αίτημα για την παροχή περαιτέρω πληροφοριών, η Επιτροπή διατύπωσε τα ακόλουθα σχόλια:

Τα συναφή με την υπόθεση έγγραφα, συμπεριλαμβανομένων των προσκομισθέντων από τον καταγγέλλοντα, επιβεβαίωναν τη θέση της Επιτροπής. Η ευθύνη ελέγχου της εφαρμογής των οδηγιών από τα κράτη μέλη ανήκει στους υπαλλήλους της Επιτροπής και δεν είναι μεταβιβάσιμη. Τα γεγονότα που εξέθεσε ο καταγγέλλων δεν έδειξαν ότι συντρέχει τέτοια περίπτωση. Ο καταγγέλλων παρείχε τεχνική συνδρομή στους αρμόδιους υπαλλήλους. Οι εξωτερικοί σύμβουλοι προσλαμβάνονταν ακριβώς επειδή διέθεταν εμπειρογνωμοσύνη που δεν ήταν πάγια διαθέσιμη στο πλαίσιο των δημοσίων υπηρεσιών της Κοινότητας.

⁹⁷ Υπόθεση 249/87 *Mulfinger* και άλλοι κατά Επιτροπής [1989] Συλλογή 4127.

⁹⁸ Στο γαλλικό πρωτότυπο, “une assistance ponctuelle”.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής στο δεύτερο αίτημα για την παροχή περαιτέρω πληροφοριών

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εξέφρασε την ελπίδα ότι ο νέος Πρόεδρος της Επιτροπής θα κατέβαλλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να επιβάλει την απόδοση ευθυνών και την πολιτική ευθύνη σε όλα τα επίπεδα της Επιτροπής. Εξέφρασε τη λύπη του για τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή εξακολουθούσε να τον εμπαιξεί. Επανελάβε την άποψη ότι η Επιτροπή είχε παραβεί τον κώδικα δεοντολογίας της, ο οποίος τονίζει ότι η Επιτροπή οφείλει να τηρεί τις σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου. Ο καταγγέλλων υπογράμμισε το γεγονός ότι διαφωνεί με την ερμηνεία της Επιτροπής για τη νομική σημασία του όρου “έλεγχος”. Τέλος, εξέφρασε την άποψη ότι δεν υπήρχαν νομικά κωλύματα που θα εμπόδιζαν την Επιτροπή να βεβαιώσει την εργασία του σε αυτή.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 2000, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή⁹⁹. Η βάση για το σχέδιο σύστασης ήταν η εξής:

Ο καταγγέλλων διατύπωσε τον ισχυρισμό ότι η σχέση εργασίας του (το γεγονός, δηλαδή, ότι εργαζόταν για την Επιτροπή βάσει μιας σύμβασης εργασίας που είχε συνάψει με ιδιωτική εταιρεία, η οποία με τη σειρά της είχε συνάψει σύμβαση με την Επιτροπή) ήταν παράνομη βάσει του κοινοτικού δικαίου. Υποστήριξε ότι η εργασία που εκτελούσε ο ίδιος έπρεπε να εκτελείται από προσωπικό της Επιτροπής.

Η Επιτροπή απάντησε ότι ο καταγγέλλων είχε παράσχει μόνον “αποσπασματική” τεχνική συνδρομή στους αρμόδιους υπαλλήλους, ότι είχε εργαστεί υπό την εποπτεία των τελευταίων και ότι δεν είχε καμία συμμετοχή στις αποφάσεις σχετικά με την εναρμόνιση του εθνικού με το κοινοτικό δίκαιο. Η Επιτροπή υποστήριξε επιπλέον ότι στην παρούσα περίπτωση είχε πλήρως συμμορφωθεί με τις διατάξεις του κώδικα δεοντολογίας της που εγκρίθηκε τον Οκτώβριο του 1994.

Ο κώδικας δεοντολογίας της Επιτροπής προβλέπει ότι τα “καθήκοντα χαρακτήρα δημόσιας υπηρεσίας της Κοινότητας πρέπει να επιτελούνται αποκλειστικά από μόνιμους υπαλλήλους ή μέλη του προσωρινού προσωπικού των Κοινοτήτων. Σύμφωνα με τον Κώδικα, ως καθήκοντα χαρακτήρα δημόσιας υπηρεσίας” ορίζονται “όσα συνδέονται με τις λειτουργίες του Οργάνου που απορρέουν από τις εξουσίες που του έχουν ανατεθεί από τις Συνθήκες ή από το παράγωγο δίκαιο”. Πάντα σύμφωνα με τον κώδικα, “περιλαμβάνουν καθήκοντα που εμπεριέχουν (...) τον έλεγχο (κυρίως παρακολούθηση της συμμόρφωσης με το κοινοτικό δίκαιο)”¹⁰⁰. Κατά συνέπεια, το αποφασιστικό κριτήριο για το χαρακτηρισμό μιας εργασίας ως καθήκοντος με χαρακτήρα δημόσιας υπηρεσίας ή όχι, είναι η φύση των συγκεκριμένων υπηρεσιών.

Η υποχρέωση που προβλέπεται από το άρθρο 211 (πρώην άρθρο 155) της Συνθήκης ΕΚ και επιβάλλει στην Επιτροπή να διασφαλίζει ότι εφαρμόζονται οι διατάξεις της Συνθήκης και τα μέτρα που λαμβάνονται από τα θεσμικά όργανα σύμφωνα με αυτές, αποτελούσε ένα από τα καθήκοντα που είχαν ανατεθεί στην Επιτροπή, έπρεπε δε να εκτελείται από υπαλλήλους της Επιτροπής, από προσωπικό δηλαδή που απασχολείται σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης ή το καθεστώς που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό. Από την άλλη πλευρά, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ακόμη και σε αυτή την περίπτωση μπορούσε να καταφύγει σε άλλα μέσα προκειμένου να εξασφαλίσει “εμπειρογνωμοσύνη που δεν είναι (...) διαθέσιμη στο πλαίσιο των δημόσιων υπηρεσιών της Κοινότητας”.

⁹⁹ 94/262/EKAX, ΕΚ, Ευρατόμ: Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του (ΕΕ L 113 σ. 15).

¹⁰⁰ Κώδικας δεοντολογίας, Μέρος II.

Η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο καταγγέλλων είχε εκτελέσει τα καθήκοντά του υπό τον έλεγχο υπαλλήλων της Επιτροπής και ότι η εργασία του δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως μέρος εργασίας με χαρακτήρα δημόσιας υπηρεσίας. Εντούτοις, το γεγονός ότι ο καταγγέλλων είχε εργαστεί υπό τον έλεγχο ή την εποπτεία υπαλλήλων της Επιτροπής δεν φαινόταν ασυμβίβαστο με τον ισχυρισμό του ότι είχε συμμετάσχει στη διεκπεραίωση καθήκοντος που είχε ανατεθεί στην Επιτροπή βάσει της Συνθήκης ΕΚ. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ήταν διαρθρωμένη ιεραρχικά, ο έλεγχος ενυπήρχε στη διαδικασία που οδηγούσε στην έγκριση μιας θέσης ή απόφασης. Ένας υπάλληλος της Επιτροπής που αναλαμβάνει τον έλεγχο της εφαρμογής μιας δεδομένης οδηγίας, εργάζεται ασφαλώς υποχρεωτικά υπό την εποπτεία των ανωτέρων του. Αλλά και το ζήτημα του κατά πόσον τα καθήκοντα του καταγγέλλοντα είχαν “πάγιο” χαρακτήρα ή ο καταγγέλλων παρείχε αυτό που η Επιτροπή χαρακτήρισε “αποσπασματική συνδρομή” δεν φαινόταν να έχει σχέση με την ουσία της υπόθεσης. Η νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων αναφέρει ως αποφασιστικό κριτήριο τη φύση της εργασίας, και όχι τη διάρκειά της¹⁰¹. Ανάλογη φαινόταν να είναι και η άποψη που η ίδια η Επιτροπή είχε υιοθετήσει στον κώδικα δεοντολογίας της, όταν έκανε διάκριση ανάμεσα σε καθήκοντα χαρακτήρα δημόσιας υπηρεσίας (τα οποία πρέπει να διεκπεραιώνονται υποχρεωτικά από το προσωπικό της Επιτροπής) και σε “μη μόνιμα καθήκοντα”, καθιστώντας σαφές ότι τα τελευταία ήταν καθήκοντα *άλλα* από τα “καθήκοντα χαρακτήρα δημόσιας υπηρεσίας”¹⁰².

Ήταν επομένως σημαντικό να εξεταστεί η φύση της εργασίας που εκτέλεσε ο καταγγέλλων στο πλαίσιο του ελέγχου της εφαρμογής της οδηγίας 92/29. Η Επιτροπή είχε τονίσει επανειλημμένα ότι ο καταγγέλλων παρείχε απλώς “τεχνική συνδρομή” στους υπαλλήλους της Επιτροπής. Το Μέρος III C 3 α) του κώδικα δεοντολογίας της Επιτροπής προέβλεπε ότι η Επιτροπή μπορεί να συνάψει σύμβαση για την παροχή υπηρεσιών σχεδιασμού και μεταφοράς τεχνογνωσίας ή συμβουλευτικών υπηρεσιών με τρίτους εάν το σχετικό έργο δεν μπορούσε, λόγω της τεχνικής φύσης του, να εκτελεστεί από το προσωπικό της Επιτροπής. Παρ’ όλα αυτά, η Επιτροπή δεν είχε διευκρινίσει τον ακριβή χαρακτήρα της “τεχνικής συνδρομής” που παρέσχε ο καταγγέλλων (ή η εταιρεία που τον απασχολούσε) και να εξηγήσει το λόγο για τον οποίο η συνδρομή αυτή δεν μπορούσε να παρασχεθεί από το προσωπικό της Επιτροπής. Ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντα ότι είχε ελέγξει την εφαρμογή της οδηγίας 92/29 συγκρίνοντας τα κείμενα των σχετικών εθνικών νομοθεσιών σε γλώσσες που ούτε ο ίδιος ούτε οι ανώτεροί του κατείχαν, σε στενή συνεργασία με τις μεταφραστικές υπηρεσίες, δεν ανασκευάστηκε από την Επιτροπή. Κατά τα φαινόμενα, δεν αποδείχθηκε σαφώς ότι η εργασία του καταγγέλλοντα στο συγκεκριμένο πλαίσιο διέφερε ουσιαστικά από την εργασία ενός δημοσίου υπαλλήλου επιφορτισμένου με τον έλεγχο της εφαρμογής μιας οδηγίας από τα κράτη μέλη. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα στοιχεία σχετικά με τη φύση της εργασίας του καταγγέλλοντα ενίσχυαν μάλλον τον ισχυρισμό του ότι είχε εκτελέσει έργο που υπαγόταν στην αποκλειστική ευθύνη του προσωπικού της Επιτροπής, όπως προβλέπεται από τον κώδικα δεοντολογίας.

Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώθηκε από διάφορους παράγοντες.

Πρώτον, αρκετά από τα έγγραφα που προσκόμισε ο καταγγέλλων οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι οι οδηγίες σχετικά με την εργασία του καταγγέλλοντα δίνονταν απευθείας από την Επιτροπή και όχι από τις εταιρείες με τις οποίες είχε ο καταγγέλλων συνάψει συμβάσεις εργασίας. Η Επιτροπή αδυνατούσε να εξηγήσει την απόσταση αυτή ανάμεσα στην επίσημη νομική θέση και στην πράξη.

Δεύτερον, ο καταγγέλλων ανέλυσε λεπτομερώς τις συνθήκες υπό τις οποίες άρχισε να εργάζεται για την Επιτροπή. Η Επιτροπή δεν διατύπωσε κανένα σχόλιο επί της ουσίας των ισχυρισμών αυτών.

¹⁰¹ Πρβλ. απόφαση *Mulfinger* ό.π.λ., παράγραφος 14

¹⁰² Κώδικας δεοντολογίας, Μέρος II.

Τρίτον, από τα διαθέσιμα στοιχεία προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ότι η απασχόληση του καταγγέλλοντα δεν ήταν *εξωτερική*, όπως υποστήριξε η Επιτροπή. Μολονότι το ζήτημα αυτό δεν ήταν συναφές με το ερώτημα εάν ο καταγγέλλων εκτέλεσε έργο που υπαγόταν στην αποκλειστική ευθύνη του προσωπικού της Επιτροπής, το γεγονός ήταν, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του καταγγέλλοντα, ότι η Επιτροπή εμφανιζόταν να προβαίνει ακόμη και σε ενέργειες συγκάλυψης της παρουσίας εξωτερικού προσωπικού στις εγκαταστάσεις της. Η Επιτροπή είχε αποφύγει να σχολιάσει επί της ουσίας τους ισχυρισμούς αυτούς, οι οποίοι φάνηκε να επιβεβαιώνονται από τα έγγραφα που προσκόμισε ο καταγγέλλων.

Τέλος, ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι οι ενέργειές της υπήρξαν “απόλυτα σύμφωνες με τα Μέρη II και III του κώδικα δεοντολογίας” ήταν κατά τα φαινόμενα αβάσιμος. Δύο τουλάχιστον διατάξεις του εν λόγω κώδικα φάνηκε πως δεν τηρήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση. Πρώτον, σύμφωνα με τον Κώδικα, οι όροι εκτέλεσης συμβάσεων με τρίτους δεν πρέπει να οδηγούν σε στρέβλωση των συμβάσεων αυτών ή στην πιθανότητα να επαναπροσδιορισθούν ως συμβάσεις προμήθειας προσωπικού ή συμβάσεις εργασίας¹⁰³. Δεύτερον, ο κώδικας προβλέπει ότι το εξωτερικό προσωπικό πρέπει να εκτελεί το έργο του εκτός των γραφείων της Επιτροπής, η παρουσία δε τέτοιου προσωπικού στα γραφεία της Επιτροπής πρέπει να είναι ανυποχρεωτική και δικαιολογημένη από την πρακτική αδυναμία εκτέλεσης της εργασίας σε άλλο χώρο¹⁰⁴.

Βάσει των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απασχόληση του καταγγέλλοντα βάσει σύμβασης εργασίας με ιδιωτική εταιρεία, η οποία με τη σειρά της είχε συνάψει σύμβαση με την Επιτροπή, δεν ήταν συμβατή με τις αρχές που μπορούν να συναχθούν από τον κώδικα δεοντολογίας της ίδιας της Επιτροπής, επομένως δε ότι συνιστούσε κρούσμα κακής διοίκησης. Δεδομένου ότι, καθώς οι γνώμες της Επιτροπής και του καταγγέλλοντα διίσταντο, δεν ήταν δυνατό να βρεθεί εν προκειμένω φιλική λύση ανάμεσα στα δύο μέρη, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε το σχέδιο σύστασης που παρατίθεται κατωτέρω.

Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή:

Η Επιτροπή οφείλει να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες προκειμένου να επανορθώσει την παρανομία που διαπράχθηκε σχετικά με την απασχόληση του καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, οφείλει να εφοδιάσει τον καταγγέλλοντα με συστατική επιστολή για τη χρονική περίοδο κατά την οποία εργάστηκε για την Επιτροπή.

Η ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε την Επιτροπή ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, όφειλε να υποβάλει αναλυτική γνώμη πριν από τις 29 Φεβρουαρίου 2000 η οποία μπορούσε να συνίσταται στην αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή καθώς και αναλυτική περιγραφή του τρόπου εφαρμογής του.

Στις 23 Φεβρουαρίου 2000 η Επιτροπή έστειλε στο Διαμεσολαβητή την ακόλουθη αναλυτική γνώμη:

“Σύμφωνα με τη σύστασή σας, ο κ. Coleman, Γενικός Διευθυντής Υγείας και Προστασίας του Καταναλωτή, απέστειλε ήδη συστατική επιστολή στον κ. Μ. για τη χρονική περίοδο κατά την οποία παρείχε τεχνική συνδρομή στην Επιτροπή.

¹⁰³ “Οι όροι εκτέλεσης συμβάσεων υπηρεσιών δεν πρέπει να οδηγούν σε στρέβλωση των συμβάσεων αυτών ή στην πιθανότητα να επαναπροσδιοριστούν ως συμβάσεις προμήθειας προσωπικού ή συμβάσεις εργασίας” (Μέρος III Γ 2 του κώδικα δεοντολογίας).

¹⁰⁴ “Η παρουσία τέτοιου προσωπικού στα γραφεία της Επιτροπής πρέπει να περιορίζεται ανυποχρεωτικά στις περιπτώσεις πρακτικής αδυναμίας για εκτέλεση της εργασίας σε άλλο χώρο” (Μέρος III Γ 3 α του κώδικα).

Η συστατική αυτή επιστολή βασίζεται στην πραγματική κατάσταση του κ. Μ. και στη δική του έκθεση δραστηριότητας (Νοέμβριος 1994 - Ιούνιος 1996). Αντιστοιχεί επίσης στους όρους των συμβάσεων που είχε συνάψει η Επιτροπή με τις εταιρείες που απασχολούσαν τον κ. Μ. “.

Η Επιτροπή υπέβαλε αντίγραφο επιστολής του κ. Coleman προς τον καταγγέλλοντα με ημερομηνία 31 Ιανουαρίου 2000 καθώς και αντίγραφο της επισυναπτόμενης συστατικής επιστολής.

Ήδη στις 19 Φεβρουαρίου 2000 ο καταγγέλλων απηύθυνε επιστολή στον Διαμεσολαβητή με την οποία επισήμανε ότι η συστατική επιστολή δεν έφερε τυπωμένο το λογότυπο της Επιτροπής και ήταν ανυπόγραφη. Επιπλέον, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η χρονική περίοδος στην οποία αυτή αναφερόταν ήταν εσφαλμένη, δεδομένου ότι είχε εργαστεί για την Επιτροπή από τις 18 Απριλίου 1994 έως τις 30 Ιουνίου 1996.

Στις 23 Φεβρουαρίου 2000 ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε επιστολή στην Επιτροπή για να εκφράσει την ικανοποίησή του για το γεγονός ότι η τελευταία είχε προβεί σε ενέργειες για την εφαρμογή του σχεδίου σύστασης. Εντούτοις, ενόψει των σχολίων που έκανε ο καταγγέλλων στην από 19ης Φεβρουαρίου 2000 επιστολή του, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να ελέγξει εάν οι ημερομηνίες που αναφέρονταν στη συστατική επιστολή ήταν ορθές και εάν θα ήταν σκόπιμο να υπογραφεί το έγγραφο αυτό, σύμφωνα με την ισχύουσα πρακτική.

Στις 4 Απριλίου 2000 η Επιτροπή απηύθυνε ακόμη μια επιστολή στον Διαμεσολαβητή, η οποία ανέφερε ότι:

“Σύμφωνα με τη σύστασή σας ο κ. Coleman, Γενικός Διευθυντής Υγείας και Προστασίας του Καταναλωτή, έστειλε μια διορθωμένη συστατική επιστολή στον κ. Μ., λαμβάνοντας υπόψη τα σχόλια που έκανε ο καταγγέλλων στην από 19ης Φεβρουαρίου 2000 επιστολή του”.

Στην επιστολή αυτή είχε επισυναφθεί αντίγραφο της διορθωμένης συστατικής επιστολής με ημερομηνία 20 Μαρτίου 2000 και υπογραφή του κ. Coleman. Η εν λόγω επιστολή αναφερόταν στην περίοδο από 18 Απριλίου 1994 έως 30 Ιουνίου 1996.

Η από 4ης Απριλίου 2000 επιστολή της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα στις 10 Απριλίου 2000, ο δε καταγγέλλων εκλήθη να υποβάλει, εφόσον το επιθυμούσε, παρατηρήσεις πριν από τις 31 Μαΐου 2000. Έως και την ημερομηνία αυτή, ο Διαμεσολαβητής δεν έλαβε καμία τέτοια παρατήρηση.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Στις 4 Νοεμβρίου 1999 ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

Η Επιτροπή οφείλει να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες προκειμένου να επανορθώσει την παρανομία που διαπράχθηκε σχετικά με την απασχόληση του καταγγέλλοντα. Ως εκ τούτου, οφείλει να εφοδιάσει τον καταγγέλλοντα με συστατική επιστολή για τη χρονική περίοδο κατά την οποία εργάστηκε για την Επιτροπή.

Στις 23 Φεβρουαρίου και στις 4 Απριλίου 2000 η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι αποδέχεται το σχέδιο σύστασης που συνέταξε καθώς και τα μέτρα στα οποία προέβη για την εφαρμογή της. Τα μέτρα που εξέθεσε η Επιτροπή στην από 4ης Απριλίου 2000 επιστολή της κρίθηκαν ικανοποιητικά και ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΩΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΩΝ ΑΛΙΕΥΜΑΤΩΝ

*Απόφαση επί της
καταγγελίας 109/98/ΜΕ
κατά της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Στις 9 Ιανουαρίου 1998, τρεις προσωρινοί υπάλληλοι που εργάζονταν για την Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπέβαλαν κοινή καταγγελία στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή σχετικά με τη βαθμολογική κατάταξή τους ως επιθεωρητών αλιευμάτων στην Επιτροπή. Αφού άρχισαν να εργάζονται, παρατήρησαν ότι όλοι οι άλλοι επιθεωρητές αλιευμάτων, οι οποίοι είχαν προσληφθεί πριν αλλά και μετά τους ίδιους, είχαν τοποθετηθεί σε υψηλότερο βαθμό. Καθώς δεν τους δόθηκε κάποια ικανοποιητική εξήγηση για τη διαφοροποίηση αυτή, θεώρησαν ότι υπήρξε αδικαιολόγητη άνηση μεταχείριση και κίνησαν εσωτερική διαδικασία καταγγελίας στην Επιτροπή. Κατά τη διαδικασία αυτή, κατέστη σαφές ότι η προκήρυξη θέσεων στους βαθμούς Β4/Β5 ήταν αποτέλεσμα διοικητικού σφάλματος. Ωστόσο, καθώς η Επιτροπή δεν προέβη στην επανακατάταξή τους, οι καταγγέλλοντες υπέβαλαν καταγγελία στο Διαμεσολαβητή.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Στη γνώμη της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι οι καταγγέλλοντες δεν υπήρξαν θύματα καμίας διάκρισης, με το επιχείρημα ότι η διαδικασία πρόσληψης των καταγγελλόντων διέφερε από εκείνη των επιθεωρητών που τοποθετήθηκαν σε υψηλότερο βαθμό. Ακόμη δήλωσε ότι:

“Εφόσον η προκήρυξη του διαγωνισμού (...) ανέφερε ότι η προβλεπόμενη μισθολογική κατηγορία ήταν η Β4/Β5, είναι φανερό ότι οι ενδιαφερόμενοι υπέβαλαν αίτηση για θέσεις στην Επιτροπή στο συγκεκριμένο επίπεδο και ότι δεν μπορούν να αρνηθούν το γεγονός αυτό, εφόσον το έπραξαν με τη δική τους ελεύθερη βούληση.”

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις τους οι καταγγέλλοντες επέμειναν στους ισχυρισμούς τους. Υποστήριζαν επίσης ότι το γεγονός ότι η προκήρυξη του διαγωνισμού ανέφερε τους βαθμούς Β4/Β5 δεν απάλλασσε την Επιτροπή από την υποχρέωση να εξηγήσει τους αντικειμενικούς λόγους που επέβαλλαν τη διαφορετική μεταχείριση ατόμων που έχουν τα ίδια προσόντα και την ίδια πείρα και κάνουν την ίδια δουλειά.

ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Κατόπιν προσεκτικής εξέτασης του φακέλου, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι εκ πρώτης όψεως υπήρχε κρούσμα κακής διοίκησης. Επίσης έκρινε ότι υπήρχε ακόμη η δυνατότητα επανόρθωσης και έτσι απευθύνθηκε γραπτώς στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή¹⁰⁵, επιδιώκοντας φιλικό διακανονισμό.

Ανατρέχοντας στις παρατηρήσεις των καταγγελλόντων, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, με βάση τα στοιχεία του φακέλου, η Επιτροπή δεν επιδίωξε να αντικρούσει τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν από τους καταγγέλλοντες ούτε επιχείρησε να δώσει εξηγήσεις για τις βαθμολογικές μεταβολές. Ο Διαμεσολαβητής αποκόμισε την εντύπωση ότι οι ενέργειες της Επιτροπής στο συγκεκριμένο ζήτημα δεν ήταν οι εύλογα αναμενόμενες από τα κοινοτικά όργανα. Έτσι, ο Διαμεσολαβητής υπέδειξε ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να αναθεωρήσει τη στάση της σε σχέση με την καταγγελία.

¹⁰⁵

“Στο μέτρο του δυνατού, ο Διαμεσολαβητής αναζητεί, από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξαλείψει τις περιπτώσεις κακής διοίκησης και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα.”

Στην απάντησή της, η Επιτροπή αναφέρθηκε στη νέα πολιτική της στον τομέα των προσλήψεων, η οποία εγκρίθηκε τον Νοέμβριο του 1996, σύμφωνα με την οποία οι διαγωνισμοί δεν πρέπει να είναι ανοικτοί σε όλους τους βαθμούς μιας κατηγορίας, όπως ίσχυε στο παρελθόν, αλλά οι βαθμοί θα πρέπει να ορίζονται στην προκήρυξη κάθε διαγωνισμού με βάση την εκπεφρασμένη ανάγκη της εκάστοτε υπηρεσίας. Εάν δεν υπάρχει διαφορετική ένδειξη, ο διαγωνισμός προορίζεται για τον κατώτατο βαθμό. Με βάση τα παραπάνω ο διαγωνισμός 25/T/XIV/95 στον οποίο οι καταγγέλλοντες είχαν επιτυχώς υποβάλει αίτηση, οργανώθηκε για τους βαθμούς B5/B4 και επομένως ο ανώτερος δυνατός βαθμός πρόσληψης των καταγγελλόντων ήταν ο B4. Βασική αρχή της νέας πολιτικής προσλήψεων είναι ότι ο διαγωνισμός πρέπει να αφορά τους ενδιάμεσους βαθμούς, B3/B2. Ο μελλοντικός διαγωνισμός 7T/XIV/97 για επιθεωρητές αλιευμάτων οργανώθηκε επομένως σύμφωνα με αυτούς τους όρους. Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι όφειλε να συμμορφωθεί με το βαθμό που αναφερόταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού, η δε παρέκκλιση από αυτόν δεν ευθυγραμμιζόταν με τις αρχές της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης. Εξάλλου, μια τέτοια παρέκκλιση θα επέσυρε δριμύεις επικρίσεις εκ μέρους του δημοσιονομικού ελέγχου και ενδεχομένως του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή εξέφρασε τη λύπη της για το γεγονός ότι δεν μπορούσε να έλθει σε φιλικό διακανονισμό με τους καταγγέλλοντες, σύμφωνα με τις υποδείξεις του Διαμεσολαβητή.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Με απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2000, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή¹⁰⁶. Η βάση για το σχέδιο σύστασης ήταν η εξής:

1 Οι αρχές της καλής διοικητικής συμπεριφοράς υπαγορεύουν τη διασφάλιση της αρχής της ισότιμης μεταχείρισης και της αποφυγής των διακρίσεων. Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί επανειλημμένα ότι η αρχή της ισότιμης μεταχείρισης είναι θεμελιώδους σημασίας όσον αφορά την απασχόληση.¹⁰⁷ Μολονότι το μεγαλύτερο μέρος της νομολογίας του Δικαστηρίου βασίζεται στο άρθρο 5 παράγραφος 3 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης που δεν ισχύει για τους προσωρινούς υπαλλήλους, το Δικαστήριο έκρινε ότι η αρχή της ισότιμης μεταχείρισης εφαρμόζεται και στους προσωρινούς υπαλλήλους.¹⁰⁸ Αν διαπιστωθεί περίπτωση διαφοροποιημένης μεταχείρισης, τα κοινοτικά θεσμικά όργανα οφείλουν να βεβαιώσουν ότι αυτή δικαιολογείται από αντικειμενικά συναφή χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης υπόθεσης.

2 Στην παρούσα υπόθεση, οι καταγγέλλοντες προσλήφθηκαν ως επιθεωρητές αλιευμάτων από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και τοποθετήθηκαν στους βαθμούς B5/B4. Οι επιθεωρητές αλιευμάτων που απασχολούνταν ήδη στην Επιτροπή, διαθέτοντας περισσότερα ή λιγότερα προσόντα, είχαν ωστόσο, τοποθετηθεί σε υψηλότερους βαθμούς, δηλαδή στους βαθμούς B3, B2 και B1. Μετά την πρόσληψη των καταγγελλόντων, η προκήρυξη ενός μεταγενέστερου διαγωνισμού αναφερόταν σε θέσεις επιθεωρητών αλιευμάτων με βαθμούς B3/B2. Οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι η πρόσληψή τους σε κατώτερους βαθμούς ήταν αποτέλεσμα διοικητικού σφάλματος.

3 Η Επιτροπή απέδωσε τη διαφοροποιημένη μεταχείριση στο γεγονός ότι οι καταγγέλλοντες είχαν προσληφθεί ως επιτυχόντες στο διαγωνισμό 25/T/XIV/95. Η προκήρυξη του εν λόγω διαγωνισμού αναφερόταν σε θέσεις που αφορούσαν στους

¹⁰⁶ 94/262/EKAX, ΕΚ, Ευρατόμ: Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Μαρτίου 1994 σχετικά με το Καθεστώς του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του (ΕΕ L 113 σελίδα 15).

¹⁰⁷ Βλέπε λόγου χάρι: Υπόθεση 119/83, *Appelbaum κατά Επιτροπής*, Συλλογή [1985] 2423, συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 129 και 274/82, *Charles Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου*, Συλλογή [1984] 4127 και υπόθεση 92/85, *Hamai κατά Δικαστηρίου*, Συλλογή [1986] 3157.

¹⁰⁸ Βλέπε λόγου χάρι: T-207/95, *Ibarra Gil κατά Επιτροπής*, Συλλογή SC [1997] 1A-0013, II-0031 και T-211/95, *Petite-Laurent κατά Επιτροπής*, Συλλογή-SC [1997] 1A-0021, II-0057.

βαθμούς B5/B4. Η Επιτροπή εξήγησε επίσης ότι η διαφοροποιημένη μεταχείριση αποτελεί μέρος της νέας πολιτικής της στον τομέα των προσλήψεων, βάσει της οποίας οι μελλοντικοί διαγωνισμοί πρέπει να αφορούν τους ενδιάμεσους βαθμούς, δηλαδή τους B3/B2. Εάν δεν υπάρχει διαφορετική ένδειξη, όπως στην προκειμένη περίπτωση, ο διαγωνισμός προορίζεται για τον κατώτατο βαθμό. Η Επιτροπή υποστήριξε επίσης ότι υπήρχε κίνδυνος να δεχθεί επικρίσεις του δημοσιονομικού ελέγχου και ενδεχομένως του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

4 Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

Η αρχή της ισότιμης μεταχείρισης είναι θεμελιώδους σημασίας όσον αφορά στην απασχόληση. Κάθε περίπτωση διαφοροποιημένης μεταχείρισης πρέπει να αιτιολογείται με βάση συναφείς αντικειμενικούς λόγους. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε ότι η αναγγελία των θέσεων στους κατώτερους βαθμούς οφειλόταν σε διοικητικό λάθος. Ως εκ τούτου, ο λόγος πρόσληψης των καταγγελλόντων στους κατώτερους βαθμούς φαινόταν να αποτελεί διοικητικό σφάλμα της Επιτροπής. Καθώς αυτό δεν αποτελούσε αντικειμενικό λόγο, ικανό να αιτιολογήσει τη διαφοροποιημένη μεταχείριση, διαπιστώθηκε παράβαση της αρχής της ισότιμης μεταχείρισης και επομένως κρούσμα κακής διοίκησης.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή:

Η Επιτροπή οφείλει να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες προκειμένου να επανορθώσει τη διάκριση στην προηγούμενη υπηρεσιακή κατάσταση των καταγγελλόντων.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής

Ο Διαμεσολαβητής ενημέρωσε την Επιτροπή ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, όφειλε να υποβάλει αναλυτική γνώμη πριν από τις 30 Απριλίου 2000 η οποία θα μπορούσε να περιλαμβάνει την αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή καθώς και περιγραφή του τρόπου θέσης του σε εφαρμογή.

Στις 12 Μαΐου 2000, η Επιτροπή έστειλε στο Διαμεσολαβητή την ακόλουθη αναλυτική γνώμη:

(...) Για λόγους προάσπισης της δικαιοσύνης και της ισότητας, και λαμβάνοντας υπόψη τις εξαιρετικές συνθήκες της παρούσας υπόθεσης καθώς και τη μακρά εμπειρία των συγκεκριμένων επιθεωρητών αλιευμάτων, η διοίκηση δέχεται να συμμορφωθεί με τη σύσταση του Διαμεσολαβητή.

Ως εξαιρετικό μέτρο, θα μπορούσε συνεπώς να γίνει επανεξέταση των φακέλων των τριών καταγγελλόντων σαν να είχε αναγγελθεί ο διαγωνισμός 25T/XIV/95, στον οποίο είχαν επιτύχει, ως διαγωνισμός για τους βαθμούς B3/B2, και να επανεξεταστεί επ' αυτής της βάσης η κατάταξή τους κατά την είσοδό τους στην υπηρεσία.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκε στους καταγγέλλοντες, οι οποίοι στις 6 Ιουνίου 2000 ενημέρωσαν τηλεφωνικώς το Διαμεσολαβητή ότι ήταν ικανοποιημένοι με την τελική έκβαση και τον ευχαρίστησαν για την παρέμβασή του.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Στις 18 Ιανουαρίου 2000, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

Η Επιτροπή οφείλει να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες προκειμένου να επανορθώσει τη διάκριση στην προηγούμενη υπηρεσιακή κατάσταση των καταγγελλόντων.

Στις 12 Μαΐου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι αποδέχεται το σχέδιο σύστασης που συνέταξε καθώς και τα μέτρα στα οποία προέβη για την εφαρμογή της. Τα μέτρα που εξέθεσε η Επιτροπή κρίθηκαν ικανοποιητικά και ως εκ τούτου ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

**ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ
ΤΗΡΗΣΗΣ ΤΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ
ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗΣ
ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ
ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΔΕΙΑΣ
ΑΝΕΥ ΑΠΟΔΟΧΩΝ
ΓΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥΣ
ΛΟΓΟΥΣ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
489/98/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Απρίλιο 1998, ο κ. Ρ. υπέβαλε καταγγελία προς τον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή σχετικά με την παράλειψη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να τον επανεντάξει στην υπηρεσία μετά το πέρας της αδείας του άνευ αποδοχών για προσωπικούς λόγους και την άρνησή της να του καταβάλει αποζημίωση για την απώλεια μισθών και τη μειωμένη σύνταξη.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΗΣ

Η Ετήσια Έκθεση του Διαμεσολαβητή για το 1999 περιέχει λεπτομέρειες της απόφασης και του σχεδίου σύστασης που υποβλήθηκε στην Επιτροπή στις 4 Νοεμβρίου 1999, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή¹⁰⁹. Το σχέδιο σύστασης είχε ως εξής:

Η Επιτροπή πρέπει να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για την άμεση υλική ζημία την οποία υπέστη ως αποτέλεσμα του υπηρεσιακού πταίσματος της Επιτροπής, το οποίο έγκειται στην παράλειψη λεπτομερούς ελέγχου των ικανοτήτων του καταγγέλλοντα για τις θέσεις που χήρουν μετά τη λήξη της αδείας του για προσωπικούς λόγους.

Ο Διαμεσολαβητής πληροφόρησε την Επιτροπή ότι σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, έπρεπε να αποστείλει αναλυτική γνώμη πριν από τις 29 Φεβρουαρίου 2000 η οποία θα μπορούσε να συνίσταται σε αποδοχή του σχεδίου σύστασης του Διαμεσολαβητή και περιγραφή του τρόπου εφαρμογής του.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής

Στις 13 Μαρτίου 2000, ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής απέστειλε την ακόλουθη αναλυτική γνώμη στο Διαμεσολαβητή:

“(…) Η Επιτροπή εκφράζει τη λύπη της διότι οι επαγγελματικές ικανότητες του κ. Ρ σε σχέση με κάθε κενή θέση που αντιστοιχεί στο βαθμό του δεν εξετάστηκαν τότε, με αποτέλεσμα να μη ενεργοποιηθεί η διαδικασία διαπίστωσης της πλήρωσης των προϋποθέσεων για κάθε μία από τις θέσεις.

Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένα αποφανθεί ότι η εκ μέρους της διοίκησης παράλειψη συστηματικού ελέγχου των ικανοτήτων του υπαλλήλου σε σχέση με κάθε κενή θέση στην οποία θα μπορούσε να επανενταχθεί αποτελεί υπηρεσιακό πταίσμα που μπορεί να θεμελιώσει ευθύνη της διοίκησης στο μέτρο που, μετά από έναν τέτοιο έλεγχο, έστω και εκ των υστέρων, αποκαλυφθεί ότι υπήρχε κενή θέση στην οποία θα μπορούσε να έχει επανενταχθεί ο ενδιαφερόμενος. Σε μια τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να επανορθώσει την υλική ζημία που υπέστη ο υπάλληλος ως αποτέλεσμα της μη επανένταξής του στην εν λόγω θέση.

Στην προκειμένη περίπτωση και στην παρούσα φάση της διαδικασίας, δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι ένας τέτοιος έλεγχος θα είχε καταλήξει στον εντοπισμό θέσης στην οποία θα μπορούσε να έχει επανενταχθεί ο κ. Ρ. Δεν διαθέτουμε όμως και τα απαραίτητα στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι ο κ. Ρ. δεν πληρούσε τις προϋποθέ-

¹⁰⁹ Ετήσια έκθεση 1999 σελίδα 224.

σεις για κάθε μία από τις 25 κενές θέσεις που θα του έδιναν τη δυνατότητα επανένταξης σε κάποια από αυτές.

Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, και με βάση τη σύσταση του Διαμεσολαβητή, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή συμφωνεί να καταβληθεί στον κ. Ρ. αποζημίωση ίση με μισθούς δύο μηνών για τη ζημία που υπέστη, με την επιφύλαξη της αφαίρεσης τυχόν καθαρού δεδουλευμένου εισοδήματος που κέρδισε κατά την ίδια εκείνη περίοδο που απασχολούνταν σε άλλες δραστηριότητες.”

Μετά από προσεκτική εξέταση της αναλυτικής γνώμης της Επιτροπής, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι το περιγραφόμενο μέτρο ήταν ικανοποιητικό για την εφαρμογή του σχεδίου σύστασης.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις 6 Απριλίου 2000 ο καταγγέλλων έστειλε τις παρατηρήσεις του επί της αναλυτικής γνώμης της Επιτροπής. Παρατήρησε ότι η αποζημίωση για υλική ζημία, που η Επιτροπή είχε συμφωνήσει να καταβάλει και η οποία θεμελιωνόταν στη νομολογία, φαινόταν ορθή και δίκαιη.

Επισημάνε ωστόσο ότι, ως προς την υλοποίηση της καταβολής της αποζημίωσης αυτής, δεν είχε νεότερα από την Επιτροπή, καθώς το γραφείο του Διαμεσολαβητή ήταν ο μόνος διάυλος επικοινωνίας με την Επιτροπή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Στις 4 Νοεμβρίου 1999, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε το ακόλουθο σχέδιο σύστασης στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

Η Επιτροπή πρέπει να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για την άμεση υλική ζημία την οποία υπέστη ως αποτέλεσμα του υπηρεσιακού πταίσματος της Επιτροπής, το οποίο έγκειται στην παράλειψη λεπτομερούς ελέγχου των ικανοτήτων του καταγγέλλοντα για τις θέσεις που χήρευαν μετά τη λήξη της αδείας του για προσωπικούς λόγους.

2 Στις 13 Μαρτίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή για την αποδοχή του σχεδίου σύστασης και για τα μέτρα που έλαβε για την εφαρμογή του. Τα μέτρα, που συνίσταντο στην καταβολή στον καταγγέλλοντα αποζημίωσης ίσης με μισθούς δύο μηνών για τη ζημία που υπέστη, φάνηκαν ικανοποιητικά και, ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης.

**ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ
ΣΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΗΡΙΩΝ
ΓΡΑΜΜΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ
ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΚΟΠΟΙ-
ΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ**

*Απόφαση επί της
καταγγελίας
521/98/ADB κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τον Σεπτέμβριο του 1995, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ανέθεσε σε μια βελγική εταιρεία, την ESEDRA s.p.r.l., τη διεύθυνση του «Βρεφονηπιακού Σταθμού Clovis» (εφεξής καλούμενου «BNΣ Clovis») στις Βρυξέλλες, ο οποίος είχε δημιουργηθεί για τα παιδιά του προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, μεταξύ των οποίων και τα παιδιά των καταγγελλόντων.

Τον Οκτώβριο του 1997, οι γονείς των παιδιών, που πήγαιναν στον BNΣ Clovis, πληροφορήθηκαν κάποιες φήμες για τη διεξαγωγή έρευνας σχετικά με υπόθεση παιδεραστίας εντός του βρεφονηπιακού σταθμού. Το δεύτερο ήμισυ του 1997, οι φήμες αυτές επιβεβαιώθηκαν από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή με γραπτές ανακοινώσεις και συναντήσεις με τους γονείς.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν, η έρευνα των βελγικών αρχών άρχισε ύστερα από καταγγελία των γονέων ενός παιδιού που πήγαινε στον BNΣ Clovis, η οποία ήγειρε υποψίες σε βάρος μελών του προσωπικού που απασχολούνταν στο βρεφονηπιακό σταθμό. Ο διευθυντής του σταθμού ενημερώθηκε για το πρόβλημα περί τα τέλη Μαΐου 1997, η δε Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις αρχές Ιουνίου 1997.

(i) Συνοπτικά, οι καταγγέλλοντες υποστήριξαν ότι καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας η Επιτροπή δεν ενήργησε με αποτελεσματικό, διαφανή και έγκαιρο τρόπο και δεν ενημέρωσε τους γονείς. Τα υπόλοιπα κοινοτικά όργανα, ο παιδίατρος και η μικτή επιτροπή διαχείρισης του βρεφονηπιακού σταθμού ενημερώθηκαν μήνες μετά τη γνωστοποίηση της υπόθεσης στην Επιτροπή και ενώ η υπόθεση είχε αποκτήσει δημοσιότητα. Σύμφωνα με τους καταγγέλλοντες, τα στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν ήταν ελλιπή και ανεπαρκή, η δε Επιτροπή παρέλειψε να ζητήσει σημαντικές πληροφορίες από τις αρμόδιες για τη διεξαγωγή των ερευνών βελγικές αρχές. Κατά την άποψη των καταγγελλόντων, η Επιτροπή μπορούσε να δημοσιοποιήσει στοιχεία χωρίς να παραβιάσει το απόρρητο των διαδικασιών ή να πλήξει την ιδιωτική ζωή των θυμάτων.

Όσον αφορά στον πρώτο ισχυρισμό, οι καταγγέλλοντες θεώρησαν ότι η Επιτροπή όφειλε να υιοθετήσει έναν κώδικα με σαφείς διατάξεις προκειμένου να αποφευχθούν ανάλογα προβλήματα σε υποθέσεις πιθανολογούμενης κακοποίησης. Κάλεσαν επίσης την Επιτροπή να δημοσιοποιήσει τις πληροφορίες που είχε αποκρύψει μέχρι τότε.

(ii) Ο δεύτερος ισχυρισμός που προέβαλαν οι καταγγέλλοντες αφορούσε την επίβλεψη της ESEDRA s.p.r.l., της εταιρείας που είχε αναλάβει τη διεύθυνση του BNΣ Clovis. Οι καταγγέλλοντες διατύπωσαν την άποψη ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής, λόγω έλλειψης προσωπικού, δεν εξαντλούσαν όλες τις δυνατότητες ελέγχου που προβλέπονταν στη σύμβαση με την ESEDRA s.p.r.l.

Οι καταγγέλλοντες ζήτησαν από την Επιτροπή να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες προκειμένου να διευθετηθεί τόσο το διαδικαστικό πρόβλημα όσο και το ζήτημα της έλλειψης προσωπικού.

Η ΕΡΕΥΝΑ

Η γνώμη της Επιτροπής

Η καταγγελία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή. Η γνώμη της Επιτροπής επί της καταγγελίας ήταν συνοπτικά η ακόλουθη:

Σε επίπεδο προκαταρκτικής εξέτασης, η Επιτροπή τόνισε ότι οι πιθανολογούμενες υποθέσεις κακοποίησης παιδιών τελούσαν υπό διερεύνηση εν όψει της ενδεχόμενης κρίσης τους από τις αρμόδιες δικαστικές βελγικές αρχές, ως εκ τούτου δε οι πληροφορίες που αφορούσαν άμεσα τις υποθέσεις αυτές ήταν εμπιστευτικού χαρακτήρα.

Εξάλλου, η Επιτροπή τόνισε ότι είχε λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την ασφάλεια των παιδιών στους βρεφονηπιακούς σταθμούς της.

(i) Οι διαθέσιμες πληροφορίες διαβιβάστηκαν σε όλα τα επίπεδα, ελήφθη όμως σε κάθε περίπτωση μέριμνα για την προστασία της ιδιωτικής ζωής των θυμάτων και για την τήρηση του απορρήτου της δικαστικής διαδικασίας. Οργανώθηκαν συναντήσεις με τους γονείς, το προσωπικό και τη μικτή επιτροπή διαχείρισης του βρεφονηπιακού σταθμού, καθώς και με εξωτερικούς αρμόδιους φορείς του Βελγίου. Οργανώθηκαν συνέδρια και συνεδρίες ειδικής επιμόρφωσης και ευαισθητοποίησης για το προσωπικό. Οι υποψίες σε βάρος μελών του προσωπικού του βρεφονηπιακού σταθμού γεννήθηκαν σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας, η δε υπόθεση δημοσιοποιήθηκε τον Οκτώβριο του 1997.

Όσον αφορά στην ασφάλεια, η υπηρεσία ασφαλείας της Επιτροπής λάμβανε πάντοτε μέτρα για την ενίσχυση της ασφάλειας. Η εν λόγω υπηρεσία διερευνήσε εξονυχιστικά την υπόθεση, ερχόμενη σε τακτική επαφή με τους γονείς, το προσωπικό και τις βελγικές αρχές.

(ii) Όσον αφορά στον έλεγχο της αναδόχου, η Επιτροπή διενήργησε σειρά ελέγχων με τη μορφή επιτόπιων επισκέψεων.

Η Επιτροπή ανέφερε ότι είχε ήδη λάβει – ακόμη δε ότι είχε την πρόθεση να λάβει – προληπτικά μέτρα κατά της κακοποίησης στους βρεφονηπιακούς σταθμούς. Αυτό επιτεύχθηκε με ειδική επιμόρφωση και επαφές με τοπικούς εξειδικευμένους οργανισμούς, όπως η Office de la Naissance et de l'Enfance (ONE), και με τα κράτη μέλη.

Όλα τα προαναφερόμενα μέτρα ελήφθησαν στη διάρκεια της έρευνας, σύμφωνα με τις απαιτήσεις που επέβαλε η δικαστική διαδικασία.

Οι παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διαβίβασε τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στους καταγγέλλοντες και τους κάλεσε να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους. Στην απάντησή τους με ημερομηνία 25 Ιανουαρίου 1999, οι καταγγέλλοντες προέβησαν στις ακόλουθες παρατηρήσεις.

(i) Μολονότι η Επιτροπή τελούσε εν γνώσει των προβλημάτων ήδη από τις αρχές Ιουνίου 1997, τα μέτρα σχετικά με την ενημέρωση που αναφέρονται στη γνώμη της Επιτροπής ελήφθησαν στο σύνολό τους τον Οκτώβριο του 1997. Οι πληροφορίες θα μπορούσαν να δημοσιοποιηθούν νωρίτερα χωρίς να θιγεί το απόρρητο της δικαστικής διαδικασίας.

Οι πληροφορίες αυτές καθαντές ήταν ελάχιστες. Η Επιτροπή δεν κατόρθωσε να εξασφαλίσει στοιχεία από την κύρια πηγή, δηλαδή από τις βελγικές αρχές. Εξάλλου, αρνήθηκε να προβεί στην άσκηση αγωγών, παρόλο που με τον τρόπο αυτό θα μπορούσε να επιτύχει πρόσβαση σε πιο αναλυτικές πληροφορίες. Επιπλέον, η υπηρεσία ασφαλείας αρνήθηκε επίμονα να δημοσιοποιήσει τις εκθέσεις που είχε συντάξει.

Οι καταγγέλλοντες εξέφρασαν τη λύπη τους για το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν δεσμεύθηκε ότι θα υιοθετήσει έναν κώδικα δεοντολογίας, που θα καθορίζει με σαφήνεια την ακολουθητέα διαδικασία σε ανάλογες περιπτώσεις.

(ii) Όσον αφορά στον έλεγχο της αναδόχου, οι καταγγέλλοντες αναφέρθηκαν στο συμπλήρωμα έκθεσης που συντάχθηκε από μια επιτροπή παρακολούθησης στην οποία ανατέθηκε η υπόθεση Clovis. Η επιτροπή αυτή διαπίστωσε ότι δεν είχε λάβει γνώση των επιτόπιων ερευνών που διενεργήθηκαν από την Επιτροπή, οι οποίες, κατά την άποψή της, έπρεπε να διεξαχθούν αιφνιδιαστικά. Εν συντομία, οι έλεγχοι κρίθηκαν απρόσφοροι. Τέλος, αμφισβητήθηκε η ποιότητα της εργασίας της αναδόχου.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αίτημα για συμπληρωματικές πληροφορίες

Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να σχολιάσει τους ισχυρισμούς που περιέχονταν στις παρατηρήσεις των καταγγελλόντων.

Η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι όταν ενημερώθηκε για την υπόθεση γνώριζε ελάχιστα στοιχεία σχετικά με τα επίμαχα γεγονότα. Εξάλλου, οι γονείς των θυμάτων είχαν ζητήσει διακριτικότητα και δεν επιθυμούσαν την παρέμβαση της διοίκησης. Οι επιθυμίες των γονέων και η ανάγκη τήρησης του δικαστικού απορρήτου ώθησαν την Επιτροπή στην απόφαση να μην ενημερώσει όλους τους γονείς πριν συλλεγεί ένας ελάχιστος όγκος αποδεικτικών στοιχείων.

Όσον αφορά στην ποιότητα των πληροφοριών, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ενημερωνόταν για την πρόοδο των ερευνών από το γραφείο του βασιλικού εισαγγελέα των Βρυξελλών. Αν η Επιτροπή είχε προβεί στην άσκηση αγωγών, η εν λόγω ενέργεια δεν θα βελτίωνε την πληροφόρηση των γονέων των θυμάτων που είχαν ασκήσει ατομικές αγωγές, δεν θα ήταν δε νοητό να δημοσιοποιήσει η Επιτροπή τις πληροφορίες που ενδεχομένως θα συνέλεγε, δεδομένου ότι στην περίπτωση αυτή θα δεσμευόταν από το δικαστικό απόρρητο.

Η Επιτροπή δήλωσε ότι πρόθεσή της ήταν να θεσπίσει μια ειδική εσωτερική διαδικασία για το χειρισμό υποθέσεων κακοποίησης, σε συνεργασία με εξειδικευμένους φορείς όπως η ONE.

Η Επιτροπή κατάρτισε κατάλογο των ελέγχων που είχαν διενεργηθεί και των μέτρων παρακολούθησης για τον έλεγχο του αναδόχου, με συμμετοχή της διοίκησης, της μικτής επιτροπής διαχείρισης του βρεφονηπιακού σταθμού, του ιατρικού τμήματος, των γονέων και του ίδιου του αναδόχου. Ένας υπάλληλος είναι ειδικά επιφορτισμένος με την παρακολούθηση της σύμβασης.

Η Επιτροπή τόνισε επίσης ότι είχε έλθει σε επαφή με την βελγική ONE με σκοπό τη συνεργασία τους στον ποιοτικό έλεγχο των βρεφονηπιακών σταθμών της Επιτροπής και στην επιμόρφωση του προσωπικού για το χειρισμό περιπτώσεων κακοποίησης.

Περαιτέρω παρατηρήσεις των καταγγελλόντων

Οι καταγγέλλοντες εξέφρασαν την αγανάκτησή τους για το γεγονός ότι δύο έτη μετά τα γεγονότα, η Επιτροπή απλώς «προτίθεται» να καθιερώσει μια εσωτερική διαδικασία.

Όσον αφορά στον έλεγχο του αναδόχου, οι καταγγέλλοντες ενημέρωσαν το Διαμεσολαβητή για μια γνωμοδότηση που εξέδωσε η μικτή επιτροπή διαχείρισης του βρεφονηπιακού σταθμού, με την οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή καλούνταν να μην ανανεώσει τη σύμβαση με την εταιρεία ESEDRA s.p.r.l. Επιπλέον, οι καταγγέλλοντες εξέφρασαν την επιθυμία να ενημερωθούν για το σύνολο των αρμοδιοτήτων του υπαλλήλου που έχει επιφορτιστεί με τον έλεγχο, διερωτήθηκαν δε αν ένα μόνο άτομο θα μπορούσε να διεκπεραιώσει την εργασία αυτή στους χώρους εστίασης και στους βρεφονηπιακούς σταθμούς.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΕΙ ΦΙΛΙΚΟ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟ

Αφού εξέτασε τα στοιχεία που προέκυψαν στη διάρκεια της έρευνας, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έκρινε ότι *εκ πρώτης όψεως* διαπιστωνόταν κρούσμα κακής διοίκησης. Οι αρχές της καλής διοίκησης υπαγορεύουν ότι οι αποφάσεις πρέπει να λαμβάνονται σε εύλογο χρονικό διάστημα. Για περισσότερα από δύο έτη μετά τα γεγονότα, η Επιτροπή δεν είχε εισαγάγει κάποια εσωτερική διαδικασία για την αντι-

μετώπιση καταγγελλόμενων υποθέσεων κακοποίησης στους βρεφονηπιακούς σταθμούς της.

Δυνάμει του άρθρου 3 παράγραφος 5 του Καθεστώτος του¹¹⁰, ο Διαμεσολαβητής απευθύνθηκε ακολούθως στον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και τον κάλεσε να δεσμευθεί εξ ονόματος της Επιτροπής ότι θα καθιερωθεί εσωτερική διαδικασία προκειμένου να ικανοποιηθεί το αίτημα των καταγγελλόντων. Επιπλέον, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να εξετάσει τους φόβους των καταγγελλόντων σχετικά με τον αριθμό των υπαλλήλων που βαρύνονται με την εποπτεία των ιδρυμάτων παιδικής μέριμνας των οποίων η λειτουργία ανατίθεται από την Επιτροπή σε εξωτερικούς αναδόχους.

Στις 23 Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι είχε καταρτίσει ορισμένες εσωτερικές κατευθυντήριες γραμμές, τις οποίες υπέβαλε για διαβούλευση στην ONE. Η απάντηση της τελευταίας ακόμη αναμενόταν. Ωστόσο, η διαδικασία ήταν πολύπλοκη, λεπτή και έθιγε ιδιαίτερα τα κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων, την ασφάλεια και ορισμένα νομοθετικώς κατοχυρωμένα προνόμια. Ένα πρόγραμμα ειδικής επιμόρφωσης του προσωπικού του σταθμού επρόκειτο να ολοκληρωθεί το πρώτο τρίμηνο του 2000. Η Επιτροπή ενημέρωσε επίσης το Διαμεσολαβητή ότι πολύ σύντομα επρόκειτο να συνάψει σύμβαση συνεργασίας με την ONE και τον αντίστοιχο φλαμανδικό φορέα Kind & Gezin, με σκοπό την καθιέρωση εξωτερικής διαδικασίας ελέγχου των βρεφονηπιακών σταθμών της Επιτροπής. Όσον αφορά στον υπάλληλο που είναι επιφορτισμένος με τον έλεγχο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διαβεβαίωσε ότι τα καθήκοντά του περιορίζονταν αποκλειστικά στην εποπτεία της σύμβασης της ESEDRA s.p.a. Η νέα σύμβαση, για την οποία έχει προκηρυχθεί δύο φορές νέος διαγωνισμός, προβλέπει την ενίσχυση των ελέγχων.

Οι καταγγέλλοντες εξέφρασαν την ικανοποίησή τους για τα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή, αποδοκίμασαν όμως το γεγονός ότι κανένα από αυτά δεν είχε μέχρι στιγμής ολοκληρωθεί. Διατύπωσαν εκ νέου την ανησυχία τους για το φόρτο εργασίας του υπεύθυνου για τον έλεγχο υπαλλήλου της Επιτροπής, τόνισαν δε ότι η τελευταία όφειλε να βρει έναν τρόπο αποτελεσματικής άσκησης ελέγχου. Εν κατακλείδι, οι καταγγέλλοντες διακήρυξαν την εμπιστοσύνη τους σχετικά με την πρόθεση της Επιτροπής να φέρει σε πέρας την αποστολή που είχε αναλάβει. Κάλεσαν, ωστόσο, το Διαμεσολαβητή, πριν περατώσει την εξέταση της υπόθεσης, να βεβαιωθεί ότι η Επιτροπή έχει τηρήσει τις δεσμεύσεις της.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ

1 Ο χειρισμός της υπόθεσης κακοποίησης και η υιοθέτηση εσωτερικής διαδικασίας

1.1 Οι καταγγέλλοντες έκριναν ότι η Επιτροπή δεν προέβη στη λήψη των ενδεικνυόμενων μέτρων για την αντιμετώπιση πιθανολογούμενων περιπτώσεων κακοποίησης σε έναν από τους βρεφονηπιακούς σταθμούς της. Ειδικότερα, δεν ενήργησε με αποτελεσματικό, διαφανή και έγκαιρο τρόπο. Ως εκ τούτου, οι καταγγέλλοντες κάλεσαν την Επιτροπή να εγκρίνει έναν κώδικα με σαφείς διατάξεις όσον αφορά στις διαδικασίες που πρέπει να τηρούνται σε ανάλογες περιπτώσεις. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι έλαβε όλα τα δυνατά μέτρα και ότι ενήργησε προσπαθώντας να προστατεύσει την ιδιωτική ζωή των θυμάτων και το απόρρητο της δικαστικής διαδικασίας.

1.2 Οι έρευνες του Διαμεσολαβητή στην παρούσα υπόθεση αποκάλυψαν ότι η Επιτροπή είχε επίγνωση της ανάγκης να καθιερωθεί ειδική εσωτερική διαδικασία, η οποία, όμως, περισσότερο από δύο έτη μετά τα γεγονότα, δεν έχει ακόμη υιοθετηθεί.

¹¹⁰

Άρθρο 3 παράγραφος 5 του καθεστώτος του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή: «Στο μέτρο του δυνατού, ο διαμεσολαβητής αναζητεί, από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξάλειψει τις περιπτώσεις κακής διοίκησης και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα.»

1.3 Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5¹¹¹ του Καθεστώτος του, ο Διαμεσολαβητής απευθύνθηκε στον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προκειμένου για να επιτευχθεί ένας φιλικός διακανονισμός. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να δεσμευθεί ότι θα υιοθετήσει εσωτερική διαδικασία.

1.4 Στις 23 Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι αναμενόταν η υιοθέτηση εσωτερικής διαδικασίας. Ωστόσο, στις 31 Ιανουαρίου 2000 ένα ανεπίσημο αίτημα του Διαμεσολαβητή αποκάλυψε ότι δεν είχε σημειωθεί σημαντική πρόοδος προς την καθιέρωση μιας διαδικασίας. Οι αρχές της καλής διοίκησης υπαγορεύουν ότι οι αποφάσεις πρέπει να λαμβάνονται μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα. Κατόπιν τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να υποβάλει σχέδιο συστάσεως στην Επιτροπή.

2 Η εποπτεία της σύμβασης

2.1 Οι καταγγέλλοντες έκριναν ότι η Επιτροπή δεν ασκούσε δεόντως την εποπτεία του αναδόχου στον οποίο είχε ανατεθεί η λειτουργία του ΒΝΣ Clovis. Οι καταγγέλλοντες αμφισβήτησαν επίσης τη δυνατότητα του επιφορτισμένου με τον έλεγχο προσωπικού να αντεπεξέλθει στο φόρτο εργασίας. Η Επιτροπή δήλωσε ότι είχε διενεργήσει σειρά ελέγχων και ότι ένας υπάλληλός της είχε επιφορτιστεί αποκλειστικά με την εποπτεία της σύμβασης.

2.2 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η Επιτροπή προέβη στη λήψη μέτρων για τη βελτίωση και ενίσχυση αμφοτέρων των εσωτερικών και εξωτερικών διαδικασιών ελέγχου για τον επόμενο ανάδοχο στον οποίο επρόκειτο να ανατεθεί η λειτουργία του ΒΝΣ Clovis από τον Αύγουστο του 2000. Δεδομένων των επικείμενων αλλαγών στη διαδικασία ελέγχου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν ήταν σκόπιμη η περαιτέρω συνέχιση των ερευνών σχετικά με το φόρτο εργασίας του αρμόδιου για την παρακολούθηση της παρούσας σύμβασης τμήματος. Εξάλλου, ο Διαμεσολαβητής εμφανίστηκε βέβαιος ότι η Επιτροπή θα διασφαλίσει ότι οι νέες αρμοδιότητες του τμήματός της θα συνοδεύονται από οργανωτικά μέτρα που θα καθιστούν δυνατή την ορθή και αποτελεσματική ολοκλήρωση της επιπλέον εργασίας.

3 Συμπέρασμα

Με βάση τα ανωτέρω, και σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή¹¹², ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε το ακόλουθο σχέδιο συστάσεως στην Επιτροπή:

Η Επιτροπή πρέπει να εγκρίνει εσωτερική διαδικασία που θα διασφαλίζει ότι οι υποθέσεις πιθανολογούμενης κακοποίησης παιδιών στους βρεφονηπιακούς σταθμούς της θα αντιμετωπίζονται με πιο αποτελεσματικό, διαφανή και έγκαιρο τρόπο. Η διαδικασία πρέπει να εγκριθεί έως την 31η Ιουλίου 2000.

Η Επιτροπή και οι καταγγέλλοντες πληροφορήθηκαν το εν λόγω σχέδιο συστάσεως. Ο Διαμεσολαβητής πληροφόρησε την Επιτροπή ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του, η Επιτροπή έπρεπε να αποστείλει αναλυτική γνώμη πριν από τις 31 Ιουλίου 2000, η δε αναλυτική γνώμη θα μπορούσε να περιλαμβάνει την αποδοχή του σχεδίου συστάσεως του Διαμεσολαβητή και την περιγραφή του τρόπου εφαρμογής του.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής

Στις 28 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή διαβίβασε την αναλυτική γνώμη της στο Διαμεσολαβητή. Επισήμανε ότι στις 30 Ιουνίου 2000 εγκρίθηκε εσωτερική διαδικασία η

¹¹¹ Άρθρο 3 παράγραφος 5 του καθεστώτος του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή: «Στο μέτρο του δυνατού, ο διαμεσολαβητής αναζητεί, από κοινού με το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο ή οργανισμό, λύση ικανή να εξάλειψει τις περιπτώσεις κακής διοίκησης και να ικανοποιήσει τον καταγγέλλοντα»

¹¹² Απόφαση αριθ. 94/262 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1994, σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του, ΕΕ 1994 L 113/15.

οποία θεσπίζει τους κανόνες που πρέπει να εφαρμόζονται σε περίπτωση πιθανολογούμενης κακοποίησης παιδιών στους βρεφονηπιακούς σταθμούς της. Επισύναψε αντίγραφο της εν λόγω διαδικασίας και τόνισε ότι επρόκειτο για αποτέλεσμα εξαντλητικής διαδικασίας εσωτερικών και εξωτερικών διαβουλεύσεων. Το κείμενο είχε διαβιβαστεί σε όλα τα εμπλεκόμενα μέρη.

Η αναλυτική γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα στις 31 Αυγούστου 2000.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Στις 15 Μαρτίου 2000, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε στην Επιτροπή το ακόλουθο σχέδιο συστάσεως:

Η Επιτροπή πρέπει να υιοθετήσει εσωτερική διαδικασία που θα διασφαλίζει ότι οι υποθέσεις πιθανολογούμενης κακοποίησης παιδιών στους βρεφονηπιακούς σταθμούς της θα αντιμετωπίζονται με αποτελεσματικό, διαφανή και έγκαιρο τρόπο. Η διαδικασία πρέπει να εγκριθεί έως την 31η Ιουλίου 2000.

2 Στις 28 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι αποδεχόταν το σχέδιο συστάσεως, καθώς και για τα μέτρα που είχε λάβει για την υλοποίησή της. Τα μέτρα που εξέθεσε η Επιτροπή κρίθηκαν ικανοποιητικά, ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

3.5.3 Europol

ΚΑΝΟΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΣΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ EUROPOL

*Απόφαση για την περά-
τωση της έρευνας ιδία
πρωτοβουλία
ΟΙ/1/99/ΙΙΗ σχετικά με
την Europol*

Τον Απρίλιο του 1999 ο Διαμεσολαβητής εγκαινίασε μια έρευνα ιδία πρωτοβουλία με αντικείμενο τη δημόσια πρόσβαση στα έγγραφα τεσσάρων οργάνων, συμπεριλαμβανομένης της Europol, τα οποία συντάχθηκαν ή τέθηκαν σε ισχύ μετά την ολοκλήρωση της προηγούμενης έρευνας ιδία πρωτοβουλία με το ίδιο αντικείμενο¹¹³.

Η ετήσια έκθεση 1999 του Διαμεσολαβητή περιλαμβάνει λεπτομέρειες των αποφάσεων που αφορούν τρία από τα τέσσερα όργανα στα οποία αναφερόταν η έρευνα ιδία πρωτοβουλία και των σχεδίων συστάσεως που υποβλήθηκαν στην Europol στις 13 Δεκεμβρίου 1999, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή¹¹⁴. Τα σχέδια συστάσεως ήταν τα εξής:

1 Η Europol οφείλει να θεσπίσει κανόνες σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα εντός τριών μηνών. Οι κανόνες έπρεπε να βασίζονται στους κανόνες που έχουν ήδη εγκριθεί από το Συμβούλιο, συμπεριλαμβανομένων των εξαιρέσεων που προβλέπονται σε αυτούς.

2 Οι κανόνες πρέπει να ισχύουν για όλα τα έγγραφα που δεν καλύπτονται από ήδη υπάρχουσες νομοθετικές διατάξεις που επιτρέπουν την πρόσβαση ή επιτάσσουν την τήρηση του εμπιστευτικού χαρακτήρα.

3 Το κοινό πρέπει να έχει εύκολη πρόσβαση στους κανόνες αυτούς.

Ζητήθηκε από την Europol να αποστείλει λεπτομερή γνώμη εντός τριών μηνών, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή.

Στις 7 Μαρτίου 2000 ο Διευθυντής της Europol απηύθυνε επιστολή στο Διαμεσολαβητή επαναβεβαιώνοντας τη δέσμευσή του για την έγκριση πρόσφορων κανόνων για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Europol. Δήλωσε ότι, από την άποψη αυτή, αποδεχόταν πλήρως τα σχέδια συστάσεων. Ωστόσο, διευκρίνισε ότι δεν ήταν δυνατό να εγγυηθεί ότι τα μέτρα θα λαμβάνονταν εντός της προθεσμίας των τριών

¹¹³ 616/PUBAC/F/ΙΙΗ

¹¹⁴ Ετήσια έκθεση 1999 σελίδα 245.

μηνών, καθώς το Διοικητικό Συμβούλιο δεν μπόρεσε να καταλήξει σε συμφωνία επί των σχεδίων κανόνων που υπέβαλε η Eurapol στις 22 Φεβρουαρίου 2000, με αποτέλεσμα να απαιτείται περαιτέρω μελέτη του θέματος πριν από τη λήψη της τελικής απόφασης.

Στην απάντησή του ο Διαμεσολαβητής ζήτησε την αναλυτική γνώμη της Eurapol έως τις 31 Μαΐου 2000. Στις 16 Ιουνίου 2000 απηύθυνε στη Eurapol επιστολή υπενθύμισης, ορίζοντας νέα προθεσμία με ημερομηνία λήξης στις 31 Ιουλίου 2000 και επισημαίνοντας ότι εάν δεν λάμβανε απάντηση ή εάν η απάντηση κρινόταν μη ικανοποιητική, θα υποχρεωνόταν να υποβάλει ειδική έκθεση επί του θέματος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 7 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή.

Σε αναλυτική γνώμη με ημερομηνία 6 Ιουλίου 2000 η Eurapol πληροφόρησε τον Διαμεσολαβητή ότι το Διοικητικό Συμβούλιο επιθυμεί να επαναλάβει τις διαβουλεύσεις σχετικά με το θέμα της πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα της Eurapol μόλις οι διαβουλεύσεις με θέμα τις πρόσφατες προτάσεις της Επιτροπής καταλήξουν σε συγκεκριμένους νέους κανονισμούς για τα άλλα ευρωπαϊκά όργανα. Στο μεταξύ η Eurapol θα χειρίζεται τα αιτήματα για πρόσβαση του κοινού στα έγγραφά της εφαρμόζοντας κατ' αναλογία την Απόφαση 93/731 του Συμβουλίου. Το κοινό θα ενημερωθεί επί του θέματος μέσω δημοσίευσης στην ηλεκτρονική σελίδα της Eurapol <http://www.europol.eu.int>.

Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η αναλυτική γνώμη της Eurapol αποδεχόταν τα σχέδια συστάσεως, ακόμη δε ότι η Eurapol είχε προβεί στη λήψη ικανοποιητικών μέτρων για την εφαρμογή τους. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης.

3.6 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΩΝ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΑΠΑΙ- ΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

*Ερώτημα του περιφε-
ρειακού Διαμεσολαβη-
τή των βασικών επαρ-
χιών Q1/2000/MM*

Τον Φεβρουάριο του 2000, ο Διαμεσολαβητής των βασικών επαρχιών (Ararteko) απηύθυνε ερώτημα στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή σχετικά με τη συμβατότητα των διοικητικών απαιτήσεων με την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των αγαθών. Σε μία από τις υποθέσεις του, ένας πολίτης κατήγγειλε ότι για να μπορούσε να καταχωρίσει το μεταχειρισμένο αυτοκίνητό του που είχε εισαχθεί από άλλο κράτος μέλος της ΕΕ, υποχρεώθηκε από την ισπανική δημόσια διοίκηση να προσκομίσει, πέραν της τυπικής έγκρισης που προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο, ένα φύλλο στοιχείων που υποδεικνύει τον αριθμό φορολογήσιμων ίππων του αυτοκινήτου στην Ισπανία. Επιπλέον, ο πολίτης υποχρεώθηκε να επιβαρυνθεί με τα έξοδα έκδοσης του εγγράφου.

Με τη διαβίβαση του ερωτήματος στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, ο Ararteko επιδίωκε να λάβει τη έγκυρη γνώμη ενός ευρωπαϊκού θεσμικού οργάνου. Καθώς το ερώτημα αφορούσε ένα ειδικό ζήτημα στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής αποφάσισε να συμβουλευθεί επί του θέματος την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Στην απάντησή της προς τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή, η οποία διαβιβάστηκε στον Ararteko, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέφρασε την άποψη ότι η διοικητική απαίτηση φαινόταν ασύμβατη τόσο με το εθνικό δίκαιο όσο και με τα άρθρα 28 έως 39 ΕΚ. Η Επιτροπή θα χειριζόταν το θέμα ως καταγγελία και πρότεινε να έλθει σε επαφή με τον Ararteko προκειμένου να λάβει μια πιο ολοκληρωμένη ενημέρωση και να βρεθεί σύντομα μια λύση στο πρόβλημα με τη συνδρομή του ανεπίσημου δικτύου που είναι αρμόδιο για την εσωτερική αγορά σε εθνικό επίπεδο.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙ- ΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟ- ΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΤΟΣΚΑΝΗ

*Ερώτημα του περιφε-
ρειακού Διαμεσολαβη-
τή της Τοσκάνης
Q2/2000/ADB*

Στις 15 Μαρτίου 2000, ο κ. Romano FANTAPPIE, περιφερειακός Διαμεσολαβητής της Τοσκάνης (Ιταλία) διαβίβασε ένα ερώτημα στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή. Κατά το χειρισμό συγκεκριμένης υπόθεσης της οποίας είχε επιληφθεί, ο κ. Romano FANTAPPIE πληροφορήθηκε ότι ο Δήμος της Σιένα θα χορηγούσε άδειες λειτουργίας ταξί σε άτομα που διέμεναν στη Σιένα. Ο ίδιος όρος ίσχυε και για άλλες θέσεις ή δημόσια αξιώματα όπως, λόγου χάρη, για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη της τράπεζας Monte dei Paschi di Siena. Το ερώτημά του ήταν αν η προϋπόθεση αυτή παραβιάζει τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Ζήτησε, ως εκ τούτου, να διαβιβαστεί το ερώτημά του στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ώστε να λάβει μια έγκυρη γνώμη.

Η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι η πρόταση έπρεπε να αναλυθεί υπό το πρίσμα του δικαιώματος ελεύθερης εγκατάστασης όπως ορίζεται στις διατάξεις των άρθρων 43 και εξής της Συνθήκης των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η λήψη επαγόμενων διακρίσεις ή περιοριστικών μέτρων δικαιολογείται μόνο για λόγους γενικού συμφέροντος (όπως είναι η δημόσια ασφάλεια, η δημόσια υγεία ή η κρατική πολιτική). Κατά την άποψη της Επιτροπής, η προϋπόθεση που επιβάλλεται για τη χορήγηση άδειας λειτουργίας ταξί στη Σιένα είναι δυνατό να θεωρηθεί ως περιοριστική άνευ λόγου. Εντούτοις, η σχετική ρύθμιση δεν φαίνεται να εισάγει διακρίσεις λόγω εθνικότητας. Εξάλλου, η υπόθεση δεν είχε κοινοτική διάσταση (καθώς ανακινήθηκε από Ιταλούς που διαμένουν στην Ιταλία) ώστε να τύχει εξέτασης από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Η γνώμη της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον Διαμεσολαβητή της Τοσκάνης.

Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΗΣ ΔΕΝ ΔΙΑΠΙ- ΣΤΩΣΕ ΒΑΣΙΜΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΜΦΙ- ΣΒΗΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

*Ερώτημα Q3/2000/ME
(εμπιστευτικό) του
ιρλανδού Διαμεσολα-
βητή*

Τον Σεπτέμβριο του 2000, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έλαβε ένα ερώτημα από τον ιρλανδό Διαμεσολαβητή. Το ερώτημα αναφερόταν σε επιστολή πολίτη της ΕΕ η οποία απευθύνθηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή τον Οκτώβριο του 1998, αφορούσε δε ουσιαστικά το ερώτημα Q2/97/IJH, η εξέταση του οποίου περατώθηκε από τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή στις 23 Απριλίου 1999.

Ο πολίτης πληροφόρησε τον ιρλανδό Διαμεσολαβητή ότι δεν έλαβε καμία απάντηση από την Επιτροπή σχετικά με την επιστολή του εκείνη. Ως εκ τούτου, ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής κάλεσε τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή να παραπέμψει την εξέταση του θέματος για περαιτέρω διερεύνηση από την Επιτροπή.

Καθώς η επιστολή αφορούσε το ερώτημα Q2/97/IJH, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής ερεύνησε το φάκελο Q2/97/IJH και διαπίστωσε ότι η Επιτροπή είχε απαντήσει με επιστολή στις 15 Σεπτεμβρίου 1999. Η απάντηση της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον ιρλανδό Διαμεσολαβητή, ο οποίος τη μετέφερε στον ενδιαφερόμενο προκειμένου ο τελευταίος να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Ακολούθως, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής πληροφορήθηκε από τον ιρλανδό επίτροπο διοικήσεως ότι ο ενδιαφερόμενος δεν έμεινε ικανοποιημένος από το περιεχόμενο της επιστολής.

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι το περιεχόμενο της επιστολής συνδεόταν με το ερώτημα Q2/97/IJH.

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής επισήμανε εν πρώτοις ότι η εξέταση του ερωτήματος Q2/97/IJH περατώθηκε στις 23 Απριλίου 1999. Όσον αφορά στο Q3/2000/ME, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παρέπεμψε στην απαντητική επιστολή της Επιτροπής προς τον πολίτη με ημερομηνία 15 Σεπτεμβρίου 1999, διαπίστωσε δε ότι δεν συνέτρεχαν λόγοι περαιτέρω διερεύνησης του συγκεκριμένου θέματος.

3.7 ΕΡΕΥΝΕΣ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟ- ΒΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΝΕΡΓΗ- ΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΗ

ΕΡΕΥΝΑ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΔΙΑΤΑΞΗ ΠΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗ ΜΗ ΑΚΡΙΒΗ ΣΥΜΠΛΗ- ΡΩΣΗ ΕΝΤΥΠΩΝ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ

Απόφαση επί της έρευνας ιδία πρωτοβουλία ΟΙ/3/99/(Ι/Η)/ΡΒ κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με βάση το ερώτημα Q5/98/Ι/Η του ιρλανδού Διαμεσολαβητή

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Τον Οκτώβριο του 1998, ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής απηύθυνε ερώτημα στον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή σχετικά με τις αιτήσεις χορήγησης γεωργικής ενίσχυσης από την ΕΚ που είχαν υποβληθεί από ορισμένους ιρλανδούς κατόχους γεωργικών εκμεταλλεύσεων. Οι ιρλανδοί κάτοχοι γεωργικών εκμεταλλεύσεων υπέβαλαν αίτηση στο ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων για χορήγηση μη επιστρεπτέας ενίσχυσης στο πλαίσιο των ειδικών προγραμμάτων προμολόγησης βοείου κρέατος και εκτατικοποίησης το 1993 και 1994. Το Υπουργείο είτε απέρριψε τις αιτήσεις τους είτε χορήγησε περιορισμένη προμολόγηση, επειδή οι κάτοχοι των γεωργικών εκμεταλλεύσεων είχαν προβεί σε ανακριβείς δηλώσεις σε ορισμένα έντυπα χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων. Τα έντυπα χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων συνιστούσαν βασικό μέρος της διαδικασίας υποβολής αιτήσεων.

Οι κάτοχοι γεωργικών εκμεταλλεύσεων δεν αμφισβήτησαν το γεγονός ότι είχαν προβεί σε ανακριβείς δηλώσεις· εντούτοις, έκριναν ότι είχαν πέσει θύματα άδικης μεταχείρισης. Ο ισχυρισμός τους βασιζόταν στο σκεπτικό ότι εμπιστεύτηκαν με καλή πίστη τις συμβουλές ενός εξειδικευμένου οργανισμού, του Teagasc, για τη συμπλήρωση των εντύπων χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων. Ο Teagasc είναι ένας εθνικός θεσμικός φορέας που συστήθηκε με σκοπό να παρέχει ανεξάρτητες υπηρεσίες συμβουλευτικού, ερευνητικού, εκπαιδευτικού και επιμορφωτικού χαρακτήρα στον τομέα της γεωργίας και των τροφίμων στην Ιρλανδία. Χρηματοδοτείται από το Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων και το διοικητικό του συμβούλιο διορίζεται από τον Υπουργό Γεωργίας και Τροφίμων. Δεν εμπίπτει στο πεδίο δικαιοδοσίας του ιρλανδού επιτρόπου διοικήσεως.

Στο ερώτημά του προς τον Ευρωπαϊκό Διαμεσολαβητή, ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ο ισχυρισμός των κατόχων γεωργικών εκμεταλλεύσεων ήταν βάσιμος. Ειδικότερα, ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής ανέφερε ότι το Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων όφειλε να εφαρμόσει μια νομοθετική διάταξη της ΕΚ η οποία ορίζει ότι οι κυρώσεις που συνεπάγεται η εσφαλμένη συμπλήρωση των αιτήσεων χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων

«δεν εφαρμόζονται αν, για τον καθορισμό της έκτασης, ο κάτοχος της εκμετάλλευσης αποδείξει ότι έχει βασιστεί ορθά σε, αναγνωρισμένες από την αρμόδια αρχή, πληροφορίες».¹¹⁵

Ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής είχε ήδη ζητήσει από το Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων να επανεξετάσει τις αποφάσεις του επί των αιτήσεων των συγκεκριμένων κατόχων γεωργικών εκμεταλλεύσεων. Το υπουργείο ενημέρωσε τον ιρλανδό Διαμεσολαβητή ότι είχε απευθύνει ερώτημα στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή σχετικά με την εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης. Η Επιτροπή απάντησε ότι κατά την κρίση της η διάταξη δεν ισχύει

«για συμβουλευτικές υπηρεσίες που παρέχονται προς τους κατόχους γεωργικών εκμεταλλεύσεων από οργανισμούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα σχετικά με τη συμπλήρωση εντύπων αιτήσεων. Το ενεργήματα της αμφιβολίας που παρέχει το συγκεκριμένο άρθρο στον κάτοχο της εκμετάλλευσης περιορίζεται στις πληροφορίες που παρέχονται από την Τοπογραφική Υπηρεσία (Ordnance Survey) ή από ανάλογες αρχές. Ως εκ τούτου, θεωρώ ότι η μέχρι τούδε προσέγγιση του Υπουργείου δεν είναι αναγκαίο να διαφοροποιηθεί».

Ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η ανωτέρω ερμηνεία ήταν μη προσηκόντως περιοριστική, αυστηρή στην εφαρμογή της και άδικη. Επισήμανε επίσης ότι στο βαθμό που το Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων ενεργούσε σύμφωνα με τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, δεν θα μπορούσε να προωθήσει περαιτέρω το θέμα

¹¹⁵ Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3887/92 της Επιτροπής της 23ης Δεκεμβρίου 1992 για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του ολοκληρωμένου συστήματος διαχείρισης και ελέγχου σχετικά με ορισμένα καθεστώτα κοινοτικών ενισχύσεων, ΕΕ L 391 της 31.12.1992, σ 36, άρθρο 9 παράγραφος 2.

απευθυνόμενος σε αυτό. Έτσι, ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής ζήτησε από τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή να εξετάσει την ερμηνεία που έδωσε η Επιτροπή στην ανωτέρω διάταξη (εφεξής καλούμενη «η επίμαχη διάταξη»).

ΟΙ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ

Η διαδικασία για την εξέταση ερωτημάτων αυτού του τύπου έχει συμφωνηθεί σε σεμινάριο που οργανώθηκε για τους εθνικούς Διαμεσολαβητές στο Στρασβούργο τον Σεπτέμβριο του 1996.

«Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής λαμβάνει ερωτήματα από τους εθνικούς Διαμεσολαβητές σχετικά με το κοινοτικό δίκαιο και είτε παρέχει άμεση απάντηση είτε διαβιβάζει το ερώτημα στο αρμόδιο θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να απαντηθεί».

Η διαδικασία του ερωτήματος δεν είναι παρεμφερής με τη διαδικασία του άρθρου 234 (πρώην άρθρο 177), το οποίο προβλέπει ότι το Δικαστήριο λαμβάνει προδικαστικές αποφάσεις για προβλήματα ευρωπαϊκού δικαίου που εγείρονται από υποθέσεις που εκκρεμούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Το Καθεστώς του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή ορίζει ρητά ότι στο πεδίο της εντολής του εμπίπτουν αποκλειστικά τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί. Μολονότι είναι δυνατόν να υποστηριχθεί ότι δεν κωλύεται να διατυπώνει αφηρημένες ερμηνείες του κοινοτικού δικαίου στο πλαίσιο καταγγελιών που εκκρεμούν ενώπιον των εθνικών επιτρόπων διοικήσεως, μια τέτοια ερμηνεία θα τασσόταν ουσιαστικά υπέρ ή κατά της εμπλεκόμενης εθνικής αρχής.

Δεν πρέπει να παραβλέπεται το γεγονός ότι μια διαδικασία ερωτήματος είναι πιθανό να αποτελέσει το έναυσμα για τη διεξαγωγή έρευνας του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, ιδία πρωτοβουλία ή κατόπιν καταγγελίας, για ενδεχόμενο κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους κοινοτικού θεσμικού οργάνου ή οργανισμού, συμπεριλαμβανομένου του θεσμικού οργάνου ή οργανισμού στον οποίο διαβιβάστηκε κάποιο ερώτημα.

Βάσει της ανωτέρω διαδικασίας, ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής έκανε δεκτό το ερώτημα του ιρλανδού Διαμεσολαβητή. Ακολούθως, ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής διαβίβασε το ερώτημα στον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ζητώντας να λάβει απάντηση.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Στη γνώμη της με ημερομηνία 10 Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή επέμεινε στην άποψη της ότι η επίμαχη διάταξη δεν ισχύει για υπηρεσίες που παρέχονται από συμβουλευτικούς οργανισμούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα σχετικά με τη συμπλήρωση των εντύπων της αίτησης από τους κατόχους γεωργικών εκμεταλλεύσεων. Ειδικότερα, η Επιτροπή υποστήριξε ότι:

«Φαίνεται ότι δεν έχουν παρασχεθεί επίσημες πληροφορίες από τον οργανισμό TEAGASC, ο οποίος είναι επιφορτισμένος με την παροχή υπηρεσιών συμβουλευτικού, ερευνητικού, εκπαιδευτικού και επιμορφωτικού χαρακτήρα στους τομείς της γεωργίας και των τροφίμων».

Η απάντηση της Επιτροπής διαβιβάστηκε στον ιρλανδό επίτροπο διοικήσεως.

ΟΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΡΛΑΝΔΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Στις 31 Μαρτίου 1999, ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής υπέβαλε τις παρατηρήσεις του σχετικά με την απάντηση της Επιτροπής. Ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής επέμεινε στην άποψη ότι η ερμηνεία της επίμαχης διάταξης από την Επιτροπή ήταν άδικη. Υποστήριξε ότι οι πληροφορίες που παρέχονται από τον Teagasc στους κατόχους εκμε-

ταλλεύσεων πρέπει να θεωρούνται ως «πληροφορίες αναγνωρισμένες από την αρμόδια αρχή» στο πλαίσιο της επίμαχης διάταξης, ακόμη δε ότι δύσκολα θα αμφισβητούσε κανείς ότι οι πληροφορίες που παρέχει ο Teagasc είναι «αναγνωρισμένες» από το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων («η αρμόδια αρχή»).

Ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής διαφώνησε επίσης με το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι οι πληροφορίες που παρέχονται από τον Teagasc δεν είναι «επίσημες» πληροφορίες, δεδομένου ότι ο οργανισμός αυτός λειτουργεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Γεωργίας και Τροφίμων.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΡΕΥΝΑΣ ΙΔΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Στις 24 Απριλίου 1999, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αποφάσισε να προβεί στη διενέργεια έρευνας ιδία πρωτοβουλία, βάσει του άρθρου 138 Ε της συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 195) προκειμένου να διαπιστώσει την ύπαρξη ενδεχόμενου κρούσματος κακής διοίκησης εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά στις οδηγίες που εξέδωσε το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 3887/92 της Επιτροπής στις υποθέσεις που εγείρονται από τις καταγγελίες του ιρλανδού Διαμεσολαβητή.

Η έρευνα διενεργήθηκε επειδή η ερμηνεία από την Επιτροπή της επίμαχης διάταξης, δηλ. του άρθρου 9 παράγραφος 2 του Κανονισμού (ΕΟΚ) 3887/92 της Επιτροπής, φαινόταν υπερβολικά στενή, με αποτέλεσμα να προκληθούν αδικίες, δεδομένου ότι επέβαλε κυρώσεις σε πρόσωπα που κατέθεσαν αιτήσεις για χορήγηση ενίσχυσης και ακολούθησαν με καλή πίστη τις συμβουλές που έλαβαν από επίσημο φορέα. Επιπλέον, η ερμηνεία της Επιτροπής φαίνεται ότι βασίζεται εν μέρει στο χαρακτηρισμό του Teagasc ως φορέα του «ευρύτερου δημόσιου τομέα». Εντούτοις, δεν είναι προφανής η συνάφεια του νομικού καθεστώτος που το εμπλεκόμενο κράτος μέλος απέδωσε στον εν λόγω φορέα με το παρόν πλαίσιο. Τέλος, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής δεν είχε υπόψη του νομολογία των ευρωπαϊκών δικαστηρίων που να στηρίζει την ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων από την Επιτροπή.

Η Επιτροπή κλήθηκε να διατυπώσει τη γνώμη της για τα ανωτέρω ζητήματα.

Η πρώτη γνώμη της Επιτροπής σχετικά με την έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή

Στις 7 Ιουνίου 1999, η Επιτροπή υπέβαλε τη γνώμη της σχετικά με την έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Η γνώμη αναφερόταν αρχικά στο αίτημα του Διαμεσολαβητή προς την Επιτροπή για υποβολή γνώμης:

«Στην από 29.04.1999 επιστολή του ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής καλεί την Επιτροπή να διαφοροποιήσει την ερμηνεία του άρθρου 9 παράγραφος 2 του Κανονισμού 3887/92 της Επιτροπής ...».

Η γνώμη της Επιτροπής υποστήριξε κατόπιν ότι

«Η Επιτροπή επισημαίνει ότι σύμφωνα με το άρθρο 1 παράγραφος 2 του Καθεστώτος του, ο Διαμεσολαβητής ασκεί τα καθήκοντά του σεβόμενος τις εξουσίες που παρέχονται από τις συνθήκες στα κοινοτικά θεσμικά όργανα ή οργανισμούς».

Η Επιτροπή πιστεύει ότι η νομική ερμηνεία ενός άρθρου κανονισμού δεν συνιστά ζήτημα κακής διοίκησης. Σύμφωνα με το άρθρο 220 (πρώην άρθρο 164) της Συνθήκης, το πρόβλημα αυτό μπορεί τελικώς να επιλυθεί από το Δικαστήριο».

Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι θα επιχειρούσε, παρόλα αυτά, να επανεξετάσει την ερμηνεία που έδωσε στην επίμαχη διάταξη.

Τα σχόλια της Επιτροπής σχετικά με την αρμοδιότητα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή αποτελούν αντικείμενο συμπληρωματικής παρατήρησης στην παρούσα απόφαση.

Η τελική γνώμη της Επιτροπής σχετικά με την έρευνα ίδια πρωτοβουλία του Διαμεσολαβητή

Στην τελική γνώμη της, η Επιτροπή επισήμανε εν πρώτοις ότι ένας από τους σκοπούς της θέσπισης της νομοθετικής πράξης που περιέχει την επίμαχη διάταξη, δηλ. του Κανονισμού 3887/92, ήταν η αποτελεσματική πρόληψη και επιβολή κυρώσεων σε παρατυπίες και κρούσματα απάτης. Πρόσθεσε ότι η ορθή διαχείριση των προγραμμαμάτων χορήγησης ενισχύσεων αποτελεί βασική προϋπόθεση για την άσκηση γεωργικής πολιτικής που θα στοχεύει, μεταξύ άλλων, στην αποφυγή της επιβάρυνσης του προϋπολογισμού της ΕΕ με υπερβολικές δαπάνες.

Όσον αφορά στην ουσία της έρευνας του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή παρατήρησε ότι οι κάτοχοι γεωργικών εκμεταλλεύσεων που υποβάλλουν αιτήσεις για χορήγηση ενίσχυσης υπέχουν προσωπική ευθύνη για την ακρίβεια των στοιχείων που συμπληρώνουν στα σχετικά έντυπα. Ο κανόνας αυτός ισχύει ακόμη και όταν οι κάτοχοι εκμεταλλεύσεων λαμβάνουν βοήθεια και υποστήριξη για τη συμπλήρωση των εντύπων. Αν δοθούν στους κατόχους εκμεταλλεύσεων ανακριβείς οδηγίες, δύνανται να κινηθούν δικαστικώς κατά του συμβούλου. Εξάλλου, το νομικό καθεστώς του οργανισμού ή φορέα που παρέχει τις πληροφορίες είναι μη συναφές.

Στην επίμαχη διάταξη, δηλ. στο άρθρο 9 παράγραφος 2 του Κανονισμού 3887/92, προβλέπεται μια εξαίρεση στην αρχή της επιβολής κυρώσεων σε περίπτωση εσφαλμένης συμπλήρωσης των εντύπων χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων. Σύμφωνα με τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων, μια εξαίρεση πρέπει να ερμηνεύεται στενά. Καθώς το άρθρο 9 παράγραφος 2 αφορά σφάλματα στον «καθορισμό της έκτασης», ως «αναγνωρισμένες από την αρμόδια αρχή πληροφορίες» νοούνται όσες σχετίζονται με τη μέτρηση των αγροτεμαχίων. Οι πληροφορίες αυτές παρέχονται από την Τοπογραφική Υπηρεσία, το Κτηματολόγιο ή ανάλογους φορείς. Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο Teagasc, παρόλο που λειτουργεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Γεωργίας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μία από τις αρχές αυτές. Ορθότερη φαίνεται η άποψη ότι ενεργεί ως ανεξάρτητος συμβουλευτικός φορέας, ο οποίος αξιοποιεί ορισμένα επίσημα στοιχεία, παρέχοντας ευρύτερες υπηρεσίες στους κατόχους εκμεταλλεύσεων.

Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι ο Κανονισμός 3887/92 ορίζει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να παρέχουν τη δυνατότητα προσαρμογής των απαιτήσεων χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων, χωρίς να επιβάλλουν κυρώσεις σε περιπτώσεις προφανούς σφάλματος, το οποίο πρέπει να αναγνωρίζεται από την αρχή του κράτους μέλους που είναι επιφορτισμένη με την παραλαβή και τον έλεγχο των απαιτήσεων ενίσχυσης (άρθρο 5α, το οποίο προστέθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 229/95, ΕΕ L 27 της 4.2.1995, σ. 3¹¹⁶). Η ευθύνη της αναγνώρισης των σφαλμάτων ανήκει στα κράτη μέλη.

Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι προέβη σε τροποποίηση του Κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3887/92 με την εισαγωγή μιας διάταξης που παρέχει στους κατόχους γεωργικών εκμεταλλεύσεων τη δυνατότητα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να διορθώσουν τα στοιχεία των αιτήσεων τους που ενδέχεται να προκαλέσουν ή που έχουν ήδη προκαλέσει την επιβολή κυρώσεων (άρθρο 11 παράγραφος 1α, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1678/98, ΕΕ L 212 της 30.7.1998, σ. 23¹¹⁷). Κατά συνέπεια, οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών διαθέτουν πλέον μηχανισμούς αποτροπής της επιβολής κυρώσεων όταν κρίνουν ότι η τυχόν επιβολή τους είναι άδικη.

¹¹⁶ «Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων που προβλέπονται στα άρθρα 4 και 5, η αίτηση ενίσχυσης μπορεί να προσαρμοστεί οποτεδήποτε μετά την υποβολή της, σε περίπτωση προφανούς σφάλματος που αναγνωρίζεται από την αρμόδια αρχή.»

¹¹⁷ «Οι κυρώσεις που εφαρμόζονται σύμφωνα με τα άρθρα 9 και 10 δεν επιβάλλονται σε περιπτώσεις κατά τις οποίες ο παραγωγός, διαπιστώνοντας ότι η αίτηση την οποία είχε υποβάλει περιλαμβάνει σφάλματα άλλα εκτός από αυτά που έχουν πραγματοποιηθεί εσκεμμένα ή λόγω σοβαρής αμέλειας, τα οποία συνεπάγονται μία ή περισσότερες από τις εν λόγω κυρώσεις, ενημερώνει γραπτώς, εντός δέκα εργάσιμων ημερών μετά τη διαπίστωση αυτών των σφαλμάτων, την αρμόδια αρχή, εφόσον αυτή η αρχή δεν έχει γνωστοποιήσει στον παραγωγό την πρότασή της να διενεργήσει επιτόπιο έλεγχο, ο παραγωγός δεν είχε τη δυνατότητα να λάβει γνώση αυτής της πρόθεσης κατά άλλο τρόπο και η αρχή δεν το έχει ακόμη ενημερώσει σχετικά με την παρατυπία που περιλαμβάνεται στην αίτησή του.»

Ούτως εχόντων των πραγμάτων, η Επιτροπή δεν έκρινε αναγκαίο να διαφοροποιήσει τη θέση που διατύπωσε στην ανακοίνωσή της προς το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων.

Οι παρατηρήσεις του ιρλανδού Διαμεσολαβητή επί της γνώμης της Επιτροπής

Ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής επανέλαβε την άποψή του ότι οι πληροφορίες που παρέσχε ο Teagasc έπρεπε να θεωρηθούν «αναγνωρισμένες από την αρμόδια αρχή πληροφορίες» στο πλαίσιο του κανονισμού 3887/92. Αναφέρθηκε στο νομικό καθεστώς του Teagasc και στην εμπειρία του στη γεωργική νομοθεσία της ΕΕ.

Ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής σχολίασε επίσης την αναφορά της Επιτροπής στο άρθρο 5α του Κανονισμού 3887/92, το οποίο προστέθηκε με τον Κανονισμό (ΕΚ) 229/95. Κάλεσε την Επιτροπή να παράσχει διευκρινίσεις σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής της εν λόγω διάταξης από το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων με στόχο την επανεξέταση επί της ουσίας των συγκεκριμένων περιπτώσεων που διερευνούσε ο ιρλανδός επίτροπος διοικήσεως.

Ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής παρατήρησε, τέλος, ότι η αναφορά της Επιτροπής στο άρθρο 11 παράγραφος 1α, του κανονισμού 3887/92, το οποίο προστέθηκε με τον Κανονισμό (ΕΚ) 1678/98, δεν ήταν συναφής, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη δεν υφίστατο καθ' ον χρόνο οι περί των οποίων ο λόγος κάτοχοι εκμεταλλεύσεων πληροφορήθηκαν τις αποφάσεις του Υπουργείου Γεωργίας και Τροφίμων.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Οι λόγοι που προκάλεσαν την έρευνα ίδια πρωτοβουλία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή

1.1 Η απόφαση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή να διενεργήσει έρευνα ίδια πρωτοβουλία είχε ως έναυσμα ερώτημα του ιρλανδού Διαμεσολαβητή, το οποίο υποβλήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας των ερωτημάτων μεταξύ των εθνικών Διαμεσολαβητών και του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Το ερώτημα αποκάλυψε γεγονότα που ενδεχομένως υποδεικνύουν ότι σημειώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στην παροχή νομικών συμβουλών από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων.

1.2 Το ενδεχόμενο κρούσμα κακής διοίκησης αφορούσε την ερμηνεία που έδωσε η Επιτροπή στο άρθρο 9 παράγραφος 2 του Κανονισμού (ΕΟΚ) 3887/92. Η εν λόγω διάταξη ορίζει ότι οι κυρώσεις που απορρέουν από σφάλματα στις αιτήσεις χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων

«δεν εφαρμόζονται αν, για τον καθορισμό της έκτασης, ο κάτοχος της εκμετάλλευσης αποδείξει ότι έχει βασιστεί ορθά σε, αναγνωρισμένες από την αρμόδια αρχή, πληροφορίες».

1.3 Η Επιτροπή συμβούλευσε το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων ότι το άρθρο 9 παράγραφος 2 δεν ίσχυε στις περιπτώσεις εσφαλμένης συμπλήρωσης των εντύπων της αίτησης από τους κατόχους των εκμεταλλεύσεων εξαιτίας της ανακριβούς πληροφόρησης που τους παρέσχε ο ιρλανδικός οργανισμός «Teagasc», ο οποίος θεωρείται ότι ανήκει στον «ευρύτερο δημόσιο τομέα». Η συμβουλή της Επιτροπής είχε ως αποτέλεσμα να εμμένει το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων στην απόφασή του να απορρίψει τις αιτήσεις χορήγησης γεωργικών ενισχύσεων σε ορισμένους ιρλανδούς κατόχους εκμεταλλεύσεων ή να επιβάλει κυρώσεις.

1.4 Η συμβουλή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προς το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων στηριζόταν σε μια έντονα στενή ερμηνεία της διάταξης και κατέληξε σε άδικα αποτελέσματα, στο βαθμό που επέβαλε κυρώσεις σε κατόχους εκμεταλλεύσεων οι οποίοι είχαν ακολουθήσει με καλή πίστη τις υποδείξεις που τους δόθηκαν από επίσημο φορέα. Εξάλλου, η ερμηνεία της Επιτροπής φαίνεται να εξαρ-

τάται εν μέρει από το χαρακτηρισμό του Teagasc ως φορέα του «ευρύτερου δημόσιου τομέα». Ωστόσο, δεν είναι προφανής η συνάφεια του νομικού καθεστώτος που επέλεξε το συγκεκριμένο κράτος μέλος για τον εν λόγω φορέα με το παρόν πλαίσιο.

2 Η επανεξέταση της ερμηνείας της από την Επιτροπή

2.1 Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να επανεξετάσει την ερμηνεία που η ίδια έδωσε στο άρθρο 9 παράγραφος 2 του Κανονισμού 3887/92. Στην τελική της γνώμη, η Επιτροπή υποστήριξε ότι στηρίχθηκε στη νομολογία των Κοινοτικών Δικαστηρίων, η οποία αποφαινεται ότι οι εξαιρέσεις πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικά. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή έκρινε ότι το άρθρο 9 παράγραφος 2 αναφερόταν αποκλειστικά στις πληροφορίες που αφορούσαν τον «καθορισμό της έκτασης». Σε μια τέτοια περίπτωση, τα σχετικά στοιχεία έπρεπε να παρέχονται από τις υπηρεσίες που είναι ειδικά επιφορτισμένες με τον καθορισμό των εκτάσεων, όπως είναι η ιρλανδική τοπογραφική υπηρεσία ή ανάλογοι φορείς. Σύμφωνα με τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή, ο οργανισμός Teagasc δεν παρέχει πληροφορίες αυτού του είδους, έχει δε συμβουλευτικό κυρίως ρόλο. Η Επιτροπή κατέληξε επίσης στο συμπέρασμα ότι το νομικό καθεστώς του φορέα που παρέχει τις αναφερόμενες στο άρθρο 9 παράγραφος 2 πληροφορίες δεν είναι συναφές.

2.2 Ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής παραδέχθηκε ότι στην παρούσα υπόθεση ίσχυε η νομική αρχή ότι οι εξαιρέσεις πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικά. Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε επίσης το γεγονός ότι η Επιτροπή φαινόταν να έχει μεταβάλει άποψη σε ό,τι αφορά στη συνάφεια του νομικού καθεστώτος του οργανισμού Teagasc.

2.3 Η Επιτροπή φαίνεται ότι εφάρμοσε εύλογα την αρχή ότι οι εξαιρέσεις πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικά. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι δεν στοιχειοθετούνταν κρούσμα κακής διοίκησης όσον αφορά στην ερμηνεία από την Επιτροπή του άρθρου 9 παράγραφος 2 του Κανονισμού 3887/92.

2.4 Σε ό,τι αφορά στο καθεστώς του οργανισμού Teagasc, ο Διαμεσολαβητής χαιρέτησε τη διευκρίνιση της θέσης της Επιτροπής σχετικά με το καθεστώς του φορέα που παρέχει τις αναφερόμενες στο άρθρο 9 παράγραφος 2 πληροφορίες. Ενώ η αρχική διατύπωση της Επιτροπής έδειχνε να κλίνει προς την άποψη ότι το καθεστώς του Teagasc ως οργανισμού του «ευρύτερου δημόσιου τομέα» αποτελούσε ουσιαστικό παράγοντα για την εφαρμογή της εξαίρεσης που προβλέπεται στο άρθρο 9 παράγραφος 2, η τελική γνώμη της Επιτροπής στην παρούσα έρευνα έδειξε ότι η εντύπωση αυτή υπήρξε εσφαλμένη. Κατά συνέπεια, η ερμηνεία της Επιτροπής δεν υπονοούσε ότι η σύσταση οιονεί δημόσιων φορέων περιορίζει εξ ορισμού την προστασία των πολιτών δυνάμει του Κανονισμού 3887/92. Το γεγονός ότι ο οργανισμός Teagasc δεν εμπίπτει στο πεδίο δικαιοδοσίας του ιρλανδού επιτρόπου διοίκησης αποτελούσε εθνικό ζήτημα, το οποίο δεν ήταν αρμόδιος να σχολιάσει ο Ευρωπαϊός Διαμεσολαβητής.

3 Συμπληρωματικές νομικές πληροφορίες και συμβουλές της Επιτροπής

3.1 Πέραν της επανεξέτασης της ερμηνείας του άρθρου 9 παράγραφος 2 του Κανονισμού 3887/92, η Επιτροπή παρέσχε πληροφορίες σχετικά με άλλες νομοθετικές διατάξεις που ενδεχομένως επιτρέπουν στις εθνικές αρχές να αποφύγουν ή να αποκαταστήσουν αδικίες κατά την εφαρμογή των καθεστώτων ενισχύσεων της ΕΚ. Αναφέρθηκε στο άρθρο 5α του Κανονισμού 3887/92, το οποίο προστέθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 229/95 και στο άρθρο 11 παράγραφος 1α, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1678/98. Η Επιτροπή φάνηκε να υποδεικνύει ότι το άρθρο 5α αποτελούσε μια βάση στην οποία θα μπορούσε να στηριχθεί το ιρλανδικό Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων προκειμένου να αποκαταστήσει τους ιρλανδούς κατόχους γεωργικών εκμεταλλεύσεων. Το άρθρο 11 παράγραφος 1α δεν είχε, όπως επισημάνθηκε από τον ιρλανδό Διαμεσολαβητή, άμεση συνάφεια με τους εμπλεκόμενους κατόχους γεωργικών εκμεταλλεύσεων, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν υφίστατο κατά το χρόνο που ανέκυψε η διαφορά μεταξύ των τελευταίων και του Υπουργείου.

3.2 Μολονότι είναι λυπηρό το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν επέστησε την προσοχή των ενδιαφερομένων στο άρθρο 5α ήδη με την αρχική της απάντηση στο αίτημα του ιρλανδικού υπουργείου για ενημέρωση σχετικά με το άρθρο 9 παράγραφος 2, και παρά το γεγονός ότι το άρθρο 11 παράγραφος 1α δεν παρουσιάζει άμεση συνάφεια με τους εμπλεκόμενους κατόχους εκμεταλλεύσεων, ο Διαμεσολαβητής χαιρέτισε την προσπάθεια της Επιτροπής να παράσχει πληροφορίες σχετικά με άλλα πιθανά μέσα αποφυγής ή αποκατάστασης των αδικιών.

3.3 Όσον αφορά στο αίτημα του ιρλανδού επιτρόπου διοικήσεως για διευκρίνιση της θέσης της Επιτροπής όσον αφορά στην εφαρμογή του άρθρου 5α, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι το σχετικό αίτημα υπερέβαινε το πεδίο της παρούσας έρευνας.

4 Συμπέρασμα

Με βάση την έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, η οποία είχε ως έναυσμα ερώτημα του ιρλανδού Διαμεσολαβητή, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης στην παρούσα υπόθεση. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η γνώμη της Επιτροπής σχετικά με την αρμοδιότητα του Διαμεσολαβητή

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έκρινε ότι στην πρώτη γνώμη της Επιτροπής σχετικά με την έρευνα ιδία πρωτοβουλία που ο ίδιος διενεργούσε, έπρεπε να σχολιάσει δύο σημεία, τα οποία ήταν φανερό ότι στηρίζονταν σε παρανοήσεις σχετικά με τις διαδικασίες και την εντολή του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Το πρώτο σημείο αφορούσε τη δήλωση της Επιτροπής ότι «ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής καλεί την Επιτροπή να διαφοροποιήσει την ερμηνεία της». Δεν πρόκειται για ακριβή περιγραφή της διαδικασίας έναρξης μιας έρευνας από το Διαμεσολαβητή, η οποία συνίσταται στην υποβολή αιτήματος προς το εμπλεκόμενο όργανο ή οργανισμό, να διατυπώσει τη γνώμη της για ενδεχόμενο κρούσμα κακής διοίκησης.

Το δεύτερο σημείο αφορούσε τη δήλωση της Επιτροπής ότι

« Η νομική ερμηνεία ενός άρθρου κανονισμού δεν συνιστά ζήτημα κακής διοίκησης. Σύμφωνα με το άρθρο 220 (πρώην άρθρο 164) της Συνθήκης, το πρόβλημα αυτό μπορεί τελικώς να επιλυθεί από το Δικαστήριο ».

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής λαμβάνει πάντοτε υπόψη το γεγονός ότι η ύπατη αρχή για τη διακρίβωση της έννοιας και για την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου είναι το Δικαστήριο. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 195 της Συνθήκης της ΕΚ, ο Διαμεσολαβητής δεν δικαιούται να διενεργεί έρευνες σε περιπτώσεις κατά τις οποίες τα υποτιθέμενα γεγονότα αποτελούν ή έχουν αποτελέσει αντικείμενο δικαστικής προσφυγής. Στην πράξη, ωστόσο, ούτε ο ιρλανδός Διαμεσολαβητής ούτε οι ιρλανδοί πολίτες που υπέβαλαν καταγγελία σε αυτόν είχαν κινήσει, ή μπορούσαν εύκολα να κινήσουν, νομικές διαδικασίες για το συγκεκριμένο ζήτημα.

Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε επίσης ότι η έννοια του όρου «κακή διοίκηση» είναι θεμελιώδους σημασίας για το έργο του Διαμεσολαβητή. Για το λόγο αυτό, ο Διαμεσολαβητής ασχολήθηκε με το συγκεκριμένο θέμα ήδη στην πρώτη ετήσια έκθεση, αυτή του 1995, στην οποία αναφερόταν:

«Ούτε η Συνθήκη ούτε το Καθεστώς ορίζουν την έννοια της κακής διοίκησης. Ασφαλώς, υπάρχει περίπτωση κακής διοίκησης αν ένα κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός παραλείψει να ενεργήσει σύμφωνα με τις συνθήκες και τις συναφείς δεσμευτικές κοινοτικές πράξεις, ή αν παραλείψει να τηρήσει τους κανόνες και τις αρχές της νομοθεσίας που θεσπίζει το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο.»

Η ετήσια έκθεση του 1995 μελετήθηκε από την αρμόδια επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου – η οποία έκανε αποδεκτή την ανωτέρω ερμηνεία περί κακής διοίκησης – και στις 20 Ιουνίου 1996 πραγματοποιήθηκε συζήτηση στην ολομέλεια, στην οποία συμμετείχε ο Επίτροπος Marin. Η ερμηνεία του όρου στην ετήσια έκθεση του 1995 συζητήθηκε επίσης και εγκρίθηκε στην σύνοδο των ευρωπαϊών Διαμεσολαβητών που πραγματοποιήθηκε τον Σεπτέμβριο του 1997.

Στη συζήτηση της ετήσιας έκθεσης του 1996 από το Κοινοβούλιο, απευθύνθηκε έκκληση για ένα ακριβέστερο ορισμό της «κακής διοίκησης» και ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής ανέλαβε την υποχρέωση να παρουσιάσει έναν τέτοιο ορισμό στη συζήτηση ολομέλειας. Ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από τους εθνικούς Διαμεσολαβητές και τα παρεμφερή όργανα να τον ενημερώσουν σχετικά με την έννοια που δίνουν στον όρο «κακή διοίκηση» τα κράτη μέλη τους. Από τις απαντήσεις που παραλήφθηκαν, προκύπτει ότι η βασική έννοια μπορεί να οριστεί ως εξής:

Περίπτωση κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με κανόνα ή αρχή που το δεσμεύει.

Ο ορισμός αυτός συμπεριλήφθηκε στην ετήσια έκθεση του 1997, συνοδευόμενος από σχολιασμό στον οποίο τονιζόταν ότι όταν ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διερευνά κατά πόσο ένα κοινοτικό θεσμικό όργανο ή οργανισμός ενήργησε σύμφωνα με τους κανόνες και τις αρχές που το δεσμεύουν, «το πρώτο και ουσιαστικότερο καθήκον του πρέπει να είναι να διαπιστώσει αν το όργανο έχει ενεργήσει εννόμως».

Μετά την ολομέλεια της 14ης Ιουλίου 1998, στο πλαίσιο της οποίας η Επίτροπος Gradin χαιρέτισε το γεγονός ότι η έννοια της «κακής διοίκησης» είχε πλέον οριστεί με σαφήνεια, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα στις 16 Ιουλίου 1998 με το οποίο χαιρέτιζε τον ορισμό της κακής διοίκησης και δήλωνε ότι ο ορισμός, σε συνδυασμό με τα παραδείγματα που είχαν περιληφθεί στην ετήσια έκθεση του 1997, δίνουν μια σαφή εικόνα του πεδίου αρμοδιότητας του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή¹¹⁸. Ο ορισμός αυτός συμπεριλήφθηκε και στην ετήσια έκθεση του 1998, η οποία συζητήθηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 15 Απριλίου 1999 παρουσία του Επιτρόπου Monti.

Στο πλαίσιο αυτό, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής εξέφρασε την έκπληξή του για το γεγονός ότι η Επιτροπή έδειχνε την τάση να θέσει εκ νέου ένα θέμα το οποίο είχε ήδη ρυθμιστεί μέσω μιας διαδικασίας που της παρείχε απόλυτη ελευθερία για να εκφράσει τις απόψεις της.

Αν η Επιτροπή κρίνει ότι ο περιορισμός της εντολής του Διαμεσολαβητή θα αποβεί εις όφελος των συμφερόντων των ευρωπαϊών πολιτών, μπορεί να προτείνει τροποποίηση της Συνθήκης ώστε να εξαιρεθούν οι περιπτώσεις στις οποίες ο καταγγέλλων έχει *ενδεχομένως* δυνατότητα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου ή άλλου δικαιодоτικού οργάνου. Ένας τέτοιος περιορισμός θα ήταν ιδιαιτέρως ασυνήθης, καθώς μεταξύ των καθηκόντων του Διαμεσολαβητή, όπως αυτά εκτίθενται στο σχετικό ορισμό του Συμβουλίου της Ευρώπης, περιλαμβάνεται η εξέταση της νομιμότητας των διοικητικών πράξεων¹¹⁹. Ωστόσο, ένας τέτοιος περιορισμός υφίσταται στη νομοθεσία που διέπει τον κοινοβουλευτικό επίτροπο στο Ηνωμένο Βασίλειο. Παρόλα αυτά, αν δεν τροποποιηθεί η Συνθήκη προκειμένου να επιβάλει ανάλογο περιορισμό και στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, και μέχρι αυτό να γίνει, ο τελευταίος οφείλει να εκπληρώνει την εντολή που του έχει δοθεί από την ισχύουσα Συνθήκη και η οποία επιτρέπει τη διενέργεια ερευνών, εκτός εάν τα γεγονότα «αποτελούν ή έχουν αποτελέσει αντικείμενο δικαστικής προσφυγής».

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής πληροφόρησε την Επιτροπή ότι θα ήταν ευγνώμων αν, εκτός από το αποτέλεσμα της επανεξέτασης από αυτή της ερμηνείας που είχε

¹¹⁸ ΕΕ 1998 C 292/168.

¹¹⁹ The Administration and You: a handbook (Η Διοίκηση και Εσύ: εγχειρίδιο), 1996 σ. 44.

δοθεί στην επίμαχη διάταξη της παρούσας έρευνας, ενημερωνόταν επίσης σχετικά με το αν η Επιτροπή αποδέχεται τον ορισμό της κακής διοίκησης που περιλήφθηκε στην ετήσια έκθεση του Διαμεσολαβητή για το 1997 και εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με το ψήφισμα της 16ης Ιουλίου 1998, κατόπιν πρότασης της Επιτροπής Αναφορών.¹²⁰

Η απάντηση της Επιτροπής με ημερομηνία 15 Ιουλίου 1999

Ανταποκρινόμενη στις παρατηρήσεις του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή σχετικά με τις αρμοδιότητές του, η Επιτροπή διαβίβασε απάντηση με σκοπό να διευκρινίσει τη θέση της. Παρέπεμψε στον ορισμό της «κακής διοίκησης», σύμφωνα με τον οποίο «*κρούσμα κακής διοίκησης σημειώνεται όταν ένα δημόσιο όργανο παραλείπει να ενεργήσει σύμφωνα με κανόνα ή αρχή που το δεσμεύει*», δήλωσε δε ότι:

«Σε συνεδρίαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που πραγματοποιήθηκε στις 14 Ιουλίου 1998, η Επίτροπος Gradin συμφώνησε εξ ονόματος της Επιτροπής με τον ορισμό αυτό, τόνισε δε ότι η διατύπωσή του θα αποδεικνυόταν εξαιρετικά χρήσιμη».

Η Επιτροπή πρόσθεσε ότι συμφωνεί με την άποψη ότι ο Διαμεσολαβητής δικαιούται να διερευνά ερμηνείες νομικών διατάξεων, εφόσον αυτές εγκυμονούν τον κίνδυνο παραγωγής άδικων αποτελεσμάτων.

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι το ζήτημα της αρμοδιότητάς του διευθετήθηκε και ζήτησε από τον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να διασφαλίσει ότι οι αρμόδιες αρχές της Επιτροπής θα λαμβάνουν υπόψη τις συμπληρωματικές αυτές παρατηρήσεις καθώς και τη σχετική ανταπόκριση της Επιτροπής, κατά τη σύνταξη των απαντήσεων της Επιτροπής προς το Διαμεσολαβητή.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΓΙΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΥΛΙΚΗΣ ΖΗΜΙΑΣ

*Απόφαση περάτωσης
της έρευνας ιδία πρω-
τοβουλία
ΟΙ/1/2000/ΟΝ κατά της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής*

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Τον Σεπτέμβριο του 2000, ο Διαμεσολαβητής εγκαινίασε έρευνα ιδία πρωτοβουλία με αντικείμενο την καθυστέρηση της Επιτροπής να θέσει σε ισχύ το σχέδιο συστάσεως που διατυπώθηκε στην καταγγελία 489/98/ΟΝ, σχετικά με την παράλειψη της Επιτροπής να επανεντάξει τον καταγγέλλοντα στην υπηρεσία του, μετά το πέρας της άνευ αποδοχών άδειάς του για προσωπικούς λόγους (1 Οκτωβρίου 1996) και την άρνησή της να του καταβάλει αποζημίωση για την απώλεια μισθών και τη μειωμένη σύνταξη.

Με απόφασή του στις 4 Νοεμβρίου 1999¹²¹, ύστερα από έρευνα επί της καταγγελίας και δεδομένου ότι δεν ήταν δυνατή η επίτευξη φιλικού διακανονισμού μεταξύ των μερών, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε στην Επιτροπή το ακόλουθο σχέδιο συστάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 6 του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή:

Η Επιτροπή πρέπει να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για την άμεση υλική ζημία που υπέστη ως αποτέλεσμα του υπηρεσιακού πταίσματος της Επιτροπής, το οποίο έγκειται στην παράλειψη λεπτομερούς ελέγχου των ικανοτήτων του καταγγέλλοντα για τις θέσεις που χήρευναν μετά τη λήξη της αδειάς του για προσωπικούς λόγους.

Με επιστολή της στις 13 Μαρτίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή για την αποδοχή του σχεδίου συστάσεως και για το μέτρο που είχε λάβει για την εφαρμογή της, δηλαδή τη χορήγηση στον καταγγέλλοντα χρηματικής αποζημίωσης για τη βλάβη που είχε υποστεί, ίσης με τους μισθούς δύο μηνών. Θεωρώντας ότι το μέτρο αυτό ήταν ικανοποιητικό, ο Διαμεσολαβητής περάτωσε την εξέταση της υπόθεσης με την απόφαση αριθ. 008629 της 12ης Απριλίου 2000.

¹²⁰ A4-0258/98.

¹²¹ Βλ. Ετήσια Έκθεση 1999 του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, σ. 224

Η ΕΡΕΥΝΑ

Ωστόσο, από τις επιστολές που ο καταγγέλλων απηύθυνε στην Επιτροπή στις 30 Ιουνίου και στις 17 Αυγούστου 2000, αντίγραφα των οποίων διαβίβασε ταυτόχρονα στο Διαμεσολαβητή, προκύπτει ότι, έξι μήνες αργότερα, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη καταβάλει στον καταγγέλλοντα τους μισθούς δύο μηνών που ανέφερε στην από 13ης Μαρτίου 2000 επιστολή της.

Βάσει του άρθρου 3 παράγραφος 1 του Καθεστώτος του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, ο Διαμεσολαβητής προέβη, κατόπιν τούτου, στη διενέργεια έρευνας ιδία πρωτοβουλία και κάλεσε την Επιτροπή να υποβάλει τη γνώμη της.

Η γνώμη της Επιτροπής

Η Επιτροπή ενημέρωσε το Διαμεσολαβητή ότι το αίτημα για πληρωμή διεκπεραιώθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2000, δηλαδή μία ημέρα πριν από την έναρξη της έρευνας ιδία πρωτοβουλία, και ότι το ποσό της οφειλής προς τον καταγγέλλοντα κατατέθηκε στον τραπεζικό λογαριασμό του στις 20 Σεπτεμβρίου 2000.

Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα

Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων παραδέχθηκε ότι στις 22 Σεπτεμβρίου 2000 ο τραπεζικός του λογαριασμός είχε πιστωθεί με 8 820,55 λίρες στερλίνες (597 116 βελγικά φράγκα ή 14 802,12 €). Ωστόσο, ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι η Επιτροπή δεν του παρέσχε αναλυτικό υπολογισμό του ποσού, ακόμη δε ότι το ποσό αυτό δεν περιλάμβανε τους μισθούς δύο μηνών που η Επιτροπή είχε συμφωνήσει να καταβάλει εν είδει αποζημίωσης.

Επισημάνει ότι το ποσό αυτό αντιστοιχούσε περίπου στο ποσό της σύνταξης και όχι του μισθού δύο μηνών υπαλλήλου με βαθμό A4 (8), ακόμη δε ότι έπρεπε να προσανυξηθεί κατά μια αναλογία 100:52, καθώς η σύνταξή του ισούται με το 52% του προηγούμενου μισθού του. Επιπλέον, έπρεπε να καταβληθούν τόκοι υπερημερίας (για 4 έτη), ενώ στον υπολογισμό έπρεπε να συμπεριληφθεί και οικογενειακό επίδομα, καθώς ο καταγγέλλων είναι παντρεμένος από τις 25 Οκτωβρίου 1996. Ο καταγγέλλων επισήμανε, τέλος, ότι ο συντελεστής που χρησιμοποιήθηκε για τη μετατροπή από το βελγικό φράγκο στη στερλίνα δεν ήταν ορθός και ότι η τράπεζα χρησιμοποίησε μια αυθαίρετη ισοτιμία. Με βάση τους δικούς του υπολογισμούς, ο καταγγέλλων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αποζημίωση έπρεπε να ανέρχεται σε 18 560 (ή 18 263) στερλίνες αντί των 8 820,55 στερλινών. Κατόπιν τούτου, ζήτησε να γίνουν οι αναγκαίες αναπροσαρμογές.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Καθυστερήση της Επιτροπής να καταβάλει αποζημίωση στον καταγγέλλοντα

1.1 Από τις επιστολές που απηύθυνε ο καταγγέλλων στην Επιτροπή στις 30 Ιουνίου και στις 17 Αυγούστου 2000, αντίγραφα των οποίων διαβίβασε ταυτόχρονα στο Διαμεσολαβητή, προκύπτει ότι έξι μήνες αργότερα η Επιτροπή δεν είχε ακόμη καταβάλει στον καταγγέλλοντα τους μισθούς δύο μηνών που ανέφερε στην από 13ης Μαρτίου 2000 επιστολή της με την οποία αποδεχόταν το σχέδιο συστάσεως που υπέβαλε ο Διαμεσολαβητής στην υπόθεση 489/98/OV.

1.2 Στις 10 Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Διαμεσολαβητή ότι στις 20 Σεπτεμβρίου 2000 είχε πιστωθεί ο τραπεζικός λογαριασμός του καταγγέλλοντα. Από τις παρατηρήσεις του καταγγέλλοντα συνάγεται ότι ο καταγγέλλων έλαβε αποζημίωση ύψους 8 820,55 στερλινών (597 116 βελγικά φράγκα ή 14 802,12 €). Ο καταγγέλλων παρατήρησε ότι κατά τον υπολογισμό της αποζημίωσης που του χορηγήθηκε από την Επιτροπή δεν είχε ληφθεί υπόψη μια σειρά στοιχείων, το δε ποσό της αποζημίωσης έπρεπε να αναπροσαρμοστεί στις 18 560 λίρες στερλίνες.

1.3 Ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι, όταν στις 13 Μαρτίου 2000, η Επιτροπή αποδέχθηκε το σχέδιο συστάσεως σχετικά με την αποζημίωση του καταγγέλλοντα για την άμεση υλική ζημία την οποία υπέστη ως αποτέλεσμα του παύσματος των υπηρεσιών της, η Επιτροπή είχε προτείνει «να καταβληθεί αποζημίωση ίση με μισθούς δύο μηνών για τη ζημία που υπέστη, με την επιφύλαξη της αφαίρεσης των τυχόν καθαρών επαγγελματικών εσόδων κατά την ίδια εκείνη περίοδο που απασχολούνταν σε άλλες δραστηριότητες».

1.4 Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το ποσό που πιστώθηκε στον τραπεζικό λογαριασμό του καταγγέλλοντα στις 22 Σεπτεμβρίου 2000 αντιστοιχούσε στην δέσμευση που ανέλαβε η Επιτροπή στις 13 Μαρτίου 2000 να αποζημιώσει τον καταγγέλλοντα για τη ζημία την οποία υπέστη. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή είχε εκτελέσει δεόντως το σχέδιο συμβάσεως.

2 Συμπέρασμα

Με βάση την εξέταση του Διαμεσολαβητή σε αυτή την έρευνα ιδία πρωτοβουλία, δεν διαπιστώθηκε κρούσμα κακής διοίκησης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Κατά συνέπεια, ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να περατώσει την εξέταση της υπόθεσης.

Σημείωση: Η εν λόγω έρευνα ιδία πρωτοβουλία αποτελεί συνέχεια της απόφασης επί της υπόθεσης 489/98/OV, στην οποία μπορεί κανείς να ανατρέξει στο κεφάλαιο «Σχέδια συστάσεως τα οποία έγιναν δεκτά από το θεσμικό όργανο».

3.8 ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΗ

ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΧΑΡΑ- ΚΤΗΡΑΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΝ ΤΗΣ ΕΕ

*Ειδική έκθεση του
Ευρωπαϊκού Διαμεσολα-
βητή προς το Ευρωπαϊ-
κό Κοινοβούλιο μετά
την έρευνα ιδία πρωτο-
βουλία σχετικά με το
απόρρητο ως μέρος
των διαδικασιών πρόσ-
ληψης της Επιτροπής
(1004/97/(PD)/GG)*

Το 1997, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής εγκαινίασε, ιδία πρωτοβουλία, έρευνα σχετικά με το απόρρητο ως μέρος των διαδικασιών πρόσληψης της Επιτροπής. Στο πλαίσιο της έρευνας αυτής, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε την Επιτροπή να τον ενημερώσει αν εξέταζε το ενδεχόμενο

να επιτρέψει στους συμμετέχοντες στις γραπτές εξετάσεις να παίρνουν μαζί τους τα ζητήματα εγκαταλείποντας την αίθουσα των εξετάσεων,

να γνωστοποιεί τα κριτήρια αξιολόγησης στους υποψηφίους που διατυπώνουν σχετικό αίτημα,

να γνωστοποιεί στους υποψηφίους τα ονόματα των μελών της εξεταστικής επιτροπής,

να παρέχει στους συμμετέχοντες στις γραπτές δοκιμασίες πρόσβαση σε αντίγραφα των διορθωμένων γραπτών τους.

Η Επιτροπή απάντησε θετικά στις δύο πρώτες από τις ανωτέρω προτάσεις. Όταν ο Διαμεσολαβητής συνέστησε την εφαρμογή και των άλλων δύο προτάσεων, η Επιτροπή τον ενημέρωσε ότι στο μέλλον θα γνωστοποιούσε στους υποψηφίους τα ονόματα των μελών της εξεταστικής επιτροπής.

Ωστόσο, η Επιτροπή επέμεινε στην άρνησή της να παράσχει στους υποψηφίους πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά τους. Υποστήριξε ότι η πρόσβαση των υποψηφίων στα διορθωμένα γραπτά απαγορεύεται από το άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης, το οποίο ορίζει ότι οι «εργασίες της εξεταστικής επιτροπής είναι μυστικές».

Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 18 Οκτωβρίου 1999. Με την ειδική αυτή έκθεση ο Διαμεσολαβητής διατύπωνε σύσταση προς την Επιτροπή να παρέχει πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά των υποψηφίων κατόπιν σχετικού αιτήματός τους στις μελλοντικές διαδικασίες προσλήψεων της, και πάντως το αργότερο από την 1η Ιουλίου 2000 και εξής. Η σύσταση αυτή διατυπώθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 7 του Καθε-

στότος του Διαμεσολαβητή, προκειμένου να αποκατασταθεί το κρούσμα κακής διοίκησης που είχε διαπιστώσει ο Διαμεσολαβητής.

Στις 7 Δεκεμβρίου 1999, ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Romano Prodi, απηύθυνε επιστολή στο Διαμεσολαβητή με την οποία τον ενημέρωνε ότι η Επιτροπή αποδεχόταν τη σύστασή του και επρόκειτο να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί με αυτή από 1ης Ιουλίου 2000.

Στις 12 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ενέκρινε έκθεση με την οποία προσυπέγραψε την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή και υπέβαλε σχετικό σχέδιο ψηφίσματος. Η έκθεση συντάχθηκε από τον Herbert Bösch, BEK.

Στις 17 Νοεμβρίου 2000, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπερψήφισε το ψήφισμα σχετικά με την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή. Στο ψήφισμά του, το ΕΚ συνέστησε να χορηγείται στους υποψηφίους πρόσβαση στα διορθωμένα γραπτά τους και κάλεσε όλα τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της ΕΕ να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Το ΕΚ συνέστησε επίσης τη λήψη περαιτέρω μέτρων, λόγω χάρη να ενημερώνονται οι υποψήφιοι για τη δυνατότητα υποβολής καταγγελίας στον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή.

Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η έκβαση της παρούσας υπόθεσης αποτελεί σημαντική εξέλιξη για την ενίσχυση της διαφάνειας στις διαδικασίες προσλήψεων της ΕΕ. Επισήμανε με ικανοποίηση ότι η Επιτροπή προέβη άμεσα στην αποδοχή της σύστασής του και ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστήριξε ένθερμα τη θέση του.

Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗ ΘΕΣΠΙΣΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

*Ειδική έκθεση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ύστερα από έρευνα ιδία πρωτοβουλία σχετικά με την ύπαρξη ενός κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς στα διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς και τη δυνατότητα πρόσβασης του κοινού σε αυτόν
ΟΙ/1/98/ΟΝ*

Η ειδική έκθεση διαβιβάστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Απρίλιο του 2000. Αφορά την έρευνα ιδία πρωτοβουλία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σχετικά με την ύπαρξη ενός κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς στα διάφορα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς και τη δυνατότητα πρόσβασης του κοινού σε αυτόν.

Η έρευνα δρομολογήθηκε τον Νοέμβριο του 1998. Τον Ιούλιο και τον Σεπτέμβριο του 1999, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδια συστάσεως σε 18 κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς για την έγκριση κανόνων σχετικών με την καλή διοικητική συμπεριφορά των υπαλλήλων τους στις σχέσεις τους με το κοινό. Σε ό,τι αφορά στην έγκριση των κανόνων αυτών, ο Διαμεσολαβητής ανέφερε ότι τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί μπορούσαν να επωφεληθούν των κατευθυντηρίων γραμμών που παρέχουν οι διατάξεις του κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή. Ο Διαμεσολαβητής τόνισε ότι, προκειμένου να καταστούν αποτελεσματικοί και προσπελάσιμοι από το κοινό, οι κανόνες πρέπει να θεσπισθούν με απόφαση και να δημοσιευθούν στην *Επίσημη Εφημερίδα*.

Από τις απαντήσεις στα σχέδια συστάσεως, συνάγεται ότι δύο αποκεντρωμένες υπηρεσίες, συγκεκριμένα ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Αξιολόγησης Φαρμακευτικών Προϊόντων (ΕΜΕΑ) και το Κέντρο Μετάφρασης των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υιοθέτησαν, στις 1 Δεκεμβρίου 1999 και στις 10 Φεβρουαρίου 2000 αντίστοιχα, τον κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς που πρότεινε ο Διαμεσολαβητής. Οι δύο αυτοί οργανισμοί εφάρμοσαν ορθά τα σχέδια συστάσεως.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπέβαλε ένα σχέδιο κώδικα, το οποίο όμως δεν έχει ακόμη εγκριθεί. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δεν έχουν υιοθετήσει κώδικα καλής διοικητικής συμπεριφοράς. Κανένα άλλο θεσμικό όργανο ή οργανισμός δεν είχε υιοθετήσει σχετικό κώδικα έως την 1η Μαρτίου 2000.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει επισημάνει την επείγουσα ανάγκη να συνταχθούν το συντομότερο δυνατό κώδικες καλής διοικητικής συμπεριφοράς για όλα τα ευρω-

παϊκά θεσμικά όργανα και οργανισμούς· οι εν λόγω κώδικες θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν ταυτόσημοι¹²². Ωστόσο, δύο μόλις από τα 18 κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμοί που κάλυψε η έρευνα έχουν εφαρμόσει τα σχέδια συστάσεως του Διαμεσολαβητή. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής περατώνει την παρούσα ειδική έκθεση με την ακόλουθη σύσταση:

Με στόχο την εισαγωγή κανόνων καλής διοικητικής συμπεριφοράς που θα ισχύουν εξίσου για όλα τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς, ο Διαμεσολαβητής διατυπώνει σύσταση για θέσπιση ευρωπαϊκού διοικητικού νόμου, ο οποίος θα ισχύει για όλα τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς. Ο νόμος αυτός δύναται να λάβει τη μορφή κανονισμού.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, υπό την ιδιότητά του ως το μοναδικό ευρωπαϊκό θεσμικό όργανο που αντιπροσωπεύει δημοκρατικά όλους τους ευρωπαίους πολίτες, δύναται να χρησιμοποιήσει τη διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 192 παράγραφος 2 της Συνθήκης ΕΚ προκειμένου να δρομολογήσει τη θέσπιση ενός ευρωπαϊκού διοικητικού νόμου με αυτή τη μορφή.

Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΚΑΛΕΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΕΙ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΥΠΟΘΕΣΗ ΖΥΘΟΥ ΣΤΟ ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Ειδική έκθεση του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μετά την υποβολή σχεδίου συστάσεως στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο της καταγγελίας 713/98/IJH

Η παρούσα ειδική έκθεση προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έπεται έρευνας στην οποία προέβη ο Διαμεσολαβητής όταν η Επιτροπή αρνήθηκε να χορηγήσει σε πολίτη του Ηνωμένου Βασιλείου τις πληροφορίες που είχε ζητήσει.

Τον Ιούλιο του 1998, ο καταγγέλλων επικοινωνήσε με το Διαμεσολαβητή εξ ονόματος της εταιρείας Bavarian Lager Company, η οποία εισάγει γερμανικό ζύθο στο Ηνωμένο Βασίλειο. Ο καταγγέλλων αντιμετώπιζε δυσκολίες στην πώληση του προϊόντος του λόγω των συμφωνιών αποκλειστικής προμήθειας που υποχρεώνουν πολλές μπιραρίες στο Ηνωμένο Βασίλειο να προμηθεύονται ζύθο από συγκεκριμένα ζυθοποιεία του Ηνωμένου Βασιλείου. Αυτές οι συμφωνίες διέπονται από νόμο του Ηνωμένου Βασιλείου, που είναι γνωστός ως «Guest Beer Provision». Τον Απρίλιο του 1993, ο καταγγέλλων εξέφρασε τις αντιρρήσεις του στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι μια τέτοιου είδους νομοθετική πρόβλεψη έρχεται σε αντίθεση με το Κοινοτικό δίκαιο. Η Επιτροπή καταχώρισε την καταγγελία του με τα στοιχεία P/93/4490/UK και ξεκίνησε έρευνα βάσει του άρθρου 169 (νυν άρθρο 226) της Συνθήκης της ΕΕ. Ο καταγγέλλων είχε έλθει σε επαφή με την Επιτροπή για το συγκεκριμένο ζήτημα και είχε ζητήσει να του γνωστοποιηθούν τα ονόματα των προσώπων εκείνων που είχαν προβεί σε εισηγήσεις σχετικά με την καταγγελία του και των εκπροσώπων της «Confédération des brasseurs du marché commun» που είχαν μετασχει σε σύσκεψη που οργανώθηκε από την Επιτροπή στα πλαίσια της έρευνάς της πάνω στην καταγγελία του για πιθανή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Ηνωμένο Βασίλειο. Η Επιτροπή απέρριψε το αίτημά του για πληροφόρηση.

Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η οδηγία περί προστασίας των δεδομένων της ΕΕ ορίζει ότι πρέπει να τηρείται η ανωνυμία των προσώπων, εκτός εάν τα τελευταία συμφωνούν να αποκαλυφθεί η ταυτότητά τους. Ο Διαμεσολαβητής απέρριψε το επιχείρημα αυτό για δύο κυρίως λόγους: κατά πρώτο λόγο, οδηγία αποσκοπεί στην ενίσχυση της διαφάνειας στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων της ΕΕ. Κατά δεύτερο λόγο, η οδηγία περί προστασίας των δεδομένων αποσκοπεί στην προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Η μυστική παροχή πληροφοριών σε διοικητικό φορέα δεν συνιστά θεμελιώδες δικαίωμα.

Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο συστάσεως στην Επιτροπή, με το οποίο όριζε ότι έπρεπε να χορηγηθούν στον καταγγέλλοντα οι πληροφορίες που ζητήσε.

¹²²

Ψήφισμα σχετικά με την ετήσια έκθεση για τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή κατά το 1998 (C4-0270/98) ΕΕ 1998 C 292/168, Ψήφισμα σχετικά με την ετήσια έκθεση για τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή κατά το 1998 (C-4-0138/99), ΕΕ 1999 C 219/456.

Παρόλο που η Επιτροπή γνωστοποίησε τελικώς τα περισσότερα από τα ονόματα που της είχαν ζητηθεί, αργήθηκε μέχρι τέλους να αποκαλύψει τα ονόματα των ατόμων που δεν το επιθυμούσαν. Ο Διαμεσολαβητής θεώρησε, ως εκ τούτου, αναγκαίο να υποβάλει ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην οποία διατύπωνε την ακόλουθη σύσταση:

Η Επιτροπή πρέπει να γνωστοποιήσει στον καταγγέλλοντα τα ονόματα των αντιπροσώπων της Confédération des brasseurs du marché commun που παρέστησαν σε σύσκεψη η οποία οργανώθηκε από την Επιτροπή στις 11 Οκτωβρίου 1996 καθώς και των εταιρειών και των προσώπων που εκπροσωπούσαν τις 14 κατηγορίες που αναφέρονται στο αρχικό αίτημα του καταγγέλλοντα περί πρόσβασης σε έγγραφα και προέβησαν σε εισηγήσεις στην Επιτροπή στο πλαίσιο του φακέλου αριθ. P/93/4490/UK.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δύναται να εξετάσει την έγκριση της σύστασης υπό μορφή ψηφίσματος.

Παρατήρηση: Το πλήρες κείμενο των ειδικών εκθέσεων διατίθεται σε 11 γλώσσες στην ηλεκτρονική σελίδα του Διαμεσολαβητή (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΑΛΛΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Ο Χάρτης των θεμελιωδών δικαιωμάτων για την Ευρωπαϊκή Ένωση

Στις 2 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία στη διάσκεψη για τη σύνταξη του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της οποίας προήδρευε ο πρόεδρος της κ. Roman HERZOG. Ο κ. SÖDERMAN χαιρέτισε την πρωτοβουλία σύνταξης του Χάρτη, ο οποίος αναμένεται ότι θα βελτιώσει το καθεστώς προστασίας των δικαιωμάτων των ευρωπαίων πολιτών. Υπογράμμισε τη σημασία της αποτελεσματικής εποπτείας τόσο από τα ευρωπαϊκά δικαστήρια όσο και από το επί μακρόν καθιερωμένο σύστημα της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Ο κ. SÖDERMAN ζήτησε επίσης να αναγνωρισθεί στο Χάρτη ως θεμιλῳδες δικαίωμα το δικαίωμα των πολιτών σε μια διαφανή, υπόλογη και προσανατολισμένη στην εξυπηρέτησή τους διοίκηση.

4.1 ΤΟ ΕΥΡΩ- ΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟ- ΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

Στις 19 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε το έργο και τις πλέον πρόσφατες πρωτοβουλίες του στο πρόγραμμα εργασίας των σκανδιναβών BEK στο Στρασβούργο. Στην εκδήλωση, που οργανώθηκε από τον Karl Erik OLSSON, BEK, παρέστησαν αρκετοί Δανοί και Σουηδοί BEK. Μτά την παρουσίαση, οι BEK απηύθυναν στον κ. SÖDERMAN ενδιαφέροντα ερωτήματα.

Στις 11 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN συνάντησε την Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κ. Nicole FONTAINE, με σκοπό να υποβάλει την ετήσια έκθεση για το 1999.

Ο κ. Söderman παραδίδει την ετήσια έκθεση 1999 στην Πρόεδρο Fontaine στις 11 Απριλίου.

Στις 13 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN κλήθηκε να συμμετάσχει στη διάσκεψη των προέδρων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υπό την προεδρία της κ. Nicole FONTAINE, Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ο κ. SÖDERMAN ανέλυσε το σχέδιό του “τρία μέτρα για τους πολίτες”. Συνοδευόταν από τους κ.κ. HARDEN και MARTÍNEZ ARAGÓN.

Στις 17 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε την ετήσια έκθεσή του για το 1999 και τις ειδικές εκθέσεις του σχετικά με τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς και τις διαδικασίες προσλήψεων στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Στις 17 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με την BEK ALMEIDA GARRETT, της Επιτροπής Θεσμικών Θεμάτων, η οποία συνοδευόταν από τον κ. BOUMANS και την κ. CAMISÃO. Παρόντες ήταν επίσης οι κ.κ. Ian HARDEN και SANT'ANNA, υπύθυνοι αντιστοίχως του νομικού τμήματος και του διοικητικού και οικονομικού τμήματος της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή. Ο κ. SÖDERMAN και η κ. ALMEIDA GARRETT συζήτησαν την πιθανή αναθεώρηση των διατάξεων του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή που αφορούν στο δικαίωμα του τελευταίου να ελέγχει φακέλους στη διάρκεια των ερευνών του και να λαμβάνει καταθέσεις.

Στις 18 Μαΐου, ο κ. WEISSENFELS, υπάλληλος διοικήσως του τμήματος αλληλογραφίας με τους πολίτες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, επισκέφθηκε το Διαμεσολαβητή.

Στις 24 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN μίλησε σε συνεδρίαση της Επιτροπής Θεσμικών Θεμάτων η οποία εξέταζε το άρθρο 3, παράγραφος 2, του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή, ενόψει της κατάργησης των υφιστάμενων περιορισμών στο δικαίωμα του Διαμεσολαβητή να λαμβάνει με μάρτυρες καταθέσεις και να ελέγχει τους φακέλους των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και οργανισμών στη διάρκεια ερευνών. Της συνεδρίασης προήδρυνε ο πρόεδρος της εν λόγω επιτροπής κ. NAPOLITANO. Στη διάρκεια της συζήτησης, ο κ. José María GIL-ROBLES GIL-DELGADO ανέλυσε το ιστορικό των διαπραγματεύσεων που οδήγησαν στους υφιστάμενους περιορισμούς. Μαζί με άλλους ομιλητές, όπως η κ. ALMEIDA GARRETT, ο κ. Andrew DUFF, η κ. Monica FRASSONI και η κ. Sylvia-Yvonne KAUFMANN, υποστήριξε την πρόταση άρσης των υφιστάμενων περιορισμών.

Στις 5 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN και ο κ. SANT'ANNA συναντήθηκαν με τον BEK Markus FERBER, συντάκτη του προϋπολογισμού του Διαμεσολαβητή για το έτος 2001.

Την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN και ο κ. SANT'ANNA συμμετείχαν στη συνεδρίαση της Επιτροπής Προϋπολογισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπό την προεδρία του BEK Terence WYNN. Μτά την εισήγηση του κ. SÖDERMAN σχετικά με τις εκτιμήσεις της υπηρεσίας του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή για το έτος 2001, υποβλήθηκαν ερωτήσεις από τα μέλη της εν λόγω Επιτροπής.

Στις 15 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον Γενικό Διευθυντή της Γενικής Διεύθυνσης Διοίκησης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κ. Nicolas RIEFFEL. Ο κ. João SANT'ANNA, υπεύθυνος διοικητικού και οικονομικού τμήματος της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή και ο κ. Roger GLASS, προϊστάμενος του τμήματος διοικητικής διαχείρισης κτιρίων, παρέστησαν επίσης στη συνάντηση η οποία είχε ως αντικείμενο τις εγκαταστάσεις του Διαμεσολαβητή στις Βρυξέλλες και στο Στρασβούργο.

Στις 16 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε στο Στρασβούργο με τον κ. Julian PRIESTLEY, Γενικό Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προκειμένου να συζητήσουν τη διοικητική συνεργασία μεταξύ του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ο κ. João SANT'ANNA και ο κ. Κωνσταντίνος ΣΤΡΑΤΗΓΑΚΗΣ, διευθυντής του Ιδιαίτερου Γραφείου του Γενικού Γραμματέα, ήταν επίσης παρόντες στη συζήτηση.

Στις 30 Ιουνίου, κατόπιν προσκλήσεως του κ. Manfred PETER, Διευθυντή της Διεύθυνσης Προσωπικού και Κοινωνικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της κ. Laura VIQUEIRA, επικφαλής του Τμήματος Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, ο κ. SÖDERMAN μίλησε για το ρόλο και το έργο του σε συνέδριο που οργανώθηκε για το προσωπικό του Κοινοβουλίου στο Λουξεμβούργο.

Στις 18 Σεπτεμβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN συμμετείχε σε σεμινάριο εργασίας με θέμα “Πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της ΕΕ: το κλειδί για μια πιο δημοκρατική και αποτελεσματική Ένωση”, το οποίο πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες. Το σεμινάριο οργανώθηκε από την Επιτροπή Ελευθεριών και Δικαιωμάτων των Πολιτών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων και την Επιτροπή Θεσμικών Θεμάτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, στο πλαίσιο της νομοθετικής διαδικασίας για την εξέταση της πρότασης κανονισμού σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα βάσει του άρθρου 255 ΕΚ. Την προεδρία του σεμιναρίου άσκησαν οι εισηγητές εκ μέρους των επιτροπών, ο κ. Michael CASHMAN και η κ. Hanja MAIJ-WEGGEN αντίστοιχα. Το θέμα της ομιλίας του κ. SÖDERMAN ήταν “Διαφάνεια και χρηστή διοίκηση: επιπτώσεις στην εσωτερική λειτουργία των θεσμικών οργάνων”. Στο σεμινάριο μίλησαν επίσης ο κ. David O'SULLIVAN, Γενικός Γραμ-

ματέας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και ο κ. Hans BRUNMAYR, Αναπληρωτής Γενικός Διευθυντής του Συμβουλίου.

Στις 9 Οκτωβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE έδωσε διάλεξη με θέμα τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο σεμιναρίου με θέμα “Κοινοβουλευτική ενημέρωση και σχέσεις με τους πολίτες” το οποίο οργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για βουλευτές από τις υποψήφιες χώρες.

Στις 9 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN παρέστη στη συνεδρίαση της Επιτροπής Αναφορών προκειμένου να εκφράσει τις απόψεις του για το σχέδιο έκθεσης που συνέταξε η εν λόγω επιτροπή (έκθεση Bösch) αποδεχόμενη τη σύσταση του Διαμεσολαβητή στην ειδική έκθεσή του προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σχετικά με το απόρρητο ως στοιχείο των διαδικασιών πρόσληψης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Ο σκοπός της σύστασης του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή σ αυτή την ειδική έκθεση, είναι το να μπορούν οι υποψήφιοι που συμμετέχουν στους διαγωνισμούς που οργανώνουν τα θεσμικά όργανα, να έχουν πρόσβαση, κατόπιν αιτήματος, στα διορθωμένα γραπτά τους. Ο κ. SÖDERMAN συνοδευόταν από τον κ. João SANT'ANNA.

4.2 Η ΕΥΡΩ- ΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Στις 13 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. VERHEECKE, συναντήθηκε με τον κ. David O’SULLIVAN, προϊστάμενο του Ιδιαίτερου Γραφείου του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Romano PRODI, και την κ. Sarah EVANS, κύρια σύμβουλο του Ιδιαίτερου Γραφείου. Συζήτησαν το σχέδιο του κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς της Επιτροπής στο πλαίσιο των σχεδίων συστάσως που υπέβαλε ο Διαμεσολαβητής μετά την έρευνα ίδια πρωτοβουλία που διενήργησε για το θέμα αυτό.

Στις 19 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. HARDEN, συναντήθηκε με τη Janet ROYALL, υπάλληλο του ιδιαίτερου γραφείου του αντιπροέδρου Neil KINNOCK. Συζητήθηκαν τα θέματα του κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς, της δημόσιας πρόσβασης στα έγγραφα και της διαδικασίας μεταρρύθμισης της Επιτροπής.

Στις 7 Απριλίου, η κ. Hedwig EBERT, μεσολαβητής της Γενικής Διεύθυνσης Προσωπικού και Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, επισκέφθηκε τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή για ανταλλαγή απόψεων και ενημέρωση.

*Ο Πρόεδρος Romano Prodi υποδέχεται τον κ. Söderman στις 24 Μαΐου.
(φωτογραφία: © Médiathèque Commission européenne)*

Στις 12 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, κ. Romano PRODI, για πρόγευμα εργασίας. Θέμα της συζήτησής τους ήταν η διαφάνεια στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ο δε κ. SÖDERMAN ενημέρωσε τον κ. PRODI για το σχέδιό του με τίτλο “τρία μέτρα για τους πολίτες”. Στο πρόγευμα εργασίας συμμετείχαν επίσης ο κ. David O’SULLIVAN, ο κ. Ricardo LEVI και η κ. Sarah EVANS από το Ιδιαίτερο Γραφείο του κ. Prodi και ο κ. HARDEN, υπεύθυνος του νομικού τμήματος της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή.

Στις 17 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN δέχθηκε την επίσκεψη του Επιτρόπου Philippe BUSQUIN, ο οποίος συνοδευόταν από τη βοηθό του κ. RUSSO.

Στις 24 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. HARDEN, συναντήθηκε με τον Πρόδρο και τα άλλα μέλη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Ο Πρόεδρος της Επιτροπής κ. Romano PRODI χαιρέτισε το Διαμεσολαβητή και εξέφρασε την ελπίδα να καθιερωθεί ως ετήσια πρακτική η παρουσίαση από το Διαμεσολαβητή των πορισμάτων της ετήσιας έκθεσής του στην Επιτροπή. Ο κ. SÖDERMAN προέβη σε απολογισμό του έργου του κατά το έτος 1999 κάνοντας ειδική μνεία στο πνεύμα συνεργασίας που σε γενικές γραμμές επέδειξε η Επιτροπή, ανταποκρινόμενη στα εκάστοτε αιτήματα που υπέβαλε στις υπηρεσίες της στο πλαίσιο διεξαγωγής των ερυνών του. Τόνισε εξάλλου ότι οι αρχές που περιέχονται στον πρότυπο Κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή πρέπει να αποτελέσουν βασικό στοιχείο κάθε προγράμματος βελτίωσης της διακυβέρνησης στην Ευρώπη. Εν κατακλείδι, περιέγραψε τις προσπάθειες του Διαμεσολαβητή να ενισχύσει την αποτελεσματικότητα του δικτύου επαφής με τους εθνικούς Διαμεσολαβητές και τις παρεμφερείς υπηρεσίες. Κάλεσε την Επιτροπή να διερευνήσει τη δυνατότητα αντιμετώπισης από το δίκτυο ορισμένων από τις καταγγελίες που υποβάλλονται από πολίτες στην Επιτροπή με αντικείμενο παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου από τα κράτη μέλη. Ακολούθησε ανταλλαγή απόψεων με συμμετοχή των Επιτρόπων Loyola DE PALACIO, Antonio VITORINO και Margot WALLSTRÖM. Μετά τη συνάντηση με τους Επιτρόπους, ο Πρόεδρος της Επιτροπής παρέθεσε γεύμα προς τιμήν του Διαμεσολαβητή.

Στις 26 Οκτωβρίου, οι κ.κ. SÖDERMAN και SANT’ANNA συναντήθηκαν με τον κ. Horst REICHENBACH, Γενικό Διευθυντή της Γενικής Διεύθυνσης Προσωπικού και διοίκησης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και τον κ. Matthias OEL, υπάλληλο διοικήσεως αρμόδιο για τις σχέσεις με τα θεσμικά όργανα. Κύριος σκοπός της συνάντησης ήταν η αξιολόγηση της συνεχιζόμενης διαδικασίας μεταρρύθμισης της Επιτροπής. Εξετάστηκαν επίσης ορισμένες γενικές πτυχές των φακέλων που αφορούν στην εφαρμογή από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή των προγενέστερων συστάσεων του Διαμεσολαβητή.

4.3 ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪ- ΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Στις 5 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου και Έπατο Εκπρόσωπο κ. Javier SOLANA και τον ενημέρωσε σχετικά με τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή και το αίτημά του προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για τροποποίηση του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή ώστε να ενισχυθούν και να διασαφηνιστούν οι σχετικές με τη διεξαγωγή ερευνών αρμοδιότητες του Διαμεσολαβητή.

4.4 Η ΕΥΡΩ- ΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Στις 21 Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε συνάντηση μεταξύ των νομικών τμημάτων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στην έδρα του Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο. Την Τράπεζα εκπροσώπησε ο κ. Luigi La MARCA και την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή ο κ. Ian HARDEN, η κ. Ida PALUMBO και η κ. Maria ENGLESON. Συζητήθηκαν γενικά προβλήματα που αφορούσαν διαδικαστικά θέματα και τη συνεργασία μεταξύ των θεσμικών οργάνων.

5 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΦΕΡΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

5 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΦΕΡΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Στις 14 Ιανουαρίου, μια μικτή αντιπροσωπεία του γαλλικού Ministère de la Ville και της υπηρεσίας του γάλλου Médiateur de la République επισκέφθηκαν το Διαμεσολαβητή. Η υπηρεσία του Médiateur de la République εκπροσωπήθηκε από τον κ. Robert DEVILLE, délégué général adjoint και τον κ. LEROY, chargé de mission, ενώ η κ. Isabelle PASSET εκπροσώπησε το Ministère de Ville. Σκοπός της επίσκεψης ήταν η παρουσίαση ενός κοινού έργου με σκοπό την επέκταση του δικτύου “délégués du Médiateur” (από 123 σ 423 μέσα στην επόμενη τριετία), ιδίως στις υποβαθμισμένες γειτονιές των μεγάλων πόλεων, και τον προσδιορισμό τρόπων περαιτέρω ανάπτυξης της συνεργασίας με τον Ευρωπαϊό Διαμεσολαβητή.

5.1 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ

Ο κ. SÖDERMAN χαιρέτισε την πρωτοβουλία για την καλύτερη εξυπηρέτηση των πολιτών από τη διοίκηση καθώς και τη σημασία του προληπτικού ρόλου των “délégués”. Ο κ. HARDEN ανέλυσε την εντολή του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή και παρουσίασε τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς που συντάχθηκε κατόπιν διαβούλευσης με τους εθνικούς Διαμεσολαβητές των κρατών μελών. Ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συνόψισε ακολούθως τις δραστηριότητες του Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της υφιστάμενης συνεργασίας με τους εθνικούς και περιφερειακούς Διαμεσολαβητές, ιδίως δε σχετικά με τους διαδικτυακούς συνδέσμους μεταξύ των επιμέρους ιστοθέσων και τη δημιουργία ενός ηλεκτρονικού λογαριασμού–συνδέσμου (EUOMB).

Στις 3 Φεβρουαρίου, ο έλληνας Συνήγορος του Πολίτη κ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΡΟΣ, επισκέφθηκε την υπηρεσία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο και είχε ανταλλαγή απόψεων με τον κ. SÖDERMAN.

Στις 7 Φεβρουαρίου, η Benita BROMS παρέστη στον εορτασμό των 80 τών λειτουργίας του θεσμού του φινλανδού κοινοβουλευτικού Διαμεσολαβητή (βλ. 6.2)

Στις 24 Νοεμβρίου, η προεδρεύουσα της Επιτροπής Αναφορών της γερμανικής Bundestag, κ. Heidemarie LÜTH επισκέφθηκε την υπηρεσία του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στις Βρυξέλλες, συνοδευόμενη από 3 συνεργάτες της. Την αντιπροσωπεία υποδέχθηκε ο υπεύθυνος διοικητικού και οικονομικού τμήματος της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή κ. João SANT'ANNA και η υπεύθυνη του γραφείου Βρυξελλών, κ. Benita BROMS. Συζητήθηκαν γενικά ζητήματα σχετικά με τις διαδικασίες υποβολής αναφορών και καταγγελιών καθώς και οι πλέον πρόσφατες εξελίξεις και υποθέσεις.

5.2 ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΕΠΑΦΗΣ

Το δίκτυο επαφής δημιουργήθηκε το 1996 με σκοπό να προωθήσει την ελεύθερη ροή των πληροφοριών που αφορούν το κοινοτικό δίκαιο και την εφαρμογή του και να καταστήσει δυνατή τη διαβίβαση των καταγγελιών στην πλέον αρμόδια για το χειρισμό τους υπηρεσία.

Το τρίτο σεμινάριο για τους υπεύθυνους του δικτύου επαφής πραγματοποιήθηκε στο Στρασβούργο στις 22-23 Σεπτεμβρίου 2000. Συμμετέσχον αντιπρόσωποι από όλες τις υπηρεσίες των εθνικών επιτρόπων διοικήσεως ή τις παρεμφερείς υπηρεσίες της ΕΕ. (βλ. 6.1).

5.3 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΦΕΡΕΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Στις 28 Φεβρουαρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής κλήθηκε να συμμετάσχει στον εορτασμό των 15 ετών λειτουργίας του θεσμού του περιφερειακού Διαμεσολαβητή στη Χώρα των Βάσκων (βλ. 6.2).

Στις 15 Μαρτίου, ο περιφερειακός Διαμεσολαβητής της Καταλονίας, κ. Anton CAÑELLAS, επισκέφθηκε τον κ. SÖDERMAN.

Κατόπιν προσκλήσεως του Διαμεσολαβητή της Γαλικίας (Valedor do Pobo), κ. José CORA RODRÍGUEZ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στη Γαλικία (Ισπανία) στις 22-24 Μαρτίου (βλ. 6.2).

Στις 20 Νοεμβρίου 2000, ο κ. SÖDERMAN πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στη Ναμύρ κατόπιν προσκλήσεως του περιφερειακού Διαμεσολαβητή της Βαλλονίας, κ. Frédéric BOVESSE. (βλ. 6.2)

5.4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΠΙ- ΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟ- ΛΑΒΗΤΕΣ

Στις 6 Απριλίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετέσχε στην τελετή έναρξης της απονομής των εθνικών βραβείων ποιότητας στις δημόσιες υπηρεσίες, με οικοδεσπότη τον κ. Antoni PALLICER, τοπικό Διαμεσολαβητή της Calvià στη Μαγιόρκα. Ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN αναφέρθηκε στη συμβολή του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε μια πιο διαφανή και υπόλογη ευρωπαϊκή διοίκηση.

5.5 ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΡΙΣΜΟ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Στη διάρκεια του 2000, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής χειρίστηκε τρία ερωτήματα. Το πρώτο υποβλήθηκε από τον ιρλανδό Διαμεσολαβητή και αναφερόταν στο ερώτημα Q2/97, η εξέταση του οποίου περατώθηκε το 1997. Το δεύτερο υποβλήθηκε από τον περιφερειακό επίτροπο διοικήσεως της Τοσκάνης και αφορούσε το θέμα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Το τρίτο υποβλήθηκε από τον Διαμεσολαβητή της Χώρας των Βάσκων (Ararteko) και αφορούσε τη συμβατότητα των διοικητικών απαιτήσεων με την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των αγαθών.

5.6 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ- ΒΗΤΕΣ ΣΤΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΓΙΑ ΕΝΤΑΞΗ ΚΡΑΤΗ

Στις 16 Μαρτίου, ο Διαμεσολαβητής της Σλοβενίας, κ. Ivan BIZJAK, επισκέφθηκε τον κ. SÖDERMAN.

Στις 17 Μαρτίου, η κ. Ruxandra SABĂREĂNU, αναπληρώτρια Διαμεσολαβητής της Ρουμανίας, επισκέφθηκε την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή στο Στρασβούργο και αντάλλαξε απόψεις με τους κ.κ. SÖDERMAN και HARDEN.

Ο κ. Söderman καλωσορίζει την αναπληρώτρια Διαμεσολαβητή της Ρουμανίας κ. Sabăreănu στις 17 Μαρτίου.

6 ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

6.1 ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΑΝΟΙΚΤΩΝ ΘΥΡΩΝ ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

Στο πλαίσιο της Ημέρας της Ευρώπης, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής συμμετέσχε στην ετήσια ημέρα Ανοικτών Θυρών που οργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 6 Μαΐου και στο Στρασβούργο στις 7 και 8 Μαΐου. Ο αριθμός των επισκεπτών στις Βρυξέλλες ήταν ελαφρώς μικρότερος σε σχέση με τα προηγούμενα έτη, στο Στρασβούργο όμως οι επισκέπτες υπερέβησαν τους 50.000, πολλοί δε εξ αυτών επισκέφθηκαν το περίπτερο του Διαμεσολαβητή. Υπάλληλοι από τα γραφεία Βρυξελλών και Στρασβούργου παρείχαν γενικές πληροφορίες σχετικά με το έργο του Διαμεσολαβητή και διένειμαν φυλλάδια και ετήσιες εκθέσεις.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ 1999

Η ετήσια έκθεση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή για το έτος 1999 παρουσιάστηκε στην Ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 6 Ιουλίου 2000. Της συνόδου προήδρευε ο αντιπρόεδρος Guido PODESTÀ.

Ο κ. Söderman παρουσιάζει την ετήσια έκθεση 1999 στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 6 Ιουλίου παρουσία της κ. Loyola de Palacio.

Η ομιλία του κ. SÖDERMAN στην Ολομέλεια εστιάστηκε κυρίως στον αυξανόμενο αριθμό των καταγγελιών που παραλαμβάνει η υπηρεσία του και στα θετικά αποτελέσματα που προκύπτουν από την εξέτασή τους για τους πολίτες. Τονίστηκε η εποικοδομητική συνεργασία με τα κοινοτικά θεσμικά όργανα και οργανισμούς κατά τις προσπάθειες ικανοποιητικής επίλυσης των καταγγελιών.

Εξ ονόματος της Επιτροπής Αναφορών, ο BEK Jean LAMBERT χαιρέτισε την έκθεση του Διαμεσολαβητή. Άλλοι ομιλητές, όπως η BEK Astrid THORS, εισηγήτρια για την έκθεση του Διαμεσολαβητή, ο BEK Roy PERRY και ο BEK Nino GEMELLI, αντιπρόεδρος και πρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών αντιστοίχως, συνεχάρησαν το Διαμεσολαβητή για το έργο και τα επιτεύγματά του. Η κ. Loyola de PALACIO, αρμόδια Επίτροπος, επαίνεσε επίσης το έργο του Διαμεσολαβητή.

ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΕΠΑΦΗΣ

Το τρίτο σεμινάριο για τους υπεύθυνους του δικτύου επαφής πραγματοποιήθηκε στο Στρασβούργο στις 22-23 Σεπτεμβρίου 2000 με συμμετοχή όλων των υπηρεσιών εθνικών επιτρόπων διοικήσεως ή των παρεμφερών υπηρεσιών των κρατών μελών της ΕΕ. Οι υπεύθυνοι για το δίκτυο επαφής από τη Νορβηγία και την Ισλανδία, τα νέα μέλη του δικτύου, παρέστησαν επίσης στην εκδήλωση. Το σεμινάριο ασχολήθηκε με τα δικαιώματα του ανθρώπου και με τη συνθήκη του Άμστερνταμ.

Συμμετέχοντες στο σεμινάριο για υπαλλήλους συνδέσμων που μετείχαν στο κοινωνικό πρόγραμμα στις 23 Σεπτεμβρίου. Εξ αριστερών προς τα δεξιά: η κ. Andersen, ο κ. Jon Andersen (Δανία), ο κ. Sten Foy (Νορβηγία), ο κ. Robert Spano (Ισλανδία) και η κ. Marianne von der Esch (Σουηδία).

Τον λόγο έλαβαν οι εξής: ο κ. Jacob SÖDERMAN, Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής (σχέδιο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ), ο κ. Álvaro GIL ROBLES, Επίτροπος αρμόδιος για τα δικαιώματα του ανθρώπου (ο Επίτροπος για τα δικαιώματα του ανθρώπου και οι εθνικοί Διαμεσολαβητές), η κ. Françoise TULKENS, δικαστής στο Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (παρουσίαση του Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων), η κ. Anne-Marie DESCÔTES, τεχνική σύμβουλος στο γραφείο του Γάλλου Υπουργού Ευρωπαϊκών Υποθέσεων (νέες εξελίξεις στον τομέα της ελευθερίας, της ασφάλειας και της δικαιοσύνης μετά τη συνθήκη του Άμστερνταμ).

Στο τέλος του σεμιναρίου πραγματοποιήθηκε συνεδρίαση του δικτύου επαφής. Ο κ. Xavier DENOËL, υπάλληλος διοικήσεως στην υπηρεσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, παρουσίασε εργασία με θέμα το μέλλον του δικτύου και ο κ. Ben HAGARD, διοικητικός υπάλληλος, υπεύθυνος επικοινωνίας μέσω Διαδικτύου, παρουσίασε το έργο για τον εθνικό EUOMB, το οποίο θα περιλαμβάνει ένα φόρουμ ιστοθέσεων και Διαδικτύου για χρήση από τους εθνικούς Διαμεσολαβητές και τις παρεμφερείς υπηρεσίες και το προσωπικό τους.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ

Στις 27 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από τον κ. João SANT'ANNA, έγινε δεκτός στο Quai d'Orsay από το γάλλο Υπουργό Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, κ. Pierre MOSCOVICI. Στα θέματα που συζητήθηκαν περιλαμβάνονται η πρωτοβουλία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή για τον κώδικα χρηστής διοικητικής

συμπεριφοράς, η πρόταση για τροποποίηση του καθεστώτος του Διαμεσολαβητή και η έγκριση του προϋπολογισμού του Διαμεσολαβητή για το έτος 2001. Οι δυνατότητες συνεργασίας με τις γαλλικές κρατικές αρχές με σκοπό τη βελτίωση της ενημέρωσης των γάλλων πολιτών σχετικά με την εντολή του Διαμεσολαβητή περιλαμβανόταν επίσης στην ημερήσια διάταξη.

6.2 ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Τούρκου

Στις 21 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN κλήθηκε να δώσει διάλεξη με θέμα «Τί σημαίνει Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής για τον μέσο ευρωπαϊό πολίτη». Η διάλεξη αποτελούσε μέρος σεμιναρίου, στο πλαίσιο του προγράμματος κατάρτισης Robert Schuman, το οποίο οργανώθηκε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Τούρκου, το περιφερειακό δικαστήριο της Τούρκου και το φινλανδικό Υπουργείο Δικαιοσύνης. Μίλησαν επίσης ο Υπουργός Δικαιοσύνης Johannes KOSKINEN και ο κοσμήτορας του Πανεπιστημίου Ari SAARNILEHTO.

Ελσίνκι

Στις 10 και 11 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN έλαβε μέρος σε σεμινάριο με θέμα τη χρηστή διοίκηση στην περιοχή της Βαλτικής Θάλασσας. Η συνάντηση οργανώθηκε από την ομάδα εργασίας του Συμβουλίου των Κρατών της Βαλτικής Θάλασσας (ΣΚΒΘ) για την ενίσχυση των δημοκρατικών θεσμών, σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο του Ελσίνκι και τα υπουργεία Δικαιοσύνης και Εξωτερικών της Φινλανδίας. Στη συνάντηση μίλησαν επίσης οι: Staffan SYNNESTRÖM από τον ΟΟΣΑ SIGMA, Bertrand De SPEVILLE, επιστημονικός εμπειρογνώμονας στο Συμβούλιο της Ευρώπης, Δρ. Pekka HALLBERG, πρόεδρος του φινλανδικού Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου, καθ. Ole ESPERSEN, Επίτροπος του ΣΚΒΘ, καθ. Eivind SMITH, του Πανεπιστημίου του Όσλο και ο κοσμήτορας του Πανεπιστημίου του Ελσίνκι Olli MÄENPÄÄ. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου του Ελσίνκι.

Η κ. Benita BROMS συμμετέσχε στο διεθνές συμπόσιο με θέμα «Οι Διαμεσολαβητές στην υπηρεσία των δικαιωμάτων του ανθρώπου: προκλήσεις για τη νέα χιλιετία». Το συμπόσιο πραγματοποιήθηκε στο Ελσίνκι στις 7 Φεβρουαρίου με την ευκαιρία του εορτασμού των 80 ετών λειτουργίας του θεσμού του φινλανδού κοινοβουλευτικού Διαμεσολαβητή. Συζητήθηκαν τρία θέματα: ο ρόλος του Διαμεσολαβητή στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον, οι Διαμεσολαβητές ως πρωτοπόροι της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου και ο φινλανδός κοινοβουλευτικός Διαμεσολαβητής ως θεματοφύλακας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των συνταγματικών δικαιωμάτων.

Στις 13 Νοεμβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN έδωσε διάλεξη στους επί πτυχίω φοιτητές Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου του Ελσίνκι. Η διάλεξη αυτή υπό τον τίτλο «Τι συμβαίνει στην Ευρώπη των πολιτών» εντασσόταν στο πρόγραμμα ΕΕ του Πανεπιστημίου, το οποίο φιλοδοξεί να μετατραπεί σε διεπιστημονικό πρόγραμμα που θα απευθύνεται σε όλες τις σχολές μετά το 2001. Η δραστηριότητα αυτή, την οποία συντόνισε η κ. Teija TIILIKAINEN, ανώτερη ερευνήτρια στο Πανεπιστήμιο του Ελσίνκι, πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις της Σχολής Πολιτικών Επιστημών.

Την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη στο προσωπικό των υπηρεσιών του Υπουργείου Δικαιοσύνης και του κοινοβουλευτικού Διαμεσολαβητή της Φινλανδίας. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής αναφέρθηκε στο άρθρο περί χρηστής διοίκησης, το

οποίο περιλαμβάνεται στο χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων και στον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς.

Η διάλεξη, που οργανώθηκε από τις υπηρεσίες του Υπουργείου Δικαιοσύνης και του Διαμεσολαβητή, πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα της Μεγάλης Επιτροπής του φινλανδικού κοινοβουλίου. Μετά την παρουσίαση του κ. SÖDERMAN ακολούθησε ζωνρή συζήτηση σχετικά με τις πρακτικές εφαρμογές των αρχών χρηστής διοίκησης.

Το συνέδριο της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ευρωπαϊκού Δικαίου για το 2000

Μεταξύ 1ης και 3ης Ιουνίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN, η κ. Benita BROMS, η κ. Maria ENGLESON, η κ. Vicky KLOPPENBURG και η κ. Ida PALUMBO συμμετείχαν στο 19ο Συνέδριο της F.I.D.E. στο Ελσίνκι. Του συνεδρίου προήδρευσε ο κ. Zacharias SUNDSTRÖM, πρόεδρος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ευρωπαϊκού Δικαίου. Το συνέδριο περιλάμβανε τρεις θεματικές ενότητες και μια ειδική σύνοδο.

Από την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή, η κ. Benita BROMS και η κ. Ida PALUMBO συμμετείχαν στη θεματική ενότητα I «Το καθήκον συνεργασίας των εθνικών αρχών και δικαστηρίων και των κοινοτικών θεσμικών οργάνων βάσει του άρθρου 10 της συνθήκης ΕΚ», με γενικό εισηγητή τον Δρ. John TEMPLE LANG, Διευθυντή της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η θεματική ενότητα II, την οποία παρακολούθησε η κ. Maria ENGLESON, έφερε τον τίτλο «Η επίδραση του κοινοτικού δικαίου (συμπεριλαμβανομένων των κανόνων περί ανταγωνισμού) στα 'δίκτυα' (τηλεπικοινωνιών, ενέργειας και τεχνολογιών της πληροφορίας) και οι επιπτώσεις για τα κράτη μέλη», ο δε γενικός εισηγητής ήταν ο κ. Piet-Jan SLOT, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Leiden. Η κ. Vicky KLOPPENBURG συμμετέσχε στη θεματική ενότητα III «Νομικές συνέπειες του ενιαίου νομίσματος», γενικός εισηγητής της οποίας ήταν ο κ. Antonio SÁINZ de VICUÑA, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Το σύνολο του προσωπικού του Διαμεσολαβητή συμμετέσχε στην ειδική σύνοδο «Η 'αρχιτεκτονική' του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου».

Στο συνέδριο της FIDE παρέστησαν περίπου 500 αντιπρόσωποι από τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα, από το σύνολο των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από την Ελβετία, την Εσθονία, την Ιαπωνία, την Κύπρο, τη Λετονία, τη Μάλτα, τη Νορβηγία, την Ουγγαρία, την Πολωνία και τη Σλοβενία.

Το συνέδριο της FIDE εγκαινίασε η κ. Tarja HALONEN, Πρόεδρος της Δημοκρατίας της Φινλανδίας. Ακολούθησε η προσφώνηση του καθ. Zacharias SUNDSTRÖM, προέδρου του συνεδρίου. Ο κ. Jean-Louis DEWOST, γενικός διευθυντής της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, μίλησε εκ μέρους του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Romano PRODI. Μετά την ολοκλήρωση των συνεδριάσεων εργασίας των δύο πρώτων ημερών, οι συζητήσεις περατώθηκαν με μια συνεδρίαση της ολομέλειας των συνέδρων στην οποία οι γενικοί εισηγητές των τριών θεματικών εννοτήτων παρουσίασαν συνοπτικά το περιεχόμενο των εισηγήσεων και των συζητήσεων που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των συνεδριάσεων εργασίας καθώς και τα πορίσματα του συνεδρίου.

Η ειδική συνεδρίαση με αντικείμενο την 'αρχιτεκτονική' του Δικαστηρίου εγκαινίασε τις εργασίες της με εισήγηση του κ. Gil Carlos RODRÍGUEZ IGLESIAS, Προέδρου του Δικαστηρίου. Ακολούθως διατυπώθηκαν ορισμένες παρατηρήσεις από τον κ. Bo VESTERDORF, Πρόεδρο του Πρωτοδικείου και τον κ. Ole DUE, πρώην Πρόεδρο του Δικαστηρίου. Κατόπιν έλαβε το λόγο ο κ. Johannes KOSKINEN, Υπουργός Δικαιοσύνης της Φινλανδίας, ακολούθως δε διατυπώθηκαν ορισμένες παρατηρήσεις από τον κ. Pekka HALLBERG, πρόεδρο του Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου της Φινλανδίας.

Κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων εργασίας της ειδικής συνόδου, αναγνώστηκαν δηλώσεις της κ. Ana PALACIO, BEK, του κ. Nicholas FORWOOD, δικαστή στο Πρωτοδικείο και του κ. Onno BROUWER, προέδρου της μόνιμης επιτροπής του Συμβουλίου των Δικηγορικών Συλλόγων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (CCBE) για

το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο. Ακολούθησε γενική συζήτηση. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης που ακολούθησε, αξιοσημείωτες υπήρξαν οι παρεμβάσεις του καθ. Neville March HUNNINGS, εθνικού εισηγητή για το Ηνωμένο Βασίλειο, του κ. Leif SEVÓN, δικαστή στο Δικαστήριο, του καθ. Robert MOK, δικαστή στο Ανώτατο Δικαστήριο των Κάτω Χωρών και του καθ. Jürgen SCHWARZE του Albert-Ludwigs-Universität Freiburg.

Κατά τη συνεδρίαση λήξης του συνεδρίου, ο κ. Francis G. JACOBS, γενικός εισαγγελέας του Δικαστηρίου συνόψισε τα πορίσματα της συζήτησης. Ο καθ. Zacharias SUNDSTRÖM κήρυξε τη λήξη των εργασιών του συνεδρίου.

ΒΕΛΓΙΟ

Βρυξέλλες

Στις 31 Ιανουαρίου, η κ. Maria ENGLESON συμμετείχε στη συζήτηση στρογγυλής τράπεζας «Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων: υπόλογη μόνο στην αγορά;», η οποία οργανώθηκε από το CEE Bankwatch Network και το ίδρυμα *Heinrich Böll Foundation* στις Βρυξέλλες. Η συζήτηση έθιξε ζητήματα διαφάνειας, πρόσβασης στις πληροφορίες, δημόσιας συμμετοχής και ελέγχου στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, ενώ παρουσιάστηκε και μια έκθεση πολιτικής. Μεταξύ των συμμετεχόντων ήταν οι Bashir KHANBHAI, Alexander de ROO και Heide RÜHLE, BEK. Την Τράπεζα εκπροσώπησε ο κ. Max MESSNER.

Στις 29 Νοεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE μίλησε για τις δραστηριότητες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στον τομέα της ευρύτητας και της διαφάνειας στο συμπόσιο «Αλιεύοντας στο σκοτάδι» που οργανώθηκε από το Παγκόσμιο Ταμείο για τη Φύση (WWF) και το Ευρωπαϊκό Κέντρο Πολιτικής στις 28-29 Νοεμβρίου 2000 στις Βρυξέλλες.

Την 1η Δεκεμβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής κλήθηκε να παραστεί στη συνεδρίαση της συντονιστικής επιτροπής της πλατφόρμας ευρωπαϊκών κοινωνικών ΜΚΟ που πραγματοποιήθηκε στο κτίριο Alrtiero Spinelli στις Βρυξέλλες. Μεταξύ των συμμετεχόντων στη συνεδρίαση ήταν ο κ. Dick JARRÉ του Διεθνούς Συμβουλίου Κοινωνικής Πρόνοιας, ο κ. Guampiero ALHADEFF, πρόεδρος της Solidar, η κ. Josée VAN REMOORTEL της Mental Health, η κ. Clarisse DELORME του Ευρωπαϊκού Λόμπι Γυναικών, η κ. Katy ORR του Ευρωπαϊκού Φόρουμ Νέων και ο κ. James BRIDGE του Save the Children.

ΦΟΡΟΥΜ: Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ (ΜΜΕ)

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, σε συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τη γαλλική προεδρία, διοργάνωσε για πρώτη φορά ένα φόρουμ για την εσωτερική αγορά, το οποίο πραγματοποιήθηκε στις 28 και 29 Νοεμβρίου στις Βρυξέλλες.

Κύριος σκοπός του φόρουμ ήταν η συζήτηση των προβλημάτων και των εμποδίων που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι ΜΜΕ και οι πολίτες, συμπεριλαμβανομένων όσων διαμένουν, εργάζονται ή σπουδάζουν σε άλλα κράτη μέλη και των καταναλωτών που αγοράζουν αγαθά και υπηρεσίες μεταξύ των εθνικών συνόρων εντός της εσωτερικής αγοράς.

Οι εργασίες του φόρουμ δεν επικεντρώθηκαν αποκλειστικά στα προβλήματα, δεδομένου ότι εξετάστηκαν και οι προταθείσες λύσεις. Ο στόχος του ήταν να συμβάλει στην εμπέδωση κλίματος εμπιστοσύνης σχετικά με τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.

Η κ. Ana PALACIO, πρόεδρος της επιτροπής νομικών θεμάτων και εσωτερικής αγοράς του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο κ. Francois PATRIAT, γάλλος Υφυπουργός παρά τω Υπουργώ Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και Βιομηχανίας, υπεύθυνος για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, το εμπόριο και τη βιομηχανία και ο κ. David BYRNE, Επίτροπος για την υγεία και την προστασία των καταναλωτών, εγκαινίασαν τις εργασίες του φόρουμ.

Το πρόγραμμα περιλάμβανε δύο συζητήσεις στρογγυλής τράπεζας και 6 εργαστήρια, που παρουσίασαν τα πορίσματά τους στην ολομέλεια. Τα εργαστήρια χωρίζονταν σε τρεις κατηγορίες: πολίτες, καταναλωτές/επιχειρήσεις και επιχειρήσεις/MME.

Η κ. Benita BROMS, εκ μέρους της υπηρεσίας του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή, ήταν η εισηγήτρια του εργαστηρίου 4 «Πολίτες», το οποίο αφορούσε τις διάφορες μορφές προσφυγών που διαθέτουν οι πολίτες για την προστασία των ελευθεριών τους στα άλλα κράτη μέλη και το ρόλο των εθνικών διοικήσεων. Συντονιστής του εργαστηρίου ήταν ο κ. Antoine FOBE από την Υπηρεσία δράσης των Πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ECAS).

Οι εργασίες του φόρουμ περατώθηκαν με ομιλία της κ. Nicole FONTAINE, προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η γαλλική προεδρία θα συντάξουν έκθεση επί των εργασιών, η οποία θα διατίθεται στην ακόλουθη ηλεκτρονική διεύθυνση: www.europa.eu.int/comm/internal_market.

Γάνδη

Στις 16 και 17 Μαρτίου, ο κ. Olivier VERHEECKE συμμετείχε στο Διεθνές Συνέδριο Διαμεσολαβητών, το οποίο πραγματοποιήθηκε στη Γάνδη με αφορμή τη συμπλήρωση 500 ετών από τη γέννηση του Καρόλου Ε'. Την εκδήλωση οργάνωσαν από κοινού η Διαμεσολαβητής της Γάνδης, κ. Rita PASSEMIERS, και η οργάνωση μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα «Keizer Karel». Το θέμα του συνεδρίου ήταν «Αναζητώντας πρότυπα για τον επίτροπο διοικήσεως». Συμμετέσχον εθνικοί, περιφερειακοί, δημοτικοί και τομεακοί επίτροποι διοικήσεως από τα κράτη μέλη, την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, τη Λατινική Αμερική, την Αφρική και τις Φιλιππίνες.

Μεταξύ των ομιλητών του συνεδρίου ήταν ο κ. Frank BEKE, δήμαρχος της Γάνδης, ο καθ. Ludo VENY από το Πανεπιστήμιο της Γάνδης (πρόεδρος του συνεδρίου), ο κ. Gérard DELBAUFFE από την υπηρεσία του Médiateur de la République, ο κ. Roy GREGORY από το κέντρο μελετών για τον Διαμεσολαβητή του Πανεπιστημίου του Reading και ο καθηγητής Herman BALTHAZAR, κυβερνήτης της επαρχίας της Ανατολικής Φλάνδρας. Ο κ. VERHEECKE προήδρευσε του εργαστηρίου «Αναζητώντας τα πρότυπα του Διαμεσολαβητή σε ομοσπονδιακό, εθνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο». Ο κ. VERHEECKE κήρυξε την έναρξη της συζήτησης στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή σχετικά με τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς.

Ναμύρ

Στις 20 Νοεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από την κ. RICHARDSON, πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στη Ναμύρ κατόπιν προσκλήσεως που του απηύθυνε ο περιφερειακός Διαμεσολαβητής της Βαλλονίας, κ. Frédéric BOVESSE.

Ο κ. SÖDERMAN προέβη αρχικά σε ανταλλαγή απόψεων με τον κ. BOVESSE και τους νομικούς συμβούλους του. Ακολούθως του δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσει για το έργο του στο περιφερειακό κοινοβούλιο της Βαλλονίας, όπου τον υποδέχθηκαν ο πρόεδρος του σώματος, κ. Robert COLLIGNON, και ορισμένα μέλη του Προεδρείου. Τη συνάντηση ακολούθησε ενημέρωση Τύπου την οποία παρακολούθησαν εκπρόσωποι όλων των τοπικών και περιφερειακών μέσων μαζικής ενημέρωσης.

Ο περιφερειακός Διαμεσολαβητής της Βαλλωνίας κ. Bovesse καλωσορίζει τον κ. Söderman στο Namur στις 20 Νοεμβρίου.

Το απόγευμα, ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε το “Bureau économique de la Province de Namur” και είχε συνάντηση με το γενικό διευθυντή του κ. Renaud DEGUELDRE, καθώς και με αντιπροσώπους του ευρωπαϊκού κέντρου πληροφόρησης.

Το ίδιο απόγευμα, ο κ. SÖDERMAN έγινε δεκτός από τον Υπουργό-Πρόεδρο της Βαλλονικής Κυβέρνησης, κ. Jean-Claude VAN CAUWENBERGHE. Ο κ. SÖDERMAN προέβη σε συνοπτική παρουσίαση του έργου του, την οποία ακολούθησε ανταλλαγή απόψεων. Ο κ. VAN CAUWENBERGHE επέδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς και για το δικαίωμα σε μια χρηστή διοίκηση, το οποίο προβλέπεται στο χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΙΤΑΛΙΑ

Άγιος Βικέντιος

Στις 8 Φεβρουαρίου, ο κ. Alessandro DEL BON εκπροσώπησε τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή στο συνέδριο «Ο Διαμεσολαβητής και τα πρόσωπα που χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες σχέσεις εξουσίας». Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε στον Άγιο Βικέντιο (Ιταλία) από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Επιτροπών Διοικήσεως (ΕΙΕΔ) και φιλοξενήθηκε από την περιφερειακή Διαμεσολαβητή της Κοιλιάδας της Αόστα, κ. Maria Grazia VACCHINA. Παρουσιάστηκαν εισηγήσεις του καθ. Giovanni CONSO και του Δρ. Thomas WALZEL VON WIESENTREU. Αμέσως μετά το συνέδριο πραγματοποιήθηκε η γενική συνέλευση του ΕΙΕΔ στη διάρκεια της οποίας ο κ. Anton CAÑELLAS, περιφερειακός Διαμεσολαβητής της Καταλονίας (Ισπανία), εξελέγη πρόεδρος του οργανισμού.

Πανεπιστήμιο του Ουρμπίνο

Ο κ. SÖDERMAN, συνοδευόμενος από την κ. Ida PALUMBO, υπεύθυνη νομικών θεμάτων, επισκέφθηκε την Ιταλία στις 6 και 7 Απριλίου 2000. Στις 6 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN συμμετέσχε στο σεμινάριο «Ιθαγένεια και οι αξίες της νέας Ευρώπης», το οποίο οργανώθηκε από το δίκτυο «Imagine Europe» και το Πανεπιστήμιο του Ουρμπίνο. Πριν από το σεμινάριο, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με

τον καθηγητή Luigi MARI, ο οποίος ακολούθως προήδρευσε του σεμιναρίου μαζί με τον καθηγητή Giuseppe GILIBERTI. Ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία με θέμα το ρόλο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον ακροατηρίου από φοιτητές και καθηγητές. Μεταξύ των συμμετεχόντων ήταν και ο κ. Fabrizio GRILLENZONI από την αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Ρώμη.

Ο καθηγητής Giliberti και ο κ. Söderman στο Monteveglio στις 7 Απριλίου.

Κατόπιν προσκλήσεως του καθηγητή Giuseppe GILIBERTI, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη με θέμα το ρόλο και τις δραστηριότητές του σε ομάδα φοιτητών που παρακολουθούσαν το μεταπτυχιακό κύκλο σπουδών του τομέα «ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ανθρωπιστικής βοήθειας», στις 7 Απριλίου στο Monteveglio. Ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε επίσης με την κ. Teresa LAPIS, επίτροπο διοικήσεως στην επαρχία της Βενετίας.

Ρώμη

Στις 4 Οκτωβρίου κατόπιν προσκλήσεως από τον επίτροπο διοικήσεως της Ρώμης κ. Alessandro LICHERI ο κ. SÖDERMAN συμμετέσχε στο Διεθνές Συνέδριο "Προάσπιση των Δικαιωμάτων των Πολιτών και Δημοκρατική Συμμετοχή". Ομίλησαν ο κ. SÖDERMAN, ο οποίος παρουσίασε τις δραστηριότητές του και ανέπτυξε συλλογιστική σχετικά με το σχέδιο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, ο περιφερειακός επίτροπος διοικήσεως της Καταλωνίας και Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Επιτρόπων Διοικήσεως (EOI) κ. Anton CANELLAS, ο προστάτης του πολίτη στο Κεμπέκ κ. Daniel JACOBY, η περιφερειακή επίτροπος διοικήσεως στην Κοιλάδα της Αόστας κ. Maria Grazia VACCHINA και ο καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Τορίνο κ. Giorgio LOMBARDI. Τη διοργάνωση παρακολούθησαν 200 περίπου άτομα. Μεταξύ των συμμετεχόντων ήταν τοπικοί επίτροποι διοικήσεως, εκπρόσωποι συλλόγων και φοιτητές.

Στις 5 Οκτωβρίου ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε το Γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Ρώμη και είχε συνάντηση με τον Διευθυντή του Γραφείου κ. Giannini SALIMBENI και τον κ. Roberto PISTACCHI. Ο διαμεσολαβητής της ΕΕ ομίλησε σε ομάδα εκπροσώπων οργάνωσης καταναλωτών και δημοσιογράφων. Επισκέφθηκε επίσης το νέο κτίριο της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ρώμη, όπου είχε ανταλλαγή απόψεων με τον κ. Fabrizio GRILLENZONI.

Πάρμα

Στις 6 Οκτωβρίου κατόπιν προσκλήσεως από τη επιτροπή διοικήσεως της Πάρμας κ. Mirella MAGNANI ο κ. SÖDERMAN πήγε στην Πάρμα. Συναντήθηκε με τον δήμαρχο της πόλεως κ. Elvio UBALDI και με ομάδα επιτρόπων διοικήσεως από την Περιφέρεια Emilia-Romagna.

Επίκεντρο της επισκέψεως ήταν η συνάντηση με φοιτητές από το Πανεπιστήμιο της Πάρμας. Σε εναρκτήρια προσφώνηση προέβη ο δήμαρχος, ο δε Διευθυντής του Ευρωπαϊκού Collegium της Πάρμας καθηγητής Fausto CAPELLI παρουσίασε τον κ. SÖDERMAN, ο οποίος ομίλησε προς ακροατήριο 300 περίπου ατόμων.

*Ο κ. Söderman ομιλεί σε φοιτητές του Πανεπιστημίου της Πάρμας παρουσία της επιτροπής διοικήσεως της πόλεως κ. Mirella Magnani.
(φωτογραφία: © Pier Luigi Vasini)*

Καταντζάρο

Στις 21 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN παρέστη σε συνάντηση στο Καταντζάρο, στην Ιταλία, με τίτλο «Η αναβάθμιση της δικαιοσύνης: το δικαίωμα του αναφέρεσθαι και ο Διαμεσολαβητής». Η πρωτοβουλία για το πρόγραμμα και την πρόσκληση ανήκε στον κ. Nino GEMELLI, πρόεδρο της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Εκτός από τις παρεμβάσεις των κ.κ. GEMELLI και SÖDERMAN, στη συζήτηση συνέβαλαν επίσης ο κ. Mario TASSONE, υπάλληλος στο γραφείο του προέδρου του Κογκρέσου των Βουλευτών, ο Δρ. Corrado PARACONE, από το Ίδρυμα Piaggio, η κ. Sabrina RISOLA, πρόεδρος της Euromedia, ο κ. Sergio ABRAMO, δήμαρχος του Καταντζάρο, ο κ. Michele TRAVERSA, πρόεδρος της Αμνηστίας-Καταντζάρο, ο κ. Antonio SGROMO, σύμβουλος γενικών υποθέσεων στο δημοτικό συμβούλιο του Καταντζάρο, ο κ. Nuncio RAIMONDI, από το Πανεπιστήμιο Magna Graecia, σύμβουλος διοικητικών υποθέσεων, κυβερνητικός εκπρόσωπος, ο κ. Alvaro COSTA, αντιδήμαρχος του Καταντζάρο και ο κ. Adolfo LARUSSA, η κ. Antonella PRESTIA και η κ. Manuela RUBIO από το Φόρουμ του Καταντζάρο.

Συνέδριο του Διεθνούς Ινστιτούτου Διοικητικών Επιστημών (ΔΙΔΕ)

Ο κ. Olivier VERHEECKE παρέστη στο πρώτο περιφερειακό διεθνές συνέδριο του Διεθνούς Ινστιτούτου Διοικητικών Επιστημών (ΔΙΔΕ) με θέμα *Δημόσια διοίκηση και παγκοσμιοποίηση: διεθνείς και υπερεθνικές διοικητικές δομές*, το οποίο πραγματοποιήθηκε στη Μπολόνια μεταξύ 19 και 21 Ιουνίου 2000 και στη Δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου στις 22 Ιουνίου 2000.

Η επίσημη κήρυξη των εργασιών του συνεδρίου έγινε στις 19 Ιουνίου 2000. Μεταξύ των ομιλητών συμπεριλαμβάνονταν ο κ. Fabio ROVERSI-MONACO, πρόεδρος του εθνικού παραρτήματος της ΔΙΔΕ και πρύτανης του Πανεπιστημίου της Μπολόνια, ο κ. Vasco ERRANI, πρόεδρος της περιφέρειας Εμίλια-Ρομάνα, ο κ. Franco BASSANINI, ιταλός Υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου, υπεύθυνος για τις δημόσιες υπηρεσίες και τις περιφερειακές υποθέσεις, ο κ. Domenico GASPERONI, πρόεδρος του παραρτήματος Αγίου Μαρίνου του ΔΙΔΕ, ο κ. Ignacio PICHARDO PAGAZA, πρόεδρος του ΔΙΔΕ, ο κ. Giancarlo VILELLA, γενικός διευθυντής του Διεθνούς Ινστιτούτου Διοικητικών Επιστημών, και ο καθ. Carol HARLOW (London School of Economics and Political Science), γενικός εισηγητής στο συνέδριο.

Ο κ. Olivier VERHEECKE παρακολούθησε το εργαστήριο 1 με θέμα «Παγκοσμιοποίηση και διοικητική δράση: προς νέες αρχές και πορεία δράσης», καθώς και τις ειδικές θεματικές «Κώδικες και κώδικες δεοντολογίας στους διεθνείς οργανισμούς» και «Έλεγχος των διεθνών δημόσιων οικονομικών». Παρέσχε πληροφορίες για τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή και για την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή που συνετάγη κατόπιν έρευνας ιδία πρωτοβουλία επί του συγκεκριμένου θέματος.

ΓΑΛΛΙΑ

Συμβούλιο της Ευρώπης

Στις 22 Φεβρουαρίου, ο κ. Ian HARDEN προσκόμισε στοιχεία στην 5η συνεδρίαση της ομάδας εμπειρογνομόνων του Συμβουλίου της Ευρώπης για την πρόσβαση σε επίσημες πληροφορίες, υπό την προεδρία της κ. Helena JÄDERBLÖM. Παρουσίασε το έργο του Διαμεσολαβητή σχετικά με την πρόσβαση σε επίσημες πληροφορίες, μεταξύ άλλων τις έρευνες ιδία πρωτοβουλία που διενήργησε με αντικείμενο την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα, την αντιμετώπιση καταγγελιών βάσει του κώδικα δεοντολογίας της Επιτροπής και του Συμβουλίου και το καθήκον παροχής πληροφοριών στο κοινό, όπως ορίζεται στο άρθρο 22 του κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς του Διαμεσολαβητή.

Στις 16 και 17 Μαρτίου, ο κ. Gerhard GRILL παρακολούθησε την «πρώτη στρογγυλή τράπεζα του Συμβουλίου της Ευρώπης με εθνικούς οργανισμούς προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου/τρίτη ευρωπαϊκή συνάντηση εθνικών οργανισμών», η οποία πραγματοποιήθηκε στο Στρασβούργο. Στην εκδήλωση παρέστησαν περίπου 80 συμμετέχοντες.

Συζητήθηκαν τρία βασικά θέματα: η προστασία και προώθηση των οικονομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, η καταπολέμηση του ρατσισμού και των συνακόλουθων διακρίσεων και η συνεργασία μεταξύ των οργανώσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων και μεταξύ αυτών και του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Τον Δεκέμβριο του 2000, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετέσχε εκ μέρους του κ. SÖDERMAN σε συνάντηση των Διαμεσολαβητών της Δυτικής Ευρώπης με τον επίτροπο ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης. Η συνάντηση απέβλεπε στη βελτίωση του συντονισμού μεταξύ του επιτρόπου ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης, των Διαμεσολαβητών της Δυτικής Ευρώπης και του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή.

Στο πλαίσιο της συνάντησης συμφωνήθηκε να ενισχυθεί η αμοιβαία συνεργασία, ιδίως σε ό,τι αφορά στις προσπάθειες για τη βελτίωση της προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Στις 1 και 2 Μαρτίου, η κ. Vicky KLOPPENBURG παρακολούθησε στο Στρασβούργο συνέδριο με θέμα τις νέες διαδικασίες του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Το συνέδριο οργανώθηκε από την Ακαδημία Ευρωπαϊκού Δικαίου της Trier, αφορούσε δε τη νέα αρμοδιότητα του Δικαστηρίου σχετικά με το σεβασμό των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Φόρουμ της Υπηρεσίας Δράσης των Πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ECAS)

Στις 30 Οκτωβρίου 2000, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετείχε στο πρώτο φόρουμ για την ευρωπαϊκή ιθαγένεια, μια ημερίδα που οργανώθηκε στο Παρίσι από την Υπηρεσία Δράσης των Πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ECAS) με θέμα «Παροχή διασυνοριακής νομικής συνδρομής στους πολίτες». Ο στόχος της συνάντησης ήταν να αναλυθεί η σκοπιμότητα της δημιουργίας ενός ευρωπαϊκού δικτύου ΜΚΟ για την παροχή νομικής συνδρομής και συμβουλών στους μετανάστες καθώς και, γενικότερα, σε πολίτες εμπλεκόμενους σε διασυνοριακές διαφορές.

Ένας από τους τομείς ενδιαφέροντος του σεμιναρίου ήταν τα μέσα προσφυγής που έχουν στη διάθεσή τους οι πολίτες για την υπεράσπιση και την άσκηση των δικαιωμάτων τους. Το θέμα συζητήθηκε από ομάδα αντιπροσώπων των οργάνων της ΕΕ, στην οποία συμμετέχε, μεταξύ άλλων, ο κ. Roy PERRY, BEK, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών. Ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN αναφέρθηκε στο ρόλο του Διαμεσολαβητή και στις σημαντικότερες πρωτοβουλίες του, ιδίως σε όσες σχετίζονται με τη διαφάνεια και τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς.

Σεμινάριο με θέμα την προστασία των δεδομένων και τη διαφάνεια

Στις 14 Δεκεμβρίου, μετά την υποβολή πρότασης κανονισμού σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας, πραγματοποιήθηκε συνεδρίαση στην υπηρεσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή με αντικείμενο την προστασία των δεδομένων και τη διαφάνεια. Ο κ. Jacob SÖDERMAN υποδέχθηκε τους συμμετέχοντες και κήρυξε την έναρξη των εργασιών, της δε συνεδρίασης προήδρευσε ο κ. Ian HARDEN. Ο κ. Kjell SWANSTRÖM, γενικός γραμματέας της υπηρεσίας του σουηδικού Διαμεσολαβητή και ο κ. Jon ANDERSEN, γενικός γραμματέας της υπηρεσίας του δανού Διαμεσολαβητή άνοιξαν τη συζήτηση με θέμα τη στάθμιση μεταξύ της προστασίας των ατόμων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της αρχής της διαφάνειας και της δημόσιας πρόσβασης στα έγγραφα.

*Συμμετέχοντες στο σεμινάριο Προστασία των Δεδομένων και Ανοικτός Χαρακτήρας,
14 Δεκεμβρίου.*

Μετά την παρουσίαση αυτή, ακολούθησαν τα σχόλια του κ. César ALONSO IRIARTE εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του κ. Giovanni BUTARELLI, προέδρου της κανονιστικής επιτροπής για την οδηγία της ΕΕ σχετικά με την προστασία των δεδομένων. Ο κ. Roel FERNHOUT, ολλανδός Διαμεσολαβητής, ο κ. Emilio de CAPITANI και ο κ. Ramón MARTÍNEZ SÁNCHEZ, της Επιτροπής Ελευθεριών και Δικαιωμάτων των Πολιτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, παρέστησαν επίσης στη συνεδρίαση. Από την υπηρεσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή μετείχαν οι κ.κ. João SANT'ANNA, Gerhard GRILL, Alessandro DEL BON και η κ. Maria ENGLESON.

ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Λονδίνο

Στις 31 Μαρτίου, ο κ. Ian HARDEN παρέστη σε σεμινάριο με θέμα τον εκσυγχρονισμό της διακυβέρνησης στην Ευρώπη στο Civil Service College του Λονδίνου. Το σεμινάριο προσφώνησε ο κ. David BEARFIELD από το γραφείο του Επιτρόπου KINNOCK.

Σκωτία

Ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε τη Γλασκόβη και το Εδιμβούργο στις 1-4 Μαΐου, συνοδευόμενος από τους Ian HARDEN και Ben HAGARD. Στη διάρκεια της επίσκεψής του, ο Διαμεσολαβητής συναντήθηκε με μέλη και υπαλλήλους του τοπικού Κοινοβουλίου και της τοπικής Κυβέρνησης της Σκωτίας, όπως ο κ. Tom MCCABE, Υπουργός αρμόδιος για τη λειτουργία του κοινοβουλίου, ο κ. Jack MCCONNELL, Υπουργός Οικονομικών, ο κ. George REID, αναπληρωτής πρόεδρος του Κοινοβουλίου, ο κ. John MCALLION, προεδρεύων της επιτροπής αναφορών του κοινοβουλίου και η Roseanna CUNNINGHAM, προεδρεύουσα της επιτροπής δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων. Μεταξύ των θεμάτων που συζητήθηκαν ήταν η παροχή πληροφοριών σχετικά με το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, η μελλοντική ανάπτυξη του συστήματος Διαμεσολαβητών στη Σκωτία και η λειτουργία του τοπικού κοινοβουλίου της Σκωτίας. Ο Διαμεσολαβητής παρουσίασε επίσης το έργο του σε μέλη της τοπικής κυβέρνησης της Σκωτίας.

Στις 2 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Γλασκόβης κατόπιν προσκλήσεως του καθηγητή Tony PROSSER και συμμετείχε σε σεμινάριο με θέμα «Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής και τα δικαιώματα των ευρω-

παίων πολιτών». Στις 4 Μαΐου, ο Διαμεσολαβητής, ο προϊστάμενος του νομικού του τμήματος, Ian HARDEN, και ο κ. Roy PERRY, BEK, πρώτος αντιπρόεδρος της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, μίλησαν σε συνέδριο με θέμα τα διάφορα ένδικα μέσα που προβλέπονται από το δίκαιο της ΕΕ, το οποίο οργανώθηκε από τον καθηγητή John USHER στο Ινστιτούτο Ευropa του Πανεπιστημίου του Εδιμβούργου.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Ararteko

Στις 28 Φεβρουαρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής κλήθηκε να συμμετάσχει στον εορτασμό των 15 ετών λειτουργίας του θεσμού του “Ararteko” (του περιφερειακού Διαμεσολαβητή στη Χώρα των Βάσκων της Ισπανίας). Ο εορτασμός της επετείου πραγματοποιήθηκε στο κτίριο του Κοινοβουλίου της Vitoria-Gastéiz με οικοδεσπότες τον περιφερειακό Διαμεσολαβητή κ. Xabier MARKIEGI και το τοπικό Κοινοβούλιο των Βάσκων. Μεταξύ των προσωπικοτήτων που παρέστησαν στις τελετές, ήταν ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης της Αυτόνομης Χώρας των Βάσκων, κ. José IBARRETXE, ο πρόεδρος του τοπικού Κοινοβουλίου των Βάσκων, κ. Juan María ATUTXA, ο πρώτος Διαμεσολαβητής της Ισπανίας, κ. Joaquín RUIZ-JIMÉNEZ και μεγάλος αριθμός νομικών και προσωπικοτήτων.

Γαλικία

Κατόπιν προσκλήσεως του Διαμεσολαβητή της Γαλικίας (Valedor do Pobo) κ. José CORA RODRÍGUEZ, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στη Γαλικία (Ισπανία) στις 22-24 Μαρτίου.

*Ο κ. Söderman, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου της Γαλικίας κ. García Leira και ο περιφερειακός Διαμεσολαβητής της Γαλικίας κ. Jose Cora Rodríguez στο Σαντιάγκο της Κομποστέλα τον Μάρτιο 2000.
(φωτογραφία: © Mónica Couso Boán)*

Ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε επανειλημμένως με τον κ. CORA και με υπαλλήλους της υπηρεσίας του με στόχο να ενισχύσει περαιτέρω την καλή συνεργασία μεταξύ των δύο υπηρεσιών. Ο BEK Daniel VARELA, αναπληρωματικό μέλος της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, συμμετέσχε επίσης σε μία από τις συναντήσεις.

Στη διάρκεια της επίσκεψής του, ο Διαμεσολαβητής συναντήθηκε με τον πρόεδρο της Xunta της Γαλικίας, κ. Manuel FRAGA IRIBARNE, τον πρόεδρο του τοπικού Κοινοβουλίου της Γαλικίας, κ. GARCIA LEIRA, καθώς και με μέλη των περιφερειακών κοινοβουλίων και με τους δημάρχους των πόλεων Σαντιάγο και Λα Κορούνια.

Ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη με θέμα το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο Πανεπιστήμιο του Σαντιάγο της Κομποστέλα. Εκφώνησε επίσης ομιλία στη 15η συνάντηση εκπαίδευσης για την ειρήνη, η οποία οργανώθηκε από το Ινστιτούτο Rosalía de Castro, στο Σαντιάγο, σε σύνοδο στην οποία παρέστη ο κ. Adolfo PÉREZ ESQUIVEL, κάτοχος του βραβείου Νόμπελ Ειρήνης. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε εισήγηση με θέμα το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή για την προάσπιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Διάσκεψη της Ομοσπονδίας Επιτρόπων Διοικήσεως Ιβηρικής Χερσονήσου και Λατινικής Αμερικής (FIO)

Στις 6-8 Ιουνίου, ο κ. MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετέσχε σε διάσκεψη των μελών της Ομοσπονδίας Επιτρόπων Διοικήσεως Ιβηρικής Χερσονήσου και Λατινικής Αμερικής (FIO), το οποίο είχε ως στόχο την επεξεργασία προτάσεων για την προστασία των παιδιών. Οι προτάσεις αυτές επρόκειτο να υποβληθούν στη 10η διάσκεψη κορυφής των αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων της Λατινικής Αμερικής.

Η διάσκεψη πραγματοποιήθηκε στη Βαρκελώνη με οικοδεσπότη τον περιφερειακό Διαμεσολαβητή της Καταλονίας και αντιπρόεδρο της FIO, κ. CAÑELLAS. Στην εκδήλωση παρέστησαν ο εν ενεργεία Διαμεσολαβητής της Ισπανίας, κ. Antonio ROVIRA και η πλειοψηφία των εθνικών και περιφερειακών επιτρόπων διοικήσεως από την Ιβηρική Χερσόνησο και τη Λατινική Αμερική. Μεταξύ άλλων, παρέστησαν ο κ. VALLADARES, Διαμεσολαβητής της Ονδούρας και πρόεδρος της FIO, ο Διαμεσολαβητής της Αργεντινής, κ. Eduardo MONDINO, η Διαμεσολαβητής της Βολιβίας, κ. ROMERO DE CAMPERO και η Διαμεσολαβητής της Κόστα Ρίκα, κ. Sandra PISZK.

Η διάσκεψη εξέδωσε μια τελική δήλωση με την οποία όλοι οι συμμετέχοντες καλούσαν το σύνολο των χωρών της Ιβηρικής Χερσονήσου και της Λατινικής Αμερικής να επικυρώσει τη σύμβαση του ΟΗΕ για τα δικαιώματα των παιδιών, τις συμφωνίες της ΔΟΕ σχετικά με την εκμετάλλευση των παιδιών και τη σύμβαση της Χάγης του 1993 σχετικά με την υιοθεσία, την υποχρέωση προώθησης συγκεκριμένων πολιτικών για τα παιδιά και την απαγόρευση της στρατολόγησης παιδιών.

Στην εναρκτήρια προσφώνησή του, ο κ. MARTINEZ-ARAGÓN, που εκπροσώπησε τον κ. SÖDERMAN, τόνισε τη σημασία της προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου ως βάσης του έργου του Διαμεσολαβητή και παρουσίασε τις πρόσφατες εργασίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την κατάρτιση του χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων.

ΣΟΥΗΔΙΑ

Ημέρα της Ευρώπης

Την «Ημέρα της Ευρώπης» (9 Μαΐου 2000), η κ. Maria ENGLESON εκφώνησε ομιλία σχετικά με το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε ομάδα φοιτητών του Πανεπιστημίου του Karlstad στη Σουηδία. Η ομιλία εντασσόταν στο σεμινάριο «Από τη συνθήκη της Ρώμης στην Ευρώπη του σήμερα», που οργανώθηκε από το «Carrefour Värmland». Μετά το σεμινάριο, η κ. ENGLESON απάντησε σε ερωτήσεις του κοινού σε περίπτερο του Carrefour που βρισκόταν στο κέντρο της πόλης.

Στοκχόλμη

Την 1η Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN επισκέφθηκε το γραφείο του Ευρωπαίου Κοινοβουλίου στη Στοκχόλμη. Συναντήθηκε με εκπροσώπους μέσω μαζικής επικοινωνίας.

νωνίας και οργανισμούς που σχετίζονται με την ΕΕ και εκφώνησε ομιλία με θέμα το ρόλο του στην παροχή συνδρομής προς τους ευρωπαίους πολίτες.

Την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη με θέμα «Ευρωπαϊκή Ένωση και διαφάνεια» στο σουηδικό δίκτυο ευρωπαϊκού δικαίου του Πανεπιστημίου της Στοκχόλμης.

ΚΑΤΩ ΧΩΡΟΣ

Σεμινάριο με θέμα τη διαφάνεια και τα δικαιώματα πληροφόρησης του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Δημόσιας Διοίκησης (EIPA)

Στις 29 Μαΐου, ο κ. Olivier VERHEECKE συμμετέσχε στο σεμινάριο «Η αποτελεσματική, διαφανής διακυβέρνηση και τα δικαιώματα των πολιτών στην πληροφόρηση» που οργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης στο Μάαστριχτ. Έδωσε διάλεξη με θέμα τις έρευνες ιδία πρωτοβουλία που διενήργησε ο Διαμεσολαβητής στον τομέα της διαφάνειας, καθώς και την ειδική έκθεση που συνέταξε μετά την έρευνα ιδία πρωτοβουλία σχετικά με τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς. Το σεμινάριο συζήτησε διεξοδικά το σχέδιο κανονισμού της Επιτροπής σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής. Εκ μέρους των θεσμικών οργάνων της ΕΕ, μίλησαν η κ. Mary PRESTON από τη Γενική Γραμματεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η BEK Astrid THORS και ο κ. Martin BAUER από τη Νομική Υπηρεσία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σεμινάριο του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Δημόσιας Διοίκησης (EIPA) σχετικά με την ενημέρωση στην Ευρώπη

Ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα στο πλαίσιο του συνεδρίου «Πρόσω ολοταχώς για την ευρωπαϊκή ενημέρωση», το οποίο πραγματοποιήθηκε στο Μάαστριχτ στις 20-21 Νοεμβρίου 2000. Ο Διαμεσολαβητής συνοδευόταν από τον κ. Xavier DENOËL.

Το συνέδριο οργάνωσαν από κοινού το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Δημόσιας Διοίκησης και η Ευρωπαϊκή Ένωση Ενημέρωσης. Ο κύριος στόχος του ήταν να αποτελέσει την αφορμή για μια επισκόπηση και για την εξέταση των προοπτικών της νέας πολιτικής επικοινωνιών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής μετά την παραίτηση της Επιτροπής Santer. Την κήρυξη των εργασιών του συνεδρίου πραγματοποίησε ο Ian THOMSON, πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης Ενημέρωσης. Οι συμμετέχοντες ήταν κυρίως αξιωματούχοι του τομέα ενημέρωσης από 21 ευρωπαϊκές χώρες.

ΔΑΝΙΑ

Στις 14 Σεπτεμβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN, συνοδευόμενος από την κ. Maria ENGLESON, επισκέφθηκε το Γραφείο Πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Κοπεγχάγη. Ο κ. Jacob SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Peter JUUL LARSEN από το Γραφείο Πληροφοριών του δανικού Κοινοβουλίου για την ΕΕ, τον κ. Hans Otto JØRGENSEN, την κ. Britt VONGER και τον κ. Thomas ALSTRUP από την Εθνική Ένωση Τοπικών Αρχών της Δανίας, τον κ. Anders LADEFOGED από την ένωση Δανική Βιομηχανία, τους κ.κ. Peter STUB JØRGENSEN και Peter LINDVALD NIELSEN από την αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στη Δανία και τον κ. Niels- Jørgen NEHRING από τη Δανική Εταιρεία Εξωτερικών Υποθέσεων. Ο κ. Jacob SÖDERMAN παρέθεσε γεύμα ενημέρωσης σε δημοσιογράφους από τη δανική τηλεόραση και τις δανικές εφημερίδες.

Την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη στο Πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης σχετικά με το ρόλο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τις πλέον πρόσφατες

εξελίξεις στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά στην ευρύτητα και τη διαφάνεια, στον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς και στο χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Τη διάλεξη οργάνωσε ο καθηγητής Hjalte RASMUSSEN, παρέστη δε ο κ. Ole DUE, πρώην πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Στις 15 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον διευθυντή του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος στην Κοπεγχάγη, κ. Domingo JIMÉNEZ-BELTRAN. Ο κ. SÖDERMAN έδωσε κατόπιν διάλεξη στο προσωπικό του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος σχετικά με τις πρακτικές συνέπειες της εφαρμογής του κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς του οργανισμού, ο οποίος υιοθετήθηκε κατόπιν της υποβολής σχεδίου συστάσεως του Διαμεσολαβητή για τη θέσπιση ενός τέτοιου κώδικα.

ΕΛΒΕΤΙΑ

Στις 27 Οκτωβρίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παρέστη σε συνέδριο με θέμα «Ευρωπαϊκές αξίες: τα οράματα της ΕΕ για την Ευρώπη», το οποίο διοργανώθηκε από το Διεθνές Ινστιτούτο Τύπου στη Ζυρίχη. Ο κ. SÖDERMAN μίλησε στη σύνοδο με θέμα την υιοθέτηση ενός κώδικα συμπεριφοράς για ένα χάρτη κοινών ευρωπαϊκών αξιών. Ο άλλος ομιλητής ήταν ο κ. Marc FISCHBACH, δικαστής στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Συντονιστής της συζήτησης ήταν ο κ. Janne VIRKKUNEN, αρχισυντάκτης της Helsingin Sanomat. Μετά τις παρεμβάσεις ακολούθησε ζωνρή συζήτηση.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Συνέδριο ERA

Στις 27 και 28 Οκτωβρίου, η κ. Ida PALUMBO και η κ. Maria MADRID συμμετέσχον στο ετήσιο συνέδριο της Europäische Rechtsakademie στην Trier με θέμα «Ένας χάρτης θεμελιωδών δικαιωμάτων για την Ευρωπαϊκή Ένωση». Οι εργασίες του συνεδρίου επικεντρώθηκαν στο βαθμό νομιμοποίησης του χάρτη που απορρέει από τα κατοχυρούμενα σε αυτόν θεμελιώδη ατομικά και αστικά δικαιώματα, στη διαδικασία επεξεργασίας του, στο περιεχόμενο και στην έκταση της δικαστικής προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων. Στους ομιλητές περιλαμβάνονταν ο Δρ. Hansjörg GEIGER, Ομοσπονδιακός Υφυπουργός Δικαιοσύνης της Γερμανίας, ο Δρ. Johann CALLEW-AERT από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ο Λόρδος Peter GOLDSMITH, μέλος του Συμβουλίου του Στέμματος και εκπρόσωπος του Πρωθυπουργού του Ηνωμένου Βασιλείου στη διάσκεψη για το χάρτη, ο Michael McDOWELL, Ανώτερος Σύμβουλος και Γενικός Εισαγγελέας του Δουβλίνου, ο κ. Leif SÉVÓN, δικαστής στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, η κ. Ana PALACIO, βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και ο κ. António VITORINO, μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Συνέδριο του Διεθνούς Ιδρύματος Επιτρόπων Διοικήσεως (ΙΟΙ)

Από 30 Οκτωβρίου έως 2 Νοεμβρίου και συνοδευόμενος από τον Gerhard GRILL και τον Xavier DENOEL ο κ. SÖDERMAN παρακολούθησε το 7ο Συνέδριο του Διεθνούς Ιδρύματος Επιτρόπων Διοικήσεως (ΙΟΙ), που διεξήχθη στο Ντάρμπαν της Νοτίου Αφρικής. Το συνέδριο είχε τίτλο "Ισορροπία ανάμεσα στην κυβερνητική εξουσία και την απόδοση λογαριασμών για την άσκησή της – Ο ρόλος του επιτρόπου διοικήσεως". Πολύ μεγάλος αριθμός εκπροσώπων θεσμικών οργάνων επιτρόπου διοικήσεως και παρομοίων φορέων ήταν παρόντες στη συνάντηση.

Ο κ. Dean Gottehrer, μέλος του Συμβουλίου Διευθυντών του IOI και ο κ. Söderman στο Συνέδριο του Διεθνούς Ιδρύματος Επιτρόπων Διοικήσεως στο Ντάρμπαν της Νοτίου Αφρικής.

Την έναρξη του συνεδρίου κήρυξε ο Δημόσιος Προστάτης της Νοτίου Αφρικής κ. Selby BAQWA· εν συνεχεία ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας της Νοτίου Αφρικής κ. Thabo MBEKI και ο Πρόεδρος του Διεθνούς Ιδρύματος Επιτρόπων Διοικήσεως Sir Brian ELWOOD προέβησαν στις κύριες παρεμβάσεις.

Την πρώτη ημέρα το συνέδριο πραγματεύθηκε το θέμα "Η έννοια της ακεραιότητας του επιτρόπου διοικήσεως". Στο πλαίσιο της ο διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ένωσης ομίλησε με θέμα "Η αποτελεσματικότητα του επιτρόπου διοικήσεως στην επιτήρηση της κυβερνήσεως κατά την άσκηση του διοικητικού έργου της".

Τη δεύτερη ημέρα το συνέδριο πραγματεύθηκε το θέμα "Το έργο / οι μέθοδοι του επιτρόπου διοικήσεως". Το βράδυ οι εκπρόσωποι ήταν προσκεκλημένοι στα εγκαίνια νέας έδρας για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις σπουδές επιτρόπου διοικήσεως στο Πανεπιστήμιο του Νατάλ.

Η τρίτη ημέρα του συνεδρίου ήταν αφιερωμένη στο θέμα "Ο αντίκτυπος του έργου του επιτρόπου διοικήσεως". Κορύφωμα του συνεδρίου ήταν η καταληκτική ομιλία του κ. Nelson MANDELA.

Στο τελικό ψήφισμα, το οποίο εγκρίθηκε ομόφωνα, το συνέδριο υπογράμμισε ότι για όλους τους πολίτες στον σύγχρονο κόσμο υπάρχει θεμελιώδες δικαίωμα στη καλή διοίκηση.

6.3 ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Στις 13 Ιανουαρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN δέχθηκε την κ. Birgitta DAHL, πρόεδρο του σουηδικού Κοινοβουλίου, η οποία συνοδευόταν από αντιπροσωπεία του σουηδικού Κοινοβουλίου. Ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε τις πρόσφατες εξελίξεις στο έργο του Διαμεσολαβητή. Συζητήθηκαν επίσης άλλα θέματα κοινού ενδιαφέροντος.

Στις 26 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε συνέντευξη στον κ. Mark DECEUKELIER, φοιτητή δημοσιογραφίας και δικαίου από τη Λιέγη (Βέλγιο).

Στις 11 Φεβρουαρίου, ο κ. Alvaro GIL ROBLES, ο πρώτος Επίτροπος ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Συμβούλιο της Ευρώπης, επισκέφθηκε την υπηρεσία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Ο κ. GIL ROBLES, πρώην εθνικός Διαμεσολαβητής της Ισπανίας, μίλησε στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή και στο προσωπικό του με θέμα το ρόλο και τις εξουσίες του Επιτρόπου ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Στις 14 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN απηύθυνε ομιλία με θέμα το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στο 8ο χειμερινό πανεπιστήμιο των Ευρωπαίων Δημοκρατών Φοιτητών στο Στρασβούργο. Την ομιλία παρακολούθησαν 90 φοιτητές από 35 χώρες. Ο κ. SÖDERMAN συνοδευόταν από τον κ. GRILL, κύριο νομικό σύμβουλο στην υπηρεσία του.

Στις 15 Φεβρουαρίου, ο σύμβουλος της νορβηγικής αντιπροσωπείας στην ΕΕ κ. Jan GREVSTAD επισκέφθηκε το Διαμεσολαβητή προκειμένου να συζητήσουν νέες προτάσεις για έναν κώδικα δεοντολογίας σχετικά με τη διαφάνεια των θεσμικών οργάνων.

Στις 16 Φεβρουαρίου, ο κ. Gerhard GRILL εκφώνησε ομιλία με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον 40 περίπου φοιτητών από το *Fremdspracheninstitut* της πόλης του Μονάχου.

Στις 18 Φεβρουαρίου, η γενική γραμματέας του φινλανδικού Υπουργείου Δικαιοσύνης, κ. Kirsti RISSANEN επισκέφθηκε το Διαμεσολαβητή. Συνοδευόταν από τον κ. Esa VESTERBACKA, νομικό σύμβουλο στο υπουργείο, την κ. Anne EKBLOM-WÖRLUNG, προϊσταμένη της μονάδας διεθνών σχέσεων και την κ. Sofie FROM-EMMESBERGER, αναπληρώτρια πρόεδρη στη μόνιμη αντιπροσωπεία της Φινλανδίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης.

Στις 22 Φεβρουαρίου, η κ. Benita BROMS συμμετέσχε σε δείπνο εργασίας που παρέθεσε η ομάδα Kangaroo. Το θέμα της συζήτησης ήταν η διαδικασία επί παραβάσει δυνάμει του άρθρου 226 της συνθήκης ΕΚ, αναφέρθηκαν δε παραδείγματα συγκεκριμένων υποθέσεων. Βασικοί ομιλητές ήταν ο κ. Jean-Louis DEWOST, γενικός διευθυντής της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η κ. Ana PALACIO, βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και ο κ. Lionel STANBROOK, διευθυντής στην The Advertising Information Company.

Στις 24 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε στο Στρασβούργο με την κ. Helena JÄDERBLOM από το σουηδικό Υπουργείο Δικαιοσύνης προκειμένου να παρουσιάσει το έργο του και να συζητήσει τα σχέδια κανονισμών σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα.

Στις 29 Φεβρουαρίου, ο κ. SÖDERMAN εκφώνησε ομιλία σε συνεδρίαση της επιτροπής ΕΕ του βρετανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου, κατόπιν προσκλήσεως της κ. Valérie ECHARD, γενικής γραμματέως του Επιμελητηρίου. Η συνεδρίαση επικεντρώθηκε στο ρόλο και στις αρμοδιότητες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και πραγματοποιήθηκε στον Οίκο της Σουηδίας στις Βρυξέλλες.

Στις 8 Μαρτίου, ο κ. Ian HARDEN επισκέφθηκε το γραφείο ΕΕ της τοπικής Κυβέρνησης της Σκωτίας στις Βρυξέλλες με σκοπό να παράσχει ενημέρωση σχετικά με το έργο του Διαμεσολαβητή και να οργανώσει την επίσκεψη του Διαμεσολαβητή στη Σκωτία. Ο κ. George CALDER ενημέρωσε τον κ. HARDEN για το ρόλο του γραφείου ΕΕ στο συνταγματικό πλαίσιο της μεταβίβασης των κυβερνητικών εξουσιών στη Σκωτία.

Στις 10 Μαρτίου, ο κ. Olivier VERHEECKE έδωσε διάλεξη με θέμα τις έρευνες ιδία πρωτοβουλία του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή και τον κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς ενώπιον 40 υπαλλήλων της εποπτεύουσας αρχής της ΕΖΕΣ.

Στις 13 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN μίλησε σε εκπροσώπους σουηδικών εταιρειών που πραγματοποίησαν επίσκεψη στο Στρασβούργο. Η παρουσίαση, μετά την οποία οι συμμετέχοντες υπέβαλαν ερωτήσεις προς τον κ. SÖDERMAN, οργανώθηκε από το σουηδικό ινστιτούτο βιομηχανικής διαχείρισης.

Στις 24 Μαρτίου, ο κ. Francisco OLIGUÍN-URIBE από την *Misión de México ante la Unión Europea* επισκέφθηκε το γραφείο Βρυξελλών της υπηρεσίας του Διαμεσολαβητή. Είχε ανταλλαγή απόψεων με την κ. Benita BROMS και τον κ. Olivier VERHEECKE.

Στις 27 Μαρτίου, ο κ. Gerhard GRILL μίλησε για το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε 40 περίπου ασκούμενους δικηγόρους από το Μόναχο.

Στις 11 Απριλίου, ο κ. GRILL μίλησε για το ρόλο και τις λειτουργίες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε 10 περίπου φοιτητές από το Πανεπιστήμιο Syracuse της Νέας Υόρκης.

Στις 12 Απριλίου, ο κ. GRILL εκφώνησε ομιλία σχετικά με το ρόλο και τις λειτουργίες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον 60 περίπου μελών της International Kolping Society από διάφορα κράτη μέλη και κράτη εκτός της ΕΕ, συνοδευόμενων από τον κ. SALESNY, υπεύθυνο για τις ευρωπαϊκές υποθέσεις στην International Kolping Society. Την ίδια ημέρα, ο κ. GRILL έδωσε διάλεξη ενώπιον 30 γερμανών νέων από το *Politischer Jugending Dresden*.

Στις 27 Απριλίου, ο κ. SURACHMAN από την υπηρεσία του Διαμεσολαβητή της Ινδονησίας επισκέφθηκε το γραφείο Βρυξελλών της υπηρεσίας του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Είχε ανταλλαγή απόψεων με τις κ.κ. Benita BROMS και Vicky KLOPPENBURG.

Στις 11 Μαΐου, στο πλαίσιο εκπαιδευτικής επίσκεψης που οργανώθηκε από το Ινστιτούτο του Ελσίνκι, ο κ. Ian HARDEN έδωσε διάλεξη με θέμα το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον φινλανδών δικαστών και δικηγόρων.

Στις 17 Μαΐου, ο κ. Jacob SÖDERMAN μίλησε στο Στρασβούργο, ενώπιον μιας πολιτικής ομάδας από την περιοχή Norrbotten της Σουηδίας, για το ρόλο του ως Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Μετά την παρουσίαση υποβλήθηκαν ερωτήσεις.

Στις 18 Μαΐου, ο κ. SÖDERMAN δέχθηκε την επίσκεψη της Α.Ε. του πρέσβη του Ηνωμένου Βασιλείου κ. Steven WALL, ο οποίος συνοδευόταν από τον κ. Peter WILSON.

Στις 23 Μαΐου, ο κ. Ian HARDEN, συνοδευόμενος από τη Vicky KLOPPENBURG, μίλησε για το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε γεύμα που παρέθεσε η νομική εταιρεία *Linklaters & Alliance* στις Βρυξέλλες.

Στις 16 Ιουνίου, ο κ. GRILL μίλησε για το ρόλο και τις λειτουργίες του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον 45 περίπου πολιτών από την εκλογική περιφέρεια του Δρ. Thomas GOPPEL, πρώην υπουργού και νυν γενικού γραμματέα της Χριστιανοκοινωνικής Ένωσης (CSU). Επικεφαλής της ομάδας ήταν ο κ. Rainer SCHWARZER της *Bayerische Staatskanzlei* (Βαυαρική Καγκελαρία).

Στις 23 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN μίλησε σε δικαστές και υπαλλήλους του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στο Στρασβούργο. Αφού αναφέρθηκε στο έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, παρουσίασε τις απόψεις του σχετικά με τη δυνατότητα συμβολής του προτεινόμενου χάρτη ανθρωπίνων δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη βελτίωση της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και σύνδεσής του με υφιστάμενους μηχανισμούς, συμπεριλαμβανομένης της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Στις 6 Ιουλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον δύο ακροατηρίων από τη Γερμανία. Το πρώτο ήταν μια ομάδα 20 εκπαιδευόμενων καθηγητών από τη Βαυαρία με επικεφαλής τον κ. Thomas GOSSNER. Η επίσκεψη αυτή οργανώθηκε από την *Europäische Akademie Bayern* στο Μόναχο. Το δεύτερο ήταν μια ομάδα 37 καθηγητών και εκπαιδευόμενων καθηγητών από τη Φραγκονία με επικεφαλής τον κ. Jürgen FISCHER. Η επίσκεψη αυτή οργανώθηκε από την *Bayerische Staatskanzlei* στο Μόναχο.

Στις 12 Ιουλίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον 40 περίπου μαθητών του Aventinus-Gymnasium στο Burghausen (Γερμανία) με συνοδούς τον σχολικό σύμβουλο Stefan ANGSTL και την ασκούμενη καθηγήτρια Ruth KNOLL. Η επίσκεψη αυτή οργανώθηκε από την *Europäische Akademie Bayern* στο Μόναχο.

Στις 23 Αυγούστου, ο κ. Alessandro DEL BON έδωσε διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον 15 γερμανών πολιτών που συμμετείχαν σε σεμινάριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο οργανώθηκε από το *Internationales Forum Burg Liebenzell*. Συνοδός της ομάδας ήταν η κ. Gertrud GAND-ENBERGER.

Την 1η Σεπτεμβρίου, η κ. Benita BROMS μίλησε για το ρόλο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον 20 περίπου επισκεπτών από τη Φινλανδία, κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος από τη BEK Ulpu IIIVARI.

Στις 15 Σεπτεμβρίου, η κ. Maria ENGLESON είχε συνάντηση με την κ. Anna ÅKERBERG, υπεύθυνη του γραφείου πληροφόρησης της ΕΕ στο Malmö, το οποίο αποτελεί μέρος του δικτύου ενημέρωσης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Στις 18 Σεπτεμβρίου, ο καθ. Mehmet SEMIH GEMELMAZ της νομικής σχολής του Πανεπιστημίου της Κωνσταντινούπολης επισκέφθηκε τον κ. SÖDERMAN στις Βρυξέλλες.

Στις 2 Οκτωβρίου, ο κ. Gerhard GRILL έδωσε διάλεξη σχετικά με το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον 40 περίπου καθηγητών από την Κεντρική Φραγκονία (Mittelfranken) της Γερμανίας, τους οποίους συνόδευε ο κ. Jürgen FISCHER.

Στις 10 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη σε τεκμηριωτές ισπανικών ΜΚΟ που επισκέφθηκαν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις Βρυξέλλες. Το ταξίδι τους οργανώθηκε από το γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη Μαδρίτη. Επικεφαλής της αντιπροσωπείας ήταν η κ. Angeles FERRERAS και ο κ. Juan RODRÍGUEZ από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η κ. Cristina FERNANDEZ από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Στις 11 Οκτωβρίου, η κ. Vicky KLOPPENBURG ανέλυσε το ρόλο και τα επιτεύγματα του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή σε 40 φοιτητές του *Politischer Jugendring Dresden*.

Στις 13 Οκτωβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN και η κ. Maria ENGLESON συναντήθηκαν στο Στρασβούργο με την κ. Jessica LUNDAHL, υπάλληλο του Τμήματος Υποθέσεων Ευρωπαϊκής Ένωσης του σουηδικού Υπουργείου Δικαιοσύνης.

Στις 17 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη με θέμα «Ευρώπη: θεσμοί και διεθνοποίηση» ενώπιον 46 φοιτητών του Καθολικού Πανεπιστημίου της Nijmegen (Κάτω Χώρες), με συνοδούς τους καθηγητές A. DE VAAL και A.J.M. VAN VLEUTEN.

Στις 18 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN έδωσε διάλεξη ενώπιον 26 φινλανδών μαθητών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Με επικεφαλής τους καθηγητές τους Sari HALAVAARA και Juha-Pekka LEHTONEN, οι μαθητές του γυμνασίου του Olari (νότια Φινλανδία) πραγματοποίησαν επίσκεψη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο πλαίσιο του προγράμματος «Euroscola».

Στις 19 Οκτωβρίου, ο κ. Jacob SÖDERMAN έδωσε διάλεξη με θέμα το ρόλο και το έργο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή ενώπιον των μελών της επιτροπής νομικών και συνταγματικών υποθέσεων του περιφερειακού κοινοβουλίου της Κάτω Σαξονίας. Ο κ. Albert HEINEMANN, πρόεδρος της επιτροπής, ενημέρωσε τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή για τα προβλήματα που παρατηρούνται στο χειρισμό των αναφορών σε ένα κοινοβούλιο που δεν διαθέτει επιτροπή αναφορών. Συζητήθηκε το ενδεχόμενο

ίδρυσης μιας τέτοιας επιτροπής ή εισαγωγής του θεσμού του περιφερειακού Διαμεσολαβητή.

Στις 26 Οκτωβρίου, ο κ. Giampiero ALHADEFF, πρόεδρος της πλατφόρμας ευρωπαϊκών κοινωνικών ΜΚΟ, επισκέφθηκε τον κ. SÖDERMAN. Ο κ. ALHADEFF και ο Διαμεσολαβητής αντάλλαξαν απόψεις σχετικά με την κατάσταση των ΜΚΟ.

Στις 10 Νοεμβρίου, ο κ. João SANT'ANNA, υπεύθυνος διοικητικού και της υπηρεσίας του οικονομικού τμήματος του Διαμεσολαβητή, κλήθηκε να εκφωνήσει ομιλία σχετικά με το έργο του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή στην έδρα της CLAE – «*Comité de liaison des associations d'étrangers à Luxembourg*». Ο κ. SANT'ANNA μίλησε για την εισαγωγή του θεσμού του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή, την εντολή του και τα σημαντικότερα επιτεύγματά του. Η ομιλία εντασσόταν στο πλαίσιο ενημερωτικής εκστρατείας για το ρόλο των θεσμικών οργάνων της Κοινότητας που οργάνωσε η λουξεμβουργιανή ένωση «Amigos do 25 de Abril».

Στις 28 Νοεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN κάλεσε μια ινδονησιακή αντιπροσωπεία να τον επισκεφθεί στο Στρασβούργο. Την αντιπροσωπεία αποτελούσαν ο κ. SUJATA, γενικός εθνικός Διαμεσολαβητής, ο κ. SOERAHMAN, εθνικός Διαμεσολαβητής και ο κ. SUDIRMAN, υπάλληλος του Υπουργείου Δικαιοσύνης/Ανθρώπινων Δικαιωμάτων. Αφού επισκέφθηκε το Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, η αντιπροσωπεία συναντήθηκε με τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή. Ακολούθησε ανταλλαγή απόψεων σχετικά με τη νεοσυσταθείσα υπηρεσία Διαμεσολαβητή στην Ινδονησία.

Στις 29 Νοεμβρίου, ο κ. Olivier VERHEECKE εκφώνησε ομιλία στις Βρυξέλλες, ενώπιον 30 φοιτητών από το Hanzehogeschool του Groningen (Κάτω Χώρες), με θέμα το ρόλο και τις δραστηριότητες του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή.

Την 1η Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN έλαβε πρόσκληση να συμμετάσχει σε γεύμα εργασίας με τον κ. George RADWANSKI, καναδό επίτροπο για την προστασία του ιδιωτικού απορρήτου. Οικοδεσπότης ήταν ο κ. James BARTLEMAN, πρέσβης της αποστολής του Καναδά στην ΕΕ, ενώ στο γεύμα παρέστησαν επίσης ο κ. Paul THOMAS, βέλγος επίτροπος για την προστασία του ιδιωτικού απορρήτου και η κ. Anne-Christine LACOSTE, νομική σύμβουλος στη βελγική επιτροπή για την προστασία του ιδιωτικού απορρήτου.

Στις 11 Δεκεμβρίου, ο καθηγητής Alasdair ROBERTS, της σχολής πολιτικών επιστημών του Πανεπιστημίου Queens στο Οντάριο του Καναδά, επισκέφθηκε το Διαμεσολαβητή. Ο καθ. ROBERTS, ο οποίος είναι ειδικός ερευνητής στον τομέα του δικαίου της ελεύθερης κυκλοφορίας των πληροφοριών, συναντήθηκε με τον κ. SÖDERMAN στο Στρασβούργο, στη διάρκεια της συνόδου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Στις 13 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN συναντήθηκε με τον κ. Jeroen SCHOKKENBROEK της μονάδας εξωτερικών σχέσεων και εκδηλώσεων του Συμβουλίου της Ευρώπης. Συζήτησαν θέματα κοινού ενδιαφέροντος για τα δύο όργανα, συμπεριλαμβανομένου του προγραμματισμού των διεθνών εκδηλώσεων.

6.4 ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Στις 11 Ιανουαρίου, στη διάρκεια της επίσκεψής του στη Φινλανδία, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έδωσε διάλεξη στην Ένωση Ευρωπαίων Δημοσιογράφων (ΕΕΔ). Η ένωση αυτή, που εδρεύει στο Ελσίνκι, είναι οργανωμένη σε εθνικούς τομείς και έχει περίπου 1600 μέλη.

Στις 17 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Cornelia BOLESCH για την *Süddeutsche Zeitung* και στον Δρ. Willy TEICHERT, συνεργάτη αρχετών γερμανικών εφημερίδων.

Στις 19 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον Jouni MÖLSÄ, δημοσιογράφο της φινλανδικής καθημερινής εφημερίδας *Helsingin Sanomat*.

Στις 27 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Åsa NYLUND, ανταποκρίτρια του φινλανδικού *Yleisradio*.

Στις 28 Ιανουαρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Stephan DEPPEN για το γερμανικό ραδιόφωνο *Saarländischer Rundfunk* και στην κ. Harriet TUOMINEN για τη φινλανδική εφημερίδα *Nya Åland*.

Στις 16 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στη ραδιοφωνική εκπομπή του BBC *Europe Today*. Παραχώρησε επίσης συνέντευξη στον Matti LAITINEN για το φινλανδικό *YLE Radio*.

Στις 17 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε τηλεφωνική συνέντευξη στην Åsa NYLUND για τη φινλανδική *TV-YLE*.

Στις 23 Μαρτίου, ο κ. Ian HARDEN και η κ. Maria ENGLESON συναντήθηκαν με ομάδα σκανδιναβών δημοσιογράφων στο Στρασβούργο. Οι δημοσιογράφοι προέρχονταν από τη Δανία, τη Νορβηγία, τη Σουηδία και τη Φινλανδία. Ο κ. HARDEN παρουσίασε το έργο του Διαμεσολαβητή και ακολούθως υποβλήθηκαν ερωτήσεις από τους δημοσιογράφους. Οι περισσότερες ερωτήσεις αφορούσαν το ρόλο του Διαμεσολαβητή στη σύνταξη του χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στις 27 Μαρτίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον Heikki HAAPVAARA για τη φινλανδική εφημερίδα *Optio*.

Στις 31 Μαρτίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής έδωσε διάλεξη στο Παρίσι ενώπιον μελών της Ένωσης Δημοσιογράφων Τοπικών Εφημερίδων της Φινλανδίας που πραγματοποιούσαν εκπαιδευτικό ταξίδι στη Γαλλία.

Στις 3 Απριλίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην Eva HEDLUND για τη σουηδική εφημερίδα *Journalisten*.

Στις 12 Απριλίου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη Τύπου στο Στρασβούργο με θέμα την πορεία προς τη θέσπιση ενός κώδικα χρηστής διοικητικής συμπεριφοράς από τα θεσμικά όργανα, τους οργανισμούς και τις υπηρεσίες της ΕΕ. Στη συνέντευξη παρέστησαν περισσότεροι από 30 δημοσιογράφοι.

Την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Paolo CACACE για την ιταλική εφημερίδα *Il Messaggero*.

Στις 17 Απριλίου, με αφορμή την παρουσίαση από τον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή της ετήσιας έκθεσής του για το 1999 στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, πραγματοποιήθηκε ενημέρωση Τύπου στις Βρυξέλλες για την παρουσίαση της ετήσιας έκθεσης στους φινλανδούς δημοσιογράφους. Στην ενημέρωση παρέστησαν ο κ. Jouni MÖLSÄ από την *Helsingin Sanomat*, η κ. Maija LAPOLA από την *Turun Sanomat*, η κ. Åsa NYLUND από την *YLE Television* και ο κ. Marko RUONALA από το ειδησεογραφικό πρακτορείο *STT*.

Την ενημέρωση Τύπου ακολούθησε γεύμα, στο οποίο ο κ. SÖDERMAN παρουσίασε την ετήσια έκθεσή του για το 1999 στους ακόλουθους δημοσιογράφους: Gareth HARDING της *European Voice* (ΕΕ), Bret STEPHENS της *Wall Street Journal Europe* (ΕΕ), Conor SWEENEY της *Irish Independent* (Ιρλανδία), Marisandra OZOLINS της *Tageblatt* (Λουξεμβούργο), Michael JUNGWIRTH της *Kleine Zeitung* (Αυστρία), Rolf GUSTAVSSON της *Svenska Dagbladet* (Σουηδία), Emily von SYDOW της *Aftonbladet* (Σουηδία), Willy SILBERSTEIN του σουηδικού ραδιοφώνου (Σουηδία), Robert COTTRELL του *Economist* (Ηνωμένο Βασίλειο), Ambrose EVANS-PRITCHARD της *Daily Telegraph* (Ηνωμένο Βασίλειο).

Στις 7 Μαΐου, ο κ. Ben HAGARD παραχώρησε συνέντευξη σε δημοσιογράφο του *Radio France Alsace* στο πλαίσιο της ημέρας Ανοικτών Θυρών.

Στις 17 Μαΐου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη στον δημοσιογράφο Jarkko VESIKANSA για το φινλανδικό εβδομαδιαίο περιοδικό *Suomen Kuvalehti*.

Στις 18 Μαΐου, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής παραχώρησε συνέντευξη στον κ. BELLABARBA για την Ιταλική Ραδιοτηλεόραση (RAI).

Στις 24 Μαΐου, ο κ. José MARTÍNEZ ARAGÓN συμμετέσχε σε ζωντανή ραδιοφωνική συζήτηση, η οποία μεταδόθηκε από το *COM Radio* της Βαρκελώνης με θέμα τα δικαιώματα των ευρωπαίων πολιτών. Τη συζήτηση διηύθυνε από τις Βρυξέλλες ο πρώην αντιπρόεδρος του ΕΚ Antoni GUTIÉRREZ, συμμετείχαν δε σε αυτή τα μέλη της Επιτροπής Αναφορών από την Ισπανία, η κ. Ana PALACIO, η κ. Maruja SORNOSA και η κ. Laura GONZÁLEZ.

Στις 8 Ιουνίου, ο δημοσιογράφος Staffan DAHLLOF πήρε τηλεφωνική συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για φυλλάδιο που επρόκειτο να εκδοθεί από τη σουηδική ένωση εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων *Statstjänstemannaförbundet*. Ο κ. DAHLLOF είναι επίσης συντάκτης στη σουηδική καθημερινή εφημερίδα *Göteborgs-Posten*, στο δανικό εβδομαδιαίο έντυπο *Det ny Notat* και στο *Journalisten* (εβδομαδιαίο έντυπο των σουηδικών εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων).

Στις 9 Ιουνίου, ο δημοσιογράφος Erik RYDBERG πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για τη βελγική εφημερίδα *Le Matin*.

Στις 14 Ιουνίου, ο κ. Laurent BIGOT, μέλος της ένωσης γάλλων διπλωματικών συντακτών, πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για το γαλλικό περιοδικό *Le Point*.

Επίσης στις 14 Ιουνίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Jane LUSCOMBE για τη *BBC World Television*.

Αργότερα την ίδια ημέρα, ο κ. Dara McCLUSKEY της *Tech Arts Media*, θυγατρικής εταιρείας της *Midas Productions* που εδρεύει στο Δουβλίνο, μαγνητοσκόπησε τον κ. SÖDERMAN στο πλαίσιο της παραγωγής ενός CD-ROM για τους ιρλανδούς μαθητές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Το έργο παρήγγειλε η ιρλανδική *Communicating Europe Initiative Taskforce* υπό την εποπτεία του ιρλανδικού Υπουργείου Εξωτερικών.

Στις 15 Ιουνίου, η Δανική Ραδιοφωνία (DR-TV) πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN στο Στρασβούργο. Η DR-TV ήταν συμπαραγωγός μιας σειράς ντοκιμαντέρ με θέματα σχετικά με την ΕΕ. Το φθινόπωρο θα μεταδοθούν σε όλη την Ευρώπη τηλεοπτικές εκπομπές συνολικής διάρκειας 3 ωρών. Η προσοχή της DR-TV επικεντρώθηκε ιδίως στο ζήτημα της καθυστέρησης πληρωμών από την Επιτροπή, στην πρόταση της Επιτροπής για δημόσια πρόσβαση στα έγγραφα και στη διαδικασία μεταρρύθμισης της Επιτροπής.

Στις 27 Ιουνίου, ο κ. Mathias JONSSON πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για την Ålands Tidning, μια εφημερίδα των νήσων Åland στη Βαλτική θάλασσα.

Στις 4 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Hans-Martin TILLIACK για το γερμανικό περιοδικό *Stern* και στον κ. Peer SKIPPER για τη δανική έκδοση του περιοδικού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου *News from Europe*.

Στις 5 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN συμμετέσχε σε συνέντευξη Τύπου που οργανώθηκε από την Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο πλαίσιο της παρουσίασης της ετήσιας έκθεσής του για το 1999.

Την ίδια ημέρα, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Víctor CANALES, ισπανόφωνο ανταποκριτή της ιβηροαμερικανικής υπηρεσίας του *Radio Netherlands International*. Ο κ. CANALES παρουσιάζει επίσης μηνιαία εκπομπή με τίτλο *En vivo*

desde el hemicycle, για λογαριασμό 20 περίπου ισπανικών εθνικών και περιφερειακών ραδιοφωνικών σταθμών.

Στις 7 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. Torgeir ANDA για τη νορβηγική καθημερινή επιχειρηματική εφημερίδα *Dagens Naeringsliv*.

Στις 19 Ιουλίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Mina MITSUI, ανταποκρίτρια της ιαπωνικής καθημερινής εφημερίδας *Yomiuri Shimbun* στις Βρυξέλλες. Το ενδιαφέρον της εφημερίδας προκλήθηκε από τις προσπάθειες ομάδων πολιτών της Ιαπωνίας για τη θέσπιση ενός θεσμικού οργάνου ανάλογου του Διαμεσολαβητή στη χώρα τους.

Στις 8 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Anna VOROS, δημοσιογράφο της Σουηδικής Ραδιοφωνίας. Η συνέντευξη θα χρησιμοποιηθεί ως βάση για την ανάλυση του ρόλου του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή στη σουηδική έκδοση *H EE σε απλά σουηδικά*.

Στις 19 Σεπτεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στον κ. BOGERTS για την ολλανδική εφημερίδα *Volkskrant*.

Στις 10 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Annegret LOGES για τη γερμανική έκδοση *DM-Magazin*.

Στις 12 Οκτωβρίου, η κ. Marja-Liisa HUSSO πήρε συνέντευξη από τον κ. SÖDERMAN για το φινλανδικό περιοδικό *ET-lehti*.

Στις 16 Οκτωβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην πολωνική τηλεόραση. Επικεφαλής της ομάδας των δημοσιογράφων ήταν η δημοσιογράφος Grazyna MIKOLAJCYK. Η συνέντευξη του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή εντασσόταν στο πλαίσιο μιας σειράς προγραμμάτων με στόχο τη γνωριμία του πολωνικού λαού με τα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις δραστηριότητές τους.

Στις 17 Νοεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε τηλεφωνική συνέντευξη στην κ. Monserrat MINOVA για το Radio 4 της Βαρκελώνης.

Στις 22 Νοεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε τηλεφωνική συνέντευξη στην κ. Marie-Louise MOLLER για το *Παρατηρητήριο της ΕΕ*. Η συνέντευξη αφορούσε κατά κύριο λόγο τα όρια ηλικίας στις διαδικασίες προσλήψεων.

Στις 13 Δεκεμβρίου, ο κ. SÖDERMAN παραχώρησε συνέντευξη στην κ. Caroline MONIN για το περιοδικό *Dialogue*, το οποίο εκδίδεται από υπουργείο της Βαλλονικής Περιοχής.

Α ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ 1.1.2000 - 31.12.2000

1 ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΘΗΚΑΝ ΤΟ 2000

1.1 ΣΥΝΟΛΟ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΤΟ 2000

2017

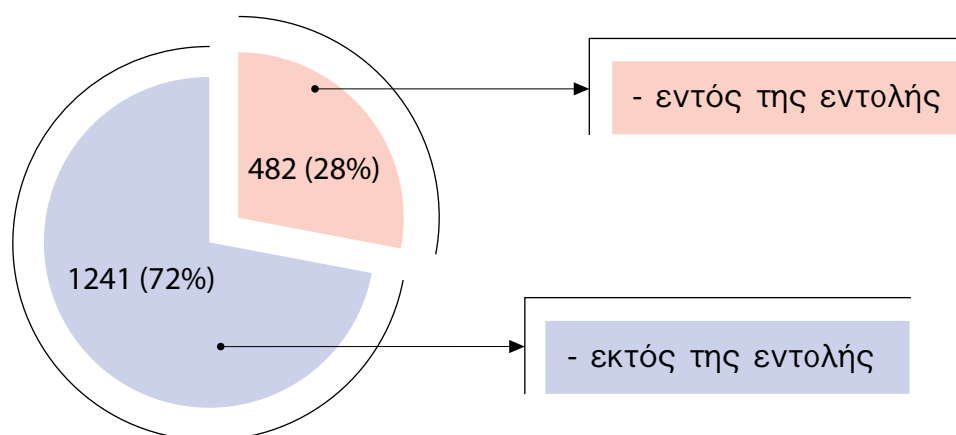
- καταγγελίες και έρευνες μη περατωθείσες έως την 31.12.99	284 ¹
- καταγγελίες που ελήφθησαν το 2000	1732
- έρευνες ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή	1

1.2 ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ Η ΜΗ

95%

1.3 ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

1.3.1 Ως προς την εντολή του Διαμεσολαβητή

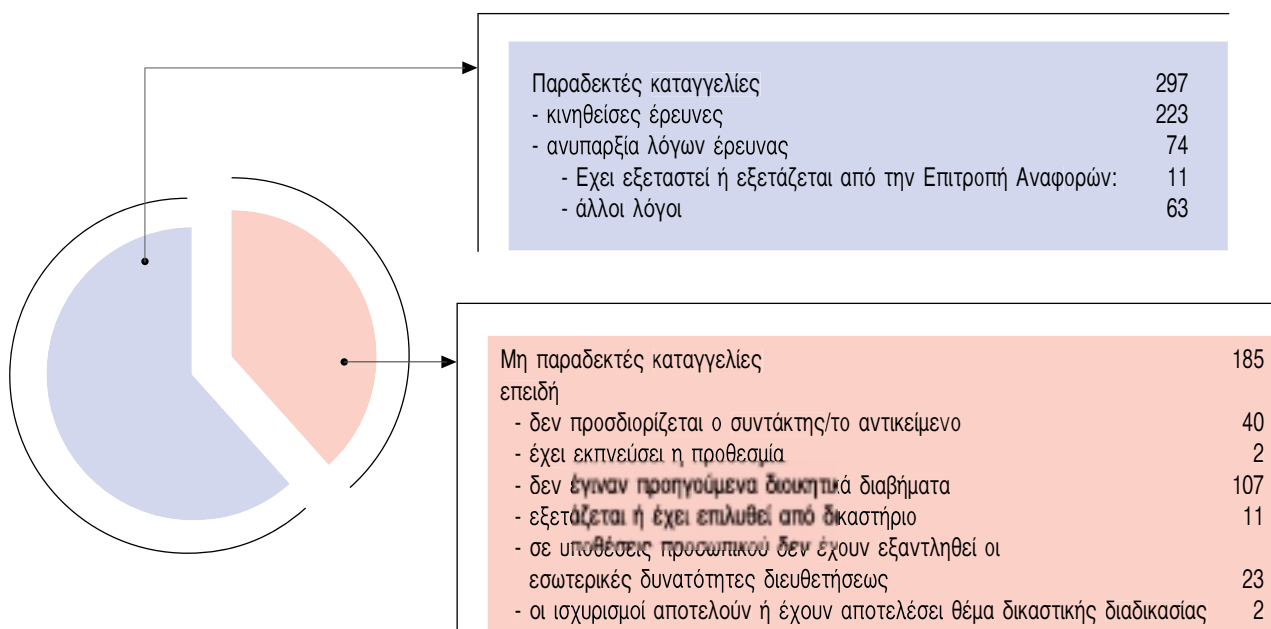

¹ Εξ ων 6 εξετάσεις ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή και 186 παραδεκτές καταγγελίες

1.3.2 Λόγοι για τους οποίους δεν εμπίπτουν στην εντολή

	- μη νομιμοποιούμενος καταγγέλλων	12
	- όχι κατά κοινοτικού θεσμικού οργάνου ή οργανισμού	1141
	- δεν αφορά περίπτωση κακής διοίκησης	90
	- δικαιοδοτικός ρόλος του Δικαστηρίου και Πρωτοδικείου των ΕΚ	1

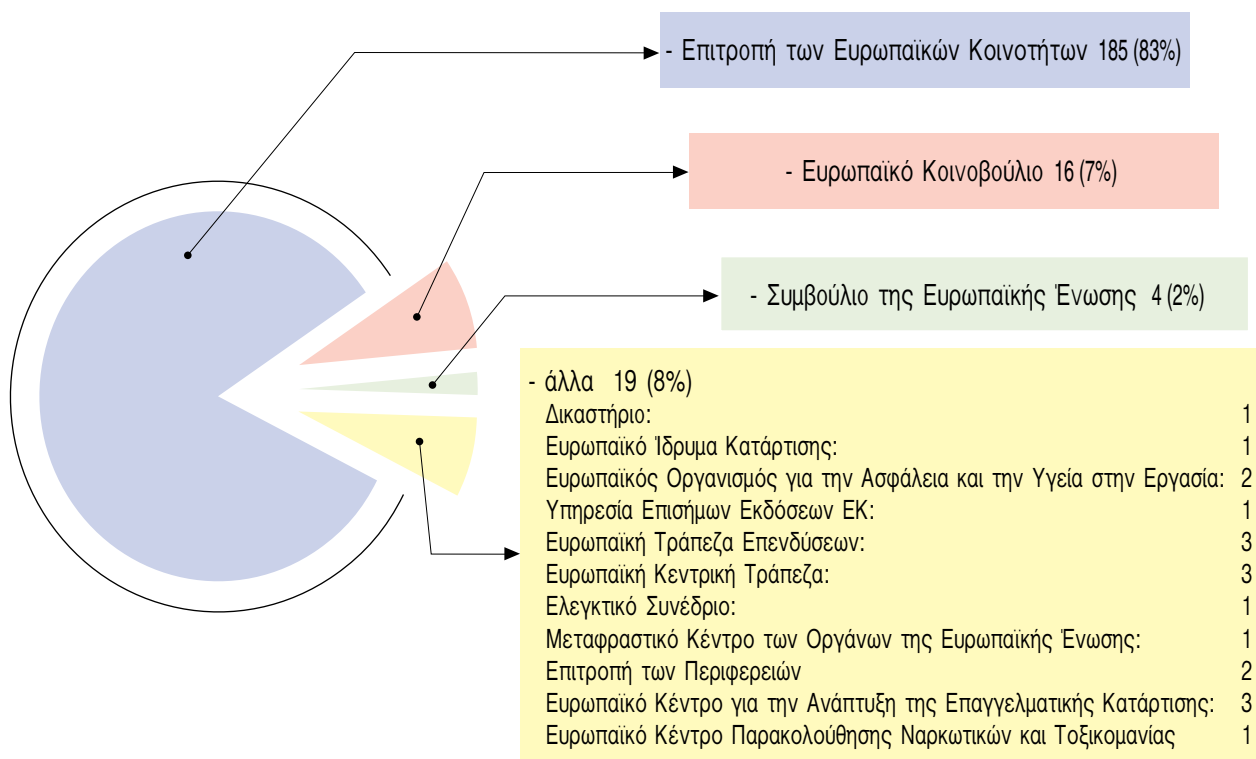
1.3.3 Ανάλυση των καταγγελιών που εμπίπτουν στην εντολή

2 ΚΙΝΗΘΕΙΣΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟ 2000 224

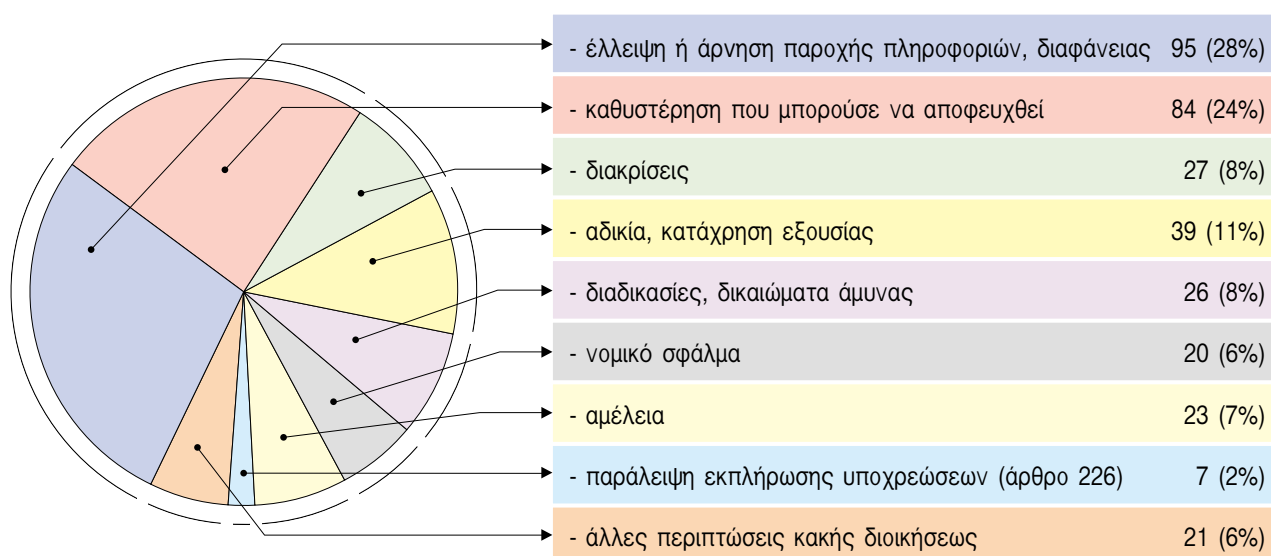
(223 παραδεκτές καταγγελίες και 1 εξέταση ίδια πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή)

2.1 ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΑΦΟΡΟΥΝ ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ²

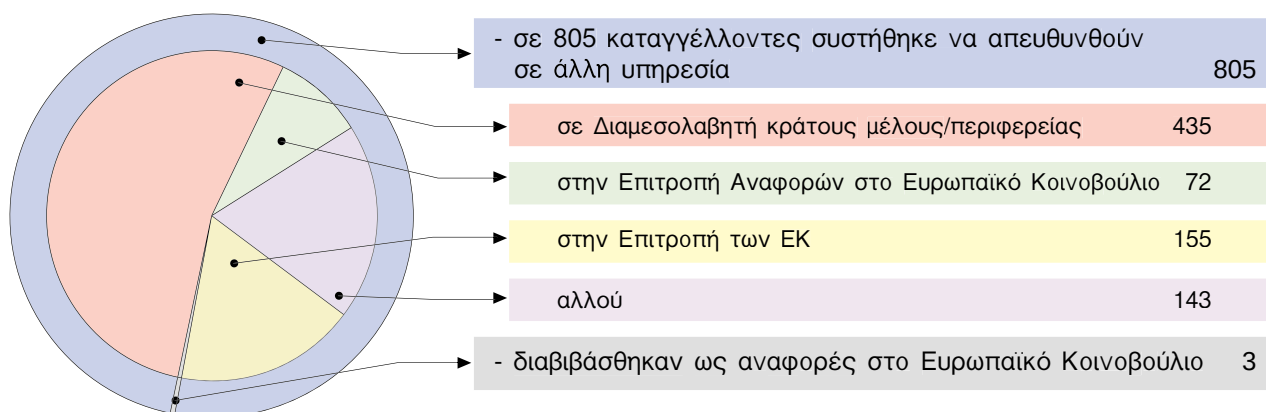
2.2 ΕΙΔΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΚΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

(Ενίοτε καταγγέλλεται κακή διοίκηση 2 ειδών)

3 ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ Η ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟ ΕΡΕΥΝΑΣ 1737

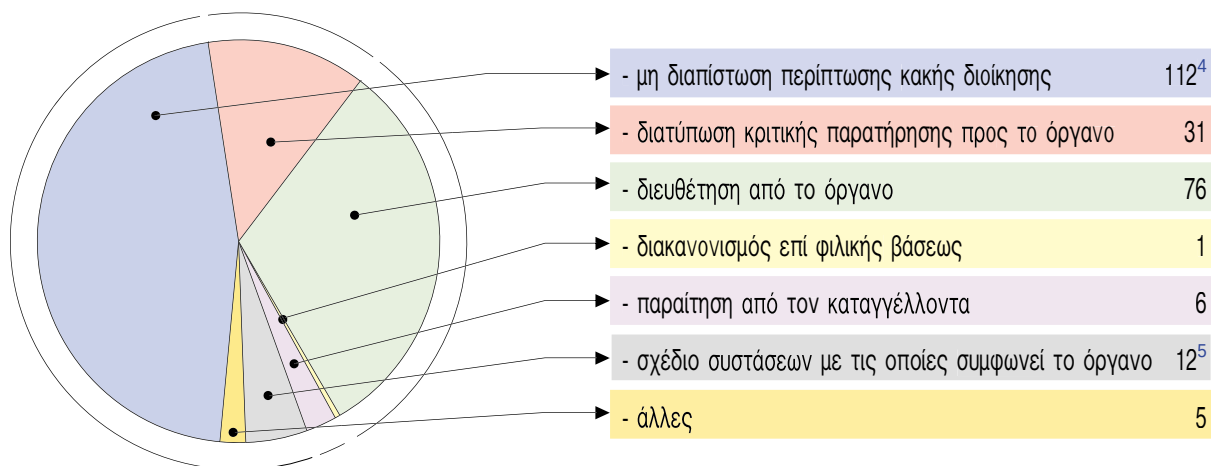
3.1 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΚΤΟΣ ΕΝΤΟΛΗΣ 1241

3.2 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΝΤΟΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΑΛΛΑ ΜΗ ΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ 185

3.3 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΑΛΛ' ΑΝΕΥ ΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΕΡΕΥΝΑΣ 74

3.4 ΕΡΕΥΝΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΤΩΘΗΚΑΝ ΜΕ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΦΑΣΗ 237³ (Μία εξέταση μπορεί να περατωθεί για 1 ή περισσότερους των εξής λόγων)

³ Εξ ων 4 εξετάσεις ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή

⁴ Εξ ων 3 εξετάσεις ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή

⁵ Εξ ων 1 εξέταση ιδία πρωτοβουλία από τον Διαμεσολαβητή

4 ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟ 2000 ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

- εξετάσεις όπου διαπιστώθηκε κακή διοίκηση και διατυπώθηκε σχέδιο συστάσεως	13
- παρουσίαση ειδικής εκθέσεως στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	2

5 ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ ΠΟΥ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΘΗΚΑΝ ΤΟ 2000

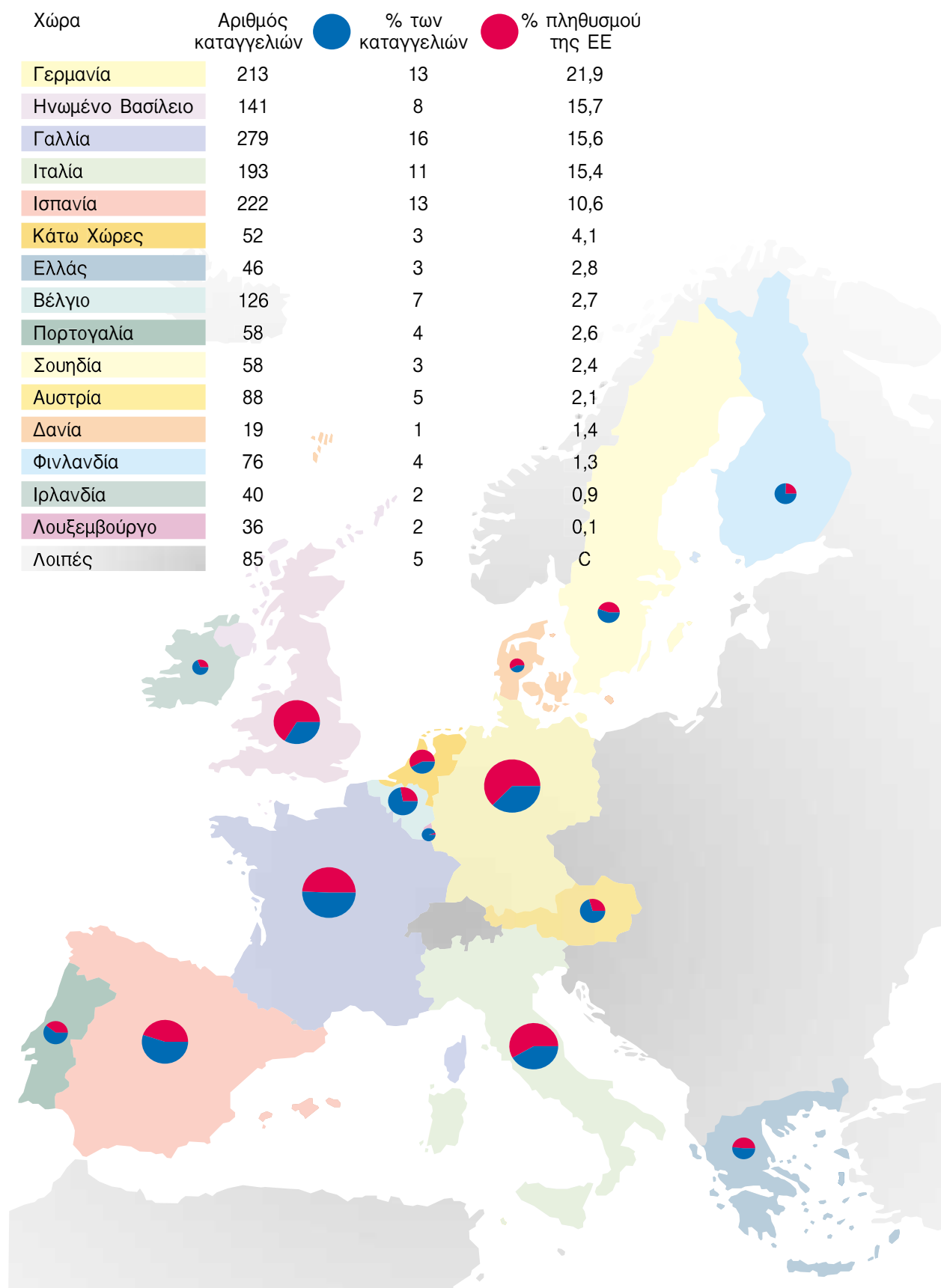
5.1 ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

- εστάλησαν απ' εθιμείας στον Διαμεσολαβητή	1729
από: μεμονωμένους πολίτες	1539
εταιρείες	76
συνλόγους	114

- διαβιβάστηκαν από βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου 2

- αναφορές που μεταβιβάστηκαν στον Διαμεσολαβητή της ΕΕ 1

5.2 ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Β Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟ ΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑ ΒΗΤΗ

Ανεξάρτητος προϋπολογισμός

Οι καταστατικοί κανόνες για τον Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ένωσης προέβλεπαν αρχικώς τον προϋπολογισμό του Διαμεσολαβητή ως παράρτημα στο τμήμα 1 (Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο) του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τον Δεκέμβριο 1999 το Συμβούλιο συμφώνησε με πρόταση να υπάρχει ανεξάρτητος προϋπολογισμός για τον Διαμεσολαβητή, προέβη δε στην απαραίτητη αλλαγή του δημοσιονομικού κανονισμού με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2000⁶.

Μετά την ως άνω αλλαγή του δημοσιονομικού κανονισμού ο Διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ένωσης κίνησε τη διαδικασία τροποποιήσεως των άρθρων του καθεστώτος του που είχαν περιπέσει σε αχρηστία.

Δομή του προϋπολογισμού

Ο προϋπολογισμός του Διαμεσολαβητή διαιρείται σε τρεις τίτλους. Οι μισθοί, τα επιδόματα και οι λοιπές επιβαρύνσεις που αφορούν την απασχόληση περιλαμβάνονται στον τίτλο 1 του προϋπολογισμού. Ο τίτλος αυτός περιλαμβάνει και τις δαπάνες αποστολών τις οποίες πραγματοποιούν ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του. Ο τίτλος 2 του προϋπολογισμού καλύπτει τα κτίρια, τον εξοπλισμό και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας. Ο τίτλος 3 περιλαμβάνει ένα μόνο κεφάλαιο από το οποίο πληρώνονται συνδρομές σε διεθνείς οργανώσεις Διαμεσολαβητών.

Συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Προς αποφυγή περιττής αλληλεπικάλυψης διοικητικών και τεχνικών εργασιών, πολλές από τις υπηρεσίες που χρειάζεται ο Διαμεσολαβητής προσφέρονται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή μέσω αυτού. Στους τομείς δραστηριοτήτων για τους οποίους ο Διαμεσολαβητής βασίζεται σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό στην συνδρομή από πλευράς υπηρεσιών του Κοινοβουλίου ανήκουν:

- το προσωπικό, συμπεριλαμβανομένων των συμβάσεων, της μισθοδοσίας, των επιδομάτων και των καταβολών κοινωνικών ασφαλίσεων,
- ο δημοσιονομικός έλεγχος και η λογιστική,
- η προετοιμασία και η εκτέλεση του τίτλου 1 του προϋπολογισμού,
- η μετάφραση, η διερμηνεία και η εκτύπωση,
- η ασφάλεια,
- η επεξεργασία στοιχείων, οι τηλεπικοινωνίες και η διαχείριση της αλληλογραφίας.

Η εξοικονόμηση αποδοτικότητας για τον προϋπολογισμό της Κοινότητας από τη συνεργασία του Διαμεσολαβητή της ΕΕ με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εκτιμάται στο ισοδύναμο των 5,5 θέσεων εργασίας.

Όποτε οι υπηρεσίες που παρέχονται στον Διαμεσολαβητή απαιτούν πρόσθετες άμεσες δαπάνες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γίνεται χρέωση, η δε πληρωμή διενεργείται μέσω λογαριασμού-συνδέσμου. Το ενοίκιο γραφείων και οι υπηρεσίες μετάφρασης αποτελούν τα μεγαλύτερα ποσά δαπανών που διευθετούνται κατ' αυτόν τον τρόπο.

Ο προϋπολογισμός 2000 περιείχε ποσό κατ' αποκοπήν για να καλύψει το κόστος το οποίο συνεπάγεται για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο η παροχή υπηρεσιών που συνίστανται σε ώρα προσωπικού, όπως είναι η διαχείριση των συμβάσεων προσωπικού, των μισθών και των επιδομάτων καθώς και ποικίλες υπηρεσίες υπολογιστή.

⁶

Ο προϋπολογισμός του Διαμεσολαβητή αποτελεί πλέον ανεξάρτητο τμήμα (Τμήμα VIII) του προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η συνεργασία Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ένωσης άρχισε να υφίσταται δυνάμει Συμφωνίας Πλαισίου με ημερομηνία 22 Σεπτεμβρίου 1995, η οποία συμπληρώθηκε από Συμφωνία για Διοικητική Συνεργασία και Συμφωνία Συνεργασίας στον Τομέα του Προϋπολογισμού και τον Οικονομικό Τομέα που υπεγράφησαν στις 12 Οκτωβρίου 1995. Οι συμφωνίες αυτές επρόκειτο να λήξουν στο τέλος της θητείας του Κοινοβουλίου που είχε εκλεγεί το 1994.

Τον Ιούλιο 1999 ο Διαμεσολαβητής και ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέγραψαν συμφωνία παρατάσεως των αρχικών συμφωνιών συνεργασίας έως το τέλος 1999.

Τον Δεκέμβριο 1999 ο Διαμεσολαβητής και ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέγραψαν συμφωνία ανανεώσεως των συμφωνιών συνεργασίας με τροποποιήσεις για το έτος 2000 και με πρόβλεψη αυτομάτου ανανεώσεως εν συνεχεία

Προϋπολογισμός 2000

Τον Φεβρουάριο 1999 ο Διαμεσολαβητής παρουσίασε πρόγραμμα δράσεως προς αναδιάρθρωση της υπηρεσίας, με διαχωρισμό του νομικού έργου από το διοικητικό έργο χάρις στη δημιουργία χωριστών τμημάτων. Ο προϋπολογισμός 2000 αποδέσμευσε τις πιστώσεις που απαιτούνται για την πρόσληψη ενός νέου υπαλλήλου Α3, στοιχείο που κατέστησε δυνατή την εφαρμογή αυτής της νέας δομής. Στο οργανόγραμμα του Διαμεσολαβητή εμφανίζονται συνολικά 24 θέσεις υπαλλήλων.

Το 2000 άρχισε να εφαρμόζεται το πρόγραμμα δράσεως για τη μετατροπή θέσεων εκτάκτων υπαλλήλων σε θέσεις μονίμων υπαλλήλων στο οργανόγραμμα. Μία θέση Α3, μία θέση Α5, μία θέση Α7, μία θέση Β5 και μία θέση C2 μετατράπηκαν από θέσεις εκτάκτων υπαλλήλων σε θέσεις μονίμων υπαλλήλων.

Το συνολικό ποσό των πιστώσεων που διατέθηκαν στον προϋπολογισμό 2000 του διαμεσολαβητή ανήρχετο σε 3 914 584 ευρώ. Ο τίτλος 1 (Δαπάνες που σχετίζονται με τα άτομα που εργάζονται στο θεσμικό όργανο) ανήρχετο σε 2 878 797 ευρώ. Ο τίτλος 2 (κτίρια, εξοπλισμός και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας) ανήρχετο σε 824 000 ευρώ. Ο τίτλος 3 (δαπάνες από την εκτέλεση ειδικών αποστολών εκ μέρους του οργάνου) ανήρχετο σε 2 000 ευρώ. Ποσό 209 787 ευρώ ενεγράφη στο αποθεματικό (τίτλος 10).

Ο κάτωθι πίνακας εμφανίζει τις δαπάνες 2000 υπό μορφήν αναληφθεισών πιστώσεων.

Τίτλος 1	€	2.643.429
Τίτλος 2	€	584.017
Τίτλος 3	€	1.543
Σύνολο	€	3.228.989

Τα έσοδα συνίστανται κυρίως σε κρατήσεις από την αμοιβή του Διαμεσολαβητή και των υπαλλήλων του. Από πληρωμές τα συνολικά έσοδα το 2000 ανήλθαν σε 330 844 ευρώ.

Προϋπολογισμός 2001

Ο προϋπολογισμός 2001, που ετοιμάστηκε το 2000, προβλέπει δύναμη προσωπικού 26 ατόμων, ήτοι αύξηση κατά δύο άτομα εν συγκρίσει προς το 2000.

Οι συνολικές πιστώσεις για το 2001 ανέρχονται σε 3 902 316 ευρώ. Ο τίτλος 1 (Δαπάνες που σχετίζονται με τα άτομα που εργάζονται στο θεσμικό όργανο) ανέρχεται σε 3 011 390 ευρώ. Ο τίτλος 2 (κτίρια, εξοπλισμός και διάφορες δαπάνες διοικητικής λειτουργίας) ανέρχεται σε 887 926 ευρώ. Ο τίτλος 3 (δαπάνες από την εκτέλεση ειδικών αποστολών εκ μέρους του οργάνου) ανέρχεται σε 3 000 ευρώ.

Ο προϋπολογισμός 2001 προβλέπει συνολικά έσοδα 385 897 ευρώ.

Γ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ
ΕΝΩΣΕΩΣ

Jacob SÖDERMAN

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΤΗΣ ΕΕ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

ΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Ian HARDEN

Προϊστάμενος του Νομικού Τμήματος
(Προϊστάμενος Γραμματείας του Διαμεσολαβητή έως
31.12.1999)
Τηλ. +33 3 88 17 2384

José MARTÍNEZ ARAGÓN

Προϊστάμενος του Τμήματος Διοικήσεως και Οικο-
νομικών
(από 1.1.2000 έως 30.4.2000)
Κύριος Νομικός Σύμβουλος
(από 1.5.2000)
Τηλ. +33 3 88 17 2401

Gerhard GRILL

Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +33 3 88 17 2423

Ida PALUMBO

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2385

Alessandro DEL BON

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +33 3 88 17 2382

Maria ENGLESON

Νομικός Υπάλληλος
Επικοινωνικός Υπάλληλος (έως 28.2.2000)
Έκτακτος Υπάλληλος (από 1.3.2000)
Τηλ. +33 3 88 17 2402

Peter BONNOR

Νομικός Υπάλληλος
Επικοινωνικός Υπάλληλος (από 1.10.2000)
Τηλ. +33 3 88 17 2384

Murielle RICHARDSON

Βοηθός του Προϊσταμένου του Νομικού Τμήματος
Τηλ. +33 3 88 17 2388

Isabelle FOUCAUD

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2391

Isabelle LECESTRE

Γραμματέας
Τηλ. +33 3 88 17 2413

Conor DELANEY

Ασκούμενος (έως 31.1.2000)

Raquel IZQUIERDO

Ασκουμένη (από 1.1.2000 έως 30.6.2000)

Helene THYBO

Ασκουμένη (από 1.2.2000 έως 31.7.2000)

Hans CRAEN

Ασκούμενος (από 15.9.2000)
Τηλ. +33 3 88 17 2542

Mette Lind THOMSEN

Ασκουμένη (από 9.10.2000)
Τηλ. +33 3 88 17 2543

Τμήμα Διοικήσεως και Οικονομικών

João SANT'ANNA

Προϊστάμενος του Τμήματος Διοικήσεως και Οικονομικών

(Υπάλληλος από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποσπασμένος στην

Υπηρεσία του Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως από 1.5.2000)

Τηλ. +33 3 88 17 5346

Ben HAGARD

Υπεύθυνος Επικοινωνίας μέσω Internet

Τηλ. +33 3 88 17 2424

Xavier DENOËL

Διοικητικός Υπάλληλος

Έκτακτος Υπάλληλος (έως 29.2.2000)

Επικουρικός Υπάλληλος (από 1.3.2000)

Τηλ. +33 3 88 17 2541

Nathalie CHRISTMANN

Βοηθός Διοικήσεως

Τηλ. +33 3 88 17 2394

Αλέξανδρος ΚΑΜΑΝΗΣ

Υπάλληλος Οικονομικών

Τηλ. +33 3 88 17 2403

Marie-Claire JORGE

Υπάλληλος Επεξεργασίας Στοιχείων

Έκτακτος Υπάλληλος (από 1.6.2000)

Τηλ. +33 3 88 17 2540

Juan Manuel MALLEA

Βοηθός του Διαμεσολαβητή

Έκτακτος Υπάλληλος (από 1.1.2000)

Τηλ. +33 3 88 17 2301

Marie-Andrée SCHWOOB

Γραμματέας

Έκτακτος Υπάλληλος (έως 31.5.2000)

Félicia VOLTZENLOGEL

Γραμματέας

Τηλ. +33 3 88 17 2422

Isgouhi KRIKORIAN

Γραμματέας

Υπάλληλος που μετατέθηκε στην Υπηρεσία του Διαμεσολαβητή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στις 16.7.2000)

Τηλ. +33 3 88 17 2393

Charles MEBS

Κλητήρας

Τηλ. +33 3 88 17 7093

Ο Διαμεσολαβητής και το προσωπικό του με έδρα το Στρασβούργο

ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ**Benita BROMS**

Προϊστάμενος του Γραφείου Βρυξελλών
Κύριος Νομικός Σύμβουλος
Τηλ. +32 2 284 2543

Olivier VERHEECKE

Νομικός Υπάλληλος (έως 30.6.2000)
Κύριος Νομικός Σύμβουλος (από 1.7.2000)
Τηλ. +32 2 284 2003

Vicky KLOPPENBURG

Νομικός Υπάλληλος
Τηλ. +32 2 284 2542

Ευανθία ΜΠΕΝΕΚΟΥ

Ασκουμένη (από 1.8.2000 έως 31.10.2000)
Επικουρικός Υπάλληλος (από 1.11.2000)
Τηλ. +32 2 284 3897

Maria MADRID

Βοηθός
Τηλ. +32 2 284 3901

Anna RUSCITTI

Γραμματέας
Τηλ. +32 2 284 6393

Ursula GARDERET

Γραμματέας
Τηλ. +32 2 284 2300

Το προσωπικό με έδρα τις Βρυξέλλες.

Δ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Αποφάσεις που περιλαμβάνονται στην παρούσα έκθεση

1997

0398/97/(VK)/GG	195
1004/97/(PD)/GG	225

1998

0108/98/BB	60
0109/98/ME	202
0161/98/ME	152
0489/98/OV	205
0507/98/OV	194
0515/98/OV	194
0521/98/ADB	207
0533/98/OV	34
0540/98/(XD)ADB	157
0576/98/OV	194
0608/98/ME	191
0713/98/IJH	227
0715/98/IJH	41
0789/98/JMA	48
0813/98/(PD)GG	52
0818/98/OV	194
1260/98/(OV)BB	145
1280/98/(PD)GG	29
1305/98/(OV)BB	145
1317/98/VK	62
1346/98/OV	163
OI/1/98/OV	226

1999

0078/99/OV	113
0142/99/BB	118
0198/99/(PD)JMA	169
0225/99/IJH	64
0287/99/ADB	104
0288/99/ME	143
0390/99/ADB	140
0395/99/(PD)(IJH)PB	68
0396/99/IP	71

0408/99/VK	188
0506/99/GG	75
0521/99/GG	120
0601/99/IJH	123
0734/99/(VK)IJH	82
0879/99/IP	124
0890/99/BB	173
0904/99/GG	88
0905/99/GG	92
1011/99/BB	149
1043/99/(IJH)MM	126
1219/99/ME	98
1259/99/ME	117
1264/99/IP	127
1305/99/IP	176
1478/99/OV	128
1479/99/(OV)MM	180
1487/99/IJH	136
1527/99/MM	129
OI/1/99/IJH	212
OI/3/99/(IJH)PB	215

2000

0006/2000/VK	116
0103/2000/GG	130
0157/2000/ADB	102
0171/2000/IJH	131
0269/2000/IJH	132
0379/2000/OV	133
0422/2000/GG	182
0491/2000/ADB	135
0500/2000/IP	186
0659/2000/GG	107
OI/1/2000/OV	223
Q1/2000/MM	213
Q2/2000/ADB	214
Q3/2000/ME	214

ΠΩΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ταχυδρομικώς
The European Ombudsman
1, av. du Président Robert Schuman
B.P. 403
F - 67001 Strasbourg Cedex

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
• Ταχυδρομικώς
+33 3 88 17 2313

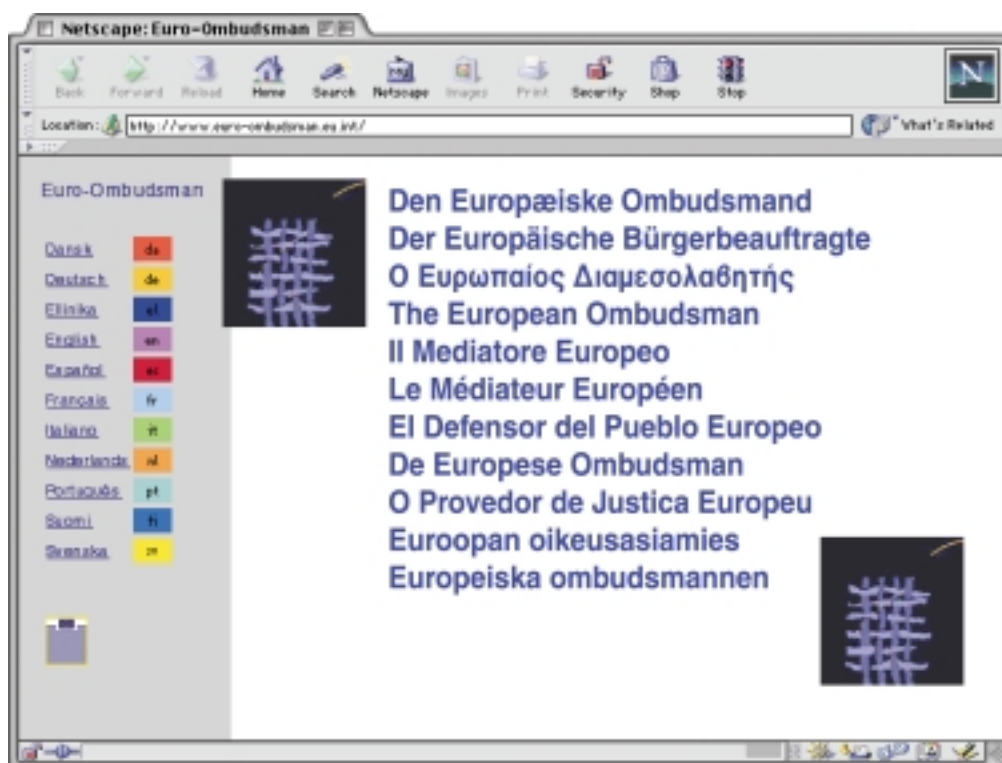
ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ
• Ταχυδρομικώς
+32 2 284 2180

• Μέσω fax
+33 3 88 17 9062

• Μέσω fax
+32 2 284 4914

• Μέσω e-mail
euro-ombudsman@europarl.eu.int

• Μέσω Internet
<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

Τιμή στο Λουξεμβούργο, χωρίς ΦΠΑ: 10 EUR

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
L-2985 LUXEMBOURG

ISBN 92-823-1545-2

